BERNĀRS VERBĒRS

Eņģeļu impērija

Zinātniskā fantastika, kuras humors
un ironija atsauc atmiņā
literatūras dižgaru Reja Bredberija
un Kurta Vonnegūta darbus

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Bernārs Verbērs

Tanatonauti-2. Eņģeļu impērija

Turpinājums grāmatai Tanatonauti. Bernārs Verbērs Bernard Werber, 1961) ir dzimis Tulūzā. Fantastikas stāstus Verbērs sācis rakstīt jau 14 gadu vecumā, un šobrīd viņš ir viens no populārākajiem zinātniskās fantastikas rakstniekiem Francijā un visā pasaulē. Dzimtenē viņa grāmatas izdotas vairāk nekā 5 miljonos eksemplāru, bet divreiz vairāk grāmatu pārdots ārpus Francijas robežām. Rakstnieka darbi tulkoti vairāk nekā 30 valodās.

Zinātniskā fantastika, kuras humors un ironija atsauks atmiņā literatūras dižgaru Reja Bredberija un Kurta Vonnegūta darbus

Romana galvenais varonis Mišels Pensons nomirst un nonāk pēcnāves valstībā. Ikviens cilvēks tur stājas tiesas priekšā, kurā tiek novērtēts viņa mūža devums. Atkarībā no iegūtā punktu skaita viņš vai nu tiek paaugstināts par eņģeli, vai sūtīts uz Zemi jaunā reinkarnācijā. Pateicoties sava advokāta Emīla Zolā pārliecinošajai runai, Mišels Pensons tiek novērtēts ar nepieciešamo punktu skaitu un var kļūt par sargeņģeli trim cilvēkiem. Viņa uzdevums kā eņģelim ir panākt, lai arī vismaz viens viņa protežē iegūtu nepieciešamos piecsimt punktus.

Lasītājam ir iespēja izsekot, kas ar katru no šiem trim cilvēkiem notiek visas dzīves garumā. Savukārt eņģeļi nolēmuši noskaidrot, kur īsti mīt Dievs. Autors ļauj iepazīt Paradīzi kā vietu, kur mīt būtnes, kas vēl mums labu un cenšas mūs glābt. Dažkārt pat pret mūsu pašu gribu.

…Kāds ir eņģeļu skatījums uz ņudzošo cilvēku pūli, kas dzīvo uz Zemes? Vai tiešām katram debesīs ir savs sargeņģelis? Kas ar mums notiek pēc nāves? Un vai pēc debesīm, zemes, jūras un zvaigznēm Paradīze nav pēdējā izpētes vērtā robeža?…

Jautājumi, uz kuriem Bernārs Verbērs meklē atbildi romānā "Eņģeļu impērija", ir ļoti nopietni cilvēka dzīves jēgas meklējumi, savstarpējo attiecību ētika, Dieva esamība vai neesamība. Tomēr darbs uzrakstīts ar krietnu humora un ironijas devu.

No franču valodas tulkojusi Maija Indraša 2010

Noskanējis grāmatu un failu izveidojis Imants Ločmelis imantslochmelis@inbox.lv

-
- 1. PARADĪZES AIZKULISES
- 1. es mirstu
- 2. milzīgais izrāviens
- 3. apelācijas spriedums

- 4. eņģelis
- 5. enciklopēdija
- 6. edmonds velss
- 7. eņģeļu valstība
- 8. enciklopēdija
- 9. trīs ieņemšanas. dzimšana 9 mēneši
- 10. enciklopēdija
- 11. negaidītā tikšanās
- 12. dvēseļu izraudzīšanās. līdz dzimšanai 2 mēneši
- 13. enciklopēdija SADARBĪBA-SAVSTARPĒJĀ CIEŅA-PIEDOŠANA.
- 14. embrijs žaks.
- 15. embrijs venera. līdz dzimšanai 2 mēneši
- 16. embrijs igors.
- 17. enciklopēdija
- 18. raula idejas
- 19. embrijs žaks. līdz dzimšanai 1 mēnesis
- 20. embrijs venera. līdz dzimšanai 1 mēnesis
- 21. embrijs igors. līdz dzimšanai 1 mēnesis
- 22. septiņnieku noslēpums
- 23. enciklopēdija PĀRKĀPĒJS
- 24. ceļojums uz zemi
- 25. žaka piedzimšana
- 26. veneras piedzimšana
- 27. igora piedzimšana
- 28. enciklopēdija GRŪTNIECĪBA.
- 29. ka ietekmet klientus
- 30. žaks. 1 gads
- 31. venera. 1 gads
- 32. igors. 1 gads
- 33. enciklopēdija MĀTES INSTINKTS.
- 34. vērojot pasauli no augšas. dzīve augšā. dzīve debesīs
- 35. mazulis žaks. 2 gadi
- 36. mazulīte venera. 2 gadi
- 37. mazulis igors. 2 gadi
- 38. smaragdzaļās durvis
- 39. enciklopēdija PRIEKS.
- 40. igors. 5 gadi
- 41. venera. 5 gadi
- 42. žaks. 5 gadi
- 43. četras likteņu sfēras
- 44. enciklopēdija IECIETĪBA.
- 45. labie un ļaunie
- 46. enciklopēdija ezoterisma GALS.

- 47. igors. 7 gadi
- 48. venera. 7 gadi
- 49. žaks. 7 gadi
- 50. vēlēšanās
- 51. enciklopēdija VALODAS JAUTĀJUMS.
- 52. žaks. 7 gadi
- 53. venera. 7 gadi
- 54. igors. 7 gadi
- 55. enciklopēdija IZKĻŪT NO ŠEJIENES
- 56. papadopuls
- 57. venera. 7 gadi
- 58. žaks. 7 gadi
- 59. igors. 7 gadi
- 60. enciklopēdija DAŽĀDĀS UZBŪVES.
- 61. inku valdnieks
- 62. venera. 8 gadi
- 63. žaks. 8 gadi
- 64. igors. 8 gadi
- 65. par natāliju kimu
- 66. enciklopēdija PELDOŠO SALU RECEPTE.
- 67. kāds sens draugs
- 68. enciklopēdija VANUATU.
- 69. žaks. 14 gadi
- 70. igors. 14 gadi
- 71. venera. 14 gadi
- 72. viskvēlākās vēlēšanās
- 73. enciklopēdija SIEVIEŠU KULTS.
- 74. žaks. 16 gadi
- 75. venera. 16 gadi
- 76. igors. 16 gadi
- 77. sibēliuss
- 78. enciklopēdija TRĪS REAKCIJAS.
- 79. fredijs ir kopā ar mums
- 2. SFĒRAS UN ZVAIGZNES
- 80. venera. 17 gadi
- 81. igors. 17 gadi
- 82. žaks. 17 gadi
- 83. enciklopēdija REDZES VIEDOKLIS.
- 84. mani klienti
- 85. venera. 17 ar pusi gadi
- 86. žaks. 17 ar pusi gadi
- 87. igors. 17 ar pusi gadi
- 88.VENERA
- 89. enciklopēdija UZVARA.

- 90. žaks
- 91. igors
- 92. venera
- 93. igors
- 94. ātruma kontroles metodes
- 95. enciklopēdija CIETUMNIEKA DILEMMA.
- 96. žaks
- 97.VENERA
- 98. igors
- 99. lidojums kosmosā. virziens
- 100. žaks
- 101 VENERA
- 102. igors
- 103.VENERA
- 104. ceļojums kosmosā. rombs
- ĢEOMETRIJAS TESTS.
- 106. igors
- 107.ŽAKS
- 108. venera
- 109. kosmiskais lidojums. bažas
- 110. IGORS
- 111. venera
- 112. pirmais ceļojums
- 113. žaks
- 114. igors
- 115. venera
- 116. enciklopēdija
- 117. revīzija
- 118. igors
- 119. žaks
- 120. venera
- 121. igors
- 122.ŽAKS
- 123. venera
- 124. enciklopēdija IDEOSFĒRA.
- 125. žaks
- 126. igors
- 127. venera
- 128. žaks
- 129. enciklopēdija CREQ[19] .
- 130. atgriešanās no lidojuma kosmosā
- 131. igors. 18 gadi
- 132. venera. 18 gadi
- 133. žaks. 18 gadi

- 134. enciklopēdija CIK SVARĪGI IR SĒROT.
- 135. žaks. 21 gads
- 136. igors. 21 gads
- 137. venera. 21 gads
- 138. enciklopēdija KREISĀS SMADZEŅU PUSLODES TIRĀNIJA
- 139. igors. 21 gads un 2 mēneši
- 140. lūgšanas
- 141. žaks. 22 gadi
- 142. enciklopēdija MAZOHISMS.
- 143. igors. 22 gadi
- 144. venera. 22 gadi
- 145. nekā
- 146. žaks. 22 ar pusi gadi
- 147. enciklopēdija KATRAM SAVA LOMA.
- 148. venera. 22 ar pusi gadi
- 149. igors. 22 ar pusi gadi
- 150. vai cilvēces problēmas var atrisināt?
- 3. KAS ATRODAS VIRS MUMS
- 151. Igors. 22 ar pusi gadi
- 152. enciklopēdija PARADOKSĀLS PIEDĀVĀJUMS.
- 153. žaks. 22 ar pusi gadi
- 154. venera. 22 ar pusi gadi
- 155. enciklopēdija TJURINGS.
- 156. ceļojums uz blakus esošo galaktiku
- 157. igors. 23 gadi
- 158. enciklopēdija NOZĪMĪGIE FAKTI BIOGRĀFIJĀ.
- 159. venera. 23 gadi
- 160. žaks. 23 gadi
- 161. beidzot
- 162. enciklopēdija CITPLANĒTIETIS.
- 163. žaks. 25 gadi
- 164. igors. 25 gadi
- 165. venera. 25 gadi
- 166. enciklopēdija ELPOŠANA.
- 167. atgriešanās paradīzē
- 168. igors. 25 gadi
- 169. žaks. 25 gadi
- 170. enciklopēdija ATTEIKŠANĀS NO VĒLMĒM.
- 171. atgriešanās paradīzē
- 172. venera. 25 gadi
- 173. igors. spoks
- 174. enciklopēdija SEPTIŅU GADU CIKLS
- 175. žaks. 26 gadi
- 176. venera. 26 gadi

- 177. enciklopēdija SEPTIŅU GADU CIKLS
- 178. neliela problēma
- 179. venera. 26 gadi
- 180. kauja pie armagedona 2
- 181. enciklopēdija
- 182. kauja pie armagedona 2 (turpinājums)
- 183. žaks. 26 gadi
- 184. kavalērija
- 185. enciklopēdija MUĻĶU SAZVĒRESTĪBA.
- 186. viens mirklis
- 187. žaks. 26 gadi
- 188. enciklopēdija
- 189. eņģeļi
- 190. venera. 35 gadi
- 191. žaks. 35 gadi
- 192. velns parāvis!
- 193. venera
- 194. žaks
- 195. velns parāvis! velns parāvis!
- 196. enciklopēdija MUTĀCIJA.
- 197. venera. 35 gadi
- 198. žaks. 88 gadi
- 199. enciklopēdija LAZANJISKĀ KARMA.
- 200. sprieduma pasludināšana maniem klientiem
- 201. ardievu, mani draugi!
- 202. enciklopēdija REALITĀTE.
- 203. pēdējās atklāsmes
- 204. enciklopēdija ŠRĒDINGERA KAĶIS.
- 205. uz pasauli tur, augšā
- 206. perspektīva
- 207. enciklopēdija TICĒT.
- pateicības
- PASKAIDROJUMI

Bernārs Verbērs

Eņģeļu impērija

Ko eņģeļi par mums domā un kā viņi var mums palīdzēt? Un ko viņi gaida no cilvēkiem? Kā lai eņģelis cilvēkam parāda pareizo ceļu? Un kā pašiem eņģeļiem rast pēc iespējas saprātīgāku nodarbošanos Paradīzē gluži jaukā vietā, kur tomēr nav ne kino, ne mūzikas, ne restorānu?…

www.evene.fr

Droši vien katrs no mums kādreiz ļāvies pārdomām par to, kāpēc mēs dzīvojam, kas ar mums notiks pēc nāves un vai tāda Paradīze

patiešām pastāv. Bernārs Verbērs ļāvies neticamam fantāzijas lidojumam un aprakstījis notikumus pēc cilvēka nāves, Paradīzi un pat citas galaktikas!

Rakstnieks Eņģeļu impērijā izveidojis daudzveidīgu un neparastu gan reālu, gan fantastisku tēlu galeriju, bet notikumi, kas vienlaikus norisinās gan dažādās pasaules valstīs, gan Paradīzē, raibā virknē seko cits citam. Jums ne mirkli nebūs garlaicīgi!

Maija Indraša, tulkotāja

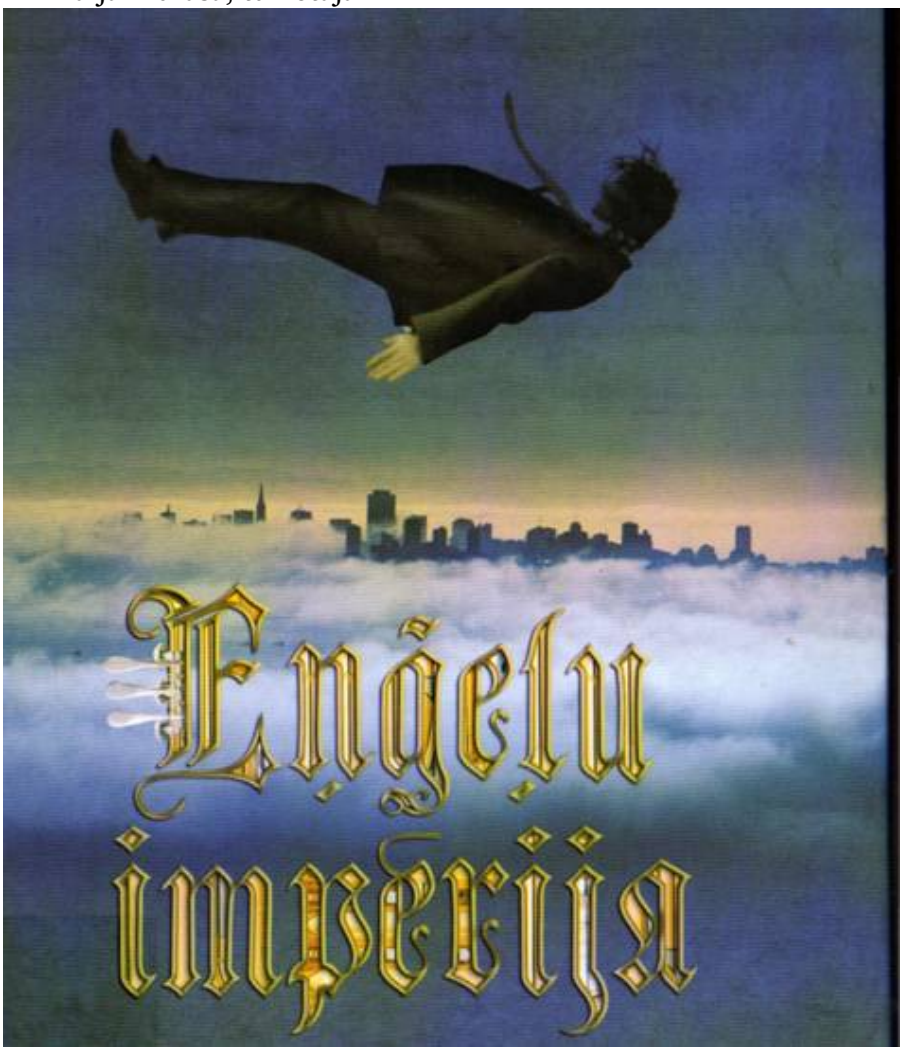

"Gudrības trīs izpausmes veidi humora izjūta, paradokss, mainība."

Pasaules čempions tramplīnlēkšanā Dens Milmens

1. PARADĪZES AIZKULISES

.

1. es mirstu

"Kādudien mēs visi nomirsim. "

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Es mirstu.

Tas notiek tik zibenīgi un pēkšņi.

Un tik negaidīti. Es izdzirdu šausmīgu troksni. Kad pagriežos, ieraugu lidmašīnas Boeing 747 priekšgalu (iespējams, novirzīšanos no kursa izraisījis lidostas dispečeru streiks). Tas parādās manā logā, sadragā mūra sienu, šķērso viesistabu, iznīcina mēbeles, sašķaida drumslās visus sīkos priekšmetus un traucas man tieši virsū. Kad saskaries ar problēmām, kuras atrisināt nav iespējams, neko nedod tas, ka esi piedzīvojumu meklētājs un jūties kā jaunu pasauļu pirmatklājējs un pētnieks.

Viss norit gluži kā palēninātā filmā. Apdullinošajā troksnī, visam apkārt sašķīstot smalkās drumslās un saceļot milzīgus putekļu un būvgružu mākoņus, es ieraugu pilotus. Viens no tiem ir tievs un garš, bet otrs īsa auguma plikpauris. Viņi izskatās apstulbuši. Droši vien tā ir pirmā reize, kad pasažieri šādā veidā tiek nogādāti mājās. Tievā, garā pilota seja sašķobījusies šausmās, bet īso pārņēmusi panika. Milzīgā trokšņa dēļ nevar sadzirdēt, ko viņi saka, taču šķiet, ka tas, ar pavērto muti, skaļi kliedz.

Mēģinu bēgt, tomēr lidmašīna milzīgais Boeing 747pilnā gaitā traucas uz priekšu, tā uzreiz vis nespēj apstāties. Ar rokām aizsedzu seju un izmisumā cieši aizmiedzu acis. No malas tas droši vien izskatās nedaudz komiski. Vēl joprojām ceru, ka šī ielaušanās ir tikai ļauns murgs. Tā nu es stāvu kā zemē iemiets. Tomēr tas ilgst tikai

īsu mirkli. Varbūt kādu sekundes desmitdaļu, kas man šķiet bezgalīgi gara. Tad seko trieciens. Es aizlidoju pa gaisu un tieku sašķaidīts pret sienu. Pēc tam mani apņem klusums un tumsa.

Es vēl negribu mirt. Esmu tik jauns… Vairs neko neredzu, nedzirdu un nejūtu. Tss… Droši vien nekas labs jau nav sagaidāms..Tomēr nervu sistēma vēl darbojas. Iespējams, ka arī mana ķermeņa daļas vēl var "sastutēt kopā". Atgriežas cerība, ka drīz ieradīsies ātrā palīdzība, kas man atjaunos sirdsdarbību un saliks kopā salauztos locekļus. Tikai vajadzēs ļoti ilgu laiku pavadīt gultā, un tad pamazām viss nostāsies savās vietās, bet apkārtējie runās, ka tas nu gan ir brīnums, ka man izdevies no šīs ķezas izkulties.

Nu, es taču gaidu ātro palīdzību. Tai drīz jābūt klāt. Kur gan tā tik ilgi kavējas? Es to tik ļoti gaidu. Šajā stundā droši vien visur ir korki.

Zinu, ka galvenais ir nepadoties. Un nāvei jau nu nekādā gadījumā ne. Vajag nodarbināt smadzenes. Jāpiespiež sevi domāt. Bet par ko lai domā?

Prātā iešaujas manas bērnības dziesmiņa.

Reiz bija kuģītis mazs, Reiz bija kuģītis mazs, Tomēr nepeldēja tas, Tomēr nepeldēja tas…

Pag, kā tur bija tālāk?

Velns, ari atmiņa niķojas. Domu graudi apsīkuši.

Skaidri jūtu, ka smadzeņu darbība apstājusies, tomēr… turpinu domāt. Dekarts būs kļūdījies. Ir iespējams "vairs nebūt", tomēr "domāt". Turklāt es ne tikai domāju, bet arī lieliski apzinos, kas notiek. Es visu saprotu. Vēl nekad mana apziņa nav bijusi tik skaidra.

Šķiet, ka tūlīt notiks kaut kas svarīgs. Es gaidu. Tā, tagad es to jūtu… ir tāda sajūta, it kā es… it kā… kaut kas mani atstātu! Parādās viegla migla, kas pieņem manas miesas veidolu un izskatās pēc caurspīdīga tās atdarinājuma!

Vai tā būtu mana dvēsele? Šis caurspīdīgais otrais "es" caur galvvidu lēnām atdalās no mana ķermeņa. Jūtos reizē gan nobijies, gan satraukts. Tad es sakustos.

Otrais "es" noraugās uz manu kādreizējo ķermeni, kas mētājas visapkārt pa zemi. Varbūt tomēr kaut ko vēl var iesākt, vismaz sameklēt kādu ļoti labu ķirurgu, kurš aizraujas ar "pužļu" risināšanu? Tomēr nē, te vairs nekas nav līdzams.

Ak Dievs, kas par sajūtu! Es lidoju. Lēnām paceļos debesīs. Sīka sudraba stīga, kas atgādina nabas saiti, mani vēl saista ar manu iepriekšējo ķermeni… turpinu lidojumu, un spožā stīga stiepjas man līdzi.

Reiz bija kuģītis mazs,

Tomēr nepeldēja tas.

Tagad es esmu šis kuģītis. Mans ķermenis peld. Es lidoju. Es attālinos no sava iepriekšējā "es". Tagad nedaudz labāk varu saskatīt Boeing 747. Lidmašīna ir sačokurojusies. Tad ieraugu arī māju, kurā vēl nesen dzīvoju. Tā atgādina kārtaino kūku stāvi saplacināti viens virs otra.

Es lidoju virs jumtiem. Esmu debesīs. Bet ko gan es šeit meklēju?

Esmu Parīzes Antropoloģijas fakultātes profesors un domāju, ka varēšu atbildēt uz jūsu jautājumu. Var teikt, ka civilizācija aizsākās ar to brīdi, kad atsevišķi primāti pārstāja mirušos izmest atkritumos un apklāja tos ar gliemežvākiem un ziediem. Pirmās cilvēku izpušķotās kapenes tika atklātas netālu no Nāves jūras. Kā norāda 14C datējums, tās ir 120 000 gadu vecas. Tas nozīmē, ka jau toreiz cilvēki ticēja, ka pēc nāves notiek kaut kas "brīnumains". Tāpat var novērot, ka šajā laikā radusies arī abstraktā māksla, kas centusies šo "brīnumu" atainot.

Vēlāk arī pirmajos mākslinieku fantāzijas žanrā veidotajos darbos varēja pamanīt mēģinājumus iztēloties "dzīvi pēc nāves". Iespējams, galvenokārt tāpēc, lai par to pārliecinātu paši sevi…"

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Kaut kas mani tur augšā vilina. Fantastiska gaisma. Beidzot es to uzzināšu. Kas notiek pēc nāves? Kas pastāv ārpus redzamās pasaules?

Lidojums virs manas pilsētas.

Lidojums virs manas planētas.

Es izlidoju cauri atmosfēras slānim. Sudrabainā stīga izstiepjas aizvien garāka, līdz beidzot pārtrūkst.

Vairs nekāda atgriešanās nav iespējama. Uz visiem laikiem ir beigusies mana dzīve visādā ziņā jaukā cilvēka Mišela Pensona ādā, kura vienīgā nopietnā kļūda bija tā, ka viņš nomira.

Tajā mirkli, kad atvadījos no dzīves, sapratu, ka vienmēr esmu uztvēris nāvi kā kaut ko tādu, kas var piemeklēt visus citus, tikai ne mani. Kā kaut ko teiksmainu vai vismaz kā pārbaudījumu, kas man varētu iet secen.

Kādudien mēs visi nomirsim. Un man šī diena pienākusi šodien.

Es domāju, ka pēc nāves nav nekā. Pilnīgi nekā. Uzskatu, ka kļūstam nemirstīgi, radot bērnus, kas savukārt iemiesojas savos bērnos un tā tālāk… Viņi ir tie, kas pārņem un nodod tālāk mūsu dvēseles stafeti.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

2. milzīgais izrāviens

Zinu, ka nu man vairs nav nekādas izvēles. Zeme tagad ir tikai niecīgs puteklītis Kosmosā. Pašlaik ugunsdzēsēji tur atraduši mana kādreizējā ķermeņa daļas.

Dīvaini, bet es dzirdu vinu balsis: "Kāds neticams negadījums! Lidmašīnas katru dienu vis mājās neietriecas! Kā gan lai šajā betona postažā atrod cilvēka ķermeni?"

Tā nu vairs nav mana problēma.

Tagad brīnumainā gaisma mani uzsūc. Tuvojos galaktikas centram. Beidzot es to redzu. Nāves kontinents ir tumšs plankums, kas atrodas Piena Ceļa vidū.

Šis virpulis, kas visu ap sevi sagriež spirālē, šķiet kā izlietne, no kuras izrauts aizbāznis. Es tam tuvojos. Tas atgādina trīsošu ziedu, milzu orhideju, ko veido riņķojoša, nespodra gaisma.

Šis melnais caurums sevi iesūc visu Saules sistēmas, zvaigznes, planētas, meteorītus. Arī mani.

Atceros Nāves kontinenta kartes. Septiņas Debesis. Esmu nonācis… Pirmajās Debesis. Tā ir zila konusveida teritorija, kurā var nokļūt caur zvaigžņu izdedžiem.

Katru gadu uz Zemes dzimst miljoniem cilvēku. Tie pārvērš par ekskrementiem tonnām gaļas, augļu un sakņu. Tie kustas, vairojas un pēc tam mirst. Kaut gan tas nav nekas īpašs, tomēr tur slēpjas mūsu eksistences jēga piedzimt. Ēst. Kustēties. Vairoties. Nosprāgt.

Tomēr paši iedomājamies, ka esam kaut kas īpašs, jo kulstām mēles un kustinām kājas un rokas. Taču es uzskatu, ka mēs neesam nekas ārkārtējs un esam šeit ieradušies, lai beigās sapūtu un pārvērstos putekļos.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Uz Nāves kontinenta sliekšņa tagad pamanu ari citus.

Man līdzās ir citi mirušie īsts naktstauriņu bars, kuri sitas pret gaismu.

Satiksmes negadījumu upuri. Tie, kuri sodīti ar nāvi. Nomocīti cietumnieki. Neizdziedināmi slimie. Neveiksmīgs garāmgājējs, kuram uz galvas uzkritis puķu pods. Vāji informēts velotūrists, kas sajaucis odzi ar zalkti. Kāds celtnieks, kas ievainojis sevi ar sarūsējušu naglu un nav bijis potēts pret stingumkrampjiem.

Daži no viņiem paši izaicinājuši savu likteni. Piloti amatieri miglā, kas pilnībā ignorējuši automātisko lidojuma vadību. Slēpotāji, kuri izslēpojuši ārpus slēpošanas trases un nav pamanījuši aizu. Izpletņlēcēji, kuru izpletņi nav atvērušies. Plēsīgo zvēru dresētāji, kuri nav bijuši

pietiekami uzmanīgi. Motociklisti, kuri iedomājušies, ka paspēs

apdzīt kravas automašīnas.

Tie, ar kuriem es sasveicinos, ir šīsdienas nelaiķi.

Kad esmu tik tuvu, ka gandrīz viņiem varu pieskarties, pamanu dažus pazīstamus siluetus. Lūk, kur mana sieva Roza! Un Amandīne, mana kādreizējā mīļākā!

Tagad atceros.

Kad Boeing 747 ietriecās mūsu namā pie Buttes— Chaumont parka, viņas atradās blakusistabā.

Un kopā ar viņām es piedzīvoju šo neparasto tanatonautu [1] dēku.

Tanatonauti thanatos nāve, un nauts — pilots. Šo terminu izdomāja mans draugs Rauls Razorbaks. Un, ja reiz esam izgudrojuši šo nosaukumu, tātad esam radījuši arī šo zinātni. Bet, ja esam radījuši šo zinātni, tātad esam jaunatklājēji. Esam uzbūvējuši tanatodromus un palaiduši gaisā tanatonautilus.

Mūsu mērķis bija noliegt pēcnāves terra incognita. Un mēs to sasniedzām. Mēs pavērām pēdējā milzīgā noslēpuma cilvēcisko būtņu nāves izskaidrojuma priekškaru. Tā atspoguļota reliģijā, vairāk vai mazāk veiksmīgiem salīdzinājumiem aprakstīta jebkuras tautas mitoloģijā, bet mēs bijām pirmie, kas par to runāja kā par "parasta" kontinenta atklājumu.

Vienmēr bažījāmies, ka savu ieceri neizdosies īstenot. Tas, ka šis Boeing 747 it kā nejauši ietriecās tieši mūsu namā, pierāda, ka bijām iejaukušies pārāk nozīmīgā lietā.

Un tagad es savām acīm redzu to, ko bijām atklājuši… Taču biļete man ir tikai turpceļam. Visas saites ir pārrautas, un es labi zinu, ka šoreiz atgriešanās vecajā ādā nav iespējama. Mēs tiekam ierauti aizvien dziļāk konusveida virpuli, kas kļūst aizvien šaurāks. Šķērsojam pirmo teritoriju un nonākam pie trauslas, necaurredzamas membrānas formas sienas. Tā kā pirmo skaņas barjeru dēvē par Moch 1, tad pirmo Nāves barjeru mēs ar draugu nosaucām par Moch 1. Šodien mēs to šķērsosim.

Es vilcinos. Pārējie droši dodas uz priekšu, un man nekas cits neatliek kā ari doties uz priekšu. Tagad mēs nokļūstam…

Tas ir nepiedodami. Tas patiešām ir nepiedodami. Es strādāju par medicīnas māsu paliatīvās aprūpes nodaļā. Tā kā bieži atrodos blakus cilvēkiem, kam iestājusies pirmsnāves agonija, man par to ir savs viedoklis. Un es uzskatu, ka tas ir nenormāli. Rodas iespaids, ka mēs grasāmies izlikties, it kā tādas nāves vispār nebūtu.

Mazbērni redz, ka vectēvam kādudien atbrauc pakal ātrā palīdzība, lai to aizvestu uz slimnīcu. Tad vairākas nedēļas viņa nav, līdz kādā rītā atskan telefona zvans, lai pavēstītu, ka viņš ir miris. Jaunā paaudze neredz, kāda ir nāve. Kad mazbērni izaug lieli, noveco un tiek konfrontēti paši ar savu nāvi, tiem iestājas panika. Un ne tikai

tāpēc, ka runa ir par viņu aiziešanu, bet arī tāpēc, ka viņi saskaras ar pilnīgu neziņu. Ja man būtu mazbērniem jādod padoms, tas būtu nebaidieties, apmeklējiet savus vecvecākus slimnīcā! Tur jūs gūsiet vislielāko mācību savā dzīvē.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Izklāstu cauri pirmajai sienai un nonāku… Otrajās Debesis. Šo teritoriju bailes iekrāsojušas melnā krāsā.

Tās materializējas šausmu veidā, kas izlauzušās no manas iztēles dzīlēm. Ēnas. Drebuļi. Mani sagaida jautri monstri un mūsdienīgi dēmoni.

Uz deviņām kraujām, kas ir cita par citu stāvākas, es sastopos ar saviem visbaisākajiem murgiem. Tomēr gaisma nav izzudusi un turpina mani vest taisni uz priekšu.

Es pustumsā vaigu vaigā sastopos ar savām šausmām. Tad atkal nonāku pie kādām durvīm, pie kādas necaurredzamas membrānas. Moch 2. Dodos pa tām iekšā un…

Esmu atraitne. Es aprūpēju savu vīru, līdz iestājās nāve. Tas notika piecās fāzēs. Sākumā viņš nebija ar mieru mirt. Viņš pieprasīja, lai mēs turpinām dzīvot tāpat kā pirms tam, un runāja par to, ka pēc izveseļošanās atgriezīsies mājās. Vēlāk, kad ārsti viņam pateica, ka slimība nav ārstējama, viņu pārņēma milzīgs niknums. Viņš pārmeta savam ārstam, ka tas neko nespēj.

Viņš pārmeta man, ka esmu to ievietojusi sliktā slimnīcā. Viņš mani apvainoja, ka es gribot dabūt viņa naudu

un ātrāk no vina atbrīvoties, lai tikai saņemtu mantojumu. Visus pārējos viņš nosodīja, ka tie viņu pametuši un neapmeklē pietiekami bieži. Jāatzīst, ka viņš bija tik neciešams, ka pat bērni sāka no viņa izvairīties. Tad viņš nomierinājās un iestājās trešā fāze, ko varētu nosaukt par "paklāju tirgoņa fāzi". Tas bija tā, it kā viņš tirgotos — labi, es miršu, tomēr gribētu izvilkt līdz savai nākamajai dzimšanas dienai vai vismaz noturēties līdz nākamajam pasaules futbola čempionātam, lai redzētu pusfinālu. Vai vismaz ceturtdaļfinālu.

Kad viņš aptvēra, ka tik tiešām nekas nav līdzams, viņu pārņēma depresija. Tas bija briesmīgi. Viņš negribēja ne ar vienu runāt un negribēja ēst. Tas bija tā, it kā viņš pēkšņi būtu no visa atteicies. Viņš vairs necīnījās, viņš bija pilnībā zaudējis enerģiju. Viņš atgādināja bokseri, kas pēc gonga atskanēšanas vairs neaizstāvas un ringa malā sabrucis gaida pēdējo sitienu.

Un, visbeidzot, iestājās piektā fāze samierināšanās. Viņš atkal smaidīja. Viņš pieprasīja atskaņotāju, lai varētu klausīties savu iemīļoto mūziku. Visvairāk viņam patika The Doors, jo atgādināja jaunību. Viņš nomira ar vieglu smaidu uz lūpām, uzlicis austiņas un klausīdamies Here is the end.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

…pēc Zilās ieejas pasaules un Melnās baiļu pasaules nonāku savu fantāziju Sarkanajā pasaulē. Šeit materializējušās manas visslēptākās vēlmes.

Esmu Trešajās Debesis. Tīksmes, siltuma, miklas tveices sajūta. Baudkāre. Konfrontācija ar manām vispārdrošākajām seksuālajām fantāzijām un visapslāpētākajām tieksmēm. Es tajās nedaudz pakavējos. Iztēlē uzpeld ļoti uzbudinošas ainas.

Visseksīgākās aktrises un visvilinošākās topmodeles aicina, lai metos viņu apkampienos.

Mana sieva un mana kādreizējā mīļākā savukārt šeit ir kopā ar īstiem skaistuļiem.

Man gribētos šeit vēl uzkavēties, taču sekoju gaismai, gluži kā ūdenslīdējs, kas baidās palaist vaļā drošības saiti. Tā es nonāku Moch 3.

Mēs gribētu, lai nāves vispār nebūtu. Taču, ja jūs interesē manas domas, — paldies Dievam, ka tā pastāv. Jo sliktākais, kas ar mums varētu atgadīties, irkļūt nemirstīgiem. Vai jums nešķiet, ka tad mēs šausmīgi garlaikotos?

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Ceturtās Debesis oranža teritorija. Teritorija, kurā pārdzīvojam to, cik ātri paiet laiks. Mirusi meitene, kas aiz apvāršņa gaida uz mūžību, šķiet satraukusies tikai nedaudz vairāk nekā cilvēki, stāvot rindā pēc kino biļetēm.

Spriežot pēc apģērba, daži te gaida jau gadsimtiem ilgi. Ja vien tie nav kādas katastrofu filmas statisti vai upuri, kuri aizgājuši bojā negadījumā filmēšanas laukumā, tad acīmredzot šeit gaida arī tādi, kuri miruši jau ļoti sen.

Un viņi pacietīgi turpina gaidīt.

Šī oranžā teritorija acīmredzot ir tā vieta, ko kristīgajā reliģijā dēvē par "šķīstītavu". Jūtu, ka arī mums jāstājas rindas galā un jāgaida, kaut gan uz Zemes es vienmēr mēdzu aizlīst citiem priekšā. Šāda rīcība allaž izraisīja strīdus un dažreiz pat kautiņus. Tomēr mēs tik un tā turpinājām līst bez rindas. Un, pat ja daži protestēja, kurnot, ka mums nav uz to tiesību, tomēr neviens mūs neapturēja.

Virzoties uz priekšu šajā rindā, es virzos uz priekšu vēsturē un sastopos ar mītiskiem varoņiem, ar kuriem biju iepazinies mācību grāmatās, ar grieķu filozofiem un karaļiem, kuru pārvaldītās valstis sen izzudušas no ģeogrāfijas kartēm.

Labprāt viņiem palūgtu autogrāfus, taču šī vieta tam nešķiet īsti piemērota.

Mēs ar Rozu un Amandīni laižamies pāri citu mirušo straumei, kura šķiet kā plata upe, kas plūst pretim gaismai (Stiksai [2] ?). ieeja oranžajā teritorijā veido tās izteku, un, jo tālāk tā virzās, jo šaurāka kļūst mirušo rinda, līdz tā pārvēršas par sīku strautiņu. Tālāk

ieraugām vēl vienu necaurredzamu sienu. Nonākam Moch 4.

Es cenšos daudz nedomāt par nāvi. Man šķiet, ka, par to prātojot, mēs to piesaucam. Es tikai dzīvoju uz priekšu, bet pēc tam lai nāk kaut ūdensplūdi. Gan jau tad manīs.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Esam nokļuvuši Piektajās Debesīs. Dzeltenajā teritorijā. Tā ir Zināšanu pasaule. Vieta, kur tikuši atklāti visi lielākie cilvēces noslēpumi. Garāmejot cenšos uztvert pa kādai vērtīgai atziņai, ko diemžēl vairs nevarēšu nodot tālāk saviem ciltsbrāļiem, kuri turpina dzīvot.

Milzīga gudrības sajūta. Labi nostādītās balsīs man izskaidro lietas, kuras nekad neesmu lāgā sapratis. Citu pēc citas izdzirdu atbildes uz jautājumiem, par kuriem reizēm tiku prātojis savā iepriekšējā dzīvē. Mirušo rinda sarūk. Daudzi aizgājēji atpaliek, jo viņu uzmanību piesaistījušas atbildes uz jautājumiem, kas tiem nav devušas mieru visu mūžu. Cenšos turēties pretim šo gara delikatešu radītajam iespaidam. Neatlaidīgi sekoju gaismai. Pametu Moch 5 un nonāku…

Pārsteigums. Jā, es teiktu, ka tas vienmēr ir pārsteigums. Nesen, izcietis trīsdesmit gadu garu cietumsodu par noziegumu, kura spriedums nebija pārsūdzams, tiku atbrīvots par labu uzvedību. Tādēļ tagad varu par to atklāti runāt. Esmu nogalinājis četrpadsmit cilvēkus. Kad nogalināju, mani izbrīnīja tas, ka šie cilvēki jutās pārsteigti un centās pretoties, kad pateicu, ka viņus nogalināšu. Varētu sacīt, ka viņi bija iztēlojušies, it kā dzīve būtu kaut kas tāds, kas viņiem pieder, tāpat kā mašīna, suns vai māja.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Sestās Debesis. Zaļā teritorija. Šeit es atklāju Skaistumu. Sapņu vīzijas, krāsu un harmonijas izjūta. Es jūtos kā pēdējais neglītenis un lempis. Sestās Debesis piesaista daudz aizgājēju no mirušo upes, kurus apbūrušas šīs Skaistuma vīzijas.

Mana sieva Roza mani rausta aiz rokas. Jādodas tālāk, neļaujoties šīs izrādes burvībai.

Mēs dodamies uz priekšu. Mūsu kļūst aizvien mazāk.

Es pametu Moch 6 un nokļūstu Septītajās Debesīs, Baltajā teritorijā. Šķiet, ka nāvju ceļojums šeit izbeidzas. Kalnu grēdas izstaro gaismu. Visaugstākais kalns atmirdz visspilgtāk. Dodos uz šo virsotni. Šaura taciņa ved uz Sprieduma paziņošanas laukumu.

Taciņai pa vidu stiepjas nāvju straume, kas tagad kļuvusi par šauru urdziņu. Tā vijas uz sprieduma vietu. Katra dvēsele gaida, līdz tai priekšā esošo aicina pie lodziņa. Tad tā pavirzās soli uz priekšu un nostājas aiz šim nolūkam paredzētās līnijas.

Arī mēs ar Rozu un Amandīni esam iestājušies šajā rindā.

Mums pakaļ ierodas kāda puscaurspīdīga būtne. Tikai pavirši

uzmetot acis, uzreiz saprotu, ka tas ir Atslēgu glabātājs jeb Anubiss. Ēģiptieši to dēvē par Nekropoles pavēlnieku, hinduisti par Nāves dievu Jamu, grieķi par Haronu, pārcēlāju pār Stiksas upi, romieši par dvēse| u pavadoni Merkuru, bet kristieši par Svēto Pēteri.

Sekojiet man!

Tas ir liela auguma bārdains, labsirdīgs un nedaudz augstprātīgs vīrs.

Labi.

Viņš pasmaida un pamāj ar galvu. Super, tātad viņš dzird, ko es saku. Viņš mūs uzreiz ved uz Sprieduma paziņošanas laukumu.

Nostājamies triju tiesnešu priekšā, kuri sākumā mūs klusējot uzlūko. No kaut kurienes var sadzirdēt, kā Svētais Pēteris pavēsta:

Uzvārds: Pensons.

Vārds: Mišels.

Tautība: francūzis.

Matu krāsa pagājušajā dzīvē: brūna.

Acis: brūnas.

Augums: 1,78 m.

īpašas pazīmes: viduvējība.

Vājais punkts: zems pašnovērtējums.

Stiprā puse: zinātkāre.

Es zinu, kas ir šie trīs tiesneši. Arī vini dažādu tautu mitoloģijā tiek dažādi dēvēti: grieķi tos sauc par Zevu, Temīdu un Tanatu, ēģiptieši par Maatu, Ozīrisu un Totu, japāņi — par Idzanami, Idzanagi un Omoikani, bet kristieši — par ercenģeļiem Gabriēlu, Mihaēlu un Rafaēlu.

Mēs novērtēsim tavu dvēseli, man paziņo augumā lielākais no trim Gabriēls.

Tātad šī ektoplazma [3] ir mana dvēsele…

Tiesāsim visus trīs kopā, piebilst Rafaēls, kurš no visiem trim ir visresnākais.

Viņu spriedums ir sasteigts. Ercenģeļi mums pārmet, ka savos tanatonautiskajos pētījumos esam bijuši pārsteidzīgi un pārāk plaši atklājuši Viņpasaules noslēpumus, kas paredzēti vienīgi šo dižo darbinieku dienesta vajadzībām.

Mums neesot bijušas tiesības atklāt citiem cilvēkiem ne dzīves, ne nāves jēgu.

-Tukšas ziņkārības dzīti, jūs esat atklājuši Septiņas Debesis un informējuši sabiedrību pilnīgi… par brīvu un laicīgā veidā!

Neviens no mums jums nav devis tiesības izplatīt šāda veida slepenu informāciju!

-Ja jūs to vismaz būtu pasniedzis kā parabolas un mitoloģiju!

Vai arī ja jūs būtu izvirzījis par tā izpaušanas nosacījumu kādu vienkāršu iniciāciju…

Tad ercenģeļi atklāja visu to postu, ko varētu izraisīt mūsu sasteigtā Nāves kontinenta noslēpumu informācijas izpaušana.

Cilvēki izdarītu pašnāvību vienīgi aiz ziņkārības, lai rastos iespēja kā tūristiem apmeklēt Paradīzi!

Par laimi, mēs iejaucāmies īstajā brīdī, lai paspētu jūsu kļūdas novērst vēl iedīglī!

Ercenģeļi bija iedomājušies, ka viņiem vajadzēs iznīcināt visas grāmatas par tanatonautiem un visas grāmatnīcas un bibliotēkas, kurās tās glabājas. Viņiem jau bija šķitis, ka vajadzēs falsificēt cilvēku kolektīvo atmiņu, lai no tās izdzēstu mūsu maldināšanas pēdas. Taču, par laimi, tas nebija nepieciešams, jo grāmata par tanatonautiem neguva panākumus. Tie nedaudzie lasītāji, kas to nejauši atrada, uzskatīja, ka tas ir parasts stāsts fantastikas žanrā, kādu ir simtiem. Daudzo iznākušo izdevumu gūzmā mūsu grāmatas iznākšana palika nepamanīta.

Tad, lūk, kā darbojas mūsdienu cenzūra! Tā nevis meklē apslēpto jēgu, bet gan to nomaskē ar kvantitāti. Nevēlamas grāmatas tiek apslēptas banālu grāmatu jūklī.

Kā uz burvja mājienu ercenģeļiem vairs nevajadzēja tieši iejaukties, tomēr viņi bija nobažījušies un mums par to nācās samaksāt.

Tagad atlika vēl tikai pasludināt spriedumu.

Un kāds tas būs? jautā Amandīne. Vai mums vajadzēs doties uz elli?

Visi trīs ercenģeļi viņu uzlūko ar augstprātīgu laipnību.

Uz elli? Diemžēl tāda nepastāv. Ir tikai Paradīze un… Zeme. Tiem, kurus neuzņem Paradīzē, jāatgriežas uz Zemes, lai atdzimtu no jauna.

Vai arī var teikt: elle ir uz Zemes, — uzjautrināts piebilst ercenģelis Rafaēls.

Tad ercenģelis Gabriēls atgādina: Reinkarnācija pielīdzināma bakalaura grādam, absolvējot liceju. Ja esat izkritis, eksāmens jākārto vēlreiz. Ja runājam par jums, jūs šoreiz esat izgāzušies, tādēļ atgriezieties starta laukumā, lai vēlreiz kārtotu eksāmenu.

Es noduru galvu.

Gan mana sieva Roza, gan Amandlne, gan es mēs visi nodomājam vienu un to pašu: vēl viena izniekota dzīve.

Cik gan daudzi pirms mums jau tā nopūtušies!

Taču citi rindā stāvošie aizgājēji jau kļūst nepacietīgi. Mūs steidzina, lai atstājam laukumu. Svētais Pēteris ved mūs uz kalnu. Sasniedzam tā virsotni. Šī smaile izstaro spēcīgo gaismu, kas mums bija norādījusi ceļu uz Galīgo Spriedumu.

Tieši zem mums redzami divi tuneli. Vienam ir okera krāsas apmale, bet otram jūras zila. Okera krāsas eja ved uz Zemi jaunai

reinkarnācijai, bet zilā uz eņģeļu valstību. Par to neliecina nekādas norādes, tomēr, tāpat kā visam citam, arī tam izskaidrojums uzrodas tieši mūsu apziņā.

Tikko manāmi pamājis ardievas, Svētais Pēteris mūs pamet pie okera krāsas tuneļa.

-Tiksimies pēc jūsu nākamās dzīves! viņš īsi nosaka.

Sākam virzīties pa tuneli uz priekšu. Pusceļā uzduramies necaurredzamai sienai, kas līdzīga tai Moch, kas noslēdza Septiņas Debesis. Kad būsim šķērsojuši šo sienu, iekritīsim mūsu jaunajā dzīvē. Amandīne mani uzlūko, gatava doties uz priekšu.

Ardievu, mani draugi! Centīsimies satikties mūsu nākamajā dzīvē!

Un viņa man slepus piemiedz ar aci. Šajā dzīvē viņai nebija izdevies palikt ar mani kopā, tāpēc viņa cer, ka tai paveiksies nākamajā.

Uz priekšu, pretim jauniem piedzīvojumiem, viņa saka, pieliekot soli.

Roza man cieši piespiežas klāt. Es čukstu viņai ausī tanatonautu devīzi jau kopš kolonizācijas laikmeta lielajiem kariem Nāves kontinentā:

Tu un es mēs abi kopā stāsimies pretim muļķiem.

Tā kā nav auguma, ko apkampt, mūsu ektoplazmas

viena otru noskūpsta uz lūpām. Lai gan mūsu lūpas neko nejūt, tomēr visa mana būtība protestē.

Kopā, viņa atkārto gluži kā atbalss.

Kādu mirkli stāvam, rokās sadevušies, tad saskaras vairs tikai pirkstu gali, pēc tam kopā saplūst tikai mūsu rādītājpirksti, tad tie vairs tikko viens otram pieskaras, līdz beidzot attālinās.

Lai mazinātu šī mirkļa sāpes, Roza no manis novēršas un steigšus dodas pretim savai jaunajai reinkarnācijai.

Tā, tagad pienākusi mana kārta. Lieliem soļiem dodos pa koridoru uz priekšu, pie sevis atkārtojot: nedrīkst aizmirst, ka nākamajā dzīvē man jābūt tanatonautam. Drebēdams pie visas savas ektoplazmas, dodos uz priekšu. Beidzot es uzzināšu, kas atrodas aiz šīs sienas.

Nāves pusē…

Labs satvēriens. Lūk, kas ir svarīgi. Labs satvēriens, un nedrīkst aizmirst ieberzēt rokas ar talku. Esmu cirka akrobāts. Vingrotājs uz trapeces bez drošības tīkla. Ja ir labs satvēriens, varu būt drošs, ka ne ar ko neriskēju. Turklāt es nekad nedomāju par nāvi un vienmēr cenšos turēties braši. Zinu, ka tad, ja skatītos uz leju, es varētu nokrist. Tā nu es par nāvi neko daudz nezinu. Un, atklāti sakot, labprātāk parunātu par kaut ko citu. Vai esat jau redzējuši manu priekšnesumu?

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

3. apelācijas spriedums

…kāda roka saķer manu dvēseli un mani aptur. Caurspīdīgs, labsirdīga izskata vīrs pārtrauc manu skrējienu un saniknots paziņo: ir nepieļaujami, ka viņš nav piedalījies manas dvēseles tiesas procesā.

-Tā kā šī procedūra nav noritējusi pareizi, nepieciešams to atkārtot vēlreiz.

Arī Amandlnei un Rozai viss varētu izvērsties citādi, bet, par nelaimi, viņas nokavējušas, jo aizgājušas pa šo eju jau pārāk tālu, toties mans spriedums vēl ir pārskatāms.

Mans sarunu biedrs ir maza auguma bārdains vīrelis ar drudžainu skatienu, ko pat acenes nespēj noslēpt. Viņš mani uzstājīgi rausta un grūsta un apgalvo, ka ir mans sargeņģelis.

Tātad man ir sargeņģelis? Kāds, kurš uzraudzīja, ko es daru? Un varbūt pat palīdzēja man… Šī vēsts mani gan iedrošina, gan pārsteidz. Tātad es nebiju viens. Visu manu mūžu kāds ir atradies man līdzās. Es viņu vērīgāk aplūkoju. Šis trauslais ķermenis, šī bārdiņa, šīs deviņpadsmitā gadsimta brilles… Man šķiet, ka esmu viņu jau kaut kur redzējis.

Viņš iepazīstina ar sevi. Viņu sauc Emīls Zolā.

-Tas pats Emīls Zolā kungs, kurš sarakstījis "Žerminālu"?

Jūsu padevīgais kalps, mans kungs. Tomēr šis nav īstais brīdis, lai paustu apbrīnu. Laiks iet. Pasteigsimies!

Viņš apstiprina, ka vērojis mani visu mūžu, un skaidro, ko es pašlaik nekādā gadījumā nedrīkstētu atļauties.

Šīs intrigas… hm, karma taču bija laba, tomēr viss beidzās slikti, turklāt netika ievērota dvēseļu svēršanas procedūra. Šis spriedums ir netaisnīgs. Beztiesisks. Antisociāls.

Emīls Zolā man paskaidro, ka saskaņā ar Paradīzē pastāvošajiem likumiem, kad tika svērta mana dvēsele, sargeņģelim vajadzēja atrasties man līdzās, lai tad, ja tas būtu nepieciešams, kļūtu par manu aizstāvi.

Tā nu viņš mani izvelk no ejas un stumj uz laukuma pusi, kur goda vietas vēl joprojām ieņēmuši trīs ercenģeļi. Viņš iztrenkā visus, kuri gaida uz tiesu, un pieprasa, lai mani tiesā vēlreiz. Viņš draud visiem izpaust par šo afēru un sola, ka iejauksies juristi. Viņš apelē pie visiem Paradīzē valdošajiem likumiem. Viņš dusmās ārdās:

Es ercenģeļus apsūdzu par to, ka viņi ir falsificējuši mana klienta dvēseles svēršanu. Un arī par to, ka viņi pavirši vadīja tiesas procesu, kas viņus kaitināja! Un, visbeidzot, es šo Debesu tiesu apsūdzu par to, ka tās vienīgais mērķis bija pēc iespējas ātrāk nosūtīt atpakaļ uz Zemes dvēseli, kuras vienīgais grēks ir zinātkāre!

Nekas neliecina, ka trīs ercenģeļus šī izrāde būtu kaut cik

ietekmējusi. Tomēr ne jau katru dienu kāds atļaujas apstrīdēt viņu spriedumu.

Zolā kungs, es jūs lūdzu piekrist Debesu tiesas spriedumam.

Par to nevar būt ne runas, ercenģeļa Gabriēla kungs! Varu tikai atkārtot to, ko vienreiz jau teicu, — novērtējot tikai tanatonautu rīcību, tiesas locekļi nav pietiekami izanalizējuši mana klienta dzīvi un ikdienas gaitas, kaut gan tieši ar to vajadzēja sākt. Bet es pastāvu uz to, ka Mišels Pensons ir dzīvojis paraugdzīvi. Viņš bijis priekšzīmīgs virs, priekšzīmīgs ģimenes tēvs, priekšzīmīgs pilsonis, izcils draugs, un viņa tuvinieki vienmēr varēja uz viņu paļauties. Visu mūžu viņš bijis taisnīgs un godīgs. Viņš nemitīgi izrādījis patiesu cēlsirdību, bet pateicībā par to tiek sodīts ar atgriešanos ciest uz Zemes. Es nepieļaušu, ka vina dvēseli tik vienkārši iznīcina! '

Kādu brīdi iestājas klusums, un tad Rafaēls jautā:

Khm… Un ko par to domājat jūs pats, Pensona kungs? Galu galā šķiet, ka jūs taču esat galvenā ieinteresētā persona. Tātad vai vēlaties vēlreiz stāties mūsu tiesas priekšā?

Tagad, kad man blakus vairs nav neviena no tiem, ko es mīlu, ne Rozas, ne Amandīnes, ne Raula, ne Fredija man trūkst motivācijas. Jāatzīst, ka Zolā kunga aizrautība ir vairāk nekā lipīga, un es prātoju, ka Dreifusa lieta nekad netiktu izskatīta vēlreiz, ja viņš nebūtu bijis tā aizstāvis.

Es gribu, lai mani… tiesā vēlreiz.

Emīla Zolā seja staro priekā.

To redzot, tiesneši saīgst.

Nu labi, labi, ķersimies vēlreiz pie dvēseles izvērtēšanas, — ercenģelis Mihaēls piekrīt.

Kopš mātes nāves mani pārņēmusi tāda sajūta, ka dzīvei vairs nav jēgas. Es, protams, eksistēju, tomēr dzīvoju vienīgi atmiņās par viņu. Māte man bija viss. Tagad jūtos pilnīgi izsists no sliedēm.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

Beidzot mans tiesas process var noritēt, kā nākas. Trīs ercenģeļi ataino manu pagājušo dzīvi un palīdz izteikt viedokli par savu rīcību: kad biju rīkojies labi, bet kad slikti. Lai izvērtētu manu rīcību, par kritērijiem kalpo attīstība, empātija, uzmanība un vēlēšanās darīt labu. Mana dzīve slīd garām kā mozaīka, kurā mirkļi nomaina cits citu gluži kā videofilmā, brīžiem to tinot paātrināti, bet brīžiem palēnin--āti. Dažreiz kadrs tiek apstādināts, lai ļautu man labāk izprast, kas tad īsti bija noticis.

Beidzot skaidri un attālināti varu novērtēt, ko īsti esmu paveicis, būdams Mišels Pensons. Pirms mani tiesās citi, es tiesāju sevi pats. Dīvaina sajūta. Tātad mana dzīve bijusi tāda? Pirmais, ko pamanu, ir tas, cik daudz laika velti izšķiests. Jo es baidījos. Secinu, ka mani vienmēr kavējušas bailes no nezināmā.

Ja cilvēka būtiskākā rakstura iezīme bijusi zinātkāre, tad tā šķiet pretējā galējība un zināms paradokss.

Kādas tikai kaislības neslēpj šīs bailes! Taču sakāpinātā zinātkāre lielā mērā man bija ļāvusi izvairīties no rutīnas un pretoties jebkādai stagnācijai. Un tas varētu

izrādīties vēl ļaunāk.

Sevi no jauna ieraugot, atceros arī par savu noslieci uz vientulību. Cik bieži es biju vēlējies būt viens, tālu projām no pārējiem cilvēkiem, rast mieru uz kādas vientuļas salas vai mājiņā augstu kalnos…

Mana dzīve man šķiet kā mākslas darbs, bet ercenģeļi, kas to dedzīgi kritizē, man skaidro, kā es to vēl būtu varējis uzlabot un ar ko tā ir unikāla. Viņi arī nekavējas mani uzslavēt gadījumos, kad esmu rīkojies īpaši slavējami.

Atsevišķi manas dzīves mirkļi ir mazāk izdevušies. Vairumā gadījumu tās bijušas sīkas gļēvulības izpausmes, kas galvenokārt radušās manu mūžīgo miera alku labad.

Ikviena mana rīcība tiek ilgi apspriesta. Mans aizstāvis dara visu, kas ir viņa spēkos.

Ercenģelis Mihaēls skaita plus un mīnus punktus. Dzirdu viņus spriežam: lai mani atbrīvotu no reinkarnācijas, nepieciešams savākt 600 punktu. Aprēķini ir ļoti precīzi — katri visniecīgākie meli, ikviena kaislība, atteikšanās, katra rīcība atbilst noteiktam plus vai mīnus punktu skaitam. Beidzot ercenģelis Mihaēls pasludina spiedumu no iespējamiem 600 punktiem esmu ieguvis 595 punktus.

Izkritis. Pietrūcis pavisam maz, tomēr esmu izkritis.

Mans aizstāvis aizsvilstas.

Es jūs apsūdzu par to, ka punktu skaits ir aprēķināts nepareizi, un pieprasu, lai tie tiktu vēlreiz pārskaitīti. Viss rūpīgi jāsaskaita no sākuma vēlreiz. Es jūs apsūdzu…

Dzirdu, kā mums aiz muguras nepacietīgi nopūšas visas tās dvēseles, kas gaida rindā uz viņu novērtēšanu. Ercenģelis Gabriēls, kuru, šķiet, visvairāk kaitina visi šie "es apsūdzu", ko atkārto mans sargeņģelis, padodas pirmais lai apspriestos, ercenģeļiem nevajadzēšot vairāk par kādu sekundi, tik ļoti viņi vēlējās no mums tikt vaļā.

Svētais Mihaēls paziņo jauno spriedumu:

Nu jau pietiks! Lai notiek, jūs esat uzvarējuši! Skaitlis tiek noapaļots uz 600. Jūs esat atbrīvots no reinkarnāciju cikla. Varat uzskatīt, ka jums ir paveicies ar tik nepiekāpīgu sargeņģeli — aizstāvi.

Emīls Zolā priecīgi aplaudē.

-Taisnība vienmēr uzvar.

Ercenģeļi man paziņo, ka ar saviem 600 punktiem es turpmāk esmu sešnieks.

Un kas ir sešnieks?

Būtne ar sestā līmeņa apziņu. Tas tev ļauj, ja vēlies, pilnībā

atbrīvoties no miesas ieslodzījuma.

Tātad man ir dota izvēle. Atgriezties uz Zemes, lai atdzimtu kā Lieliniciētais, kura uzdevums būtu, dzīvojot starp cilvēkiem, likt tiem savā attīstībā virzīties uz priekšu; tad es tik tikko atcerētos savu Paradīzes apmeklējumu. Otrs risinājums ir kļūt par eņģeli.

Un kas ir eņģelis?

Gaismas būtne, kas ir atbildīga par trim cilvēku dvēselēm. Eņģeļa uzdevums ir panākt, lai tās attīstās tiktāl, ka arī izkļūst no reinkarnāciju cikla. Tā kā tavā gadījumā tas izdevās Emīlam Zolā.

Es uz brīdi iegrimstu pārdomās. Abi risinājumi šķiet vilinoši.

Pasteidzies, aiz tevis gaida klientu pūlis, nomurmina ercenģelis Gabriēls. Ko tu esi izlēmis?

Nāve? Kas tur ko baidīties? Es zinu, ka man ir savs sargeņģelis, kas mani pasargā no visām briesmām. Reiz, kad šķērsoju ielu, man bija tāda sajūta, ka noteikti jāpakāpjas soli atpakaļ. Ticiet vai ne, bet, tikko biju atkāpies, man gar pašu degunu aizšāvās motocikls. Esmu pārliecināts, ka mani par to brīdināja mans sargeņģelis.

(Kāda nejausi uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

4. eņģelis

Vēlos būt eņģelis.

Tā ir laba izvēle. Tu to nenožēlosi, man apliecina Emīls Zolā.

Ercenģeļi mūs steidzina, lai atbrīvojam vietu nākamajām dvēselēm. Mans sargeņģelis mani ved uz ieeju otrajā kalnu ejā. Tā sienas izstaro tumšzilu gaismu kā dimants, kad tas tiek izgaismots no iekšpuses.

Emīls Zolā, vēl pēdējo reizi apsveicot paspiedis man roku, atstāj mani pie šīs milzīgās, izgaismotās alas. Es dodos pa eju uz priekšu. Tad ceļu aizšķērso siena. Es to paceļu uz augšu gluži kā skatuves priekškaru. Otrā pusē ieraugu bezrūpīgu būtni, kas stalti izslējusies ejai tieši vidū.

Esiet sveicināts starp eņģeļiem, es esmu jūsu eņģelis-skolotājs.

Eņģelis-skolotājs? Kas tas tāds?

Pēc sargeņģeļa dvēseles apmācības stafeti pārņem eņģelis-skolotājs, viņš man paziņo, it kā tas būtu pats par sevi saprotams.

Es viņu aplūkoju.

Viņš ir līdzīgs Kafkam. Augstu novietotas, spicas ausis. Mandeļveida acis. Smaila seja kā lapsai. Drudžains skatiens.

Mani sauc Velss.

Velss? Tas Velss?

Viņš pasmaida.

Nē, nē. Es esmu Edmonds Velss, un man nav nekā kopīga ar maniem vārdabrāļiem Herbertu Velsu vai

Orsonu Velsu, ja jūs domājat viņus… Lai kā ari būtu, man patīk mans vārds. Vai jūs zināt, ko tas nozīmē angļu valodā? Avots*. Uzskatiet, ka esmu tas, no kura varat pasmelties gribasspēku. Un, tā kā zināmu laiku mums nāksies pavadīt kopā, uzrunāsim viens otru ar tu!

Esmu Mišels Pensons. Man nav nekā kopīga ar šo putnu [4] .

Viņš man spēcīgi uzsit uz pleca, taču es neko nejūtu.

Prieks iepazīties, eņģeli Mišel.

Man šķiet dīvaini pirms sava vārda dzirdēt apzīmējumu "eņģelis", gluži kā "ārsts" vai "profesors".

Kāda bija jūsu nodarbošanās laicīgajā dzīvē? es viņam jautāju.

Manā iepriekšējā dzīvē, pirms pabeidzu reinkarnāciju ciklu? Nu, var teikt, ka es, gandrīz tāpat kā tu, savā ziņā biju pētnieks. Taču mani neinteresēja "bezgalība augšā", bet gan "bezgalība lejā"… Pazeme.

Pazeme?

Jā, planētas dzīlēs apslēptā dzīve. īstie meža gari.

Viens otram līdzās dodamies uz priekšu pa eju, kas

stiepjas cauri visam kalnam. Pēkšņi es apstājos.

Edmonds Velss. Edmonds Velss…

Es, domās iegrimis, atkārtoju viņa vārdu. Es to jau esmu redzējis kādā laikrakstā. Cenšos atcerēties. Atcerējos!

Vai jūs nebijāt iejaukts insekticīdu ražotāju slepkavības lietā?

Tu uzminēji.

"īstie meža gari"… Saraucu pieri.

Jūs izgudrojāt ierīci, ar kuras palīdzību var sazināties ar skudrām.

Es šo ierīci nosaucu par "Rozetas akmeni", jo tā kalpoja par starpnieku starp divām izsmalcinātākajām planētas civilizācijām civilizācijām, kas tomēr nespēja saprasties un viena otru novērtēt, cilvēkiem un skudrām.

Šķiet, ka Edmonds sajūt zināmu nostalģiju pēc sava izgudrojuma, tad viņš turpina:

Es tevi apmācīšu eņģeļa arodā, iepazīstināšu ar taviem uzdevumiem, metodēm un iespējām. Tomēr, pats galvenais, nekad neaizmirsti, ka atrasties šeit jau nozīmē MILZĪGU PRIVILĒĢIJU.

Un viņš noskalda:

-VAI TU VISMAZ APJĒDZ, KA NEATDZIMT NO JAUNA IR VISLABĀKĀ DĀVANA, UZ KĀDU VAR CERĒT CILVĒKS?

Sāku pierast pie domas, ka esmu atbrīvots no reinkarnāciju cikla.

Un ko jūs man mācīsiet, Velsa kungs?

5. enciklopēdija

DZĪVES JĒGA: "Visa mērķis ir progress." Sākumā nebija… Nekā tukšums.

Šis tukšums attīstījās, lai kļūtu par matēriju. Un tā mums deva…

Pirmo lietu — minerālu.

Tad šis minerāls attīstījās, lai atdzīvotos.

Un tas mums deva…

Otro lietu veģetāciju.

Tad veģetācija attīstījās, lai kļūtu kustīga. Un tas mums deva…

Trešo lietu dzīvnieku.

Tad dzīvnieks attīstījās, lai gūtu zināšanas. Un tas mums deva…

Ceturto lietu — cilvēku.

Tad cilvēks attīstījās, lai zināšanas tam ļautu kļūt gudram. Un tas mums deva…

Piekto lietu garīgi attīstītu cilvēku.

Tad garīgi attīstītais cilvēks turpināja savu attīstību, lai kļūtu par garu, kas atbrīvojies no miesas. Un tas mums deva…

Sesto lietu eņģeli.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

6. edmonds velss

— Tātad es esmu sešnieks?

— Tātad tu esi eņģelis, izlabo Edmonds Velss.

Vienmēr esmu iztēlojies eņģeļus ar nimbu virs galvas un spārniem uz muguras.

Sis pilnīgais tēls sakņojas senatnē. Nimbs aizgūts no metāla plāksnēm, ar kurām senie romieši norobežoja svēto kristiešu pieminekļus, lai tos paglābtu no putnu mēsliem. Ja runājam par spārniem uz muguras, tie atgādina par mezopotāmiešu mākslas tradīciju: viņi ar šiem izaugumiem uz muguras apveltīja visu, kas tika uzskatīts par piederīgu kādai augstāk attīstītai pasaulei. Tur varēja sastapt arī spārnotus zirgus, vēršus un lauvas…

Kas, man kļūstot par eņģeli, izmainīsies?

Aplūkoju savu roku. Zaigojošs atspīdums, ko

iepriekš nebiju ievērojis, veido ap manu ķermeni tumšzilu gaismu.

Svarīgākās nav fiziskās pārmaiņas, turpina Edmonds Velss, bet gan tas, ka šis jaunais stāvoklis izmainīs tavus uzskatus par dzīvām būtnēm un lietām.

Edmonds Velss man pastāsta nedaudz vairāk par to, kāda būs mana jaunā nodarbošanās. Man tiks uzticētas trīs dvēseles, kas atkal atdzimušas par cilvēkiem. Jāpanāk, lai vismaz viena no tām tiek novērtēta ar 600 punktiem un kļūst par "sešnieku", tā izkļūstot no reinkarnāciju cikla. Mans uzdevums ir šiem trim Zemes iedzīvotājiem sekot, tos atbalstīt un atrasties viņiem līdzās. Un, kad tie nomirs un stāsies triju ercenģeļu priekšā, jākļūst par viņu aizstāvi.

-Tas, kā Emīls Zolā to paveica manā gadījumā?

Edmonds Velss pamāj.

Šī sasnieguma dēļ Emīlam Zolā izdevās pāriet eņģeļu attīstības augstākajā līmenī.

Beidzot sapratu, kāpēc Emīls Zolā bija tik uzstājīgi izturējies pret maniem tiesnešiem un kāpēc devās projām tik sajūsmināts.

Kas tas ir par "eņģeļu attīstības augstāko līmeni"?

Mans skolotājs pastāsta, ka, pārvarot katru nākamo

posmu, es saņemšu atbilstošas zināšanas. Tādēļ, ja vēlos tikt pārcelts kādā augstākā pasaulē, man vispirms jāizveido veiksmīga eņģeļa karjera.

Visu ceļu šādi tērzēdami, bijām nonākuši pie izejas. To izgaismoja tāda pati spoža, tumšzila gaisma, kas bija pie ieejas. Mums priekšā pletās "eņģeļu valstība".

Eņģeļi? Nē, diemžēl tiem es neticu. Tā ir tikai modes lieta. Brīžiem modē ir eņģeļi, bet brīžiem citplanētieši. Dīkdienīgajiem un māņticīgajiem cilvēkiem tas liek iegrimt pārdomās, un pa to laiku viņi

aizmirst bezdarbu un ekonomisko krīzi.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

7. eņģeļu valstība

Lūkojos uz bezgalīgo panorāmu, kas paveras manām acīm.

Tev nav jāstaigā pa zemi, — mani pamāca Edmonds Velss. Šeit nepastāv Zemes pievilkšanas spēks un mums nav miesas. Tu vari pārvietoties telpā, kur un kā vēlies.

Ja šī Zeme neizskatītos nedaudz pienaini caurspīdīga, varētu domāt, ka atrodamies uz "normālas" zemes, kur mīt cilvēki.

Edmonds Velss man norāda uz dažiem orientieriem.

Rietumos atrodas līdzenums, kur eņģeļi pastaigājas, kad grib savā starpā sarunāties. Ziemeļos redzami stāvi kalni ar alu iedobumiem, kur eņģeļi var patverties, kad vēlas atpūsties. Nāc, pakāpsimies augstāk.

No šejienes visa teritorija atgādina aci. Šīs garās, nolobītās, baltās mandeles vidū atrodas tirkīzzils aplis, kas atgādina īrisu. Tas ir mežs, kurā aug zilgani koki.

Un pašā šī īrisa vidū, gluži kā redzoklis, mirdz tumšs ezers. Taču atšķirībā no īsta cilvēka acs redzokļa šis ezers nav apaļš, bet gan sirdsveida. Mani pārņem sajūta, ka Paradīze ir tirkīzzila acs, kuras vidū atrodas redzoklis melna sirds, kas noraugās manī.

-Tas ir Ieņemšanas ezers,pavēsta Edmonds Velss.

Mēs tuvojamies šai vistumšākajai vietai. Tirkīzzilie koki, kas to ieskauj, atgādina pīnijas ar spēcīgu un plakanu skujotni.

Zem kokiem var redzēt eņģeļus. Vairums no viņiem sakrustotām kājām apsēdušies kādu metru virs zemes, zem zaru vaiņagiem, bet tiem priekšā var redzēt trijstūrī izvietotas trīs sfēras. Eņģeļi tās aplūko ar lielu interesi. Daži nervozē, bet citi satraukti visu laiku pārvietojas no vienas sfēras pie citas.

Kilometriem tālu tūkstošiem eņģeļu ieņēmuši līdzīgas pozas un nodarbojas ar vērošanu.

Kas tie par kokiem?

Patiesībā tie nav koki, tie kalpo, lai uzlabotu no Zemes nākošo viļņu uztveršanu un pārraidi.

Mēs strauji apgriežamies. Dienvidos es ieraugu ielejas, kurās sapulcējušies eņģeļu bariņi un it kā notur nelielas sanāksmes.

Tagad atgriežamies otrajā pusē.

Austrumos redzama otra ieeja, kas viz zaļā gaismā. Viss apkārt ir spožs, caurspīdīgs un krāsainu atspulgu izgaismots tumšos atspulgus veido ezera ūdens, tirkīzzilos koki, bet perlamutra krāsas Zeme.

Safīra krāsas durvis ir ieeja eņģeļu zemē, un arī tu pa to ienāci.

Edmonds Velss norāda uz zaļgani vizuļojošu eju austrumos.

Bet tā tur, smaragdzaļā, ir izeja, pa kuru tu iziesi, kad būsi paveicis savu eņģeļa misiju. Bet tagad dosimies apspriesties uz

Austrumu līdzenumiem. Es zinu kādu klusu vietiņu, kas ir ļoti piemērota, lai tur noturētu mūsu pirmo mācību stundu.

Edmonda Velsa pirmās mācību stundas temats ir skaitļu noslēpums. Viņš man paskaidro, ka Rietumos lietoto skaitļu grafiskais attēlojums radies Indijā un stāsta mums par dzīvības evolūcijas gaitu. Horizontālā svītra attēlo pieķeršanos, izliektā mīlestību, bet tā, kas krustojas, izvēli.

1 minerāls. Vienkārša vertikāla svītra bez izliekuma vai horizontālas līnijas. Nav ne pieķeršanās, ne mīlestības. Minerāliem nepiemīt jutīgums.

2 augs. Horizontāla līnija nozīmē pieķeršanos zemei, tā ir sakne, kas tur pie zemes. Virs tās pret debesīm pavērsts mīlestības izliekums, jo lapas un ziedi mīl gaismu.

3 — dzīvnieks. Divi mīlestības izliekumi. Dzīvnieki mīl gan zemi, gan debesis. Taču, tā kā nav horizontālās līnijas, tie nav nevienam pieķērušies. Viņi atrodas emociju varā.

Man šķiet, ka šo uzskaitījumu esmu jau kaut kad agrāk dzirdējis. Kāpēc viņš to atkārto? Vai viņš mani uzskata par muļķi?

Šis vēstījums par indiešu skaitļu grafisko attēlojumu, turpina Edmonds Velss, — tev var šķist ļoti vienkāršs, tomēr tas ietver visas apziņas attīstības mīklas, visu apslēpto un vēl neatklāto. Tādēļ ir tik būtiski to atkārtot

un nemitīgi pie tā atkal atgriezties. Pasaules evolūcija

norit saskaņā ar indiešu skaitļu simboliku.

Edmonds Velss atkal pievēršas saviem mākoņu vālos zīmētajiem attēliem.

4 cilvēks. Tā simbols ir krustošanās. Tas nozīmē, ka viņam ir izvēle. Viņš atrodas krustcelēs un var pats izlemt, kādā virzienā doties. Tātad cilvēkam pastāv alternatīva: nolaisties līdz 3 dzīvnieka stadijai vai pakāpties augstākā attīstības stadijā.

Ar pirkstu galiem mans skolotājs uzvelk skaitli 5.

5 gudrība. Tas sastāv no horizontālās pieķeršanās debesīm līnijas un mīlestības pret zemi izliekuma. Domās tas lidinās mākoņos un mīl pasauli…

Var teikt, ka tas ir 2. pretmets, es viņam saku, beidzot iesaistījies nodarbībā.

5 ir tendence vienmēr attīstīties uz… priekšroka tiek dota apziņai. Tas vienmēr augstāk vērtē brīvību un sarežģītību. 5 vēlas atbrīvoties no miesas ieslodzījuma, kas tam uzspiež bailes un ciešanas. Tas vēlas kļūt par 6.

Viņš uzraksta skaitli 6.

6 ir tikai izliekums. Tas ir mīlestības izliekums, jo eņģelis mīl. Paraugies uz šo spirāli! Eņģeļa mīlestība paceļas pret debesīm, tad pavēršas pret Zemi un atgriežas savā centrā. Tā ir mīlestība, kas veic

apli, lai iemīlētu sevi pašu.

Vai visi 6 ir tādi?

Nē. Bet visi 6 uz to ir spējīgi, un tas arī viss. Un es ceru tevi tiktāl pārveidot, ka tu kļūsi par sava vārda cienīgu 6.

Bet kur paliek 7?

Edmonds Velss uzreiz šķiet sapīcis.

Šodien tava stunda ir beigusies ar 6. Tu drīksti zināt vienīgi to, kas tu esi. Labāk koncentrējies uz savu pašreizējo uzdevumu, nevis velti izkliedē uzmanību. Neesmu nekāds automāts, kas var atbildēt uz visiem jautājumiem. Seko man! Man jāpierod pie sava ķermeņa spējas pārvietoties trijās dimensijās, gluži kā ienirstot jūras dzīlēs. Taču, ienirstot jūras dzīlēs, ūdens pretestība visas kustības apgrūtina un palēnina, turpretī šeit katra kustība ir brīvi plūstoša.

Ir arī citas lietas, pie kurām man jāpierod, piemēram, neelpot. Secinu, ka mans ķermenis gandrīz neapzināti joprojām šūpojas plaušu ritmā. Šī nemanāmā metronoma takts sitieni pieskandējuši visu manu mūžu. Tagad tas ir izzudis. Atrodos bezgalīgā laikā un nemateriālā ķermenī.

Edmonds Velss man pastāsta, ka tagad mums jāizraugās bandinieki, ar kuriem es it kā spēlēšu savu šaha spēles partiju. Viņš ved mani pāri tumšajam sirdsveida ezeram, kas atrodas centrā. Vērīgāk ieskatoties, pamanu, ka tā virsmā atspīd attēli, it kā ezers veidotu milzīgu horizontālu ekrānu, kas sadalīts tūkstošiem mazāku ekrānu mozaīkās. Uz visiem redzami kaili cilvēku augumi, kas drudžaini apskāvušies. Nav nekādas vajadzības neticībā berzēt manas tam nepiederīgās acis. Es nesapņoju. Tie ir pāri, kas mīlējās.

Vai tā ir… pornofilmu demonstrācijas vieta?

Viņš rausta plecus.

Mēs tikko pārlaidāmies pāri Ieņemšanas ezeram. Šeit tu izraudzīsies to būtņu vecākus, par kurām būsi atbildīgs.

Mums visapkārt var ieraudzīt citus eņģeļus, kuri kopā ar skolotājiem arī lidinās un noraugās sīkajos attēlos, kas viļņojas ezera virsmā.

Skatoties, kā tie mīlējās?

-Tā var teikt. Bet pirms tam es tev uzticēšu kādu milzīgu noslēpumu. Dvēseles recepti.

8. enciklopēdija

DVĒSELES RECEPTE. Sākumā cilvēka dvēseli nosaka trīs faktori iedzimtība, karma un brīva griba. Parasti sākumā tie ir šādās proporcijās:

25 procenti — iedzimtība,

25 procenti karma,

50 procenti brīva griba.

Iedzimtība nozīmē to, ka sākumā vienu ceturtdaļu dvēseles ietekmē gēnu īpašības, izglītība, dzīvesvieta un labklājības līmenis, kas atkarīgs no vecākiem.

Karma nozīmē to, ka vienu ceturtdaļu dvēseles sākumā ietekmē iepriekšējās dzīves elementi, kas turpina pastāvēt, nepiepildītas vēlmes, kļūdas, aizvainojums utt., viss, kas to zemapziņā joprojām satrauc.

Brīva griba nozīmē to, ka dvēsele sākumā par savu rīcību pa pusei izlemj pati, bez jebkādas ārējas ietekmes.

Sākotnējās proporcijas ir 25 procenti, 25 procenti un 50 procenti. Ar saviem 50 procentiem brīvās gribas cilvēks turpmāk var šo recepti mainīt.

Viņš var atbrīvoties no iedzimtības, jau agrā jaunībā nepakļaujoties vecāku ietekmei, vai atbrīvoties no karmas, ignorējot zemapziņas impulsus, vai arī, gluži pretēji, atteikties no brīvās gribas, samierinoties ar to, ka ir tikai savu vecāku un zemapziņas rotaļlieta.

Tā izveidojas apburtais loks. Vislielākais paradokss ir tas, ka cilvēks pats ar savu brīvo gribu var atteikties… pat no savas brīvās gribas.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

9. trīs ieņemšanas. dzimšana 9 mēneši

Noraugos uz šo cilvēces apogeju. Ja esmu pareizi sapratis, izraugoties pārus, es izvēlēšos 25 procentus to būtņu iedzimtības, par kurām būšu atbildīgs.

Lidinos virs Ieņemšanas ezera. Vērīgi lūkojos ekrānos. Tur redzami pāri, kas pārstāv visus kontinentus, valstis un tautības. Daži mīlējās gultā, citi uz virtuves galda, vēl citi lifta kabīnē, pludmalē vai krūmu aizsegā…

Cik gan dīvaini izskatās cilvēki, kuri notverti šajā mirklī, kas tiek uzskatīts par vienu no apslēptākajiem un intīmākajiem mirkļiem. Kā lai izvēlos? Radis paklausīt savai intuīcijai, beidzot izraugos kādu pāri, kura kustībās ir kaut kas harmonisks. Vīrietis ir iededzis, bet seja tam ir bāla un nopietna. Sieviete arī ir iedegusi, gariem matiem un izskatīga.

— Šos, — es saku.

Edmonds Velss man pastāsta, ka tā ir Nemro ģimene, kāda franču ģimene no Perpiņānas. Vidēji turīgi grāmatnīcas īpašnieki. Šī ir liela ģimene. Četras meitas un kaķis.

Mans skolotājs viegli uzsit pa ekrānu, lai paziņotu,

ka šī ienemšana ir rezervēta.

Lai neviens cits eņģelis tev viņus nevar atņemt.

Tad viņš pārbauda ieņēmēju DNS un paziņo rezultātu.

Hmm.

Kas ir?

Nekas traks. Elpošanas ceļu slimības pa vecāku līniju. Viņš klepos.

Un kā ar ģenētikas līniju?

Rudi mati.

Viņš manās domās projicē palēninātu spermatozoīda un olnīcas satikšanās brīdi. Tagad es redzu, kā divdesmit trīs vīriešu dzimtes hromosomas savienojas ar divdesmit trim sieviešu dzimtes hromosomām.

Vai tā būs meitene vai zēns?

Viņš rūpīgi aplūko abas saplūdušās gametas un pavēsta:

X un Y hromosomas, tas būs zēns. Pārejam pie nākamā.

Ilgi nevaru izvēlēties. Beidzot izraugos kādu pāri ar medainu ādas krāsu. Savā kailumā tas ir tik skaists, ka, viņiem sapārojoties, var rasties vienīgi izcils bērns.

-Tie ir melnādainie amerikāni no Losandželosas, man paskaidro Edmonds Velss. Māte ir modele, bet tēvs aktieris. Šeridanu ģimene. Viņi ir turīgi. Lielburžuāzija. Tas būs viņu pirmais bērns un ir ļoti gaidīts. Lai viņu varētu ieņemt, māte izgājusi speciālu ārstniecības kursu, jo bija jau sākusi bažīties, ka ir neauglīga. Bērna radītāju DNS ir

vairāk nekā apmierinošs. Nekādu fizisku trūkumu.

XX hromosomas. Tā būs meitene.

Man ienāk prātā, ka šis iedalījums XX un XY apkopo visu to, kas aprakstīts Bībelē. Iespējams, ka slavenā Ādamam izņemtā riba gluži vienkārši ir X hromosomas zemākā robeža, tai pārveidojoties par Y hromosomu.

Atkal paļaujos vienīgi uz savu intuīciju un izraugos pēdējo pāri.

Tie ir krievi no Sanktpēterburgas, Edmonds Velss man paziņo. Trūcīgā Čehovu ģimene. Tēvs un māte ir bezdarbnieki. Tas būs viņu pirmais bērns. Šis pāris tikai nesen iepazinies un dzīvo atsevišķi. Acīmredzot tā ir nākamā vientuļā māte. Bērna radītājiem ir lielisks

DNS salikums. X un Y hromosomas. Tas būs loti veselīgs zēns.

Edmonds Velss ķeras pie dažādiem mērījumiem, mainot viļņa garumus, un ar to rīkoties no mums abiem prot tikai viņš. Edmonds paceļ galvu un paziņo:

Tā ir lieliska izvēle divi zēni un viena meitene. Francūzis ar sliktu veselību, amerikāniete ar normālu, bet krievs ar lielisku. Tā mēs varēsim pārbaudīt fiziskā stāvokļa ietekmi uz personību.

Viņš saberzē rokas.

Jauki, tiešām jauki! viņš izsaucas, smadzenēs izdrukājot trīs lapiņas, kas tūlīt tiek ierakstītas manā apziņā.

Vēl nedaudz sakoncentrējies, viņš pavēsta:

Es jau iepriekš varu paredzēt, ka francūzi sauks… Žaks, amerikānieti Venera, bet krievu… Igors. Lūk, kādi trīs lieliski klienti.

"Klienti"?

Tas ir tehniskais termins, ar ko šeit apzīmē dvēseles, par kurām uzņemamies atbildību, jo, aizstāvot savus klientus, mums piešķirta tāda kā advokāta loma.

Un kāds uzdevums man ar šiem klientiem pašlaik jāveic?

Jāgaida septiņi mēneši, lai redzētu, ar kādu karmu viņi būs apveltīti.

Tik ilgi! Veseli septiņi mēneši!

Ilgi tas ir lejā, ne šeit, jo šeit laiks ir relatīvs, nevis absolūts.

Viņš pasmaida.

Kaut gan laiks vispār ir relatīvs jēdziens, jo katrs to uztver citādi.

Un viņš no galvas noskaita:

Lai zinātu, cik vērts viens gads, pajautājiet to studentam, kas izkritis eksāmenā.

Lai zinātu, cik vērts viens mēnesis, pajautājiet to mātei, kurai pirms laika piedzimis bērns.

Lai zinātu, cik vērta viena nedēja, pajautājiet to iknedēļas žurnāla izdevējam.

Lai zinātu, cik vērta viena stunda, pajautājiet to mīlētājiem, kas gaida tikšanos.

Lai zinātu, cik vērta viena minūte, pajautājiet to cilvēkam, kurš steidzas, lai nenokavētu autobusu.

Lai zinātu, cik vērta viena sekunde, pajautājiet to tam, kurš zaudējis tuvu cilvēku satiksmes negadījumā.

Lai zinātu, cik vērta viena sekundes tūkstošdaļa, pajautājiet to olimpisko spēļu zelta medaļas ieguvējam.

Un mans skolotājs uzjautrināts piebilst:

Lai zinātu, cik vērts ir cilvēka liktenis, pajautā to savam eņģeļim-skolotājam. Mums nerūp katrs niecīgākais apstāklis, visi šie nenozīmīgie mūsu klientu dzīves mirkļi. Mēs tūlīt ķeramies pie būtiskiem notikumiem un svarīgām izvēlēm.

Un Edmonds Velss attālinās. Viņam vēl jāapmāca citi eņģeļi-iesācēji.

Kā apburts palieku stāvam un vērojam Ieņemšanas ezera atspulgā miljoniem pāru, kas aizņemti ar mīlēša-

nos. Tā tiek ieņemta cilvēces nākotne. Es vēlētos viņus

uzmundrināt tāpēc, ka man ir tāda nojauta: jo vairāk prieka viņi no šīs ieņemšanas gūs, jo tā būs veiksmīgāka.

10. enciklopēdija

OLŠŪNA. Ilgu laiku tika uzskatīts, ka olšūnu apaugļo visveiklākais no spermatozoīdiem.

Tagad ir zināms, ka tas notiek citādi. Simtiem spermatozoīdu vienlaikus nonāk pie neapaugļotās olšūnas, kas tiem liek gaidīt gluži kā uzgaidāmajā telpā.

Kāpēc tā liek gaidīt?

Tāpēc, ka tā ir aizņemta, izdarot izvēli starp saviem pretendentiem. Kādi ir izvēles kritēriji? To mēs drīz noskaidrosim. Olšūna izraugās to spermatozoīdu, kas pēc ģenētiskās formulas visvairāk no tās atšķiras. Tādējādi jau šajā sākuma stadijā mūsu šūnas zina, ka dabu bagātāku padara atšķirīgais, nevis līdzīgais. Izvēloties "vissvešāko" spermatozoīdu, olšūna pakļaujas bioloģijas galvenajai gudrībai izvairīties no asinsradniecības problēmām. Jo līdzīgākas ir ģenētiskās formulas, jo lielāka ir asinsradniecības izraisīto slimību iespējamība.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

11. negaidītā tikšanās

Nu, kas ir, vecais izvirtuli, ko tad tu te siekalojies?

Es iztrūkstos. Tik pazīstama balss!

Man gan riebjas visi šie mirstīgie, kuri kopojas. Viņi svīst un elso. Un turklāt… turklāt galu galā ir nomācoši redzēt visus šos ļaudis, kuri mīlējās, kamēr mums miesīgie prieki liegti uz visiem laikiem!

Es pagriežos.

Tas taču ir Rauls RAZORBAKS!

Nesamērīgi veidots, vājš, ar izstieptu, stūrainu seju un smailu degunu viņš atgādina plēsīgu putnu. Rauls nemitīgi vicinās ar saviem slaidajiem pirkstiem. Viņš izskatās tieši tāpat kā toreiz, kad mēs satikāmies Perlašēza kapsētā. Šis cilvēks mani vienmēr ir fascinējis.

Viņa pašpārliecinātība, nepiespiestība un ticība sev un saviem pētnieka sapņiem izmainīja visu manas dzīves jēgu.

Bet saki, Raul, ko tu šeit dari?

Viņš mierīgi apsēžas un ar rokām aptver kājas.

Es palūdzu, lai man ļauj atdzimt auga stadijā, lai varētu nedaudz atpūsties. Izņēmuma kārtā man to atļāva. Tā nu es kļuvu par vīnogulāju, iesakņojos, bet pēc tam mani vīnogu ķekari tika noplūkti. Kļuvis par vīnu, es piedzēros un pēc tam, saglabājis savu punktu skaitu, atgriezos šeit. Mans sargeņģelis darīja visu, kas nepieciešams, lai es iegūtu eņģeļa statusu.

Nekad nedomāju, ka sastapšu tevi Paradīzē!

Paradīzē? Tu laikam joko! Šitāda Paradīze ir sliktāka nekā veco ļaužu patversme! Tās ir tikpat patīkamas izjūtas un tāda pati sabiedrība, bet beigu beigās garlaicība klāt kā likts! Velns lai parauj, mums jātinas ātrāk no šejienes prom, lai varētu turpināt pasaules izpēti!

Viņš kļūst nemierīgs.

Šeit nav nekā, izņemot vienu milzīgu birokrātiju, kas kontrolē, uzmana un seko katrai vismazākajai mirstīgo kustībai! Par kādu prieku tu te runā, ja vienmēr visvairāk esmu baidījies kādu dienu kļūt par amatpersonu! Ak, Mišel, labāk būtu bijis, ja mēs izvēlētos atgriezties uz Zemes un tēlot Lieliniciētos! Mūs taču vazā aiz deguna! Eņģeļi, tu saki! Ja mēs neko neuzsāksim, tad būsim eņģeļi vēl piectūkstoš gadu, nolūkojoties, kā mūsu klienti cits aiz cita iet mūsu pēdās! īsta katorga!

Kaut gan viņš ir nikns, man ir liels prieks, ka atkal esmu saticis savu labāko draugu. Uzreiz kļūst vieglāk. Es vairs neesmu viens. Satikt debesīs draugu no Zemes — tā patiesi ir necerēta laime!

Viņš ar roku norāda uz mākoņos paslēptajām kalnu grēdām, kas mūs ieskauj.

-Tici man, šis ir visļaunākais no cietumiem, kādu vien var iedomāties! Paskaties taču! Mēs esam iespiesti starp šiem mūriem. Tā ir gatavā elle!

Tagad tu zaimo, Raul!

Nē taču! Es labi zinu, ka tādas elles nemaz nav, tomēr, atklāti sakot, man tiešām žēl nomainīt vienas izskaistinātas bildītes pret citām.

Redzi, sākumā man šķistu pat uzjautrinoši atrasties starp katliem, kailu, baudkāru sieviešu, harpiju un velnēnu ieskautam, nokaitētā un piedauzīgā atmosfērā, kas nedaudz atgādinātu Trešās Debesis. Tā vietā šeit viss ir bāls un gaišzils, tikai mākoņi un caurspīdīgi sabiedrotie, un nav kur piesiet aci. Kaut varētu ātrāk no šejienes aizlaisties, atpakaļ neskatoties, un atkal rosīties un nodoties mūsu divdesmit pirmā gadsimta pētnieku piedzīvojumiem! Neiestigt jau zināmajā un atkal atsākt tanatonautu epopeju, dodoties aizvien tālāk pretim Nezināmajam.

Viņš man apliek roku ap pleciem.

Kopš pastāv cilvēce, vienmēr ir bijis kāds, kurš alcis zināt, "kas atrodas tur tālumā, aiz kalna". Gan es, gan tu, Mišel, piederam pie tiem, kuri pirmie dodas to noskaidrot. Pētnieki mēs bijām, un pētnieki mēs paliekam. Tādēļ, mans draugs, es tev piedāvāju doties atklāt jaunu terra incognita.

Rūpīgāk nopētu Raulu. Viņš ir saglabājis savu Šerloka Holmsa gaitu, un viņa klātbūtnē es sevi atkal iztēlojos par uzticamo doktoru Vatsonu. Kādus gan piedzīvojumus viņš man vēl piedāvās? Ja jau reiz esam nokļuvuši Paradīzē, tātad zinām visu par visu, ko gan jaunu vēl varam atklāt?…

Nāve? Jā, esmu par to domājis. Labprāt gribētu nomirt, vienkārši iemiegot. Es aizmigtu, domātu, ka sapņoju, un nomirtu. Vēlētos, lai mani pēc tam kremē. Tas manai ģimenei mazāk izmaksātu. Urnu viņi varētu novietot uz kamīna, tad nevajadzētu kopt kapu. Ja runājam par mantojumu… mmm! Pieliecieties man tuvāk, es jums to labprāt pateikšu. Naudu esmu paslēpis pagrabā, nīlzirga statujā aiz lielās, viltotās Luija XV laika kumodes. To vajag tikai pastumt nost. Kurš šo apslēpto mantu atradīs, tas to varēs paturēt.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

12. dvēseļu izraudzīšanās. līdz dzimšanai 2 mēneši

Mani aiz pleca rausta Edmonds Velss.

-Tūlīt tavu klientu ķermeņos iemājos dvēseles. Nekavējies, nāc līdzi!

Es pametu Raulu. Skolotājs mani aizved uz rāmo dienvidu zonu un aicina sakrustotām kājām apsēsties pie ejas. No šejienes var pārredzēt visu eņģeļu zemi.

— Ļoti piemērota vieta, lai varētu netraucēti sekot notikumu gaitai.

Viņš satver mani aiz rokām un pavērš delnas pret debesīm. Tad notiek kaut kas neparasts. No apvāršņa ziemeļaustrumu puses pie mums slīd trīs sfēras un novietojas virs manām rokām. Viena — virs labās, otra virs kreisās, bet trešā nedaudz augstāk, vidū. Tās visas kopā veido gaisā pacēlušos trijstūri.

— Šajās sfērās tu ne tikai ieraudzīsi savu klientu dvēseles, bet arī tās sadzirdēsi un varēsi kontrolēt.

Viņš pēc kārtas pieskaras visām trim sfērām, un tās izgaismojas. To iekšienē varu saskatīt savus klientus, it kā man būtu videokamera, ar kuru es spētu filmēt mātes vēderā. Šīs sfēras ir oranžā krāsā, jo mani klienti peld amniotiskajā šķidrumā [5] .

— Tagad iemācīšu tev vēl vienu izteicienu eņģeļu žargonā. Šīs dvēseļu kontroles sfēras, ko tu turi rokās, mēs dēvējam par olām. Tas ir tāpēc, ka mēs tās perējam kā olas.

Edmonds Velss iekārtojas man blakus.

Tagad pienācis laiks saņemt dvēseles.

Vai vinu dvēseles var izvēlēties?

Viņš pasmaida.

Nē, šoreiz kārta iejaukties augstākstāvošajai, 7 pasaulei.

Mēs gaidām.

Cita pēc citas visas trīs sfēras iezaigojas, it kā būtu saņēmušas elektrisko lādiņu. Velss rūpīgi apskata pirmo sfēru, kas tūlīt iedegas, un paziņo, ka no šī brīža Žakam ir piešķirta kāda pueblo indiāņa dvēsele. Kopš viņa iepriekšējās dzīves pagājis vesels gadsimts. Būdams klejojošais pasaku stāstītājs, viņš klīdis no cilts pie cilts, stāstīdams bērniem savas tautas dižās teiksmas. Kad apmetnes vietai uzbruka zelta meklētāji, viņu notvēra. Pasaku teicējs paslēpās, bet uzbrucēji to atrada. Viņi nocirta tā garās, melnās, ar lāča taukiem ieziestās matu pīnes, ar kurām viņš bija tā lepojies, un pēc tam to pakāra.

Viņa dvēseli novērtējot, savāktais punktu skaits 350.

Edmonds Velss tagad aplūko otro sfēru, kas arī iedegas. Igors

ieguvis kāda franču astronauta dvēseli. Tas bijis vientuļš cilvēks, kas aizvadījis grūtu bērnību kopā ar kašķīgu māti. Viņš nokļuvis cietumā, tomēr no turienes ticis laukā, piesakoties brīvprātīgi doties ceļojumos Kosmosā. Nelaimīgas mīlestības dēļ viņš kādas sevišķi bīstamas ekspedīcijas laikā izdarījis pašnāvību…

Viņa dvēseli novērtējot, savāktais punktu skaits 470.

Savukārt, kad iedegas trešā sfēra, redzams, ka Venerā kopš šī brīža iemājojusi kāda bagāta ķīnieša dvēsele. Viņš miris pirms vairāk nekā diviem gadsimtiem, un tam bija ne visai laba veselība, taču šī epikūrieša vājības bijis labs ēdiens un skaistas sievietes. Viņš bija iemantojis paša imperatora draudzību un apmeklējis Aizliegtās pilsētas varenos. Reiz, pa ceļam uz provinci, viņam uzbrukuši klaidoņi, kuri to apzaguši, bet pēc tam dzīvu aprakuši. Viņš vēl ilgi mēģinājis izkārpīties virszemē. Briesmīga nāve.

Viņa dvēseli novērtējot, savāktais punktu skaits 320.

Lieliska izlase, konstatē Edmonds Velss. Divām no tavām dvēselēm ir vairāk par 333 punktiem.

Un ko nozīmē 333 punkti?

-Tas ir cilvēces vidējais apziņas līmenis. Ja saskaita sešu miljardu dzīvu būtņu dvēseļu atzīmes un no tām aprēķina vidējo, tad iegūst 333.

Tas nozīmē, ka vairums cilvēku tomēr ir tuvāk zemākajam, nevis augstākajam līmenim… Mums jāpaaugstina līmenis virs vidējā, mans skolotājs mani uzmundrina.

Es aplūkoju savus klientus, kas atrodas olās.

Mūsu mērķis, turpina Edmonds, ir paaugstināt viņu apziņas līmeni. Ja paaugstinās vienas dvēseles līmenis, tad paaugstinās visas cilvēces līmenis.

Jūs gribat teikt: ja man izdosies paaugstināt līmeni vismaz vienam no saviem trim klientiem, tad visas cilvēces līmenis paaugstināsies no 333 līdz 334?

Nē, tik ātri nu gan progress nav sasniedzams. Lai vidējais rādītājs palielinātos par vienu punktu, nepieciešams, lai daudzu cilvēku līmenis paaugstinātos vienlaikus, — skolotājs man paskaidro.

Viņš saka, ka man jābūt klāt savu aizbilstamo dzimšanas brīdī, lai tiem, tikko no mātes miesām nākušiem, uzspiestu eņģeļu zīmogu. Šis žests nostiprinās paktu, kas noslēgts starp sargeņģeli un vienkāršu mirstīgo, kuru tas sargā. Kopš šī brīža viņi aizmirsīs savu iepriekšējo karmu.

Tev tikai vajadzēs tiem uzspiest ar pirkstu zem deguna, lai tur izveidotos iedobe.

Viņš uz manas sejas parāda, kā tas jādara.

Taču uz Zemes atgriezties pēc tam ir aizliegts! viņš noducina. Aizliegts!

13. enciklopēdija SADARBĪBA-SAVSTARPĒJĀ CIEŅA-PIEDOŠANA.

1974. gadā filozofs un psihologs Anatolijs Rapoports no Toronto Universitātes pauda domu, ka visveiksmīgākais veids, kā pret otru izturēties, ir 1) sadarbība, 2) savstarpējā cieņa un 3) piedošana. Tas nozīmē: ja kāds indivīds, organizācija vai grupa sastop citus indivīdus, organizācijas vai grupas, viņš vēlas piedāvāt veidot sadarbību un pēc tam saskaņā ar savstarpējās cieņas likumu izturēties pret otru tāpat, kā tas izturas pret viņu.

Ja otrs palīdz, tad arī viņš palīdz; ja otrs uzbrūk, tad arī viņš tam uzbrūk tieši tāpat un ar tādu pašu spēku. Tad seko piedošana, un pēc tam atkal var piedāvāt sadarbību.

1979. gadā matemātiķis Roberts Akselrods sarīkoja neatkarīgo datorprogrammu sacensības. Šīs datorprogrammas spēj izturēties tāpat kā dzīvas būtnes, tikai ar vienu nosacījumu visām programmām jābūt aprīkotām ar komunikācijās nodrošinājumu, bet apakšprogramma tām ļauj apspriesties ar savām "kaimiņienem .

Roberts Akselrods saņēma 14 programmu disketes, ko tam atsūtīja viņa kolēģi no citām universitātēm, kurus šīs sacensības bija ieinteresējušas. Katrai programmai bija atšķirīgi izturēšanās likumi (vienkāršākajām bija divas uzvedības koda rindiņas, bet sarežģītākajām simts). Vajadzēja savākt pēc iespējas lielāku punktu skaitu. Atsevišķas programmas vienmēr centās izmantot citas, tām atņemot punktus, bet pēc tam nomainīja partneri. Citas mēģināja tikt galā pašas, savācot savus punktus un izvairoties no jebkādiem kontaktiem ar tām, kas varētu tās apzagt. Vēl citas rīkojās pēc principa: "Ja otrs izturas naidīgi, brīdināt, lai tā nedara, bet pēc tam ķerties pie sodīšanas" vai "Turpināt sadarboties, bet pēc tam negaidot nodot".

Ikviena programma 200 reižu stājās pretim katrai no savām konkurentēm.

Anatolija Rapoporta programma, kas bija aprīkota ar SSP (Sadarbība-Savstarpējā cieņa-Piedošana) izturēšanās moduli, uzveica visas pārējās.

Turklāt, ja SSP programma, kas bija iejaukta starp visām pārējām, sākumā agresīvajām programmām, zaudēja, tad beigās tomēr kļuva par uzvarētāju, bet, laikam ritot, pat "pielipa" citām.

Blakusesošās programmas, pamanījušas, ka tā visveiksmīgāk savāc punktus, beigās sāka izturēties tāpat.

Tātad ilgterminā SSP likums izrādījās izdevīgāks nekā pārējie. Katrs ikdienā par to var pārliecināties. Tas nozīmē, ka jāaizmirst visas

kolēģa vai konkurenta jums nodarītās pārestības un nemitīgi jāturpina viņam piedāvāt sadarboties, it kā nekas nebūtu noticis. Ilgtermiņā šī metode atmaksājas. Un te nav runa par pieklājību, bet gan par to, ka tas ir jūsu pašu interesēs, un arī informātika to pierādījusi.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

14. embrijs žaks.

līdz dzimšanai 2 mēneši

Tas nu gan ir dīvaini… es peldu. Atrodos maisā, kas pildīts ar mazliet duļķainu šķidrumu. Vai tā ir mana mamma? Par to nav nekādu šaubu.

Atceros savu iepriekšējo dzīvi. Es biju Amerikas indiānis. Vakaros stāstīju ļaudīm savus stāstus. Tad ieradās baltie. Viņi mani nogalināja. Pakāra.

Tagad atkal atgriezīšos pasaulē. Nez, kur nonākšu šoreiz? Kurā valstī, kurā laikmetā, un kas būs mani vecāki? Esmu par to noraizējies.

Tur, augšā, kāds sarunājas. Tā droši vien ir mana topošā mamma. Ko viņa saka? Brīnums, ka to tik labi saprotu. Mamma runā par mani. Viņa stāsta, ka nosauks mani par Žaku. Vēl viņa saka, ka es naktīs spārdos un ka viņa redz, kā tai uz vēdera izspiežas mani ikšķu gali. Ak tā? Tad viņai tas patīk? Ļoti jauki. Lūk, kur vēl viens spēriens!

Viņa stāsta, ka cer uz aptonomijas palīdzību.

Kas ir aptonomija? vaicā viņas draudzene.

-Tā ir tāda metode, kas ļauj ari tēvam piedalīties grūtniecības procesā. Viņš novieto savas rokas horizontāli uz mātes vēdera un ar delnu palīdzību embrijam ziņo par otras personas klātbūtni un rūpēm.

Tā ir taisnība. Vēl vakar es jutu šīs rokas. Tātad man nav tikai mamma, bet arī tētis.

Mamma skaidro, ka es, embrijs, vārdā Žaks, ļoti labi pazīstu sava tēva rokas un, kolīdz viņš tās novieto mātei uz vēdera, tūlīt tām pieploku.

Es raustu nabassaiti. Man šeit ir ļoti garlaicīgi. Prātoju — nez kā izskatās tur, laukā.

15. embrijs venera. līdz dzimšanai 2 mēneši

Tātad es eksistēju.

Cik dīvaini! Zinu, ka esmu tikai embrijs, tomēr es kaut ko sajūtu. Ne jau ārpusē, bet sev blakus.

Man nepietiek vietas, un es to nevaru paciest. Mani apsēdusi doma, ka nespēju pakustināt savu ķermeni. Pielieku visas pūles, lai uzzinātu, kas mani tā nospiež, un pēkšņi aptveru, ka man cieši blakus atrodas mans dvīņubrālis.

Man ir dvīņubrālis!

Noprotu, ka katru no mums ar mammu saista cita nabassaite, tomēr brīnumainā kārtā starp mums pastāv arī tieša saikne. Tātad mēs varam sazināties.

Kas tu esi?

Un kas esi tu?

Es esmu maza meitene mammas vēderā.

Bet es — mazs puika.

Esmu ļoti priecīga, ka man ir sabiedrība. Vienmēr esmu uzskatījusi, ka augļa dzīve aizrit vientulībā.

Vai vēlies, lai tev pastāstu par sevi?

Protams.

Savā iepriekšējā dzīvē es izdarīju pašnāvību. Tā kā savu dzīvi pilnībā neizdzīvoju, es tiku vēlreiz nosūtīts šeit lejā, lai īstenotu savu karmu. Un tu?

Es agrāk biju kāds bagāts un ietekmīgs ķīniešu mandarīns. Man bija daudz sieviešu un kalpu.

Es sakustos. Šīs atmiņas man izraisa vēlmi pagriezties un izstiepties.

Vai es tevi traucēju?

Patiesību sakot, man ir nedaudz par šauru. Droši vien arī es tevi traucēju.

Tas nav tik svarīgi, mazo māšel. Man labāk patīk atrasties šaurībā un labā sabiedrībā nekā justies ērti, pamestam vienam šajā pustumsā.

16. embrijs igors.

līdz dzimšanai 2 mēneši

Tātad es eksistēju.

Neko daudz neredzu. Tikai sārti oranžu apkārtni. Un dzirdu troksni. Sirdspukstus. Barības pārvietošanos pa zarnām. Mammas balsi. Viņa runā par man nesaprotamām lietām.

Esnevēlospaturētšobērnu!

Kaut kāda nesaprotama valoda.

Es tikmēr maļu galvā šīs zilbes, līdz uzpeld kādreizējās zināšanas, kas man ļauj tās saprast.

Vīrieša balss. Tas droši vien ir tētis.

Tu gan esi muļķe! Tu pati viņu jau nosauci par Igoru. No tā brīža, kad tu lietas nosauc vārdā, tās sāk pastāvēt.

Sākumā es to gribēju, bet tagad šo bērnu vairs nevēlos.

Bet es tev saku, ka ir jau par vēlu. Vajadzēja domāt agrāk. Tagad vairs neviens ārsts nepiekritīs pārtraukt grūtniecību.

Nekad nav par vēlu. Mums nav līdzekļu, par ko uzturēt puiku. Tad jau labāk no viņa atbrīvoties uzreiz.

Zviegšana.

Tu esi īsts mēsls! kliedz mamma.

Gan redzēsi, ka tu viņu beigās iemīlēsi! tēvs neatlaižas.

Sievietes raudas.

Man ir tāda sajūta, it kā man ķermenī atrastos audzējs, kas aug aizvien lielāks un mani grauž. Tas man riebjas! Dzirdama šņukstēšana.

Galu galā dari, kā gribi! izsaucas tētis. Jebkurā gadījumā man tā tava mūžīgā čīkstēšana ir līdz kaklam! Es aizeju. Es tevi pametu! Tiec galā pati.

Durvis aizcērtas. Mamma raud, bet pēc tam skaļi kliedz.

Rit laiks. Un tad pēkšņi pār mani nobirst sitienu krusa! Tētis ir aizgājis. Tātad māte, palikusi viena pati, sit sev pa vēderu.

Palīgā!

Viņa mani pazaudēs. Sīkiem kāju spērieniem cenšos sist pretim. Vienmēr jau vieglāk uzbrukt mazākam par sevi, it īpaši, ja tas iespiests stūrī un nespēj aizbēgt.

17. enciklopēdija

Otrā pasaules kara beigās nīderlandiešu ārsts Francs Veldmans, kuram bija izdevies izdzīvot koncentrācijas nometnē, konstatēja, ka pasaule aizies postā, ja bērni jau agrā bērnībā cietīs no mīlestības trūkuma.

Viņš ievēroja, ka tēvi, kuri bija ļoti aizņemti — galvenokārt ļoti daudz strādāja vai piedalījās karā -, ļoti reti rūpējās par saviem pēcnācējiem, pirms tie bija sasnieguši pusaudža vecumu.

Tādēļ viņš centās atrast paņēmienu, kā iesaistīt tēvu šajā procesā jau no bērna agrīnajiem dzīves gadiem, bet varbūt pat mātes grūtniecības laikā. Kā? Novietojot rokas uz mātes vēdera. Viņš izgudroja aptonomiju, kas radusies no grieķu vārda hapto pieskarties un nomos nosacījums.

Pieskaršanās nosacījums.

Tikai maigi glāstot mātes vēdera nostiepto ādu, tēvs var bērnam ziņot par savu klātbūtni un nodibināt ar viņu saikni. Kā liecina pētījumi, ļoti bieži embrijs prot precīzi atšķirt sava tēva pieskārienus. Apdāvinātākiem tēviem pat izdodas mātes grūtniecības laikā bērnam iemācīt viņas vēderā griezties, pārvietoties no vienas viņa rokas pie otras.

Jau ļoti agri izveidojot trijstūri "māte-tēvs-bērns", ar aptonomijas palīdzību tiek panākts, ka tēvam tiek uzticēta lielāka atbildība. Turklāt māte grūtniecības laikā nejūtas tik vientuļa. Savā pieredzē viņa dalās ar tēvu un var tam pastāstīt par savām sajūtām, kad partneris ar rokām pieskaras viņai un bērnam. Saprotams, ka aptonomija nav laimīgas bērnības panaceja, taču iespējams, ka tā paver jaunas iespējas gan mātes, gan tēva, gan embrija jūtu dzīvē. Jau Senajā Romā bija paradums, ka ar grūtniecības stāvoklī esošo māti kopā atradās kūma jeb commeres cum mater burtiski tulkojot "tāda, kas atrodas kopā ar māti". Taču skaidrs, ka persona, kurai šajā laikā būtu visvairāk nepieciešams atrasties līdzās mātei, tomēr ir tēvs.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

18. raula idejas

Vēroju savus klientus.

Zaķa vecāki izmanto aptonomiju. Perēšanai radīti labi apstākļi.

Igors saņem sitienus. Perēšanai radīti nelabvēlīgi apstākļi.

Man par lielu pārsteigumu, Venerai ir dvīņubrālis. Nezinu, vai tas ir labi vai slikti.

Mēs te velti šķiežam laiku. Kļūsim atkal par tiem, kas mēs bijām. Atklāsim jaunus izaicinājumus! Izpētīsim nezināmo! Mani mudina Rauls, kurš atgriezies, tiklīdz Edmonds Velss aizgājis.

Manā priekšā lēnām turpina griezties trīs sfēras. Ar zoda mājienu es viņam uz tām norādu.

Nevēlos, lai tās man visu laiku ir kā pielipušas. Kā lai tieku no tām vaļā?

Rauls man nodemonstrē, ka pietiek tikai nolaist rokas gar sāniem, lai mani perējamie mani atstātu un aizlidotu projām. Tie tūlīt aizšaujas ziemeļu virzienā gluži kā mazas lidmašīnas ar tālvadības pulti.

Kurp tās devās?

Kaut kur kalnos.

Atkal pavēršu savas plaukstas pret debesīm. Tūlīt visas trīs sfēras parādās pie horizonta ziemeļaustrumu pusē un atkal iekārtojas manās rokās. Sāku saprast, kā tas notiek. Rauls saniknojas.

Beidz te ākstīties! Man vajadzīga tava palīdzība, Mišel. Vai tu vēl atceries mūsu varenā tanatonautikas laika saukli "Uz priekšu, vienmēr uz priekšu pretim nezināmajam!"? Paceļu galvu pret melīgajām debesīm.

Nekāda nezināmā vairs nav. Tikai pienākumi pret mūsu embrijiem.

Rauls mani aicina lidot uz austrumu pusi. Lai gan esam mainījuši novērošanas vietu, tomēr nezināmais joprojām pastāv. Mēs nezinām, kas atrodas augstāk par eņģeļu pasauli. Nonākam pie viņu teritorijas austrumu robežas.

Ko tu gribi darīt?

Viņš ar galvas mājienu norāda uz Smaragdzaļajām durvīm.

Tu taču lieliski zini, ka pa šīm durvīm mēs izkļūsim, kad būsim izglābuši kāda cilvēka dvēseli, es saku.

Rauls atkal vicinās ar saviem garajiem pirkstiem.

Vai tiešām tev vēl nepielec? Visi mūsu klienti ir īsti kretīni, kas nekad nemainīsies.

19. embrijs žaks. līdz dzimšanai 1 mēnesis

Es uztraucos. Kustoties mātes vēderā, sapinos nabassaitē. Tā man aptinas ap kaklu, un es vēlreiz izdzīvoju savas pakāršanas šausmas. Sākumā panikā raustos, bet pēc tam sastingstu. Kad pārstāju kustēties, man beidzot izdodas izkļūt no cilpas.

20. embrijs venera. līdz dzimšanai 1 mēnesis

Amniotiskā šķīduma garša kļūst rūgtena. Kas te notiek?

Ei! Dvīni! Esam ziepēs! Vai tu guli?

Lai atbildētu, dvīnim nepieciešams laiks.

Es vienkārši esmu noguris, tik ļoti noguris… Man ir tāda sajūta, it kā es no iekšpuses būtu iztukšots.

Mēģinu saprast, kas notiek, jo gatavojos uzņemt ļoti gardu barību. Šķīdumu, kas pilns ar gudrību, saldumu un labsirdību. Pēkšņi satrūkstos: Es taču grasos uzņemt tavu enerģiju!

-Tad redz, kas par lietu, viņš nomurmina. — Es pazīstu šo parādību.

Viņš, tikai ar pūlēm spēdams parunāt, man paskaidro.

Mēs esam transfūzijas [6] dvīņi. Es to zinu, jo savā iepriekšējā dzīvē biju ginekologs-akušieris un šo to vēl atceros.

Paskaidro!

Nu tad tā starp mums radusies saikne, sīks atvasināts asinsvads, kas mūs vieno tieši, neatkarīgi no mūsu mātes orgāniem. Tā ir tikai sīka dzīsliņa, tomēr pietiekami liela, lai starp mums notiktu savstarpēja šķīdumu apmaiņa. Tāpēc mēs tik labi saprotamies. Tomēr tieši tāpēc arī viens no mums, šajā gadījumā tu, nespēj atturēties un barojas no otra. Ja mūs no šejienes neizvilks tuvākajās dienās, tu mani būsi pilnībā izsūkusi.

Es nodrebu.

-Un…?

Un es nomiršu.

Spēku izsīkumā viņš apklust, tomēr es neliekos mierā.

Vai viņi, tur ārā, to zina?

Viņš uzreiz nespēj atbildēt.

Varbūt viņi zina, ka mēs esam dvīņi, tomēr nezina, ka tu mani izsūksi. Turklāt vakar viņi mums abiem jau izdomāja vārdus. Tu biji aizmigusi, bet es visu dzirdēju. Tevi sauc Venera, bet mani Žoržs. Sveika, Venera!

Hm… sveiks, Zorž!

Kā negudra sāku dauzīties ar rokām un kājām.

Ei, jūs tur, augšā, ārā, dariet taču kaut ko! Pasteidziniet dzemdības, citādi Žoržs nomirs!

Tagad spārdos vēl stiprāk. Viņš mani nomierina. Beidz. Ir jau par vēlu. Turpinu dzīvot caur tevi. Vienmēr būšu šeit, tevī, mana Venera.

21. embrijs igors. līdz dzimšanai 1 mēnesis

Guļu caurā miegā. Mamma raud. Viņa pati ar sevi sarunājas un dzer daudz šņabja. Mamma piedzeras, un arī es jūtos nedaudz iereibis. Man šķiet, ka viņa mani cenšas noindēt.

Bet mans ķermenis pie tā pierod un izstrādā savas pretošanās spējas. Es labi panesu alkoholu.

Mamma, tā tu mani pazaudēsi. Bet es gribu piedzimt. Mana piedzimšana būs mana atriebība. Pēkšņi sajūtu šausmīgu triecienu. Es nokritu uz deguna. Mana seja ir saplacināta. Kas īsti notiek? Uztveru viņas domas: "Es tikšu ar tevi galā. Es tikšu ar tevi galā. Tu nosprāgsi, man tas izdosies." Vēl viens trieciens.

Mēģinu saprast, kas tur ārā notiek, un man šķiet, ka esmu uzminējis. Viņa tīšām krīt zemē uz vēdera, lai tiktu no manis vaļā!

Turos, cik spēju. Beidzot viņa padodas.

Gaidu nākamo uzbrukumu. Kas man vēl būs jāpiedzīvo? Varbūt adāmadata? Turies, Igor. Turies cieši. Tur ārā noteikti ir tik skaisti…

22. septiņnieku noslēpums

Rauls mani ved pie kādas vecas kundzes eņģeļa, ko es pazīstu, jo esmu redzējis laikrakstos, tā ir Māte Terēze.

Uz Zemes viņa vai staroja žēlsirdībā. Patiešām, vissvētākā no svētākajām. Tomēr šeit viņa ceturto reizi saņēmusi jaunus klientus un nebeidz gausties. Un, ja jau pat Mātei Terēzei neizdevās kļūt par 7, tad nudien neviens, itin neviens to nespēj.

Šķiet, ka saskare ar sfērām veco sievu tiešām iebiedējusi, un viņa nebeidz nikni šķendēties, it kā būtu apdedzinājusies ar īstām, vārītām olām, tās izņemot no katliņa.

Edmonds Velss teica, ka dzīvē mēs saskaramies tikai ar tām problēmām, kuras spējam atrisināt.

Rauls ar savu izskatu pauž vislielāko nicinājumu.

-Tu laikam esi iedomājies, ka visu saproti? Mums pat nav pietiekami daudz zināšanu, lai varētu noteikt, ko nezinām.

Dzeltenā zināšanu pasaule man atklāja atbildes uz jautājumiem, kurus uzdevu, būdams mirstīgo kārtā, bet Edmonds Velss iemācīja, ka apziņas attīstības jēga slēpjas indiāņu ciparu rakstības veidā. Tas arī viss, kas jāsaprot.

-Tu tā domā? Agrāk mēs bijām tanatonauti, garīgi cilvēki. Piecnieki. Tagad esam eņģeļi. Sešnieki. Nākamais etaps ir kļūt par septiņniekiem. Nu un kas tad ir septiņnieks?

Uzdrīkstēšos apgalvot, ka septiņnieks ir būtne, kas saņēmusi 700 punktu atzīmi…

Ja vien es nebūtu nemateriāls, tad Rauls mani spēcīgi sapurinātu.

Bet kas ir septiņi? Supereņģelis? Vai kāds cits radījums? Ja būsi pamanījis atšķirību starp nabaga piecniekiem un mums, sešniekiem, tad, man šķiet, ir pietiekami daudz jautājumu, ko sev uzdot par to, kas varētu būt septiņnieki.

Neskatoties uz sava drauga aizrautību, es nezaudēju piesardzību. Viņš ļaujas sapņiem.

Iespējams, ka būt septiņniekam ir kaut kas patiešām varens. Esmu par to lasījis senebreju svētajos rakstos. Virs eņģeļiem esot ķerubi un serafi. Jautājums ir par varu un troņiem. Man tomēr drīzāk šķiet, ka visaugstāk stāvošais no eņģeļiem varētu būt cēlies no…

Un Rauls nomurmina zem deguna, it kā baidītos, ka kāds viņu varētu sadzirdēt:

No dieviem.

Es viņā pazīstu savu veco draugu, kurš vienmēr izvirza visneticamākās hipotēzes.

Kāpēc tu saki "no dieviem", nevis "no dieva"?

Acīmredzot viņš par to ir daudz prātojis.

Senebreju valodā Dievu apzīmē ar "EL", tomēr senebreju svētajos rakstos ir rakstīts "ELOHIMS", kas ir daudzskaitļa forma.

Izliekamies, it kā virzītos uz priekšu, kustinot kājas virs pseidozemes, kā agrāk mēdzām darīt uz īstās Zemes.

Vai tu par to esi runājis ar citiem eņģeļiem? Ko viņi par to domā?

Šajā ziņā eņģeļi ne ar ko neatšķiras no mirstīgajiem. Puse tic Dievam. Viena trešdaļa ir ateisti un tam netic. Paliek ceturtdaļa agnostiķu, kuri, tāpat kā mēs, atzīst, ka nezina, vai Dievs ir.

— Puse, trešdaļa un ceturtdaļa kopā ir nedaudz vairāk nekā viens vesels.

— Tas ir normāli. Jo ir tādi, kas vienlaikus atbalsta abas hipotēzes, — atzīst mans draugs.

Viņš rezumē:

— 4 cilvēki, 5 gudrie, 6 eņģeļi, 7 dievi. Tas šķiet loģiski, vai ne?

Es uzreiz neatbildu. Mirstīgie neko nezina par Dieva esamību vai neesamību, tiem nav nekādu pierādījumu, un tādēļ tie par šo jautājumu izsakās nelabprāt.

Mišela Pensona (tas es biju agrāk), godavīra pozīcija noteikti bija agnosticisms, no agnostos bez pārliecības. Pēc manām domām, agnosticismu lieliski raksturo Blēzs Paskāls, kurš izgudroja slaveno totalizatoru, bet pats sevi uzskatīja par Dieva radību. Uz Zemes es domāju, ka pastāv viena iespēja no divām, ka iespējama pēcnāves dzīve, viena iespēja no divām, ka eksistē eņģeļi, un viena iespēja no divām, ka pastāv Paradīze. Tanatonautu dēkas pierādīja, ka nebiju kļūdījies. Pašlaik man nešķita, ka ir nepieciešams pavairot vai samazināt izredzes ticēt Dievam. Man Dievs bija hipotēze ar 50 % varbūtību.

Rauls turpina:

— Šeit mēdz teikt, ka direktīva nākusi "no augšas", un ar to pašu ir pielikts punkts brīnumiem, mesijām, pareģiem un jaunatklātajām reliģijām. Un kam gan varētu būt pietiekami daudz varas, pietiekami plašs redzējums laikā, lai pieņemtu tamlīdzīgu lēmumu, ja ne dieviem?

Rauls izskatījās apmierināts ar to, kādu iespaidu atstājis sacītais. Viņš apzinājās, ka es jūtos apjucis. Vai tiešām mana nākamā misija būtu kļūt par dievu? Neuzdrīkstos par to pat domāt.

Esmu pārliecināts, ka šīs durvis ved uz Olimpu, noskalda Rauls Razorbaks, norādīdams uz Smaragdzaļajām durvīm.

Samulsis izliekos, ka lūkojos iedomātā pulkstenī, kas man norādītu uz manu sfēru gatavības līmeni.

Labi. Man jādodas uz Zemi, lai piedalītos savu klientu dzimšanā, — es saku.

Es došos tev līdzi.

Atkal jauni brīnumi.

Tu vēlies doties man līdzi uz Zemi?

Jā, — viņš saka. Sen tur neesmu bijis. Kopš pēdējo reizi tur atstāju savu pirkstu nospiedumus.

Tu labi zini, ka, izņemot piedalīšanos dzemdībās, atgriezties uz Zemes ir aizliegts.

Rauls apmet dubultsalto, lai parādītu, ka vēlas izklaidēties, mērojot lielākus attālumus.

Ir aizliegts aizliegt. Nāc, Mišel, tu taču labi zini, ka es esmu un palieku dumpinieks!

Beidzot viņš apstājas manā priekšā un ar viseņģeliskāko izteiksmi sejā citē fragmentu no Edmonda Velsa Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijas IV sējuma, ko iemācījies no galvas.

23. enciklopēdija PĀRKĀPĒJS

. Sabiedrībai ir nepieciešami pārkāpēji. Tā pieņem likumus tādēļ, lai tos pārkāptu. Ja visi ievērotu pastāvošos likumus un pakļautos normām, ja būtu normāls mācību process, normāls darbs, normāla pilsonlba un normāls patēriņš, tad beigās izrādītos, ka visa sabiedrība būtu tik "normāla", ka sāktos stagnācija.

Tiklīdz tiek atklāts kāds pārkāpējs, pārējie par to ziņo un viņš tiek izraidīts no sabiedrības. Tomēr, jo augstāka ir sabiedrības attīstības pakāpe, jo vairāk tai nepieciešams neuzkrītoši uzkrāt "indi", kas to piespiestu izstrādāt "antivielu". Tā sabiedrība iemācītos vieglāk pārvarēt aizvien lielākus šķēršļus, kas tai varētu stāties ceļā.

Kaut gan pārkāpēji ir nepieciešami, tie tomēr tiek upurēti. Tiem regulāri uzbrūk, un tos apsmej, lai vēlāk citi indivīdi, kas salīdzinājumā ar normālajiem uzskatāmi par "pārgājējiem" un ko varētu nosaukt par "pseidopārkāpējiem", atkārtotu tos pašus pārkāpumus, tikai šoreiz tie būtu neuzkrītošāki, apslēptāki, sistematizētāki un nevainīgāki. Iznāk, ka viņi ir tie, kas ievāc jau agrāk izdomāto pārkāpumu augļus.

Tomēr neļausimies ilūzijām. Pat tad, ja šie "pseidopārkāpēji" kļūs slaveni, viņu vienīgais talants ir tas, ka viņi pirmie ievērojuši īstos pārkāpējus. Ja runājam par pēdējiem, tad tie tiks aizmirsti un mirs, pārliecināti, ka bijuši jaunatklājēji, tomēr palikuši nesaprasti.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

24. ceļojums uz zemi

Mēs izejam pa tumšzilajām Safīra durvīm. Klusi, lai mūs nepamanītu ercenģeļi, iekļūstam Stiksā un cauri tai dodamies uz priekšu. Mēs šķērsojam

septiņas Nāves kontinenta teritorijas, izklāstam no galvenā konusa, ienirstam tumšajā Visuma telpā un laižamies uz Zemi. Kā eņģelis es lidoju vēl ātrāk nekā tad, kad biju miris. Man ir tāda sajūta, ka ātrums, ar kādu aizšaujos, tikai nedaudz atpaliek no gaismas ātruma.

Drīz iztālēm varam saredzēt mūsu dzimto planētu. Mēs pārvaram atmosfēru kopā ar dažādiem sīkiem meteorītiem, kas, tajā iekļūstot, aizdegas un ko mēs saucam par krītošajām zvaigznēm.

Nolaižamies vēl zemāk. Lidojam garām kādai lidmašīnai, no kuras brīvā lidojumā tiek izmesti amatieri izpletņlēcēji. Rauls novietojas iepretim vienam no mirstīgajiem, kas mūs, protams, neredz, un uzjautrinās, lidojot tādā pašā ātrumā. Saku, lai viņš nekavējoties izbeidz savas delverlbas. Tūlīt taču nāks pasaulē mans klients!

Piezemējamies kaut kur Toskānas līdzenumā.

Mūs pārņem nostalģija. Tas, ko sajūtam, droši vien atgādina pirmo astronautu izjūtas, atgriežoties uz Zemes, kad pabeigta viņu misija. Izņemot to, ka mūsu "mājas" tagad vairs nav te "lejā", bet gan tur "augšā"… Man ir tāda sajūta, ka esmu kļuvis par svešinieku pats savās mājās.

Rauls dod zīmi, ka mums vairs nav daudz laika. Steidzamies uz Perpiņānas slimnīcu, kur mani gaida pirmais klients Zaks Nemro.

25. žaka piedzimšana

Tātad tūlīt es piedzimšu.

Pirmais, ko ieraugu, ir žilbinoša gaisma tuneļa galā.

Mani stumj un velk.

Atceros savu iepriekšējo dzīvi. Es biju pueblo indiānis, ko pakāra zelta meklētāji. Pēdējā doma toreiz bija: viņiem nav tiesību mani šādi nogalināt, neļaujot ar kājām pieskarties zemei. Tomēr viņi mani pakāra. Es smoku. Es smoku.

Ātri. Rauls saka, ka man jārīkojas ātri. Viņš man skaidro, kas jādara, jāuzspiež eņģeļa zīme.

Atmiņā iespiedušās izšķirīgās cīņas ainas. Mūsu bultas pret viņu lodēm. Mūsu loki pret viņu šautenēm.

Apmetne liesmās. Mana notveršana. Manas nogrieztās matu pīnes un virve ap manu kaklu.

Žaks joprojām atrodas savas iepriekšējās nāves iespaidā. Viņš ir pārāk satraukts. Es čukstu: "Kuš, tagad aizmirsti pagātni." Rauls liek, lai es Zakam uzspiežu eņģeļa zīmi. Kā lai to izdara? Viņš man rāda, lai es uzspiežu ar rādītājpirksta galu tam virs mutes, it kā lai to piespiestu apklust.

Novietoju pirkstu Zakam zem deguna un viegli uzspiežu zem sīkajām nāsīm.

Viņš nomierinās.

Momentā aizmirstu visu, kas agrāk noticis. Vai šeit atrodas vēl kāds? Jebkurā gadījumā esmu pilnīgi aizmirsis savu iepriekšējo dzīvi. Zinu, ka man vajadzētu kaut ko atcerēties, bet vairs nezinu, ko tieši. Interesanti, vai man bijusi tikai viena iepriekšējā dzīve? Diez vai.

Tātad es tūlīt būšu piedzimis.

Mani velk pretim gaismai. Dzirdu kliedzienus.

Tā ir mana māte.

Dzirdu balsi, kas dod pavēles:

-Tagad spiediet, kundze, spiediet viegliem grūdieniem. Elsojiet kā suns.

Mana māte sāk stenēt.

Dzirdama vēl kāda balss:

Tas velkas pārāk ilgi. Bērns nepareizi guļ. Būs jātaisa ķeizargrieziens…

Nē, nē, saka māte, ļaujiet man pašai. Es ar to tikšu galā pati.

Mani jau atkal grūž. Jūtos tā, it kā viļņi mani nestu uz priekšu. Virzos pa tumšu miesas eju. Ar pēdām pa priekšu slīdu pretim žilbinošai gaismai. Mani kāju īkšķi jau nonākuši kādā ledusaukstā vietā. Vēlos līst atpakaļ un saritināties siltumā, taču mani satver kādas rokas gumijas cimdos un velk ārā, aukstumā.

Vispirms ārā izkļūst manas kājas, tad krūtis, bet pēc tam vēders. Mani turpina vilkt. Tikai manas rokas un galva vēl atrodas drošībā. Pārējam ķermenim salst. Mani atkal sāk vilkt, taču zods ir iesprūdis vienā noteiktā leņķī un tālāk es netieku.

Mums nekas nesanāks, viņu nevar dabūt laukā, akušieris paziņo.

Nu taču, nu, mana māte kunkst.

Derētu neliela epiziotomija, kāda balss iesaka.

Vai tas tiešām nepieciešams? jautā māte, neizrādot sevišķu entuziasmu.

Ja turpināsim šādi vilkt, riskējam viņam traumēt galvu, viņai atbild.

Kādu laiku mans ķermenis paliek aukstumā, galva siltumā, bet rokas piespiestas ausīm. Man pie zoda parādās asmens. Sīks iegriezums, un es vairs neesmu saspiests. Mani spēcīgi parauj aiz kājām, un galva šoreiz

izkļūst ārā.

Atveru acis. Gaisma ieurbjas man galvā. Steigšus tās atkal aizveru. Mani notver. Nepaspēju pat apjēgt, kas ar mani notiek. Tagad man galvu noliec uz leju un saķer aiz kājām. Ai! Ai! Ai! Vairs nevaru paciest šādu izturēšanos

un dusmās kliedzu. Vini arī kliedz.

Ak tad šitā! Jūs vēl atcerēsieties manu piedzimšanu! Kliedzu, cik spēka. Šķiet, ka tas viņus pamatīgi uzjautrina. Viņi smejas. Vai viņi par mani ņirgājas? Neizpratnē sāku raudāt. Viņi joprojām smejas. Tad padod mani

tālāk cits citam. Ei! Es taču neesmu nekāda rotaļlieta!

»

Kāds grābstās gar maniem dzimumorgāniem.

Tas ir zēns.

No eņģeļa skatpunkta, objektīvi ņemot, viņš izskatās diezgan neglīts… Rauls aplūko jaundzimušo un iesmejas savus kādreizējos skaļos smieklus.

Viņš tiešām ir nesmuks.

Domā, tas pāries?

Ārsts paziņo, ka zēns sver trīs kilogramus un trīssimt gramus. Rauls, gribēdams mani iedunkāt, iebelž pa muguru, it kā šo atklājumu būtu izdarījis es.

Tikko izkļuvuši no mātes miesām, visi jaundzimušie izskatās nedaudz sačokurojušies. Bet vēl ļaunāk ir tad, ja tos izvelk ar stangām, jo viņi izskatās gluži kā gofrēti.

Esmu piedzimis.

Vai, cik viņš jauks, balsis, kuras es joprojām neatšķiru, skan priecīgi.

Šķiet, ka uz šīs planētas visi bļaustās. Vai tad viņi čukstēt nemaz

nemāk? Ir par daudz gaismas, par daudz caurvēja, par daudz trokšņa un par daudz smaržu. Šī vieta man nemaz nepatīk. Vai es nevarētu atgriezties tur, no kurienes esmu nācis? Taču manas domas nevienu neinteresē. Viņi visi ņemas apspriest man nesaprotamas lietas, un tas viņiem šķiet ļoti svarīgi.

Un kā jūs savu zēnu sauksiet?

Žaks.

Iestājas kņada. Manam drebošajam ķermenim tuvojas šķēres. Palīgā! Viņi pārgriež nabassaiti, un pēc tam

man kļūst loti auksti.

26. veneras piedzimšana

Atceros savu iepriekšējo dzīvi. Biju ļoti bagāts un varens ķīniešu tirgonis. Kopā ar saviem kalpiem ceļoju palankīnā. Tad mums uzbruka klaidoņi. Viņi mūs visus saņēma gūstā, bet pēc tam lika man pašam sev izrakt kapu un tajā iegrūda. Lūdzu, lai atstāj dzīvu, piesolot visu savu mantu, taču viņi pie manis iegrūda vienu no manām kalponēm. "Še, saņem, lai tev nav tik garlaicīgi!" Tad viņi mūs apbēra ar zemi. Man ar to piebira pilnas acis. Kalpone nosmaka pirmā, un es sajutu, ka pamazām ari mani dzīvība atstāj. Centos atbrīvoties, kārpot zemi, kas man smagi uzgula, tomēr biju pārāk nobarojies, lai izkļūtu ārā.

Par daudz izmeklētu maltīšu…

Es smoku. Nespēju izturēt šo šausmīgo ieslodzījumu. Atveru acis. Kad biju ķīniešu tirgonis, nomiru, tumsas ieskauts. Šoreiz atveru acis sarkanīgā pasaulē. Joprojām jūtos saspiesta, turklāt cieši man līdzās atrodas līķis! Tas ir mans dvīņubrālis Žoržs, ko es, pati to negribot, esmu nogalinājusi.

Man trūkst gaisa, gribu no šejienes izkļūt laukā. Gaisu, gaisu! Kārpos kā negudra. Tagad mans ķermenis vairs nav tik smags kā agrāk. Es speru, situ un vicinos ar rokām un kājām. Noteikti jābūt kādam, kas man palīdzētu izkļūt ārā.)

Tā, tagad atrodamies pie Veneras dzimšanas gultas. Viņu nodarbina kādas man neizprotamas domas. Cenšos ielaužties bērna dvēselē, bet jūtu, ka tas man neizdodas. Eņģeļu darbā mūs ierobežo tas, ka nespējam nolasīt mūsu klientu domas.

Tā droši vien ir Veneras pagātne, kas to nomoka. Viņa drudžaini raustās un nepārtraukti kustas, tādēļ nekā nespēju viņai uzspiest savu zīmogu.

Viņai uznākusi klaustrofobijas lēkme, saka Rauls.

-Jau?

— Protams. Reizēm atmiņas par iepriekšējo nāvi atstāj sekas. Viņa nespēj uzturēties slēgtā telpā. Tagad nav laika noņemties ar zīmogiem. Jārīkojas ātri!

Es ārstam akušierim pārraidu intuitīvu domu, ka nepieciešams veikt ķeizargriezienu.

Gaisma. Beidzot esmu brīvībā! Kādas rokas mani atbrīvo no šī cietuma, tomēr kaut kas vēl ir man pieķēries. Tas ir Žorža līķis! Viņš mani apkampis, it kā grasītos tā palikt uz visiem laikiem. Cik riebīgi!

Es nomiru kā vīrietis, kas apskāvis sievietes līķi, bet atdzimstu kā sieviete, kas savienota ar vīrieša mirstīgajām atliekām.

Medicīnas māsai nākas izmanot nelielas knaibles, lai pa vienam pirkstam mani atbrīvotu no Žorža satvēriena.

Kuš, aizmirsti pagātni.

Tiklīdz viņas ķermenis izkļuvis laukā, es tai uz
virslūpas uzspiežu eņģeļa zīmi. Ārsti ir pārāk aizņemti ar Žorža atbrīvošanu, lai raudzītos uz Veneras ģīmīti, jo tad viņi būtu pamanījuši, ka tai zem deguna pēkšņi parādās iedobe.

27. igora piedzimšana

Tātad esmu piedzimis.

Atceros, ka agrāk biju astronauts. Atceros arī, ka biju izmisumā.

Tagad mēs esam pie Igora. Arī viņš ir satraucies. Viņš atceras iepriekšējās dzīves pārdzīvojumus. Steidzos viņam palīgā un aši uzspiežu eņģeļa zīmi. "Kuš, aizmirsti pagātni." Viņš tik un tā nerimstas. Uzspiežu stiprāk. Nebūs nekāda nelaime, ja iedobe būs nedaudz dziļāka. Beidzot viņš mazliet nomierinās.

Mana māte sabruka uz ielas. Kopš tā brīža, kad viņa sāka ignorēt visus grūtniecības simptomus, viņai nācās trūkties. Slikta dūša. Galvas reiboņi. Bet es par sodu

katrreiz saņēmu sitienus. It kā tā būtu mana vaina!

Šoreiz mātei bija nogājuši ūdeņi, un es nokļuvu sausumā, turklāt viņa paģība.

Ļaudis viņu atrada uz ielas. Tie klaigāja, un tad kāds sacīja, ka šī kundze laikam gan ir grūta. Kāds cits iesaucās, ka viņu vajadzētu steidzami vest uz slimnīcu.

Man jau ir labāk, atguvusies mamma paziņo, tas bija tikai ģībonis, ko izraisījis alkohola reibums.

Par laimi, apkārtējie viņā neklausās.

Medicīnas iestāde atrodas tālu. Mašīna brauc ātri. Es to uzminu pēc kratīšanās.

Elpojiet lēnām, sievietes balss iesaka.

Nekas nav noticis. Vēlos atgriezties mājās, atkārto māte.

Man sāk trūkt elpas. Tā es vēl nomiršu un viņa būs uzvarējusi. Sākas kontrakcijas. Šis brīdis ir klāt. Noprotu, ka ar automašīnu mūs ved kāds pāris, jo pārmaiņus dzirdamas vīrieša un sievietes panikas pārņemtās balsis. Mašīna sāk braukt vēl ātrāk. Mūs stipri mētā, un arī kontrakcijas kļūst spēcīgākas. Ieņemu izejas pozīcijas.

Aiziet! Esmu gatavs.

Nezinu, kā lai viņam pieķeros, vīrietis žēlojas savai ceļabiedrenei. Vēl nekad neesmu pieņēmis dzemdības, es taču esmu maiznieks!

Nu, tad iedomājies, ka tu velc maizi ārā no krāsns, lielais lempi!

Viņš nomirs, viņš nomirs, vīrietis vaimanā.

Tas nozīmētu nenemt vērā manu viedokli. Bet es, par spīti savai naidīgajai mātei un šiem diviem ņergām, gribu dzīvot, un es dzīvošu.

Šeit ir izeja: "Exit."

Vispirms izbāžu galvu. Tas ir visgrūtāk. Atveru aci, bet neko neredzu. Viss ir izplūdis.

Ietin viņu savā žaketē, kundze dod rīkojumus.

Labi, tātad pats grūtākais man ir izdevies. Esmu piedzimis. Turpmākajam jau vajadzētu iet vieglāk.

Man šķita, ka mēs nemūžam netiksim ar to galā. Nedomāju, ka dzemdības ir kaut kas tik grūts.

Tas ātri aizmirstas, Rauls mani mierina. Bet tu taču pamanīji, ka esmu labi darījis, ierazdamies tev talkā. Ar mums diviem tik tikko pietika, lai psiholoģiski ietekmētu pārējos autobraucējus un lai mūsu automašīna izvairītos no ceļa negadījuma.

Viņi ir diezgan aizkustinoši…

Tu saki? Manuprāt, tie ir īsti briesmoņi! Un tas ir tikai sākums. Ļaunākais vēl priekšā.

Kas tad?

Rauls šķita apbēdināts.

IZVĒLES BRĪVĪBA! Cilvēku brīva izvēle ir viņu tiesības pašiem izlemt, kā dzīvot savu dzīvi. Tātad tās ir arī tiesības kļūdīties. Izraisīt katastrofas. Pašiem to neapzinoties un neatkarīgi no sekām. Neuzņemoties atbildību. Un viņi par to neliekas traucēties. Ak, es lūdzu, pārāk neņem galvā šo liktenīgo vārdu salikumu "izvēles brīvība".

28. enciklopēdija GRŪTNIECĪBA.

Lai to varētu uzskatīt par pabeigtu, mazā cilvēciņa iznēsāšanai vajadzētu ilgt astoņpadsmit mēnešus. Tomēr pēc deviņiem mēnešiem nepieciešams to izstumt no mātes ķermeņa, jo bērna galva jau ir pārāk liela, un, ja gaidītu vēl ilgāk, tad tā kļūtu pārāk apjomīga, lai varētu izkļūt caur savas mātes iegurni. Tas būtu tāpat kā šautenei piemērot nepareizu lodi.

Tātad auglis atstāj mātes ķermeni, pirms vēl ir pilnībā izveidojies. Sekas: augļa deviņus mēnešus garo dzīvi dzemdē nepieciešams pagarināt par deviņiem mēnešiem dzīves ārpus dzemdes.

Šī ārkārtīgi delikātā zīdaiņa izauklēšanas perioda laikā nepieciešamas pastiprinātas mātes rūpes. Vecākiem jāizveido iedomāts, jūtām apaudzēts mātes klēpis, kurā jaundzimušais justos tik pasargāts, mīlēts un pieņemts, it kā patiesībā vēl nemaz nebūtu piedzimis. Deviņu mēnešu vecumā notiek tas, ko sauc par "zīdaiņa atvadām", jo bērns sāk apzināties, ka starp viņu un ārējo pasauli pastāv atšķirības.

Sākot ar šo vecumu, viņš var sevi spogulī atšķirt no pārējiem priekšmetiem. Un tā beidzot ir viņa īstā piedzimšana.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

29. ka ietekmet klientus

Edmonds Velss mani sagaida pie Safīra durvīm. Viņš nedaudz saviebjas, ieraudzījis Raulu un sapratis, ka šis ne visai pareizais eņģelis man bijis līdzi uz Zemes, un, tā kā viņš nav tā skolotājs, tad izturas piesardzīgi.

Vai tavas kristības noritēja normāli? viņš nevērīgi jautā.

Bez problēmām!

Edmonds Velss man piedāvā atgriezties dienvidrietumu zonā.

Galvas kopā sabāzuši, visapkārt apspriežas citi eņģeļi, sizdami spārnus gluži kā bezdelīgas. Mans skolotājs izstiepj roku, lai pagrieztos pa kreisi, un es viņam sekoju.

-Tagad tev pienācis laiks apgūt savus tiešos pienākumus.

Viņš kalnos sameklē kādu mierīgu vietiņu, kur mums piezemēties.

Savi klienti tev jāorientē uz pareiza ceļa izvēli. Katram tas ir atšķirīgs. To dvēseles misija jau sen ir noteikta. Katram ir savi noteikti mērķi, un katrā nākamajā dzīvē viņi cenšas šajā virzienā pilnveidoties. Tomēr tu par viņu misijām neko nezini. Saprotams, ka tu vari dot norādījumus, kā viņiem rīkoties, tomēr vienīgais objektīvais viņu novērtējuma kritērijs būs aprēķināto punktu skaits sprieduma pasludināšanas brīdī. Tas, kurš ievēros pareizo virzienu, pārliecināsies, ka novērtējuma punkti katrā nākamajā dzīvē pieaugs. Neaizmirsti, ka nepieciešams savākt 600 punktus, lai klients varētu izstāties no spēles.

Kā es viņam varu palīdzēt?

Viņš satver manas rokas un pavērš uz augšu, lai liktu ierasties manām trim nelielajām spožajām sfērām. Sfērisko ekrānu ņirbošā gaisma trīsuļo mūsu caurspīdīgajās sejās.

Tavā rīcībā ir piecas klientu vadības sviras 1) intuīcija, 2) sapņi, 3) zīmes, 4) mediji, 5) kaķi.

Es pierakstu. Viņš turpina:

Intuīcija. Tu virzi klientu uz to, ko viņam vajadzētu darīt, tomēr šī norāde pie viņa nonāk tik neuzkrītoši, ka viņš to tik tikko pamana.

Sapņi?

Skaidrs, ka mēs izjūtam vēlēšanos viņiem tieši norādīt uz problēmu risinājumu ar sapņu starpniecību. Tomēr mums uz to nav tiesību. Mums tas jānodod ar sapņiem līdzīgu (oneiroīdu [7]) stāstu, kura laikā mēs simboliskā veidā dodam norādes. Ja, piemēram, tavam klientam draud briesmas, tu liec tam sapņot, ka viņam izkrīt mati vai zobi. Ar sapņiem problēma ir tāda, ka vai nu klienti tos pamostoties aizmirst, vai arī nepareizi saprot. Lai vēstījumu saņemtu, reizēm to nepieciešams atkārtot vairākas naktis pēc kārtas ar dažādu simbolisku vēstījumu palīdzību, saglabājot nemainīgu šīs informācijas pamatdomu. Eņģeļu īpašās dotības slēpjas tajā faktā, ka viņi paši ir

sapņu režisori. Katram klientam ir sava, atšķirīga pazīstamo zīmju pasaule, ko jāprot izmantot. Tādēļ visi tie darbi, kas apkopo vispārīgu sapņu simboliku, ir bezjēdzīgi un neko nepierāda.

Viņš glāsta sfēru, kurā atrodas Venera.

Zīmes?

-Tās darbojas tāpat kā intuīcija. Runa ir par tiešu iejaukšanos, kas tomēr ne vienmēr darbojas. Agrāk cilvēki pieņēma lēmumus, vērojot putnu lidojumu vai zīlējot pēc vistas iekšām. Mums tas ir vienkāršāk, jo tagad mēs paši varam izgudrot šīs zīmes. Piemēram, suns, kurš rej, ir zīme, ka uz to pusi labāk neiet…

Sarūsējušas durvju eņģes, kas neļauj tām aizvērties…

Un mediji?

-Ar viņu izmantošanu ļoti jāuzmanās. Mediji ir cilvēki, kas spēj uztvert eņģeļu balsis. Taču pastāv divu veidu briesmas. Pirmām kārtām, viņi mūs reizēm pārprot. Turklāt gadās, ka viņi izmanto savas spējas, lai ietekmētu būtnes, kuras tos uzklausa. Tādēļ tos drīkst izmantot tikai pilnīgi bezcerīgos gadījumos.

Bet… bet kaķi?

Kaķi vairumam nozīmē kaut ko nedaudz līdzīgu medijiem. Viņu priekšrocība salīdzinājumā ar cilvēkiem ir tā, ka viņi ar savām spējām negūst ne varu, ne naudu. Toties tiem ir viens milzīgs trūkums viņi nerunā un nespēj tieši izteikt brīdinājumus.

Es pārdomāju dzirdēto. Šie ietekmēšanas paņēmieni man patiesībā šķiet pārāk pieticīgi, lai cīnītos ar brīvas izvēles rēgu.

Vai ir vēl kādi citi paņēmieni?

Edmonds Velss tagad glāsta sfēru, kurā atrodas Igors.

Arī šīs piecas sviras dažreiz ļauj iegūt ļoti labus rezultātus, ja vien tās prasmīgi izmanto.

Es sarosos.

Super, vienmēr esmu sapņojis ietekmēt cilvēkus. Reāli cilvēki, īsta sieviete tas man šķiet daudz aizraujošāk nekā to pakaļdarinājumi videospēlēs ar aicinājumiem: "Centieties panākt, lai jūsu varonis izdzīvo bīstamos apstākļos."

Stop, tev nav tiesību darīt visu, kas ienāk prātā. Tev jāpilda savs galvenais pienākums pret klientiem jāizpilda viņu vēlmes. Un, ja es saku "vēlmes", tad tas nozīmē pilnīgi visas viņu vēlmes.

Pat tās, kas ir pretrunā ar viņu interesēm?

Tā tad arī ir viņu 50 procentu brīvas izvēles milzīgā priekšrocība. Tur iejaukties aizliegts. Tev jārespektē pat

vinu visabsurdākās vēlmes.

Raulam izrādījusies taisnība. Mūsu ienaidnieks nav nelabais vai kāda draudīga debesu būtne. Mūsu ienaidnieks ir cilvēku brīvā griba.

30. žaks. 1 gads

Tā nu es dzīvoju savu zīdaiņa dzīvi.

Man nepatīk, ja vecāki mani saķer aiz padusēm. Man patīk, ja tie mani satver aiz dupša un es varu sēdēt tiem uz rokām.

Tēvs bieži mani met gaisā. Baidos, ka tā mani var sadragāt pret griestiem. Nez, kādēļ tēti uzskata, ka tiem savi sīci noteikti jāmet gaisā?

Mani biedē pilnīgi viss. Labprāt paslēptos zem segām, lai visi mani liktu mierā.

Mani iepazīstina ar kādu mazu meiteni, sakot, ka tā ir mana māsa. Viņa šķiet apmierināta, ka es viņai esmu, jo visu laiku man bāž kaut ko mutē, sakot: "Nu,

maziņais, tev jāēd." Viņa mani iesēdina savos leļļu ratiņos un skraida apkārt, klaigājot: "Bēbītis ir netīrs! Viņu vajag novannot un ar ziepēm tam izmazgāt actiņas!" Viņa šeit nav vienīgā meitene, kas uzdodas par manu

māsu. Te ir vēl arī dažas citas, kuru klātbūtne šķiet interesanta, tomēr arī apdraudoša. Dažas mani bučo, bet citas rausta aiz matiem. Vienas dod man dzert, bet citas kutina.

Atklāju, ka mums ir arī kaķis. Man šķiet, ka viņš šajā namā ir vismierīgākā būtne. Viņa vilna ir tikpat samtaina kā mana rotaļu lācēna spalva, un man patīk, ka viņš dobji murrā.

Manas māsas man māca staigāt. Vienreiz es jau nokritu, un atmiņas par zilumiem liek niknoties par līdzīgiem mēģinājumiem. Atrasties stāvus man nešķiet droši. Uz visām četrām kritiens nav tik briesmīgs.

Izņemot kaķi, šajā mājā vēl ir tādi nomierinoši elementi kā podiņš un televizors. Kad sēžu uz podiņa, neviens mani netraucē. Televizoram savukārt piemīt tāda īpatnība, ka tajā visu laiku kaut kas kustas, turklāt tas arī murrā kā kakis.

Televizorā nemitīgi kaut kas notiek. Dievinu dažādus notikumus, jo tie ļauj aizmirst manas bailes.

31. venera. 1 gads

Man netrūkst ne uzmanības, ne skūpstu. Māte visu laiku atkārto, ka esmu visburvīgākā meitenīte pasaulē. Es sevi aplūkoju spogulī, un jāatzīst, ka patiešām esmu burvīga. Man ir gari, ogļmelni mati, medus krāsas āda, kas ir maiga kā zīds, un gaiši zaļas acis. Atšķirībā no citiem zīdaiņiem, šķiet, ka piedzimstot pat neesmu saspiesta. Mamma man paskaidro: tas ir tāpēc, ka esmu viņai izņemta tieši no vēdera un viņai nebija jāpiepūlas, mani stumjot laukā.

Viņi mani arī iepazīstina ar kādu vecu kungu mammas tēvu. Vecāki to dēvē par opīti, un opītis mani apber ar slapjām bučām. Ciest nevaru slapjas bučas. Lai atļautos tā siekaloties, nudien jābūt īstā jūtu badā.

Vakaros pieprasu, lai man pie gultas atstāj iedegtu naktslampiņu, jo nevēlos atrasties tumsā, citādi man šķiet, ka zem gultas matrača paslēpies kāds ļaundaris, kas mani tūlīt saķers aiz kājām.

Nevaru arī ciest, ka mani ietin segā. Man gribas, lai kājas visu laiku ir ārā, citādi es kļūstu ļoti nemierīga. Turklāt, ja izlīstu briesmonis, kas paslēpies zem gultas, es būtu iesprostota un nevarētu aizbēgt.

Es neēdu visu, kas pagadās. Man garšo tikai saldumi un cukurs. Vispār man patīk tikai tas, kas ir skaists, maigs un cukurots.

32. igors. 1 gads

Man jāuzveic sava māte. Man izdodas izglābties vannā, kad viņa mani mēģina noslīcināt. Un man izdodas izglābties gultā, kad viņa mani mēģina nosmacēt ar spilvenu. Es protu izvairīties. Es protu novērst draudus.

Nakts vidu pamostos, tiklīdz atspīd visniecīgākā gaismiņa.

Tā kā man ir lieliska dzirde, jūtu, kad viņa man grasās uzbrukt no aizmugures. Esmu ātrs un izveicīgs. Un agri iemācos staigāt. Lai varētu aizbēgt.

33. enciklopēdija MĀTES INSTINKTS.

Daudzi iedomājas, ka mātes mīlestība ir dabiskas cilvēciskas jūtas, kas rodas pašas no sevis. Tas ir pilnīgi nepareizi. Līdz pat 19. gs. beigām lielākā daļa sieviešu, kuras piederēja pie Rietumu buržuāzijas, savus bērnus uzticēja zīdītājām un nelikās par tiem ne zinis.

Arī zemnieki nebija daudz gādīgāki. Viņi zīdaiņus ļoti cieši ievīstīja autiņos un tad pakarināja pie sienas, netālu no krāsns, lai tiem nebūtu auksti.

Bērnu mirstības rādītājs bija ļoti augsts, bet vecāki ticēja liktenim un uzskatīja, ka bērnu izredzes izdzīvot līdz pusaudžu vecumam bija viens pret divi.

Tikai 20. gs. sākumā valstu vadītāji beidzot saprata, kādas ekonomiskās, sociālās un militārās intereses skar šis izdaudzinātais mātes instinkts.

Un it īpaši pēc tam, kad tika uzsākta tautas skaitīšana, jo to laikā beidzot pamanīja, cik daudz bērnu dzīvoja trūkumā un cik daudz bija to bērnu, pret kuriem slikti izturējās un kurus sita. Visi saprata, ka ilgtermiņā šīs sekas varētu smagi ietekmēt valsts nākotni. Tika veicināta informācijas izplatīšana un slimību profilakse, bet medicīnas progress bērnu slimību ārstēšanā pakāpeniski ļāva panākt to, ka vecāki savos bērnos turpmāk ieguldīja mīlestību, nebaidoties viņus priekšlaicīgi zaudēt. Tā mātes instinkts beidzot bija kļuvis aktuāls.

Pamazām izveidojās jauns preču tirgus autiņbiksītes, pudelītes, mātes piena aizstājēji, podiņi un rotaļlietas. Pasaulē izplatījās mīts par Ziemassvētku vecīti.

Ar neskaitāmu reklāmu palīdzību rūpnieciskā ražošana radīja bērnu priekšstatu par to, kādai jābūt apzinīgai mātei, bet bērna labklājība kļuva par sava veida mūsdienu ideālu.

Paradoksāli, bet tieši tajā laikā, kad mātes mīlestība tika visvairāk izrādīta, apliecināta un bija visplašāk izplatīta, kļūstot par vienīgajām neapstrīdamajām jūtām sabiedrībā, pieaugušie bērni nemitīgi pārmeta mātēm, ka tās par viņiem nav pietiekami rūpējušās, bet vēlāk savu nepatiku un apslēptās dusmas uz māti viņi sāka uzticēt… psihoanalītiķiem.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

34. vērojot pasauli no augšas. dzīve augšā. dzīve debesīs

Sfērās, ko uzraugu, savus klientus varu redzēt no visiem skatpunktiem, it kā manā rīcībā būtu ap divdesmit videokameru. Pietiek par to iedomāties, un uzreiz parādās panorāmisks skats, tuvplāns, kopskats un dibenplāns. Pēc manas vēlēšanās videokameras novēro apkārtni, lai redzētu, ko dara statisti un personas, kuras atrodas dibenplānā, un kas notiek apkārtnē. Manā pārziņā ir ne tikai dažādi skatpunkti, bet arī apgaismojums. Savus varoņus varu saskatīt pat tumsā un lietusgāzēs. Spēju iekļūt arī klientu ķermeņos, redzu, kā sitas sirds un kā kuņģis sagremo barību. Vienīgi viņu domas man ir apslēptas.

Rauls gan nešķiet apmierināts.

Sākumā arī es biju sajūsmā, tomēr beigās sāku apzināties savu bezspēcību.

Patlaban viņš skatās uz Igora sfēru.

Hm, tas viss diez ko jauki nerādās.

Es nopūšos.

Esmu nobažījies par Igoru. Māte to vienreiz piebeigs.

Sīcis, ko ienīst māte… prāto Rauls. Vai tas tev neko neatgādina?

Lai kā lauzu galvu, tomēr atbildi nerodu.

Fēlikss, — viņš man pačukst.

Es salecos. Mūsu pirmais tanatonauts Fēlikss Kerbozs! Arī viņu māte ienīda. Iztrūcies rūpīgāk aplūkoju Igora karmu un redzu, ka patiesībā mans krievs ir mūsu kādreizējā sabiedrotā, tanatonautikas pioniera, reinkarnācija.

Kā tas ir iespējams?

Rauls Razorbaks rausta plecus.

Es atceros šo nedaudz aprobežoto puisi, kurš, lai ātrāk izkļūtu no cietuma, piekrita izmēģināt dažādus bīstamus medikamentus un apmaiņā pret amnestiju pats brīvprātīgi pieteicās tanatonautu lidojumam. Tā viņš pirmais nokļuva Nāves kontinentā un no turienes atgriezās uz Zemes. Es tomēr uzskatu, ka nākamajā dzīvē piešķirt vēl ļaunāku māti nekā iepriekšējā dzīvē ir pārāk liela bardzība.

Rauls man paskaidro, ka tas ir tikai normāli. Ja kāda problēma iepriekšējā dzīvē nav atrisināta, nākamajā tā automātiski rodas atkal.

-Tā kā Fēliksa Kerboza dvēsele savu māti nespēja ne uzveikt, ne saprast, tā centīsies to paveikt savā nākamajā Igora Čehova dzīvē. Droši vien tie ir 7, "cilvēki no augšas" vai… "dievi", kas tā nolēmuši. Ja viņam arī šajā dzīvē neizdosies atrisināt savas problēmas ar māti, nez, kādu šaušalīgu cietsirdi tam piešķirs nākamajā dzīvē?…

Es saraucu pieri.

Neko ļaunāku par Igora māti nevaru iedomāties…

Rauls Razorbaks iekikinās.

Šai lietā nu gan tu vari paļauties uz "būtnēm no augšas". Ja runa ir par jaunu pārbaudījumu izgudrošanu cilvēkiem, viņiem nudien ir bagāta iztēle. Ļoti iespējams, ka nākamajai Igora-Fēliksa reinkarnācijai nāksies cīnīties ar ļoti labu, taču ārkārtīgi valdonīgu māti, kas to smacēs ar savu greizsirdīgo mīlestību.

Bet tā jau sanāk kaut kāda karmiskā vajāšana!

Mana drauga fizionomija sakrītas, bet kaulainās rokas

visu laiku satraukti kustas, atgādinot putna nagus.

Redzu, ka beidzot tu sāc kaut ko apjēgt. Viss notiek tā, it kā viņi tur augšā tīšām mūsu klientus dunkātu tikmēr, līdz tie vairs nevar izturēt un sāk rīkoties.

Viņi uzskata: tikai nokļuvis pašā apakšā, cilvēks beidzot atsperas, lai atkal paceltos virspusē. Es nezinu, kas ir "dievi", tomēr neesmu pārliecināts, vai tie kalpo cilvēcei.

— Un ko es varu līdzēt?

Diemžēl neko īpašu! Mēs taču esam tikai gaismas būtņu armijas kājnieki.

Mēs atrodamies pirmajās rindās, kad jānovērš katastrofas, bet lēmumus pieņem virsnieki stratēģi, kas paslēpušies aizmugurē… Un mēs nezinām, kādi ir viņu rīcības motīvi.

Pēkšņi sajūtos bezspēcīgs. Rauls dusmīgi mani sapurina.

-Tādēļ jau mums vajag par katru cenu uzzināt, kas ir šie virsnieki un kas viņus vada, kas ir šie 7, šie "dievi", kuri izmanto gan mūs, eņģeļus, gan mirstīgos.

Pirmo reizi, iespējams, tāpēc, ka Igors atrodas tik neapskaužamā situācijā, es ieklausos sava pārgalvīgā drauga argumentos. Tomēr vēl aizvien neesmu gatavs pārkāpt eņģeļu zemes likumus.

35. mazulis žaks. 2 gadi

Vecāku šodien nav mājās, bet aukle izgājusi uz balkona uzsmēķēt un parunāt pa telefonu. Ceļš ir brīvs. Virtuve. Tā ir brīnumaina vieta, ko vienmēr esmu vēlējies labāk iepazīt. Tur ir pilns ar mirguļojošām gaismām gaišā, sarkanā un zaļā krāsā. Gaisā var saost uzkarsēta cukura un piena, šokolādes fondī un žāvētas gaļas

smaržu. Pēdējā laikā es nemitīgi atrodu kaut ko jaunu. Turklāt tagad kļūstu arī par rāpšanās speciālistu. Paskat, kas tas tāds tur augšā? Par laimi, pie plīts atrodas krēsls. Uz tā uzrāpies, varēšu to aizsniegt.

Ja Žaks pieskarsies katlam, kurā vārās nūdeles, viņš apdedzināsies. Bērns jāglābj. Prātā pārcilāju piecas sviras.

Intuīcija.

Mēģinu iekļūt aukles apziņā. "Mazais ir virtuvē, un viņam draud briesmas!"

Taču viņa ir pārāk aizrāvusies, runājot pa telefonu ar savu draugeli.

Tad mēģinu iekļūt mazā Zaķa apziņā, taču viņa pauris šķiet kā seifs, ko nevar uzlauzt.

Zīmes.

Zvirbuļi uzlaidušies uz palodzes un čivina, lai pievērstu mazuļa uzmanību. Taču, pilnībā aizņemts vienīgi ar kastroli, Žaks tos ne redz, ne dzird. Mediji. Taču tuvumā neviena nav. Ko lai iesāk?

Kastroļa rokturis ir pārāk tālu. Vēl jāpastiepj roka. Tad gan noteikti izdosies satvert garo nūju, tur augšā, un ieraudzīt, kas rada tos dūmus un troksni.

Kaki.

Man atlicis vienīgi kaķis.

Par laimi, šajā mājā tāds ir! Pieslēdzos tā apziņai. Uzreiz ļoti daudz par viņu uzzinu. Šī turklāt ir kaķene, un viņu sauc Mona Liza. Pārsteidzoši šķiet tas, ka nespējam iekļūt cilvēku apziņā, toties kaķenes apziņā var iekļūt bez problēmām. "Jāglābj mazais puisēns!" es viņai paziņoju. Lai gan Mona Liza uztver manu lūgumu, tomēr tai nav nekādas vēlēšanās to izpildīt. Mona Liza dzimusi šajā namā un nekad to nav atstājusi. Viņa augām dienām nekustīgi zviln pie televizora, tāpēc ir aptaukojusies. Kaķene ir ar mieru atstāt savu vietu tikai trīs reizes dienā, lai pierītos vārītus makaronus un sauso kaķubarību, ko vina dievina.

Mona Liza nekad neko nav nomedījusi, neviens to nekad nav trenkājis, un viņa nekad nav gājusi laukā pastaigāties.

Viņa vienmēr bijusi šeit, siltajā dzīvoklī, piekalta televizoram. Monai Lizai ir savas iemīļotās programmas. Viņai ļoti patīk spēles,

kuru dalībniekiem uzdod tādus jautājumus kā "Kas ir Ziloņkaula Krasta galvaspilsēta?".

Šai kaķenei patīk, ja cilvēks kļūdās vai ja tam tikai nedaudz pietrūkst līdz lielajam laimestam. Cilvēku izmisums viņā nostiprina domu, ka labāk tomēr būt kaķim.

Mona Liza pilnībā uzticas saviem saimniekiem. Nē, pat vēl vairāk, viņa tos neuzskata par saimniekiem, bet gan par saviem… padotajiem. Neticami! Šis dzīvnieks domā, ka pār pasauli valda kaķi, kas vada šos lielos, divkājainos labklājības gādātājus.

Es tai uzsaucu:

Kusties taču, glāb mazo cilvēciņu!

Tas vinu neuztrauc.

Esmu pārāk aizņemta, — bezkaunīgais dzīvnieks atbild. Vai tad tu neredzi, ka es skatos televīziju?

Iespiežos vēl dziļāk Monas Lizas smadzenēs.

Ja tu necelsies, puisēns nomirs.

Viņa mierīgi turpina mazgāties.

Man vienalga. Lai to dara citi. Tik daudz bērnu vienā mājā tik un tā ir par traku. Tāds troksnis un kņada! Un turklāt viņi vienmēr mums dara pāri un rausta aiz ūsām. Man tie mazie cilvēciņi it nemaz nepatīk.

Kā lai šo kaķeni piespiež izglābt bērnu?

Paklausies, kaķi, ja tu tūlīt neglābsi Zaķu, es sabojāšu televīzijas antenu.

Pats nezinu, vai to maz spēju, taču galvenais ir panākt, lai viņa tam notic. Šķiet, ka tagad viņa tiešām sāk svārstīties. Redzu viņas apziņā pazibam atmiņas par raidījumiem ar zibens izraisītiem traucējumiem un ekrāniem, ko klāj sniegs. Vēl jo ļaunāk, viņa pat ir piedzīvojusi televizora remontu un televīzijas darbinieku streikus, kas to ļoti sarūgtināja.

Paskat tik! Sveiks, kaķi! Tā ir pirmā reize, kad tu man pieglaudies. Cik tu esi jauks, un cik patīkami glāstīt tavu kažoku!

Labāk gribu spēlēties ar tevi, nevis ar nūju tur augšā.

36. mazulīte venera. 2 gadi

Vakar ilgi sēdēju pie spoguļa. Visādi vaikstījos, bet es sev patīku arī tad, kad vaikstos.

Vecāki man uzvilkuši rozā satina autiņbiksītes. Viņi saka, ka tās domātas, lai es tajās "cisāju" un "kakāju". Nesaprotu, par ko viņi runā. Prasu: "Kā cisāt?" Un mamma man parāda. Aplūkoju dzelteno šķidrumu. Es to paostu. Cik riebīgi. Kā no tik skaista auguma kā manējais var izdalīties šķidrums, kas tik nelabi ož? Es sadusmojos. Tas ir tik netaisnīgi. Turklāt ir tik pazemojoši valkāt autiņus!

Šķiet, ka visi cilvēki bez izņēmuma "cisā" un "kakā".

Tā vismaz apgalvo tētis un mamma, bet es tam neticu. Noteikti ir arī tādi, kas pamanās no šīs nelaimes izvairīties.

Man sāp galva. Man bieži sāp galva.

Ir kaut kas ļoti svarīgs, ko esmu aizmirsusi. Iekams to neatcerēšos, man sāpēs galva.

37. mazulis igors. 2 gadi

Mamma grib mani nogalināt.

Vakar viņa mani ieslēdza istabā, kur bija atstāts vaļā logs. Ledainais vējš man piekļuva līdz pat kaulam, taču es attīstu spējas pretoties aukstumam. Es izturēju. Bet man jau nav citas izvēles.

Zinu ja saslimšu, viņa mani neizārstēs.

"Man par tevi nāk smiekli, mamma. Es vēl joprojām esmu dzīvs. Un, ja tu nesaņemsies un neiedursi man dunci vēderā, tad atvaino, bet es tik un tā dzīvošu."

Māte manī neklausās. Viņa ielīdusi gultā, lai izgulētu dzērumu.

38. smaragdzaļās durvis

Mēs ar Raulu meklējam kādu citu ceļu uz 7. Aizlaižamies uz austrumu pusi, paceļamies virs kāda kalna smailes un mēģinām tai pārklāt pāri, taču kāda neredzama barjera neļauj virzīties tālāk.

Es taču tevi jau brīdināju, ka eņģeļu pasaule ir gatavais cietums, Rauls sadrūmis murmina.

It kā nejauši mūsu priekšā iznirst Edmonds Velss.

Ei! Ko tad jūs te perināt?

Šis darbiņš mums piegriezies. Tā ir kaut kāda neiespējamā misija, izmet Rauls, izaicinoši iespiedis rokas sānos.

Edmonds Velss saprot, ka nekas labs nav sagaidāms.

Un ko par to domā tu, Mišel?

Rauls atbild manā vietā:

-Tikko izšķīlušās, šīs olas jau uzreiz ir gatavas. Viņi tam iesmērējuši iebiedēto un neveiklo Žaku, nevērīgo narcisi Veneru un Igoru, ko paša māte grib piebeigt.

īstas Dieva dāvaninas!

Edmonds Velss uz manu draugu pat nepaskatās.

Es tagad runāju ar Mišelu. Ko tu par to domā, Mišel?

Nezinu, ko atbildēt. Mans skolotājs uzstāj:

Ceru, ka tu vismaz nejūti nekādu nostalģiju pēc savas vienkārša mirstīgā dzīves? Vai atceries, kāda bija tava miesiskā eksistence?

Jūtu, ka esmu nokļuvis krustugunīs. Ar plašu žestu Edmonds Velss pamāj uz apvārsni.

-Tu cieti. Tev bija bail. Tu slimoji. Bet tagad tu esi apziņa, kas atbrīvojusies no matērijas.

To teikdams, viņš lūkojas man cauri.

Rauls nepatikā parausta plecus.

-Toties mēs esam zaudējuši visas sajūtas. Mēs pat nevaram pa īstam apsēsties.

Viņš ar kustībām atdarina, it kā būtu izkritis cauri neesošam krēslam.

Mēs nekad nenovecosim, Edmonds Velss turpina.

-Taču mēs nejūtam to, kā paiet laiks, Rauls atcērt. Vairs nav ne sekunžu, ne minūšu, ne stundu, ne nakšu, ne dienu. Arī gadalaiku ne.

Mēs esam mūžīgi.

Taču mums nav dzimšanas dienu!

Seko nebeidzami argumenti.

-Mēs neko nepārdzīvojam…

Bet mēs arī neko nejūtam.

Mēs sazināmies ar domu starpniecību.

Taču mēs neklausāmies mūziku.

Edmonds Velss tik viegli neļaujas samulsināties.

Mēs lidojam reibinošā ātrumā.

-Taču mēs vairs nejūtam vēja pieskārienu sejai.

Mēs visu laiku paliekam nomodā.

Taču mēs vairs neredzam sapņus!

Mans skolotājs vēl turpina pelnīt punktus, taču arī mans draugs nepadodas:

Vairs nav nekādu izpriecu. Un seksa.

-Taču nav arī pārdzīvojumu! Un mums pieejamas visas zināšanas, iebilst Edmonds Velss.

-Taču vairs nav… grāmatu. Paradīzē nav pat bibliotēkas…

Šis arguments uz manu skolotāju tomēr iedarbojies.

Patiešām, mums nav grāmatu… bet… bet…

Viņš gudro, līdz izgudro:

-Bet… mums tās nav vajadzīgas. Katra mirstīgā dzīve slēpj kādu aizraujošu intrigu. Tas ir daudz interesantāk par visiem romāniem un filmām — vērot parasta cilvēka dzīvi ar tās dramatiskajiem notikumu pavērsieniem, noslēpumiem, bēdām, kaislībām, mīlas mokām, sasniegumiem un neveiksmēm. Turklāt tie ir PATIESI notikumi!

Uz to Raulam Razorbakam nav ko atbildēt. Tomēr Edmonds Velss neizrāda prieku par savu uzvaru.

Reiz es biju tāds pats dumpinieks kā jūs.

Viņš paceļ galvu uz augšu, it kā vērotu lietusmākoņus. Tad viņš nolemj nedaudz piekāpties:

Hm… Nāciet! Pacentīšos nedaudz apmierināt jūsu ziņkārību, atklājot kādu noslēpumu. Sekojiet man!

39. enciklopēdija PRIEKS.

"Katra cilvēka uzdevums ir uzturēt savu iekšējo prieku." Taču daudzas reliģijas šo nosacījumu aizmirsušas. Vairums tempļu ir tumši un auksti. Liturģiskā mūzika ir pompoza un skumja. Garīdznieki tērpušies tumšās drānās. Rituāli slavina mocekļu ciešanas un sacenšas nežēlīgu skatu atainošanā, it kā praviešu pārciestās mokas būtu to autentiskuma pierādījumi.

Vai gan dzīvesprieks nav vislabākais veids, kā pateikties Dievam par savu eksistenci, ja vien viņš vispār ir? Bet, ja Dievs ir, kāpēc gan viņam vajadzētu būt drūmam?

Vienīgie vērā ņemamie izņēmumi Daodedzin [8] , savdabīga filozofiski reliģiska grāmata, kas piedāvā par visu pasmieties, ieskaitot sevi pašu, un gospeļi, šīs himnas, ko mesās un bērēs priecīgi skandē Ziemeļamerikas melnādainie.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

40. igors. 5 gadi

Pēc neskaitāmiem mēģinājumiem māte, šķiet, beidzot atteikusies no domas mani nogalināt. Viņa tikai dzer un naidīgi uz mani noskatās. Pēkšņi viņa met uz manu pusi glāzi. Steigšus pieliecu galvu, un, kā parasti, glāze ar lielu troksni sašķīst pret sienu.

Iespējams, ka man neizdosies tevi nogalināt, tomēr ilgi tu man dzīvi vairs negandēsi, viņa paziņo.

Viņa uzvelk jaku un paņem mani pie rokas, it kā dotos iepirkties, tomēr šaubos, vai viņa grib staigāt pa veikaliem. Tas apstiprinās, kad viņa mani atstāj vai drīzāk gan nomet uz kādas baznīcas sliekšņa.

Mamma!

Viņa attālinās lieliem soļiem, bet tad pēkšņi atgriežas un nosviež manā priekšā zeltītu medaljonu. Tajā iekšā ir kāda ūsaina tipa fotoattēls.

Tas ir tavs tēvs. Tev tikai atliek vinu sameklēt. Gan tēvam patiks ar tevi noņemties. Paliec sveiks!

Apsēžos slapjajā sniegā. Man jāturpina dzīvot. Tā vajag. Sniegs krīt, veidojot biezu, baltu segu, un sāk mani apklāt.

Mazulīt, ko tad tu te dari?

Es paceļu savu nosalušo galvu un ieraugu kādu formas tērpā ģērbtu kungu.

41. venera. 5 gadi

Dienā zīmēju, bet nakti svaidos nemierīgā miegā. Es daudz sapņoju. Sapņoju, ka man galvā ieslodzīts kāds zvērs un pūlas izkļūt ārā. Tas ir mazs trusis, kurš no iekšpuses grauž manu galvu. Nepārstādams grauzt, viņš visu laiku atkārto vienu un to pašu: "Tev mani jāatceras." Reizēm es pamostos ar šausmīgu migrēnu. Šonakt sāpes ir vēl lielākas nekā parasti. Pieceļos un dodos pie mammas un tēta. Viņi guļ. Kā viņi uzdrošinās gulēt, ja man tik ļoti sāp galva? Man šķiet, ka viņi mani nemaz nemīl.

Zīmēju sāpes un to radījumu, kas, šķiet, atrodas manī un grauž mani.

42. žaks. 5 gadi

Man ir bail. Nezinu, kāpēc es baidos. Vakar vakarā pa televīziju rādīja to, ko viņi sauc par vesternu. Aiz bailēm un šausmām biju vai stīvs. Drebēju pie visām miesām. Visa ģimene par to brīnījās.

Manas māsas šorīt uzrodas, tēlojot kovbojus, lai mani nobiedētu. Bēgu cauri visam dzīvoklim. Viņas mani noķer viesistabā. Es skrienu uz virtuvi. Arī tur viņas mani panāk. Metos uz vannasistabu. Viņas ir klāt.

Mēs tev noņemsim skalpu, jaunākā māsa Matilde paziņo.

Kāpēc viņa runā tik šausmīgas lietas? Māsas dzenas man pakaļ līdz vecāku istabai. Vēlāk viņas mēģina mani noķert veļas mazgātavas telpā, taču es tām izspruku starp kājām. Esmu panikā. Kur lai paslēpjos? Tad man kaut kas iešaujas prātā. Es iebēgu tualetē. Bet, lai justos vēl drošāk, aizbultēju arī aizbīdni.

Viņas grabinās gar durvīm, bet es nebaidos, jo tās ir izturīgas. Tualetē jūtos droši kā cietoksnī. Sākumā viņas dauzās aizvien stiprāk, bet tad pēkšņi mitējas. Dzirdu, kā viņas sačukstas.

Kas te notiek? dzirdama tēva balss.

Žaks ir ieslēdzies tualetē, māsas nočiepst.

Tualetē? Ko tad viņš tur iekšā dara? tēvs brīnās. Šajā brīdī man ienāk prātā kāda lieliska doma. Atkārtoju to pašu, ko vienmēr saka mans tēvs, kad viņš vēlas netraucēti uzkavēties tualetē, tā aizkaitinot mammu:

Es lasu grāmatu.

Aiz durvīm iestājas klusums. Zinu, ka šajā namā vārds "grāmata" uzreiz izraisa cieņu.

Tad jau laikam vajadzēs izsist durvis? Matilde mīlīgā balstiņā ierosina.

Es gaidu.

Tad dzirdu, kā tētis nomurmina:

Ja viņš ieslēdzies tualetē, lai lasītu grāmatu, tad viņš jāliek mierā.

Šī mācība man paliek atmiņā ja nekas cits nelīdz, ieslēgties tualetē un lasīt grāmatu.

Apsēžos uz ūdenstvertnes un lūkojos apkārt. Pa labi no manis atrodas avīžu kaudze, bet augšā grāmatu plauktiņš, kas speciāli pielāgots šai telpai. Paņemu kādu grāmatu. Lappuses pilnas ar burtiem, kuri piespiedušies cits citam un kurus es neprotu atšifrēt. Apskatu arī pārējās grāmatas. Par laimi, te ir arī kāda bilžu grāmata bērniem, kurā ir daudz attēlu. Es to pazīstu. Tēvs to man jau ir lasījis pirms gulētiešanas. Tajā stāstīts par kādu milzi pie punduriem un punduri pie milžiem. Man šķiet, ka šo cilvēku sauc Gulivers. Es aplūkoju attēlus un mēģinu atšifrēt burtus, lai veidotos vārdi. Tas ir

pārāk grūti. Pakavējos pie zīmējuma, kurā labsirdīgo milzi apstājis pūlis sīkaļu.

Kādudien iemācīšos lasīt un tad ilgi, ilgi sēdēšu, ieslēdzies tualetē, un pratīšu lasīt tik labi, ka aizmirsīšu visu, kas notiek aiz durvīm.

43. četras likteņu sfēras

Edmonds Velss mūs ved uz klinšainiem kalniem, kas atrodas ziemeļaustrumu pusē. Skolotājs mums parāda kādu eju, un mēs ieslīdam tuneļu labirintā, no kurienes nokļūstam milzīgā alā. To apgaismo četri apmēram piecdesmit metru augsti baloni, kas pacēlušies divu metru augstumā virs zemes.

Eņģeļi-skolotāji laidelējas tiem apkārt gluži kā knišļi ap fosforescējošām melonēm, kas karājas gaisā.

Šīs telpas atļauts apmeklēt tikai eņģeļiem-skolotājiem, Edmonds Velss paziņo. Tomēr, zinot, cik ļoti jūs vēlaties redzēt to, ko citi eņģeļi neredz un pat necenšas ieraudzīt, vēlējos kaut nedaudz remdēt jūsu ziņkārību.

Mēs pielidojam nedaudz tuvāk.

Visi četri baloni ir vienāda lieluma. Bet to saturs atšķiras.

Pirmajā atrodas minerālu valsts dvēsele.

Otrajā augu valsts dvēsele.

Trešajā dzīvnieku valsts dvēsele.

Ceturtajā — cilvēciskās pasaules dvēsele.

Tuvojos pirmajai sfērai. Iekšā trīsuļo mirdzošs kodols. Vai tā ir Zemes dvēsele, izdaudzinātā Gaja, Alma mater, par kuru runāja senajos laikos?

Tātad Zemei ir dvēsele?

Jā. Jo itin viss ir dzīvs, bet visam dzīvajam ir dvēsele, atbild Edmonds Velss.

Un viņš nevērīgi piebilst:

Bet viss, kam ir dvēsele, alkst attīstīties.

Pārsteigts es pārtraucu aplūkot sfēras.

Vai tiešām itin viss ir dzīvs? Pat akmeni?

Un kalni, un avoti, un oļi, lai gan to dvēsele atrodas zemākā attīstības līmenī. Lai to noteiktu, pietiek pavērot kodola gaismas mirdzēšanu, un intuitīvi varam novērtēt dvēseli.

Tātad, es saku, iedziļinājies šajā kosmogonijā, 1. stadijas minerāla novērtējumam jābūt 100 punktiem, auga 200, dzīvnieka 300, bet cilvēka 400…

Trāpīts!

Es jūtu Zemes dvēseli, taču tai nav vis 100 punktu, bet gan daudz vairāk… 163 punkti! Otrajai mežu, lauku un augu sfērai ari nav 200, bet gan 236 punkti, dzīvnieku valstībai 302. Bet, runājot par cilvēci, tad tai ir 333 punkti.

Kā? es brīnos. Bet tad jau cilvēcei nav 400 punktu?

Edmonds Velss piekrīt:

Kā es jau minēju, tur slēpjas visa mūsu darba jēga palīdzēt

cilvēkiem sasniegt augstāku, īstu cilvēku cienīgu līmeni. Lai viņi kļūtu par īstiem 4. Taču, kā tu jau būsi nopratis, cilvēki neatrodas tajā līmenī, kāds tiem patiesībā pienāktos. Viņi pat neatrodas vienādā attālumā no dzīvnieku valstības 3 un gudro 5. Cilvēki ir "iztrūkstošais ķēdes posms". Ak, kā man jāsmejas, kad Nīče runā par "pārcilvēkiem"! Pirms kļūt par pārcilvēkiem, lai viņi vispirms kļūst par cilvēkiem!

Pieliecos tuvāk cilvēces sfērai un tagad varu nedaudz labāk saredzēt sešus miljardus lodveida objektu ar mirdzošiem kodoliem.

Rauls Razorbaks klusē, bet es nojaušu, ka arī uz viņu šī cilvēku dvēseļu kopuma aplūkošana atstājusi milzīgu iespaidu.

Edmonds Velss pieliecas tuvāk sfērai.

Palūk, kur mūsu klientu pūļi. Šeit norit spēles galvenā partija. Pēc manām domām, ja cilvēce neapņemsies pati sevi iznīcināt, tad pēc dažiem gadsimtiem cilvēki kļūs par īstiem cilvēkiem, par īstiem 4. Taču mums, eņģeļiem, vēl jāiegulda daudz darba, lai palīdzētu viņiem šo līmeni sasniegt.

Skolotājs zīmē līkni mūsu apziņā. Viņš ir optimists. Cilvēces progresa tempi palielinās. Pateicoties mūsdienu transportlīdzekļiem un līdz ar to arī ceļojumu skaita pieaugumam, globālai saziņai, kultūras izplatībai planētas mērogā, aizvien lielākam pieejamo plašsaziņas līdzekļu skaitam, straujāk palielinās arī gudro ietekme.

Pavērojiet, kā cilvēki dzīvoja agrāk un kā tagad. Kādreiz visi baidījās no plēsoņām. Tagad cilvēki tos iesloga zooloģiskajā dārzā. Viņi baidījās no trūkuma, un tādēļ viņiem nācās nopūlēties smagā darbā. Tagad tos pašus darbus viņu vietā veic roboti un datori. Un cilvēkam pēkšņi rodas aizvien vairāk laika pārdomām. Bet, kad cilvēks domā, viņš sāk sev uzdot jautājumus.

Vēl nekad agrāk izredzes palielināt cilvēka pašapziņu nav bijušas tik lielas kā trešās tūkstošgades sākumā. Agrāk, piemēram, Senajā Grieķijā, tika godāti vienīgi pilsoņi vai brīvie un brīvlaistie cilvēki. Ārzemnieki un vergi bija izstumtie. Taču pamazām arī visi šie izstumtie ieguva līdztiesību.

44. enciklopēdija IECIETĪBA.

Ikreiz, kad cilvēki paplašina "savas sugas" jēdzienu, lai tajā iekļautu jaunas kategorijas, viņi saprot, ka būtnes, ko viņi līdz šim uzskatījuši par zemākām nekā paši, patiesībā izrādījušās cilvēkiem gana līdzīgas, lai izpelnītos viņu līdzcietību.

Un ikreiz, kad tā notiek, ne tikai šis būtnes ir pārvarējušas kādu noteiktu robežu, bet ari visa cilvēce kopumā sasniegusi jaunu attīstības pakāpi.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

45. labie un ļaunie

Cilvēku sfēra… tagad saprotu, ka ikreiz, kad mani klienti devās uz ziemeļaustrumiem, tie nokļuva šeit. Saprotu ari, ka šeit sapulcējušās dvēseles cita citu ietekmē un starp tām izveidojas savstarpējs līdzsvars, no kurienes ari radies Edmonda Velsa slavenais izteiciens, ar kuru viņš man piedziedājis pilnas ausis: "Ja paaugstinās vienas dvēseles attīstības līmenis, tad tas paaugstinās visai cilvēcei kopumā." Vai tā varētu būtTeijāra de Šardēna slavenā "noosfēra" — vieta, kur sastopas visas cilvēku domas?

Bet vai tad, ja mēs, eņģeļi, neko nedarītu, dveseles vienas pašas turpinātu savu evolūciju? — Rauls pēkšņi vaicā.

Mēs esam gani, kas ganāmpulkam norāda pareizo virzienu. Taču skaidrs, ka, pateicoties tam, ko eņģeļi paveikuši pagātnē, dvēseles jau dodas pareizā virzienā.

-Tādā gadījumā tās varbūt var likt mierā?…

Edmonds Velss šo piezīmi pat neliekas manām.

Rauls neatlaižas:

Un kāda ir mūsu nākamā evolūcijas stadija? Vai Dievu pasaule?

Edmonds Velss sarauc uzacis.

-Jūs, jaunie eņģeļi, man nudien šķietat smieklīgi. Viss jums jāzina uzreiz. Jūs nespējat atbrīvoties no saviem vecajiem cilvēku paradumiem.

Pavērojiet savus klientus, un jūs pamanīsiet visas to mirstīgo paradumu druskas, ar ko esat piebāzti un kas jūs apgrūtina. Labāk uzvedieties, kā eņģeļiem pieklājas, nevis visu laiku atkārtojiet cilvēku jautājumus!

Tad mūsu skolotājs, bezcerības pārņemts, uzgriež mums muguru un milzu soļiem dodas projām. Viņš steidzas pie Mātes Terēzes, lai viņai nolasītu morāli. Spriežot pēc tā mazumiņa, kas no šejienes sadzirdams, starp Mātes Terēzes klientiem ir kāds valsts prezidents, kam viņa nemitīgi ierosina paaugstināt nodokļus lielajiem īpašumiem. Edmonds Velss viņai skandina: ne jau apspiežot bagātos, mēs nabadzīgos padarīsim laimīgākus.

Lai labāk sadzirdētu, pavirzos tuvāk.

Dārgā Māte Terēze, reizēm jūsu argumentācija ir pārāk primitīva. Kā teicis viens no maniem draugiem, "nepietiek ar to vien, ka gūstat panākumus, jāprot arī gūt prieku, redzot, ka citiem neveicas". Viņš tikai pajokoja, bet jūs tā tiešām uzskatāt. Jūs esat pārliecināta, ka cilvēkam vieglāk pārciest trūkumu, ja visu cilvēci piemeklējis tāds pats liktenis. Mūsu mērķis taču ir gluži pretējs, proti, lai visi cilvēki kļūtu bagāti!

Māte Terēze demonstrē stūrgalvīga skolēna sejas izteiksmi, kurš,

par spīti visam, pārliecināts par savu taisnību.

Es domāju, ka Māte Terēze, kas vienmēr dzīvojusi starp vienkāršajiem ļaudīm, sliecas reproducēt savu ierasto vidi, lai tur meklētu savus orientierus. Vina vienmēr pazinusi nabadzīgos. Taču ar bagātajiem situācija ir daudz sarežģītāka. Šai svētajai sievietei tagad nākas interesēties par biržas kursu, modes untumiem, pusdienām pilsētā, stilīgiem restorāniem, depresiju, augstākās sabiedrības cilvēku alkoholismu, laulības pārkāpšanu, talasoterapiju [9] , īsi sakot, par visām bagāto nodarbēm.

Māte Terēze negribīgi noklausās visus Edmonda Velsa aizrādījumus, apdomājas un tad paziņo:

Šķiet, ka man vajadzētu mudināt savu prezidentu izsludināt dzimstības regulēšanas kampaņu trūcīgajos kvartālos.

Lai cilvēki radītu tikai tos bērnus, par kuriem ir spējīgi rūpēties, citādi tie iegrimst narkotiku lietošanā un palielinās nepilngadīgo noziedzības līmenis. Vai tas jums patiktu?

Vismaz pamēģiniet, nopūtās Edmonds Velss. — Tas jau varētu izskatīties labāk.

Es uzskatu, ka mūsu skolotājs tomēr ir ļoti pacietīgs pedagogs. Savā ziņā viņš respektē eņģeļu… brīvu izvēli.

Rauls izstiepj rokas uz apvāršņa pusi un aizlido. Es viņam sekoju.

Edmonds Velss zina, kas ir septiņnieki. Skaidrs, ka viņš zina, kas atrodas virs mums.

Taču viņš mums neko nestāstīs. Tu taču redzēji, kā viņš uz to reaģē, es saku.

Pat ja skolotājs būs kluss kā kaps, mums vēl atliek viņa grāmata…

Kāda grāmata?

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. Tā pati, ko mūsu skolotājs sāka rakstīt savā mirstīgajā, bet turpināja debesu dzīvē. Tu taču zini, ka viņš mums allaž mēdz to citēt. Edmonds Velss tajā uzkrājis visas savas zināšanas, visu to, ko atklājis un kas tam šķitis ievērības cienīgs Visumā. Pirmos trīs sējumus viņš izdevis uz Zemes, kur mirstīgie var ar tiem iepazīties. Taču ceturto viņš raksta šeit.

Ko tu ar to gribi teikt?

Mans draugs apmet loku, tad atgriežas, lai turpinātu plivināties man blakus.

Edmonds Velss ļoti vēlas izplatīt savas zināšanas, tādēļ šķiet tikai pašsaprotami, ka viņš meklē veidu, kā materializēt savu ceturto sējumu, tāpat kā trīs iepriekšējos.

Bet skolotājam taču nav ne zīmuļa, ne pildspalvas, ne rakstāmmašīnas, ne datora. Viņš var savākt, kādu informāciju vien vēlas, tā tomēr paliks netverama.

Šie argumenti tomēr nespēj Raulu apturēt.

Tu taču nedomā, ka viņš ir tik dumjš, lai lielos Paradīzes

noslēpumus rakstiskā veidā paslēptu kaut kur uz Zemes?

Rauls paliek nesatricināms.

Vai atceries to vietu enciklopēdijā, ko sauca Ezoterisma gaisi Tajā skaidri pateikts: "Turpmāk visus lielākos noslēpumus drīkst izpaust plašākai sabiedrībai. Jo mums jāapzinās saprot tikai tie, kas vēlas saprast."

Mēs riņķojam virs Paradīzes.

Visus noslēpumus, IZŅEMOT septiņnieku noslēpumu! Tomēr grūti iedomāties, ka Edmonds Velss būtu savus Paradīzes noslēpumus uzticējis kādam cilvēciskam starpniekam uz Zemes, kas tos pārrakstītu grāmatā…

Manu draugu manis sacītais ir iepriecinājis, it kā es

būtu skali izteicis vina domas.

Kas to lai zina?

46. enciklopēdija ezoterisma GALS.

Senos laikos tie, kas bija ieguvuši pamatzināšanas par cilvēka dabu, nevarēja tās uzreiz atklāt pārējiem. Tādēļ pareģi izteicās parabolu, metaforu, simbolu, netiešu mājienu un zemtekstu veidā. Viņi baidījās, ka zināšanas varētu pārāk ātri izplatīties un ka viņus varētu pārprast. Pareģi ieviesa iniciācijas, lai rūpīgi atsijātu tos, kas bija cienīgi iegūt šādu svarīgu informāciju. Viņi izveidoja zinātāju hierarhijas.

Tie laiki ir sen pagājuši. Tagad visus noslēpumus drīkst atklāt sabiedrībai, jo mums jāsamierinās ar acīmredzamo — saprot tikai tie, kas vēlas saprast. Bet alkas pēc zināšanām ir cilvēces visspēcīgākais virzītājspēks.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

47. igors. 7 gadi

Formas tērpā ģērbtais kungs bija milicis. Viņš bija izskatīgs, stalts un stiprs. Ap viņu vēdīja tīrības smarža. Viņš mani paņēma rokās, nopurināja no manis sniegu un aizveda uz tuvāko bērnunamu. Beidzot biju paglābts no vislielākajām briesmām savas mammas. Nu jau pagājuši divi gadi, kopš esmu šeit nokļuvis.

Bērnunamā ir arī citi vecāku pamesti bērni. Mēs esam sabiedrības padibenes nemīlētie, negribētie, tādi, kuriem labāk nemaz nevajadzēja piedzimt.

Bet man par to nospļauties. Esmu dzīvs.

Šī vieta atgādina suņu patversmi, tikai veterinārārsts mūs apmeklē retāk un ēdamā šeit ir mazāk.

Pārējie puikas ir nervozi. Par laimi, esmu stiprs. Ja rodas kādas problēmas, daudz negudrodams, metos virsū un situ galvenokārt pretiniekiem pa vēderu. Mani uzskata par brutālu, taču man tas patīk, jo tad vismaz no manis baidās. Labāk lai sākumā baidās, bet pēc tam kļūst par draugiem. Es ātri saprotu, ka tad, ja esi draudzīgs, viņi uzskata, ka esi vājš. Es neesmu draudzīgs. Un neesmu vājš.

Guļamtelpā mēs esam četri. Kopā ar mani šeit ir vēl trīs V .

Vaņa ir sīka auguma ukrainis, ko tēvs alkoholiķis pārāk bieži dauzījis pret sienu.

Vladimirs mūsu bandā ir visdūšīgākais. Nesaprotu, kā viņam izdodas nobaroties ar to, ko mums šeit dod ēst.

Bet Vasilijs ir visklusākais no mums. Ja viņš runā, tad tikai lai pastāstītu kaut ko patiešām interesantu. Bet tas notiek ļoti reti. Viņš mums iemācīja spēlēt pokeru.

Pokers ir superīgs. Viena vakara laikā var sasniegt laimes kalngalus vai nonākt vislielākajā postā, turklāt tas

viss notiek loti ātri.

Kad Vasilijs spēlē, viņa seja šķiet kā akmenī cirsta. Kā viņš pats saka: "Svarīgi ir nevis tas, vai jums ir labas vai sliktas kārtis, bet gan prast spēlēt ar sliktajām." Un vēl viņš saka: "Nav svarīgi, kādas kārtis tev ir rokās, svarīgi ir tas, lai pretinieks domā, ka tev ir labas kārtis."

Vasilijs visu laiku košļā sīku zariņu.

Viņš mums iemāca, kā izrādīt viltus prieku vai vilšanos, lai mēs citus varētu labāk apmānīt. Pateicoties viņam, esmu nokļuvis pokera skolā un tajā daudz ko iemācos, turklāt izkopju savas novērošanas spējas. Tas man ļoti patīk. Pasaule ir pilna ar visniecīgākajiem sīkumiem, kas sniedz visu nepieciešamo informāciju.

Vasilijs saka:

Daži profesionālie spēlētāji ir tik spēcīgi, ka savās kārtīs vispār neskatās, jo tad var būt droši, ka sejas izteiksme viņus nenodos.

Bet kā tad viņi zina, kurš ir uzvarējis?

To viņi uzzina pašā pēdējā brīdī. Kad tiek izdarītas likmes, viņi atklāj savas kārtis un redz, vai viņiem bijusi veiksmīga roka vai ne.

Vasiliju gan neviens nav pametis. Un vecāki nav viņu situši. Sešu gadu vecumā viņš aizbēdzis pats. Milicija to notvērusi, bet tā arī nav varējusi piespiest atzīties, ne kas viņš ir, ne arī no kurienes nāk. Un, tā kā miličiem ir daudz svarīgākas lietas, ko darīt, nekā veikt plašu bēgļu lietu izmeklēšanu, tad viņi to ievietojuši pie mums.

Vasilijs nekad nestāsta par savu izcelsmi. Var pat gadīties, ka viņa vecāki ir turīgi, taču viņš tos vairs nevēlas redzēt. Un viņš tos pametis tāpat vien, pēkšņas iegribas pārņemts, piedzīvojumus meklējot. Jā, Vasilijs tā tik ir klase!…

Dažreiz bērni tiek projām no bērnunama, ja tos adoptē cilvēki, kuri vēlas kļūt par vecākiem. Sākumā es par to mēdzu sapņot… Pēkšņi uzrodas vecāki, lai mūs izglābtu…

Taču drīz saprotu, ka tas ir tikai māns. Klīst dažādas baumas. Šķiet, ka tā sauktie adoptētie bērni galvenokārt nokļūst bērnu prostitūcijas tīklā vai tiek paņemti darbā pagrīdes darbnīcās, kur viņi izgatavo futbola bumbas vai montē rotaļlietas rietumnieku bērniem.

Es ienīstu rietumnieku bērnus. Visa pasaule nopūlas viņu labā! Bērnunama pagrabos atrodas tā sauktās "ārpusstundu rokdarbu darbnīcas", kur mums liek salikt lelles vai sastiprināt elektroniskās detaļas. Mūs ekspluatē, par to nemaksājot ne plika graša!

Kad čaļi savāc savas mantiņas, lai dotos līdzi adoptētājiem, viņus apsmej un tiem pakaļ kliedz: "Nu, kas tad šoreiz prostitūcija vai pagrīdes darbs?" Bet patiesībā mums skaužu, jo varbūt viņi tomēr ir atraduši vecākus, bet mēs ne.

Vakar Pjotra banda piekāva Vaņu. Viņš atgriezās raudādams. Pjotrs viņu piespieda parādīt, kur atrodas mūsu slēptuve, un viņi nospēra visas mūsu cigaretes. Mēs to tā neatstāsim!

Nekavējoties dodamies uz Pjotra guļamtelpu. Durvis ir vaļā, bet iekšā neviena nav. Šeit ir pārāk kluss. Nav šaubu, ka kaut kur jābūt izliktām lamatām. Zirneklis, kas uzrāpjas līdz griestiem, cik vien ātri spēj, man šķiet kā brīdinājuma zīme. Tas nozīmē lamatas.

Par vēlu. Pjotrs un viņa draugeļi ir paslēpušies zem gultām. Viņi pēkšņi izlien ārā un uzbrūk mums ar atvāžamo nazi.

Zirneklis šoreiz mani nav pievīlis. Mani lieliskie sitieni ir bezspēcīgi pret auksto ieroci. Stāvam, rokas nolaiduši, kamēr Pjotrs saviem rokaspuišiem dod rīkojumu mūs izģērbt, bet drēbes sadedzināt. Viņš paziņo, ka, sākot ar šo brīdi, puse no visām zagtajām cigaretēm būs jāatdod viņiem, citādi sekos jaunas represijas.

-Ja gribat mieru, sīkie, tad jums cits nekas neatliek kā maksāt.

Tad viņš pagriežas pret mani, ar naža asmeni novelk man gar nabu un paziņo:

Gan es vēl kādreiz izdaiļošu tavu fizionomiju!

Pret viņa nazi esmu bezspēcīgs. Kaili paejam garām pārējiem bērniem. Šis notikums vēja spārniem aplido bērnunamu, un mēs esam zaudējuši savu labo slavu.

Laukā snieg, šis ir svētku laiks, bet šeit Ziemassvētku vecītim neviens netic, jo tas mums būtu dāvājis vecākus, kas mūs nevienam neatdotu. Tomēr Ziemassvētkos ikvienam no mums ir tiesības uz apelsīnu un sīkstu jēra gaļu. Nolobu apelsīnu un klusībā izsaku vēlēšanos. Ja Ziemassvētku vecītis mani dzird, "…lai Pjotrs saņem pamatīgu naža dūrienu vēderā!".

48. venera. 7 gadi

Šonakt redzēju dīvainu sapni. Sapņoju, ka bērni kāvās, bet viens no viņiem pagriezās pret mani un teica:

Gan es vēl kādreiz izdaiļošu tavu fizionomiju!

Vakar vakarā pa televizoru skatījos raidījumu par plastisko ķirurģiju. Droši vien tāpēc es murgoju. Tur paskaidroja, kā iespējams "izdaiļot fizionomiju". Māte bija burtiski piekalta ekrānam. Parasti, ja pa televizoru rāda asinis, vecāki man liek doties uz gultu, bet šoreiz viņi bija tā aizrāvušies ar ekrānā redzamo, ka aizmirsa to izdarīt. Māte paziņoja, ka viņa arī labprāt liktos uz operāciju galda, lai uzlabotu savu seju. Viņa teica, ka labāk to pārāk nevilkt garumā jo jaunāks cilvēks, jo labāki rezultāti. Tēvs iebilda, ka šāda operācija pārāk dārgi maksātu, bet mamma atteica, ka skaistumam nav cenas, it īpaši, ja tas veido tavu profesionālo kapitālu.

Tēvs aizrādīja, ka arī viņa darbā izskats ir svarīgs, tomēr viņam labāk patīk sevi uzturēt formā un padarīt augumu tvirtāku sportojot, nevis ar skalpeļa palīdzību.

Tētis pārmeta mammai nolaidību un pārāk lielu izšķērdību. Pēc tam viņš gribēja to nobučot, taču mamma viņu atgrūda. Viņa teica, ka tētis uz to vairs nemaz neskatoties, jo citādi būtu pamanījis viņas krunkas un pats piedāvājis, lai tās izlīdzina. Mamma pavēstīja, ka sieviete nekad nevar būt ideāla un ka zināmā vecumā vina kļūst atbildīga arī par savu izskatu.

Vai tas tā var būt? Tātad skaistums nav vērtība, kas iegūta vienreiz un uz visiem laikiem?

Tad viņi strīdējās. Mamma pārmeta, ka tēvs saietas ar vistu, kas ir par viņu jaunāka. Es gan mūsu dzīvoklī nekādus putnus neesmu manījusi. Tēvs paziņoja, ka viņam nekādas vistas neesot un ka visas šīs aizdomas viņam ir līdz kaklam. Mamma atcirta, ka jebkurā gadījumā ikvienai sievietei ir tiesības rūpēties par savu ārieni un, ja viņš atteiksies tai apmaksāt operāciju, viņai nebūs grūti izrakstīt čeku no kopējā rēķina.

Tēvs teica: "Tev nav nekādas vajadzības to darīt." Tad viņi izrunāja ierasto frāzi: "Tikai ne bērna klātbūtnē," un iegāja savā istabā. Tur viņi turpināja bļaustīties. Dažādi priekšmeti tika triekti pret zemi un sienu. Tad iestājās klusums. Pieaugušo uzvedībā ir daudz tādu lietu, kas man šķiet dīvainas. Es vēl nedaudz uzkavējos pie televizora, lai noskatītos raidījumu līdz beigām.

Pēc tam, tāpat kā katru vakaru, apsēdos savā istabā pie spoguļa un prātoju. Ja mammai nepieciešama plastiskā ķirurģija, lai viņa kļūtu vēl skaistāka, tad man arī tādu vajag.

Kas būtu jāizmaina, lai es kļūtu vēl skaistāka? Pētīju savu seju

spogulī, līdz beidzot sapratu tas ir deguns.

Man ir pārāk garš deguns, Ziemassvētku vecīt! Ja tu mani dzirdi, mana viskvēlākā vēlēšanās ir plastiskā operācija, lai saīsinātu degunu.

49. žaks. 7 gadi

Pārstājiet uzdot jautājumus, Nemro.

Bet…

Nemro, jūs mani izvedīsiet no pacietības. Ja jūs būtu iemācījies uzdoto, ar to pilnīgi pietiktu. Taču jūs vienmēr esat kā no mākoņiem nokritis un tik uzdodat savus jautājumus. Bet es vēlos saņemt atbildes.

Klasē atskan smiekli. Es noduru galvu. Man skolā nepatīk. Skolotājs vienmēr paģēr, lai mēs kaut ko iemācamies no galvas, bet man ir slikta atmiņa. Sajā mācību gadā ar milzīgām pūlēm esmu iemācījies saskaitīšanas un atņemšanas tabulas. Pirmajā klasē man bija ļoti grūti iemācīties alfabētu un uzrakstīt savu vārdu un adresi. Neiespējami šķiet atcerēties arī savu ģimenes locekļu dzimšanas dienas. Es pat nespēju iegaumēt savas mājas durvju kodu. Cik gan reižu ārā, aukstumā stāvēdams, neesmu izmēģinājis dažādas skaitļu kombinācijas?

Ari manas attiecības ar pārējiem skolēniem ir sarežģītas, jo esmu rudmatis un valkāju brilles. Viņi mani saukā par "briļļaino burkānu" un "sarūsējušo naglu". Šķiet, ka esmu nokļuvis uz nepareizās planētas.

Vienīgi Monas Lizas tuvumā jūtos labāk. Viņai vienmēr atrodas kāds man noderīgs padoms. Vakar man sagādāja grūtības matemātikas uzdevuma atrisināšana ar trim atbilžu variantiem. Un Mona Liza pasteidzās uzlikt ķepu uz pareizā!

Ja neesmu no šīs, tad varbūt esmu no kaķu planētas?

Pagājušajā nedēļā gāju garām rotaļlietu veikalam un ieraudzīju neparastu kosmosa kuģi ar mirguļojošām lampiņām. Iespējams, ka ar tādu lidaparātu varētu ceļot kosmosā, lai atrastu savu īsto planētu.

Esmu pārliecināts, ka uz manas planētas vairums iedzīvotāju ir sarkanmataini, bet blondos un brūnmatainos saukā par "kukurūzas pauriem" un "govju pļeku pauriem".

Uz manas planētas nevienam neliek iekalt tekstus no galvas, jo zina, ka tam nav nekādas jēgas. Bet, lai iekļūtu savās mājās, nav vajadzīgs durvju kods.

Drīz būs Ziemassvētki. Gribu lūgt Ziemassvētku vecītim, lai atnes man to kosmosa kuģi.

Es par to pastāstu Monai Lizai. Izskatās, ka arī viņa atbalsta manu izvēli.

50. vēlēšanās

Sakrustotām kājām esmu apsēdies nedaudz virs zemes, zem kāda koka tirldzzilajā mežā. No manis pa labi viļņojas Ieņemšanas ezers. Trīs sfēras vibrē virs manām delnām. Ikreiz, kad pieslēdzos saviem klientiem, sajūtu nelielas sāpes, it kā, savienojoties ar miesīgām būtnēm, arī es pats spētu atkal sajust kaut ko no cilvēciskā.

Tuvojas Edmonds Velss. Ar pirkstu galiņiem viņš pieskaras Igora sfērai, bet ar plaukstu pārvelk Veneras sfērai.

Tagad tu vismaz zini, kura svira katram no viņiem ir galvenā. Igoram tā ir zīmju novērošana, Venerai — sapņi, bet Žakam kaķis. Tomēr esi uzmanīgs, jo reizēm jāizmanto vairākas sviras, bet reizēm tās jāmaina. Neieslīgsti rutīnā! Kādas tad ir vinu Ziemassvētku vēlēšanās?

Igors grib, lai viens no viņa drauģeļiem saņem dunča dūrienu vēderā. Venera vēlas plastisko operāciju, lai saīsinātu degunu, bet Žaks iekārojis plastmasas rotaļlietu starpplanētu kosmosa kuģa veidolā. Vai man tiešām jāizpilda visas viņu vēlēšanās?

Mans skolotājs zaudē pacietību.

Izvēlēdamies kļūt par eņģeli, tu esi apņēmies šo likumu ievērot bez ierunām. Tev vinu vēlēšanās nav jāvērtē, bet gan jācenšas tās izpildīt.

Kas šos likumus izdomājis? Kurš saskata kādu jēgu viņu vēlmju piepildīšanā? Vai tas ir Dievs?

Edmonds Velss izliekas, ka nav šo jautājumu dzirdējis. Kā tāds aizkustināts muļķa pavārs viņš pieliecas tuvāk olveida sfērām, kurās atrodas mani klienti. Tad viņš uz tām palūkojas no cita skatpunkta, nedaudz padomā un pavēsta:

Tagad, kad esi iemācījies izmantot piecas sviras, vēlos tev iemācīt arī trīs taktiskos gājienus. Sāksim ar vienkāršāko un tad pāriesim uz sarežģītāko. Pirmkārt, "burkāna un pātagas" taktika. Runa ir par klienta virzīšanu uz priekšu, vai nu piesolot atlīdzību, vai piedraudot ar sodu. Otrkārt, "no karsta uz aukstu" taktika. Tā ir strauja patīkamo un nepatīkamo pārsteigumu nomaiņa, lai padarītu klientu elastīgāku. Un, treškārt, "biljarda bumbiņas taktika". Iedarbošanās uz personu, kas ietekmē tavu klientu.

Tad, gandarīts, ka izdevies izskaidrot šīsdienas mācību vielu, mans skolotājs dodas projām. Tikko viņš ir attālinājies, atkal uzrodas mans kārdinātājs Rauls Razorbaks.

Sekojam viņam!

Neuzkrītoši lavīdamies starp kokiem, tuvojamies kādai dziļai bedrei, kur Edmonds Velss, apsēdies sakrustotām kājām, delnas uz priekšu izstiepis, acis neatrāvis, raugās uz vienu, nevis uz trim sfērām.

Vai tas nozīmē, ka skolotāji atbild par atsevišķām, īpaši rūpīgi atsijātām dvēselēm?

Šī sfēra ir vienīgā, kas tagad vibrē.

Edmonds Velss kustina lūpas. Viņš tai saka:

Vai esi gatavs, Ulis Papadopul? Tagad sekos jauna Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijas fragmenta ievade.

Un viņš nodiktē nodaļu par valodas ietekmi uz domāšanu. Neticu savām ausīm. Edmonds Velss diktē informāciju cilvēkam! Tomēr tūlīt sevi apklusinu ar domu, ka neba jau nu kuram katram. Raulam izrādījusies taisnība. Mūsu skolotājs izmanto starpnieku, lai nodotu tālāk savas zināšanas, jo vairāk par visu viņš baidās, ka var izzust tās idejas, kas nepastāv materiālā veidā.

Iznāk, ka šis mirstīgais, šis Uliss Papadopuls, zina vairāk nekā eņģeļi savā teritorijā, mans draugs čukst. Nolaidīsimies pie viņa lejā! Tas varētu būt interesanti…

51. enciklopēdija VALODAS JAUTĀJUMS.

Valoda, ko lietojam, ietekmē mūsu domāšanas veidu. Piemēram, franču valodā, kurā ir liels skaits sinonīmu un vārdu ar divkāršu nozīmi, izveidojušās tādas nianses, kas ir ļoti noderīgas diplomātijā. Japāņu valoda runātājam liek neatlaidīgi kontrolēt savas emocijas, jo vienam un tam pašam vārdam, to izrunājot dažādās intonācijās, mainās nozīme. Turklāt japāņu valodai raksturīgi arī dažādi pieklājības līmeņi, un tas sarunu biedriem uzreiz liek ievērot viņu vietu sabiedrības hierarhijā.

Valoda ietver ne tikai izglītības un kultūras veidu, bet arī sabiedrību veidojošos elementus emociju pārvaldīšanu un pieklājības kodeksu. Sinonīmu daudzums tādiem vārdiem kā "mīlēt", "tu", "laime", "karš", "ienaidnieks", "pienākums" un "daba" konkrētā valodā atklāj šīs nācijas pamatvērtības.

Jāzina ari, ka revolūcija nav iedomājama bez valodas un novecojušā vārdu krājuma izmaiņām.

Jo tieši no tām atkarīgs, vai prāts būs vai nebūs gatavs pārmaiņām apziņā.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

52. žaks. 7 gadi

Ziemassvētkos es saņemu savu kosmosa kuģi. Tas bija iesaiņots kādā kārbā zem eglītes. Cik es esmu priecīgs! Es nobučoju savus vecākus, un mēs ēdam dažādas treknas lietas, kā jau "svētkos pieklājas", zosu aknas, austeres, kūpinātu lasi ar diļļu krēmu, tītaru ar kastaņu mērci un sviesta kūku pagales formā.

Nesaprotu, kas viņiem šajos svētku ēdienos tā patīk.

Mana lielā māsa Suzanna apgalvo, ka zosu aknas iegūst no zoss, kas piespiedu kārtā turēta badā, līdz tai izaug milzīgas aknas. Bet mazā māsa Marta pārliecina, ka, omārus vārot, tos karstā ūdenī iemet dzīvus. Savukārt mamma mums liek pārbaudīt, vai austeres tiešām ir dzīvas, tās apslakot ar pamatīgu citrona šļakatu. Ja tās kustas, tad var droši ēst.

Pēc kārtīgas maltītes mēs stāstām anekdotes. Tēvs pastāsta vienu, kas mani tiešām pamatīgi sasmīdina.

Tas ir stāsts par kādu cilvēku, ko notriec smagā mašīna. Kad viņš pieceļas, viņu notriec motocikls. Kad viņš ir atkal piecēlies, viņu aizsper kāds zirgs. Viņš atkal pieceļas, bet tagad tieši viņam virsū traucas lidmašīna. Tajā brīdī kāds iesaucas: "Apstādiniet karuseli, te ir kāds ievainotais!"

Uzreiz es šo joku nesapratu, bet, kad biju uztvēris tā jēgu, es smējos vai stundu no vietas. Par tām anekdotēm, ko uzreiz nesaprotu, vēlāk es priecājos visvairāk.

Tās ir kā īsi stāstiņi. Labām anekdotēm nepieciešama norises vieta, galvenais varonis, krīzes situācija vai kulminācija, kas jāapraksta ļoti lakoniski, izvairoties no liekvārdības. Tām nepieciešams ari negaidīts atrisinājums, un to nemaz nav tik viegli izdomāt. Nebūtu slikti pašam iemācīties izdomāt anekdotes. Tā varētu būt laba prāta vingrināšana.

Anekdošu priekšrocība ir tā, ka to iedarbību uzreiz var pārbaudīt. Tiklīdz tā izstāstīta, uzreiz var redzēt, vai tā izraisījusi smieklus, un nekāda izlocīšanās nav iespējama. Ja tās nav saprotamas vai smieklīgas, ar varu neviens nepiespiedis cilvēkus smieties. Izmēģinu savu veiksmi.

— Vai jūs zināt, kā novāc papaiju?

Neviens no klātesošajiem to nezina.

Ar dadakšām!

Visi pasmaida, taču neviens nesmejas. Garām.

Viņš ir tik jauks, saka mamma, sabužinot man matus. Apvainojies aizbēgu uz tualeti un ieslēdzos, aizbultējot aizbīdni. Tā ir mana atriebība. Ieņemu šo vietu un nevienu nelaižu iekšā. Kad visi argumenti izsmelti, mans tēvocis piedāvājas izsist durvis.

— Labāk nevajag vis, tētis saka. Es esmu uzvarējis. Tualete tiešām ir drošs patvērums.

Nākamajās dienās es no sirds izspēlējos ar savu kosmosa kuģi. Lai tas piezemētos uz kādas planētas, no tualetes papīra, līmes un plastmasas pudeļu gabaliem esmu izveidojis starpplanētu pasauli un piecus sīkus vīreļus. Mana planēta ir sarkana, arī debesis un ūdens uz tās ir sarkani. To visu esmu nokrāsojis sarkanā krāsā ar mammas nagu laku, tikai viņa to vēl nav pamanījusi.

Pēc tam sāku rakstīt savu varoņu piedzīvojumus. Tas ir stāsts par četriem astronautiem, kas nolaižas uz kādas sarkanas planētas. Uz tās atrodas tikai ļoti spēcīgi starpplanētu kareivji, kuri ne no kā nebaidās. Viņi ar tiem iedraudzējas un apgūst viņu goda kodeksu un cīņas mākslu ļoti atšķirīgu no tās, kas pastāv uz Zemes.

Mona Liza ir sagrauzusi vienu no maniem astronautiem, tāpēc man iešaujas prātā, ka savā stāstījumā varētu iesaistīt monstru, milzīgo Angoru, no kura visi baidās un bēg, ko kājas nes. Tagad es labprāt vēlētos atrast kādu, kam iedot izlasīt savu stāstu. Jo, ja jau tas domāts tikai man vienam pašam, kāda tad vispār jēga rakstīt?

53. venera. 7 gadi

Viss notiek loti ātri.

Mēs ar mammu kādā smalkā Beverlihilsas bērnu veikalā izvēlamies man apģērbus, un pie mums pienāk kāds vīrietis un noglāsta man galvu. Mamma man vienmēr teikusi: "Neļauj, lai tev pieskaras, neņem konfektes, ja kāds svešinieks tev tās piedāvā, un nekad neej līdzi nepazīstamiem cilvēkiem." Taču šoreiz viņa ir kopā ar mani un šo kungu projām nedzen.

— Es vēlētos šo meitenīti nofotografēt. Esmu kāda liela bērnu apģērbu kataloga fotogrāfs, viņš paziņo.

Mamma atbild, ka pati arī ir modele, labi pazīst šo nodarbošanos, tādēļ nevēlas, lai viņas meita iepazītu šo elli.

Nezinu, kāpēc, bet pēc tam viņi runā par skaitļiem. Katrreiz, kad šis tips nosauc kādu skaitli, mamma min citu, augstāku par iepriekšējo. Tā šķiet kā spēle. Mammai tomēr paliek beidzamais vārds, un mēs dodamies mājup.

Pēc nedēļas mamma mani aizved uz kādu spoži apgaismotu vietu. Ap mani sapulcējas vesels bars cilvēku.

Mani uzkrāso, safrizē un apģērbj. Visi skandina, ka es esmu skaista, taču es pati to jau sen zinu. Kāda kundze pat apgalvo, ka es esot "vairāk nekā skaista". Pati pilnība.

Lai notiek! Ja jau viņi paši nemana manu vājo punktu pārāk garo degunu —, tad es to viņiem neatklāšu. Sākumā viņi mani nosēdina uz krēsla, lai nofotografētu no visām pusēm. Dievinu fotoaparātu zibspuldžu vieglo sanoņu. Tie rūc gluži kā dzīvnieki, kas gatavi lēcienam, tad uzzibsnī gaisma, bet pēc tam viss atkal sākas no sākuma.

Pēc tam uz mākoņu fona izliekos, ka rotaļājos ar lelli. Mamma uz mani lepni noraugās. Ari iepriekš sastaptais kungs ir te, viņi abi atkal spēlē skaitļos, un, spriežot pēc mammas izskata, viņa atkal ir uzvarējusi. Mamma uzsver, ka esmu paveikusi kaut ko ārkārtēju, un, lai man par to atlīdzinātu, viņa man atļauj kaut ko vēlēties. Šī vēlēšanās tikšot izpildīta, lai kāda tā ari būtu.

Vēlos, lai es patiešām būtu pati pilnība.

Tu jau esi pati pilnība, saka mamma.

Es sāku šņukstēt.

Nē. Mans deguns ir pārāk garš. Man nepieciešama plastiskā operācija.

-Tu laikam joko? Māte smejas.

-Tu taču taisīji operācijas! Savām krunkām un celulītam…

Iestājas klusums. Mamma šaubās, bet tad pavēsta:

Lieliski, tu ieiesi vēsturē kā meitene, kas visagrāk veikusi plastiskās operācijas. Ejam.

Nonāku plastiskās ķirurģijas klīnikā pie doktora Ambrozio di Rinaldi, kas savu karjeru sācis kā tēlnieks, bet vēlāk pārkvalificējies darbam ar dzīvu miesu. Viņu dēvē par "Mikelandželo ar skalpeli". Šķiet, ka tieši viņš padarījis slavenu vairumu pazīstamu aktrišu, nevis to preses pārstāvji vai aģenti. īstie talantu atklājēji ir ķirurgi. Bet — csst! tas ir noslēpums, un sabiedrībai par to nav ne jausmas. Ambrozio ir tik talantīgs, ka jau operējot viņš paredz, ka nākotnē kļūšu briesmīgi slavena.

Mani apgulda uz kāda galda un iemidzina, bet, kad es pamostos, manu seju sedz apsēji. Degu nepacietībā ieraudzīt savu degunu, bet vēl dažas dienas jāpaciešas, lai sadzīst šuvju vietas.

Palieku savā istabā, līdz izzūd operācijas atstātās pēdas. Skatos savu mīļāko filmu Kleopatra ar Elizabeti Teilori. Viņa ir visskaistākā sieviete pasaulē. Kad izaugšu, kļūšu par Elizabeti Teilori. Šķiet, ka arī īstajai Kleopatrai bijis pārāk garš deguns. Varbūt tas ir daiļo cilvēku lāsts? Taču man salīdzinājumā ar viņu ir priekšrocība. Kleopatras laikā plastiskā ķirurģija vēl nebija izgudrota, kaut arī pārsiešana jau bija pazīstama.

Šī deguna operācija ir tikai pirmais solis ceļā uz slavas iekarošanu.

Tagad es vēlos kļūt par zvaigzni.

54. igors. 7 gadi

Pēc uzvaras pār mums Pjotrs ir paaugstinājis savas prasības. Tagad viņa reketam pakļautas pilnīgi visas guļamtelpas, bet atvāžamais nazis Pjotram ļauj ieviest savu kārtību.

Nesen mēs darbnīcās sākām strādāt pie cigarešu iepakošanas. Pjotrs devis rīkojumu regulāri vienu paciņu nočiept un atdot viņam. Viņš ir tik plaši izvērsis savu kontrabandu, ka viņam tajā izdevies iesaistīt pat vairākus no mūsu pieaugušajiem uzraugiem.

Pjotrs sapulcējis ap sevi miesassargus, kas vienlaikus ir arī viņa pakalpiņi, bet mūsu rindās sēj vēl lielākas izbailes tādēļ, ka tie izpelnījušies uzraugu labvēlību. Kad viņi no mums kaut ko vēlas, viņi vēršas pie Pjotra, kurš zina, kā mūs piespiest pakļauties. Viņš ir izgudrojis veselu spīdzināšanas sistēmu nepakļāvīgajiem vai tiem, kas izvairās maksāt viņa tā dēvēto Pjotra nodevu.

Tajā ietilpst visi iespējamie soda veidi, ieskaitot cigarešu apdegumus, naža dūrienus un vienkārši sitienus.

Šī vieta man piegriezušies. Pat mani trīs draugi, trīs V Vasilijs, Vaņa un Vladimirs — galu galā pakļāvušies Pjotra autoritātei, kurš pieprasa, lai to uzskata par "careVICU .

Kad saskaros ar vina bandu un vina varu, esmu bezspēcīgs. Atliktu man tikai kādam no viņiem iesist, un viss bars jau mestos man virsū.

Pjotrs par grēkāzi ir izraudzījies Vaņu. Vienalga, vai viņš saka jā vai nē, Pjotra rokaspuiši viņu sit un spārda. Kad vien tas bijis iespējams, esam mēģinājuši viņu aizstāvēt, taču tad brāzienu esam saņēmuši mēs paši, bet uzraugi nedara neko, lai mūs aizstāvētu.

Vasilijs uz radušos situāciju reaģē, teikdams tā: "Jālaižas projām no šī ellišķīgā bērnunama." Tā nu mēs nolemjam izrakt tuneli, pa kuru aizbēgt. Mūsu guļamtelpa atrodas diezgan tuvu nocietinājuma mūrim. Ja paveiksies, mēs visi četri varēsim dzīvot paši savu dzīvi brīvībā, bez Pjotra, viņa rokaspuišiem un uzraugiem.

Šorīt mani ved pie direktora. Es turp dodos, negribīgi kājas pa zemi vilkdams, bet ieraugu, ka direktors ir kopā ar kādu liela auguma formas tērpā ģērbtu cilvēku. Ņemot vērā to, cik daudz medaļu rotā šī tipa krūtis, tai jābūt kādai ārkārtīgi svarīgai personai.

Direktors mani uzrunā laipnā balsī:

Man ļoti žēl, Igor.

Es neko neesmu izdarījis, tas nebiju es, man pasprūk pats no sevis, jo domāju, ka viņi atklājuši mūsu eju.

Direktors izliekas, ka neko nav dzirdējis.

Igor, man žēl, ka tev jāatstāj šī iestāde, kas tev bijusi esmu par to pārliecināts ģimenes vietā. Tavā dzīvē sāksies jauns posms…

Cietums?

Nē taču! viņš iesaucas. Adopcija.

To izdzirdot, man sirds dauzās kā negudra. Direktors paskaidro:

Afanasjeva kungs izteicis vēlēšanos tevi satikt, lai adoptētu. Saprotams, arī tev ir savs vārds sakāms.

Viņš grib mani adoptēt?!

Nopētu šo cienīgā izskata vīru. Viņš man veltī labvēlīgu smaidu. Afanasjeva kungs izskatās laipns. Zilo acu skatiens ir maiguma pilns. Un vēl visas šīs medaļas… Formas tērpā ģērbušies vīrieši ar daudzām medaļām uz mani atstāj milzīgu iespaidu.

Pieeju tuvāk. Viņš labi smaržo. Viņa sievai noteikti nevar būt bērnu, tādēļ viņš vēlas mani adoptēt. Mans nākamais tēvs ar pirkstu paceļ manu seju uz augšu.

Gan redzēsi, ka tev pie mums patiks. Mana sieva cep ļoti gardas tortes, bet sevišķi gardas ir tās ar šokolādi.

Tortes! Man mutē saskrien siekalas. Šeit mēs tādas dabūjam tikai prezidenta dzimšanas dienā, un tad arī tās ir cūku taukos ceptas tortes ar saharīnu, kas mutē atstāj pretīgu garšu. Pie šiem krietnajiem ļaudīm es tās ēdīšu katru dienu, un turklāt vēl šokolādes tortes. Mmm, šokolāde… Es jau iztēlojos savu nākamo māti. Gaišiem matiem, smaidīgu. Ar lielām, baltām rokām, kas mīca mīklu.

Man šķita, ka adoptēšanai esmu par lielu.

Afanasjeva kungs ir armijas gaisa spēku pulkvedis. Viņam ir tiesības uz īpašiem noteikumiem. Afanasjeva kungs nevēlējās adoptēt zīdaini, bet gan palielu bērnu ar labu veselību.

Guļamtelpā neviens nespēj noticēt manam stāstam. Vladimirs mani "sašauj", teikdams:

Skumjā patiesība ir tāda, ka viņi mūs izpestī no šī cietuma, lai nosūtītu uz vēl daudz ļaunākām vietām.

Jā, — Vaņa piebilst. Turklāt viņi jau atzinās, ka tevi izraudzījušies tavas ārienes dēļ.

Vladimirs vēl nosaka:

Armijas gaisa spēku pulkvedis… Tur nodarbojas ar jauniesaukto tirdzniecību. Visi to zina.

Vaicāju:

Un ko tu par to domā, Vasilij?

Vasilijs parausta plecus un piedāvā uzspēlēt pokeru. Pirmo partiju es zaudēju. Vasilijs iebāž kabatā manu iemaksu un nolemj sniegt savu visgudrā padomu:

Domāju, ka tu darītu labāk, ja palīdzētu mums izrakt eju.

Sākumā viņa vienaldzība mani apmulsina, jo Vasilijam vienmēr atrodas kāds prātīgs padoms. Taču šoreiz man šķiet, ka viņa egoisms pārkāpj visas robežas.

Jums visiem vienkārši skauž, jo man būs tētis un mamma, bet jūs

paliksiet ieslodzīti šeit.

Vēlētos viņus pamest, tomēr turpinu spēlēt pokeru. Vladimirs kļūst par divdesmit cigaretēm bagātāks, bet tad, virsū neskatoties, man saka:

-Tu mums esi vajadzīgs ejas rakšanai.

Es eksplodēju.

To eju izrakt mums nekad neizdosies! Pat vēl pēc gada jūs joprojām būsiet tepat!

Drīz es vairs nebūšu bārenis. Drīz man būs īsta ģimene. Mani drauģeļi jau pieder pagātnei. Mūsu šķiršanās būs sāpīga, tomēr, jo ātrāk es saraušu savas saites ar trim V, jo labāk būs man pašam.

Tagad, kad man ir pašam savs tētis, man ir tikai viena vēlēšanās tikt no šejienes projām.

55. enciklopēdija IZKĻŪT NO ŠEJIENES

. Uzdevums: kā savienot šos deviņus punktus ar četrām līnijām, neatraujot pildspalvu no papīra?

• • • • • • • • •

Atrisinājums:

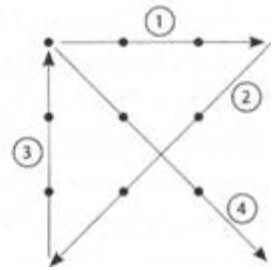

Bieži nespējam rast atrisinājumu, jo mūsu prātu zemapziņā ierobežo zīmējuma teritorija, tomēr nekur nav norādīts, ka to nedrīkst pārkāpt.

Morāle: lai izprastu kādu sistēmu, jāizkļūst… ārpus tās.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

56. papadopuls

Edmonds Velss paredz ezoterikas galu, un tiešām pat viņa paša noslēpumi ir ļoti viegli atklājami.

Viņa Uliss Papadopuls ir kāds mūks vientuļnieks. Viņš ir uzcēlis sev māju, savācis tajā tik lielus pārtikas krājumus, ka ar tiem pietiktu, lai apmierinātu viņa vajadzības līdz mūža galam, bet pēc tam aizmūrējis durvis.

Savu paslēptuvi viņš nav uzcēlis, kur pagadās. Viņa slēpnis ir uzcelts vienā no Andu Kordiljeru sānu grēdu visaugstākajām un nomaļākajām vietām Peru, netālu no Kusko pilsētas.

Tur Uliss Papadopuls meditē un raksta. Tas ir sīka auguma vīrelis ar tumšu, cirtainu bārdu un pārmērīgi gariem nagiem. Viņš tikai nosacīti uzskatāms par tīrīgu. Tā kā viņš jau desmit gadus dzīvo no visiem nošķirts divdesmit kvadrātmetru istabiņā, galu galā viņš ir atteicies no rūpēm par apģērbu un higiēnu.

Turklāt neviens cits, izņemot zirnekļus, vientuļnieku neapmeklē.

Kad nolemjam pie viņa paciemoties, mūks ir pilnībā iegrimis Edmonda Velsa pēdējā citāta pierakstīšanā. Teksts tikai apstiprina: lai izprastu kādu sistēmu, jāizkļūst ārpus tās. Šis apstiprinājums iepriecina manu draugu Raulu, jo vai tad tieši to mēs negrasāmies darīt? Kad mēs tuvojamies mūkam, lai varētu labāk salasīt lappusi, Papadopuls pēkšņi pārstāj rakstīt.

Kas tur ir?

Jūtamies, it kā būtu saņēmuši aukstu dušu. Mirstīgais pamana mūsu klātbūtni! Aši slēpjamies aiz skapja!

Es varu jūs saost. Jūs taču šeit esat, vai ne?

Šis sīkais vīrietis neapšaubāmi ir nepārspējams medijs. Viņš riņķo šurpu turpu gluži kā kaķis, kas pamanījis peli.

Es jūtu, ka jūs šeit esat, svētais Edmond.

Cenšamies apslāpēt savu oreolu izstaroto mirdzumu.

Jūs taču šeit esat, svētais Edmond. Es to skaidri jūtu.

Nekad nebūtu varējis iedomāties, ka kādudien kļūšu par eņģeli, kas baidīsies no cilvēkiem…

Es jūs jau sen gaidīju, skribents čukst. Absolūto zināšanu iepazīšana ir viena lieta, bet vientulība pavisam cita.

Mēs ar Raulu stāvam sastinguši kā sālsstabi.

Man apnicis būt mistiķim, arī man ir savs mērs. Jūs teicāt, ka sapnī man nodiktēsiet visu, kas būs jāraksta. Kopš tā brīža katru rītu man atmiņā iemitinājušies jūsu teksti. Tomēr salīdzinājumā ar to, ka varētu jūs sastapt…

Mēs saraujamies, cik spējam, taču viņš iesaucas:

Nu jūs man esat rokā, svētais Edmond!

Viņš tuvojas, lai pavilktu nost skapi, tad pēkšņi pārdomā un atgriežas istabas vidū. Nu labi, ja jūs ar mani tā izrīkojaties, es atsakos no sava darba! viņš dusmīgi noskalda. Atvainojiet, bet es neciešu, ka pret mani izturas nepieklājīgi.

Un satraukuma uzplūdā grieķu mūks paķer milzīgu āmuru un sāk dauzīt ķieģeļus, kas aizsedz durvis.

Mūsu dēļ skribents vēl ņems un pametīs savu vientulīgo mitekli! Es iebakstu Raulam ar elkoni.

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka viņš tā rīkojas! Edmonds Velss mums to nekad nepiedos.

Beidzot es redzēšu plašo pasauli! Beidzot mīlēšu daiļās meitenes! mūks satrakojies pilnā rīklē klaigā. Es atsakos no sava tiklības zvēresta! Un no sava klusēšanas zvēresta arī! Un no sava lūgšanās zvēresta! Beidzot izbaudīšu restorānus un pilis, un patieso dzīvi!

Un katru teikumu viņš pabeidz ar āmura sitienu.

Desmit gadi pazaudēti, pārrakstot filozofiskus aforismus, paldies par kūkām! Un, kad viņš beidzot ierodas mani apciemot, tad nesaka ne labdien, ne sveiki! Ak! Viņš vairs mani nepiemuļķos! Reliģija ir jaunu mūku lamatas! Un es, gatavais stulbenis, tiklīdz man norēgojas kāda pārdabiska būtne, lūdzot kļūt par kalnos mītošu vientuļnieku, lai pierakstītu viņa domas, tūlīt tam metos paklausīt…

Vienam no mums viņam viss jāizstāsta, es saku.

Tev, atbild Rauls.

Es ne. Labāk tu.

No visas sirds vicinot āmuru, grieķis gaudo Pink Floyd dziesmu The Wall.

… We dorit needyour education…

Ķieģeļu atlūzas lido pa gaisu, saceļot apkārt putekļu mākoņus.

No visa spēka izgrūžu Raulu ārā no mūsu slēpņa aiz skapja. Mūks apstājas. Viņš to ir ieraudzījis. Papadopuls patiešām ir īsts, turklāt neparasti apdāvināts medijs.

Viņš apstulbis sastingst un tad nokrīt ceļos, rokas lūgšanā salicis.

Beidzot parādījāties gan! viņš sajūsmināts nočukst bārdā.

Hm… Rauls saka un, lai panāktu lielāku efektu, ļauj savam oreolam atmirdzēt visā spožumā.

Ir nu gan āksts! Tomēr prieks par to, ka mūs saredz īsti cilvēki ar miesu un asinīm, ir stiprāks par visu. Uliss Papadopulos nemitīgi met krustus. Mirstīgajiem, kas mūs saredz, mēs acīmredzot šķietam ļoti iespaidīgi. Man arī gribētos parādīties, lai šo iespaidu divkāršotu, taču mūks jau tagad izskatās tā, ka tūlīt varētu dabūt sirdstrieku. Viņš met krustus aizvien ātrāk un nokrīt Raulam pie kājām.

Hm… jā… mans draugs nosaka, lai iegūtu laiku. -Jā… protams… jā… tik tiešām… te nu es esmu.

Ak, kāda laime! Es jūs redzu, es jūs redzu, svētais Edmond! Es jūs

redzu pats savām acīm!

Iespējams, ka, sirdsapziņas pārmetumu mākts, Rauls beidzot precizē:

Hm…Es neesmu Edmonds, esmu Rauls, viens no Edmonda tā, kurš tev diktē Enciklopēdiju, kolēģiem. Viņš pats nevarēja ierasties un lūdza viņu atvainot, taču mani pilnvaroja viņu pārstāvēt.

Mūks sacīto īsti neuztver, tādēļ Raulam vajag vienu un to pašu atkārtot vairākas reizes, pat pa atsevišķiem burtiem, lai tas beidzot saprastu sacīto. Viņš stiepj rokas pretim šim brīnumam.

Pēc svētā Edmonda tagad arī svētais Rauls! Ak, esmu svētīts! Esmu visu svēto sarakstos! sajūsminās Papadopuls.

Ļoti jauki, Razorbaks saka. Tagad man dažos vārdos pastāsti, vai enciklopēdijā aprakstīts skaitlis septiņi?

Skaitlis septiņi? Mūks ir pārsteigts. Hm… protams, svētais Raul, protams. Tas visur tiek nedaudz pieminēts.

Parādi, eņģelis pavēl.

Mūks steidzas pie grāmatas, svētulīgi samitrina rādītājpirkstu un sāk ātri šķirstīt lapas. Viņš sameklē kādu īsu tekstu par skaitļa septiņi nozīmi taro kārtīs, tad kādu citu, garāku par skaitļa septiņi nozīmi mītos un leģendās, tad vēl vienu — par Jēkaba kāpnēm uz debesīm.

Šīs Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijas problēma ir tāda, ka tajā no visa kā ir pa druskai. Mūsu skolotāja domas vienlaikus klīst visos virzienos. Enciklopēdijā iekļautas gan filozofiskas pārdomas, gan ēdienu receptes, gan zinātniski blakustemati, gan mīklas, gan socioloģiskie pētījumi, gan īsi portretējumi, gan Zemes vēsture jaunā gaismā. īsts juceklis! Lai to visu izlasītu, šeit nāksies paviesoties bieži.

Rauls ierosina, lai pārrakstītājs izveido alfabētisku satura rādītāju vai vismaz sarakstu, kurā būtu sanumurētas lappuses. Viņš šķir lapas, izlaižot psiholoģiskos testus un intervijas ar zvaigznēm. Beidzot parādās kaut kas interesants. Kāds ieraksts ļauj uzzināt, ka ģeogrāfiski septiņnieku pasaule nav saistīta ar sešnieku pasauli. Tā jāmeklē "tur, kur to vismazāk ceram atrast".

Pēkšņi mēs, kuri vairs nespējam sajust ne karstumu, ne aukstumu, jūtam ledainu dvesmu.

Klīstošās dvēseles! Rauls satraucas.

Mūsu priekšā patiešām sarindojas kāds desmits rēgu. Viņi ir mums ļoti līdzīgi, izņemot to, ka mēs izstarojam, bet viņi uzsūc gaismu.

Rauls, kurš Paradīzē ir ilgāk nekā es, paskaidro, ka šīs ektoplazmas ir pašnāvnieki. Tie, kuri aizgājuši pirms laika, vai arī noslepkavotie, kuru dvēseles ir tik satrauktas, ka tās vēlas uzturēties šeit lejā, lai mēģinātu atrisināt pagātnes problēmas, nevis pacelties debesīs, lai attīrītos citā dzīvē.

Vai tie ir cilvēki, kas pat miruši atsakās atstāt skatuvi?

-Vai arī to nespēj. Atsevišķi zaudētāji, kuri alkst atspēlēties, tiecas pastāvēt kā rēgi, lai vajātu savus spīdzinātājus.

— Vai vini var mums nodarīt ko ļaunu?

Mums ne, bet Papadopulam gan.

Es iebilstu:

— Mēs taču esam eņģeļi, bet viņi tikai parastas klīstošās dvēseles.

Vini atrodas cilvēkiem tuvāk nekā mēs.

Rauls loti baidās, ka tikai tie neesam mēs, kas viņus atveduši pie grieķu mūka. Klīstošās dvēseles visu laiku meklē ķermeni, ko vajāt, un, nolaižoties uz Zemes un viņiem parādoties, mēs viņiem esam norādījuši uz mediju.

Rēgi straumēm plūst šurp. Tagad to jau ir ap trīsdesmit. Viņi izskatās tāpat kā savā nāves stundā. Mūsu priekšā atrodas inku kareivji ar konkistadoru arkebūzu [10] ievainojumiem. Ir tāda sajūta, it kā mēs atrastos H. R Lavkrafta [11] romānā! Tas, kurš izskatās pēc viņu vadoņa, ir visbriesmīgākais. Viņš ir bez galvas. Pieslīdu Raulam cieši klāt un jautāju:

Kas jādara, lai tos uzveiktu?

57. venera. 7 gadi

Spogulis. Ar jauniegūto degunu es sev šķietu vēl skaistāka. Esmu pierakstījusies skolā bērniem zvaigznēm, kurā tiek izmantota doktora Atkinsa izglītības metode. Mums ļauj darīt, ko vēlamies, kā vēlamies un kad vēlamies, lai mūsu vēlmes varētu brīvi izpausties. Es visbiežāk zīmēju kādu sīku vīreli ieslodzīto.

Kas tas tāds? skolotāja jautā. Tavs tētis? Tava mamma?

Nē. Tas ir Otrs.

Kāds otrs? Vai daiļais princis?

Es paskaidroju:

Nē, tas ir Otrs, ko es reizēm redzu sapņos.

-Taču šim Otram ir kāds noteikts apzīmējums, un tas ir daiļais princis, skolotāja man paziņo. Arī es viņu meklēju, līdz sastapu savu vīru.

Nekas mani tā netracina kā šie pieaugušie, kuri neklausās, ko bērni saka, un iedomājas, ka visu zina. Es kliedzu:

Nē taču, Otram nav nekā kopīga ar daiļo princi! Tas ir cietumnieks. Viņš ir iesprostots un vēlas izkļūt laukā. Un es esmu vienīgā, kas viņam var palīdzēt, taču, lai to spētu, man jāatceras.

Kas tev jāatceras?

Man vairs nav laika. Apgriežos uz papēža un prom esmu.

Pagājušajā nedēļā kāds žurnāls mani uzaicināja uz fotosesiju. Tas notiek, pateicoties mammai, kas mani reklamē visur, kurp vien viņa dodas darba jautājumos. Pozēju kādas divas vai trīs stundas, sēžot uz taburetes ar ziedu pušķi rokās. Šķiet, ka šie fotoattēli paredzēti kādam kalendāram. Mamma palikusi ģērbtuvē, lai atkal spēlētu to spēli, kurā nosauc aizvien lielākus skaitļus un kura beidzas ar vārdu "dolārs".

Mamma man pavēsta, ka reiz es noteikti kļūšu par slavenību. Viņa man saka, ka es esot jaunā Sērlija Tempļa. Nezinu, kas tieši ir šī meitene, bet noteikti viena no tām daudzajām vecajām aktrisēm, kas manai mammai kalpo par paraugu. Visādā ziņā man viņas visas, izņemot Elizabeti Teilori, šķiet neglītas.

58. žaks. 7 gadi

Pirms dažām nedēļām mūsu skolā tika uzņemta jauna skolniece. Kad ierodas kāds jauniņais, man vienmēr gribas tam palīdzēt iejusties.

Taču šī jauniņā ir nedaudz atšķirīga. Viņa ir par mums vecāka. Iespējams, ka viņai kādā klasē bijis jāpaliek uz otru gadu, kaut gan pēc sliņķes viņa neizskatās. Meitene dzīvo cirkā.

Tā kā vina visu laiku ceļo no vienas vietas uz citu, tad mācībās neatpalikt nav viegli.

Meiteni sauc Martina. Viņa man pateicas par laipno uzņemšanu, uzklausa manus padomus un jautā, vai es protu spēlēt šahu. Saku, ka neprotu. Tad viņa no portfeļa izņem nelielu plastmasas šaha galdiņu, lai man iemācītu to spēlēt. Man šajā spēlē patīk tas, ka šaha galds ir kā neliela teātra skatuve, uz kuras lelles lēkā un cīnās. Martina man iemāca, ka katrai figūrai ir savs dzīves minikodekss, kas jārespektē. Dažas virzās uz priekšu sīkiem soļiem tie ir bandinieki. Citas atkal gluži kā trakas nesas tālu uz priekšu. Vēl citas var pārlēkt pārējām pāri tie ir zirdziņi.

Martinai šaha spēlē ir sevišķas dotības. Būdama vēl tik maza, viņa šaha turnīros jau stājas pretim vairākiem pieaugušajiem vienlaikus.

-Tas nemaz nav grūti. Pieaugušie nav gatavi tam, ka maza meitene spējīga viņiem uzbrukt, bet es metos cīņā. Pēc tam viņi spēlē aizsardzībā. Bet, kad tie atrodas aizsardzībā, tad kļūst viegli prognozējami un par vienu gājienu atpaliek.

Martina apgalvo: lai uzvarētu, nepieciešams ievērot trīs galvenos principus. Pirmkārt, šaha partijas sākumā pēc iespējas ātrāk dabūt visas savas figūras ārpus aizsardzības līnijas, lai tās var sākt uzbrukumu. Otrkārt, nepieciešams ieņemt centru. Un, treškārt, nostiprināt savas stiprās vietas, nevis uzlabot vājās.

Šahs man kļūst par īstu aizraušanos. Mēs ar Martinu spēlējam šīs spēles partijas, ar hronometru uzņemot laiku. Tad ir jādomā nevis par nākamo gājienu, bet gan sešus gājienus uz priekšu, tos sasaistot loģiskā secībā.

Martina apgalvo, ka es esot labs uzbrukumā, bet ne

tik loti labs aizsardzībā, tādēļ es viņai lūdzu man iemācīE labāk aizsargāties.

Nē! Atceries: labāk nostiprināt savas stiprās vietas nekā uzlabot vājās. Es tev iemācīšu kļūt vēl stiprākam uzbrukumā, un tad tev vairs nevajadzēs mācīties aizstāvēties.

Sacīts darīts. Domāšana man darbojas aizvien ātrāk. Kad spēlēju, ir tāda sajūta, ka laiks un telpa aprobežojas ar šo šaha galdiņu, uz kura norit cīņa. Izdarot ikvienu gājienu, man šķiet, ka man galvā pa labirintu šaudās pele, kas izmēģina visus iespējamos ceļus, lai pēc

iespējas ātrāk atrastu pareizo.

Martina man pastāsta sižetu Edgara Alana Po novelei Melcela šaha spēlētājs. Tas ir stāsts par kādu automātu, kas visus pieveic šaha spēlē. Beigās izrādās, ka automātā paslēpies punduris. Cik negaidīts atklājums! Es aiz sajūsmas trīcu! Turklāt, šķiet, tas ir patiess notikums.

Martina, Edgars Alans Po un šahs manai dzīvei piešķīruši jaunu jēgu. Tagad es savos stāstos iekļauju daudz spriedzes, turklāt vairums no tiem veltīti šaha spēlei.

Manu stāstu varoņi bieži iesaistījušies spēlē, bet nezina tās noteikumus, jo šis drāmas autori ir tādi neredzamie spēki, ko tie pat nespēj iztēloties.

Piedāvāju Martinai nolasīt savu nākamo stāstu. Viņa piekrīt. Vai tiešām beidzot esmu atradis klausītāju? Es viņai čukstu ausi divu balto asinsķermenīšu piedzīvojumus, kas veic izmeklēšanu cilvēka ķermenī, lai tur atrastu mikrobu. Kad viņi to notver, tad konstatē, ka mikroba vienīgā vēlme ir integrēties cilvēka ķermeņa šūnu sabiedrībā. Beigās ķermenis mikrobu pieņem, bet tikai tur, kur tas var noderēt.

Un tas būtu?

Gremošanas sistēmā, lai veicinātu barības iznīcināšanu.

Viņa smejas:

Nav slikti izdomāts. Kā tev tas ienāca prātā?

Es pa televīziju redzēju raidījumu par mikrobiem.

Nē taču, es tev prasu, kā tev radās vēlme meklēt labāku pasauli, jo tavs mikrobs patiesībā atrodas ideālas sabiedrības meklējumos.

Man šķiet, ka mūsu organisms jau ir ideāla pasaule. Tajā nav ne sāncensības, ne priekšnieku, tā sastāvdaļas ir tik atšķirīgas, bet tajā pašā laikā tik lieliski papildina cita citu, turklāt visas darbojas kopīgu interešu vārdā.

Martina saka, ka mans stāsts ir ļoti jauks. Viņa mani nobučo uz vaiga, bet, kad es mēģinu darīt to pašu, viņa mani atgrūž.

Kad būsi sarakstījis vēl kādu stāstu, vēlos, lai tu
man to nolasītu, — vina čukst.

59. igors. 7 gadi

Šovakar maniem jauniegūtajiem vecākiem jāierodas man pakaļ. Esmu uzvilcis savu smokingam līdzīgo melno sintētisko uzvalku, ko mums piešķīra svētku gadījumiem. Esmu nopucējis kurpes ar cūku taukiem un sakravājis savu koferi. Ar pārējiem vairs nesarunājos. Pusdienas neēdu, jo baidos notraipīt uzvalku. Bibliotēkā pārlasu grāmatu par labām manierēm. Tagad zinu, ka dakšiņa jānovieto šķīvim kreisajā pusē, bet nazis labajā. Es zinu, ka pie gaļas ēdieniem pasniedz balto vīnu, bet pie zivs sarkano. Vai varbūt tomēr bija otrādi? Es zinu, ka sava vizītkarte jāpasniedz sastaptajiem bagātniekiem, lai pēc tam varētu sazināties tieši, vairs nekontaktējoties ar nabagiem.

Izpētu arī visu par medaļām. Tās, kuras ir manam topošajam tētim, vēsta ne tikai to, ka viņš ietilpst armijas gaisa spēku elitē, bet arī to, ka viņš ir notriecis ienaidnieku lidmašīnas. Gaisa kara spēki… Jau jūtu, ka sāku izjust nicinājumu pret kājniekiem, artilēriju un jūras karaspēku. Lai dzīvo aviācija! Lidmašīnas planē virs ienaidniekiem un tos nogalina no liela attāluma, tos neredzot un tiem nepieskaroties.

Lai dzīvo armija! Lai dzīvo karš! Nāvi ienaidniekiem! Nost ar Rietumiem!

Kad mani oficiāli iecels par "pulkveža dēlu", iespējams, ka es zināšu visus mūsu karapulku manevrus. Es zināšu par visām slepenajām misijām, par kurām presē nav minēts ne pušplēsta vārda. Esmu pārliecināts, ka viss interesantākais tiek slēpts slaktiņi, apvērsumi un tamlīdzīgi. Mani sarūgtina trīs V no manas gujamtelpas. Tikko skaitos piederīgs bagātnieku ģimenei, tā nabagi uzreiz sāk man krist uz nerviem.

Pulkstenis ir divpadsmit, tad trīspadsmit, tad septiņpadsmit. Atvados no uzraugiem, apsēžos, tērpies savā skaistajā svētku smokingā, kas piedurkņu izgriezumos nedaudz stirkšķ, un gaidu, kad pulkstenis būs deviņpadsmit. Ierodas Vaņa, nikni mani nopēta un paziņo:

Esmu pārliecināts, ka tavs pulkvedis ir pedofils.

Tu tā saki tāpēc, ka tev skauž. Nekādu šokolādes torti tu vispār neesi redzējis!

Tu esi nodevējs!

Es saprotu, ka Vaņa bija cerējis uz manu aizstāvību un palīdzību, tomēr nevaru mūžīgi kalpot citiem. Es nomierinos.

Varbūt kādu dienu arī tev uzsmaidīs veiksme, un tad tu izturēsies tieši tāpat kā es.

Manam jauniegūtajam tētim jānāk man pakaļ deviņpadsmitos. Deviņpadsmitos un trīsdesmit minūtēs droši vien es kopā ar ģimeni

ķeršos pie tortes ēšanas, un tā būs īsta torte ar īstu sviestu un īstu šokolādi.

Astoņpadsmit un trīsdesmit minūtes. Vēl tikai pusstunda, un es būšu izkļuvis no šī bērnunama. Beidzot man būs mīloša ģimene.

Astoņpadsmit un četrdesmit piecas minūtes. Manā priekšā nostājas Vasilijs. Viņš izskatās ļoti dīvaini. Vasilijs saka, lai tam sekoju uz dušas telpu. Tur atrodas bariņš puišu. Viņi ir satraukušies. Visi raugās uz griestiem, bet tur karājas Vladimirs, kam ap kaklu apsieta plāksnīte ar uzrakstu: "Slēpa cigaretes, lai nav jāmaksā nodevas." Manu tuklo draugu droši vien nebija viegli tik augstu uzvilkt. Viņš ir viscaur zils un nedabiskā veidā izkāris

mēli, kas šo skatu padara vēl baisāku.

Pjotrs… Pjotrs viņu… nogalināja! Vaņa tik tikko spēj izdvest.

Vasilijs klusē, taču viņa skatiens pauž noteiktību. Viņš pienāk man klāt, satver aiz pleca un aizved pie savas slēptuves, par kuru es neko nezināju. Vasilijs attin kādu drānas gabalu un izvelk no turienes garu, spožu priekšmetu. Tas ir duncis.

Es to aplūkoju. Tas nav ne atrasts, ne nopirkts. Viņš to ir izgatavojis pats. Vasilijs to mierīgi izkalis darbnīcā ārpus nodarbību laika. To var noturēt par īstu kaujas dunci.

Tu no mums esi visstiprākais. Tev jāatriebj Vladimirs.

Stāvu kā sastindzis. Domāju par savu jauniegūto tēti, aviācijas pulkvedi. Reiz viņš man ļaus iekāpt savā lidmašīnā… Reiz viņš man iemācīs to vadīt… Gara acīm)

vēlreiz redzu Vladimiru šo ādas maisu, kurš visu laiku urbināja degunu un rija kā cūka. Redzēju, kā viņš ēd, siekalojas un skaļi atraugājas. Vladimirs.

Atvaino, es saku Vasilijam, bet labāk pameklē kādu citu. Pēc pusstundas mani jaunie vecāki būs klāt. Šejienes ķīviņi mani vairs neskar.

Jau pagriežos, kad izdzirdu, kā man aiz muguras kāda balss čukst:

-Tas taču Igors… Igors, kurš arī nav samaksājis nodevu…

Tas ir Pjotrs.

…un vēl tā uzcirties. īsts smalku laužu džekinš. No šitā glaunā smokinga iznāks varenas putekļu lupatas.

Vasilijs cenšas nemanot man ieslidināt rokā dunci. Es to nenemu.

Savam liktenim neizbēgsi, viņš man klusi čukst ausi.

Kas ir, Igor, cīnīsimies, vai ari tu mums mierīgi ļausi tavai žaketei izgriezt bārkstis, lai to padarītu stilīgāku?

Viņa rokaspuiši smieklos lokās.

Neuzķerties uz provokācijām. Izturēt vēl divdesmit minūtes. Tikai nieka divdesmit minūtes. Varbūt man paveiksies un mans jauniegūtais tētis ieradīsies nedaudz agrāk.

Sakustos, gribēdams bēgt, bet kājas ir gluži kā ar svinu pielijušas.

"Carevičs" un viņa banda tuvojas. Man vēl ir izvēle. Klusēt kā mēmam vai izrādīt drosmi.

Tagad sanākuši arī bērni no citām guļamtelpām un sastājušies ap mums aplī, lai noskatītos šo izrādi.

Nu ko, Igor, esi noraustījies? Pjotrs ņirgājas.

Man trīc rokas. Tikai visu nesabojāt!

Labpatikā Pjotrs ar pirkstiem nobrauc gar sava naža asmeni. Vasilija duncis atrodas pavisam tuvu manai rokai.

Šoreiz blefot nevarēs, čukst mans bijušais draugs. Tev nav citas izvēles kā vien atklāt savas kārtis.

Skaidri apzinos, ko man nevajag darīt. Galvenais nepieskarties duncim. Atkal domāju par šokolādes torti, lidmašīnas virāžām un pulkveža medaļām. Izturēt. Izturēt vēl tikai dažas nieka minūtes. Savaldīt nervus. Savaldīt savas domas. Tiklīdz nokļūšu drošībā pie pulkveža, viss šeit pieredzētais būs vienīgi sliktas atmiņas.

Paskat, kā šis raustās. Igors gļēvulis! Tūlīt es tev izrotāšu ģīmi!

Ja ķermenis man neklausa, tad varbūt vismaz manas lūpas vēl klausīs.

Es negribu kauties, ar grūtībām izmoku.

Jā, es esmu gļēvs. Es gribu pie saviem jaunajiem vecākiem. Man tikai vajadzētu mesties bēgt uz gaiteņa pusi, un nazis mani vairs neaizsniegtu. Bēgt. Bēgt. Vēl nav par vēlu.

Lai piespiestu to paņemt, Vaņa sagrābj dunci un ieliek to man tieši plaukstā. Mani pirksti sakustas. Tikai ne to, tikai nesatvert naža spalu, es jums to aizliedzu. Vaņa citu pēc cita saloka manus pirkstus.

Redzu savas mātes seju. Man sāp vēders. Acis pielīst ar asinīm. Tagad es vairs neredzu neko. Jūtu tikai dunci, kas ietriecas mīkstā miesā Pjotra vēderā, tieši tajā vietā, kur man tā sāp.

Pjotrs izbrīnīts manī raugās, it kā domātu: "Es negaidīju šo dūrienu. Tu tomēr neesi tāds gļēvulis, kā biju iedomājies."

Pjotrs saprata vienīgi to, ka ar spēku var piespiest cienīt spēku, ari viņa pretinieku spēku. Iespējams, ka viņš vienmēr bija meklējis kādu, kas viņu piebeigtu viņa paša labā.

Laiks pēkšņi ir apstājies. Viegls smaids iegulst Vasilija lūpu kaktiņos. Pirmo reizi viņa skatiens man vēsta: "Tu tomēr esi varens."

Bērni, kas sastājušies mums apkārt, aplaudē. Pat Pjotra pakalpiņi pauž apbrīnu. Arī viņi nebija gaidījuši, ka tieši es būšu tas, kurš viņu nogalinās. Zinu, ka tagad man no viņiem vairs nav jābaidās. Esmu nokļuvis jaunā pasaulē. Lai gan esmu palaidis garām savu vienīgo iespēju iegūt ģimeni, tomēr jūtos labi. Es mežonīgi iekliedzos. Tas ir kliedziens, kas apliecina manu uzvaru pār ienaidnieku un viņa liktenīgo sakāvi.

Vladimirs tagad ir atriebts, bet es… es esmu visu zaudējis.

Manas rokas mirkst Pjotra asinīs. Pats biju vēlējies,

lai viņš saņem naža dūrienu vēderā, un mana vēlēšanās ir piepildījusies. Kā es to tagad nožēloju! Atgrūžu Pjotra rokaspuišus, kas jauna vadoņa meklējumos vēlas mani triumfējoši pacelt uz rokām.

Tajā pašā vakarā man un Vaņam pakaļ atbrauc restota mašīna, lai aizvestu uz mūsu nākamo personiskās izaugsmes vietu Novosibirskas nepilngadīgo noziedznieku koloniju.

60. enciklopēdija DAŽĀDĀS UZBŪVES.

Atomam un šūnai katram ir sava uzbūve.

Arī dzīvniekam ir sava uzbūve, un tāda ir arī planētai, Saules sistēmai un galaktikai, taču visas šīs struktūras nav cita no citas neatkarīgas. Atoms iedarbojas uz molekulu, molekula uz hormonu, hormons uz dzīvnieka izturēšanos, bet dzīvnieks uz planētu.

Šūnai nepieciešams cukurs, tādēļ tā liek dzīvniekam medīt, lai saņemtu barības vielas. Pateicoties medībām, cilvēkam radās vēlme barības iegūšanai paplašināt savu teritoriju, kas beidzās ar raķešu ražošanu un to sūtīšanu Kosmosā.

Savukārt, kad sabojājās kosmosa kuģis, tas astronautam izraisīja kuņģa čūlu, bet, ja viņam ir kuņģa čūla, no atsevišķiem vēdera sieniņas atomiem atdalās elektroni.

Kameras tuvināšana un kameras attālināšana, un tā no atoma līdz Kosmosam.

Ja mēs dzīvas būtnes nāvi aplūkojam no šāda skatpunkta, tā ir vienīgi enerģijas transformēšanās.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

61. inku valdnieks

Klīstošās dvēseles ielenc Ulisu Papadopulu. Tās čukst viņam ausī:

Ļauj man iekļūt tevī.

Kāpēc jūs gribat manī iekļūt, svētais Raul? — vaicā Papadopuls.

Paskat, gaužas Rauls, šis mirstīgais klīstošo dvēseļu ziņojumus uztver labāk nekā mūsējos.

Pēkšņi man rodas atklāsme, ka atsevišķi gaišreģi, kuri iztēlojas, ka sazinājušies ar eņģeļiem, patiesībā sarunājušies tikai ar klīstošajām dvēselēm, kas izlikušās par eņģeļiem,

Ļauj man iekļūt tevī, rēgs atkal atkārto.

Mūks ir samulsis. Viņš "saredz" Raulu, taču nesaprot, kāpēc tas pēkšņi ir izmainījis balsi un izsaka tamlīdzīgus piedāvājumus. Apjucis viņš sāk skaitīt lūgsnas. Taču, kamēr mūks nododas lūgsnām, viņa dvēsele sāk pacelties

virs ķermeņa. Tas ir bīstami.

Es iejaucos:

Ei, rēgi! Kāpēc jūs esat palikuši uz Zemes? Viens no tiem ir ar mieru novērsties no sava upura,

lai man atbildētu:

Mums jāatriebjas konkistadoriem, kuri mūs nogalināja. Šis mūks ir viens no viņu pārstāvjiem, tādēļ mēs iemitināsimies viņa ķermenī, un varu apzvērēt, ka neviens dvēseļu izdzinējs mūs no turienes ārā nedabūs.

Paklau, džekiņi, iesaucas Rauls, kā jums nav kauna uzbrukt nabaga cilvēkam? Atrodiet taču sevis cienīgus pretiniekus!

Tomēr šis aizrādījums viņus nemaz neuztrauc.

Kāda mums vajadzība ķerties klāt eņģeļiem? Tas mūs neinteresē. Labāk aizskart jūsu vājās vietas jūsu "klientus", kā jūs tos dēvējat.

Kā par nelaimi, mūkam turpinot skaitīt lūgsnas, viņa dvēsele sāk pamest savu ķermeni. Klīstošās dvēseles izvietojas aplī ap mūka galvu, virs kuras skaidri saredzamas viņa ektoplazmas gaišās aprises. Es iesaucos:

Nē, tikai nepamet savu ķermeni! Pārstāj taču skaitīt lūgsnas!

Taču mūks mani nedzird, un klīstošās dvēseles saspiežas ap viņu aizvien ciešāk, lai tas pēc iespējas ātrāk atstātu savu miesu. Tagad nabaga Papadopula dvēsele ir

savienota ar savu ķermeni tikai ar sīku sudraba stīdzinu, kas stiepjas no viņa nabas. Šis naivulis tic, ka ir iegrimis mistiskā ekstāzē, bet patiesībā tūlīt izzudīs.

Lai iegūtu laiku, cenšos sarunāties ar pretinieku. Klīstošās dvēseles šķiet pārsteigtas, ka izrādu interesi par viņām personiski.

Viņas ir ar mieru pārtraukt savu uzmākšanos Papadopulam, lai

mums pastāstītu par savām ciešanām. Klīstošo dvēseļu būtība ir tā, ka viņas ir cietējas. Tā nu dvēseles sāk mums gari un plaši skaidrot savu dramatisko likteni.

Papadopuls atgriežas savās miesās un sabrūk zemē.

Stāsts par šo rēgu iepriekšējo dzīvi ir aizkustinošs. Es izdzīvoju viņu ciešanas kopā ar viņiem un varu rēgus ļoti labi saprast. Saskaros ar viņu seno kultūru. Redzu viņu mierīgo dzīvi pirms Austrumu iekarotāju iebrukuma. Man gar acīm slīd Kusko pilsētas ainavas pirms šīs nelaimes, Saules pielūgšanas skati un šīs augsti attīstītās civilizācijas ikdienas dzīves norises. Es saprotu inkus, un mana līdzcietība sākumā tos samulsina, taču beigās tie jau nomierinās.

Vai jūs varētu mums palīdzēt nokļūt debesīs? kāds inku karotājs beidzot jautā.

Atbildu, ka nezinu, turklāt, to sakot, aizveru acis un saprotu, ka es to varu. Tā ir viena no eņģeļu priekšrocībām. Lai šīs zudušās dvēseles nonāktu Paradīzē, pietiek tikai tām ļaut ienākt manī un izkārtoties gar manu mugurkaulu tā, lai viņas varētu izkļūt ārā pa manu galvvidu.

Taču inku rēgi paziņo, ka nevar doties projām, iekams viņu valdnieks nav atradis savu galvu. Šis rēgs ar nocirsto galvu ir Atahualpa, pēdējais inku valdnieks, ko 1533. gadā nogalināja Fransisko Pizarro.

Un, ja šis spānis pēc tam, kad viņa ienaidnieks bija nožņaugts, pavēlēja tam nocirst galvu, tad tas notika tieši tādēļ, lai savam upurim neļautu nokļūt Paradīzē, jo šis iekarotājs labi pazina inku ticējumus. Viņiem reinkarnācija nebija iespējama, ja dievu priekšā viņi nonāca sakropļoti. Un Pizarro apzināti noslēpa valdnieka galvu, lai iebiedētu tautu.

Kāds rēgs mums pastāsta, ka pietiek, ja starp spīdzināšanas upura ķermeni un galvu rodas "mirdzošā taka", lai tos varētu pacensties atkal savienot.

-Vai tikai šī teiksma nav iedvesmojusi Peru revolucionāru-maoistu kustību, kuru sauc "Mirdzošā taka" un par kuru daudz tika runāts 80. gados?

Jā, tā patiešām ir. Mēs iedvesmojām šos dumpiniekus. Toreiz bijām gatavi uz visu, lai tikai savienotu sava valdnieka ķermeni un galvu.

Mēs ar Raulu ķeramies pie šīs problēmas atrisināšanas. Izpētījuši Vatikāna bibliotēkas slepenos arhīvus, atrodam galvu. Tā ir ierakta zemē netālu no Kipaipanas, pēdējās inku uzvaras vietas pār savu ienaidnieku. Mēs ierosinām kādai amerikāņu arheoloģiskajai ekspedīcijai to sameklēt un savienot ar ķermeni, kas atrodas kādā peruāņu muzejā.

Tiklīdz inku vadoņa ķermenis ir savienots ar galvu, vina dvēsele uzreiz sāk mirdzēt.

Kad nu viņš beidzot to ir sagaidījis, tad savukārt piedāvājas mums palīdzēt, cik ir viņa spēkos. Mēs inku valdniekam paskaidrojam mūsu meklējumu jēgu mēs esam eņģeļi un vēlamies uzzināt, kas atrodas virs mums.

Atahualpa ir iegrimis pārdomās.

Viņš mums pavēsta, ka, būdams inku valdnieks un Saules dēls, viņš, protams, pazīst savas tautas kosmogoniju. Atahualpa domā, ka virs eņģeļiem atrodas Dievs, taču viņš īsti nezina, kā mēs par to varētu pārliecināties.

Rauls viņam pastāsta, ka virs eņģeļiem atrodas septiņnieku valstība. Vai viņam šis skaitlis saistās ar kaut ko konkrētu?

Un tad inku valdnieks mums pastāsta, ka reiz, kad viņš kā klīstošā dvēsele klaiņojis pa Dienvidkorejas vēstniecību Peru, viņš sastapis kādu neparastu meiteni. Viņa ne tikai zinājusi ļoti daudzas lietas, bet turklāt vēl bija ieradusies no kādas ļoti tālas zemes. Kā Atahualpa bija nopratis, tā pasaule, kurā pavadītās iepriekšējās dzīves meitene atcerējās, atradās ne tikai augstāk par to, kurā mīt cilvēki, bet arī augstāk par eņģeļu apdzīvoto. Viņš nebūt nejutās pārsteigts par to, ka meitene vienkārša mirstīgā savas dvēseles dzīlēs glabāja septiņnieku valstības noslēpumu. Jo, kā mēs jau varējām pārliecināties Papadopula gadījumā, gaismas būtnes reizēm mēdz izmantot cilvēkus, lai tajos apslēptu savus noslēpumus un vērtības. Viņas tos noglabā cilvēku zemapziņas dziļumos, un tie kļūst par viņu slēptuvi.

Kas ir šī meitene? Rauls jautā.

Atahualpa pieliecas mums tuvāk un čukst:

Tā ir Korejas vēstnieka Peru meita Natālija Kima.

Tad senais indiāņu valdnieks kļūst nopietns un dod

saviem karotājiem pavēli sastāties tam apkārt. Tagad viņi ir gatavi ceļojumam uz Paradīzi.

Cits pēc cita inki caur pēdām iekļūst mūsu ķermeņos, tad iziet tiem cauri un izkļūst ārā pa mūsu galvvidiem. Ikreiz, kad nākamā zudusī dvēsele mums iziet cauri, īsu mirkli sajūtam viņas pagātnes ciešanu atblāzmu un sāpēs saviebjamies.

Kad visi inki beidzot ir prom un atkal esam palikuši vieni, es Raulam jautāju:

Vai tu pazīsti Natāliju Kimu? Kas viņa ir?

Viena no manām klientēm, Rauls domīgi atbild.

62. venera. 8 gadi

Esmu mēnessērdzīga. Naktī pamostos un staigāju pa jumtu. Nevaru izturēt, ka mans ķermenis man nepakļaujas. Tas ir tā, it kā Otro, manī ieslodzīto, būtu pārņēmusi vēlēšanās izkustēties.

Kad pamostos, mani moka migrēna. Varbūt Otrs nav dabūjis pietiekami izkustēties un turpina mani no iekšpuses grauzt…

Kopš manas pirmās uzstāšanās modeles lomā piedāvājumu skaits ir audzis. Mani reklamē aizvien biežāk. Mamma aģentūrās izpilda visas formalitātes un rīkojas manā vārdā.

Man ir astoņi gadi, un es jau pati sev nopelnu iztiku. Mums visiem vajadzētu justies kā laimes kalngalos, tomēr mans tētis un mamma nemitīgi strīdas. Viņi runā par "sīkās piķi". Tas noteikti ir attiecināms uz mani, un tas ir vēl viens pieaugušo izteiciens, ko es nesaprotu. Mamma saka, ka tā ir viņa, kas ved pārrunas, un tātad tas ir tikai normāli, ka arī viņa saņem savus procentus naudas izteiksmē. Tētis iebilst: "Mēs šo bērnu taisījām divatā, vai ne tā?" un vēl nosaka: "Turklāt viņa vairāk līdzinās manai mātei nekā tev."

Man nav nekas pretim, ka vecāki manu skaistumu pasludina par savu personisko nopelnu, taču mamma bļaustās aizvien skaļāk. Viņa paziņo, ka ir nolīgusi privātdetektīvu, lai tas izsekotu tēti, un met viņam sejā fotogrāfijas, kurās viņš redzams kails kopā "ar savu vistu".

Tētis mammai atbild:

— Tu vienkārši kļūsti veca, manu nabadzīt, un man jādomā, ar ko tevi aizstāt.

Mamma tētim paziņo, ka viņš nemākot mīlēties. Tā nav taisnība. Man ļoti patīk, ja tētis mani apber ar skūpstiem un stāsta, ka mani mīl. Viņš mammai saka, ka nav nespējīgu vīriešu, ir tikai neprasmīgas sievietes, bet mamma viņam iecērt pliķi.

Tad tētis viņai iesit pretim.

Mamma paziņo: ja jau tiktāl aizgājis, tad viņa labāk atgriezīsies pie savas mātes. Viņa sagrābj kādu statueti un met ar to tēta virzienā. Tad abi atkārto ierasto frāzi: "Tikai ne bērna klātbūtnē." Vecāki dodas uz savu istabu, kur kārtīgi izklaigājas. Tad iestājas klusums un mamma vairākas reizes kunkst "jā", tad "nē", tad "ā, ā, ā " un tad atkal "jā, jā" un "nē, nē", it kā nespētu kaut ko izlemt.

Neviens neatnāk pie manas gultiņas, lai mani noskūpstītu vai pirms aizmigšanas man pastāstītu kādu pasaciņu. Raudu, pamesta viena pati savā istabā, un tad izsaku savu vēlēšanos. Gribu, lai vecāki mazāk strīdas un vairāk nodarbojas ar mani.

63. žaks. 8 gadi

Nu, kas ir, sīkais, kausimies?

Nē, es paziņoju skaidrā un noteiktā tonī.

Vai tu no mums baidies? -Jā.

Hmm… Vai tu ļoti no mums baidies?

Loti.

Mana reakcija uzbrucējus pārsteidz. Parasti zēni atbild, ka viņiem nav bail. Tāpat vien, bravūras dēļ. Lai izskatītos aukstasinīgāk. Taču man par aukstasinību ir nospļauties. Negribu izlikties drosmīgs.

Bandas vadonis gaida, ka par sakāves zīmi es viņam paskatīšos acīs, taču es veros tālumā, uz gaišzilo apvāršņa līniju, it kā viņu šeit nemaz nebūtu.

Martina man iemācīja neskatīties uzbrūkošu suņu, huligānu un dzērāju acīs, jo skatīšanos acīs viņi uztver kā provokāciju.

Turpretim šahā tieši ieteicams skatīties uz pretinieka degunu acu augstumā. Tas novērš viņa uzmanību. "Tad viņam rodas tāda sajūta, it kā tu redzētu tam cauri," saka Martina.

Šī meitene man patiešām iemācījusi daudz noderīgu lietu. Viņa man iemācīja arī cienīt pretinieku. Kā viņa apgalvo, īsta uzvara ir tā, ko iegūst tikai par mata tiesu. "Ja pretinieku uzveikt ir pārāk viegli, tas neskaitās."

Vai tik tu par mums neņirgājies? bandas vadonis jautā. -Nē.

Vēl viens Martinas padoms. Pietiek ar "uzvilktu" cilvēku rāmi sarunāties, lai tas jau justos neomulīgi.

Es mierīgi turpinu savu ceļu. Huligāni prāto, kā rīkoties. Viens no uzbrucējiem, kurš šaubās (esmu to iemācījies noteikt, spēlējot šahu), tagad ir vienu gājienu nokavējis. Es to izmantoju, lai pēc iespējas rāmāk paietu viņiem garām.

Es mierīgi elpoju, arī sirdspuksti nav paātrināti. Nejūtu, ka adrenalīna līmenis būtu kaut nedaudz cēlies. Tā nu ar pārbaudījumu esmu veiksmīgi ticis galā, tomēr skaidri zinu, ka pēc dažām minūtēm, kad būšu aptvēris, kādas briesmas man draudēja, mani pārņems milzīga panika. Sirds dauzīsies kā negudra, un es bailēs trīcēšu, taču tad jau ienaidnieks būs tālu, lai arī nebūs patīkami izjust tās bailes, ko viņš man būs iedvesis.

Ļoti dīvaini, ka vienmēr nobīstos ar novēlošanos. Lai kas arī gadītos, sākumā saglabāju aukstasinību un šķietu pavisam mierīgs, taču pēc kāda stundas ceturkšņa bailes pēkšņi eksplodē manā galvā.

Dīvaini.

Es par to runāju ar Martinu. Viņa saka, ka šādu reakciju esmu iemantojis, kamēr vēl biju pavisam maziņš. Kad man pirmo reizi kāds uzbrucis, esot tā pārbijies, ka manas smadzenes izstrādājušas īpašu

aizsargreakciju.

Vina domā, ka arī mana vēlme rakstīt stāstiņus saistīta ar šīm agrā bērnībā pārciestajām bailēm. Rakstot es atriebjos un atbrīvojos no dusmām. Kas gan vairs var saskaitīt, cik ļaundaru, briesmoņu, pūķu un slepkavu esmu virtuāli saplosījis gabalos tikai ar spalvas palīdzību?

Rakstīšana ir mans glābiņš un izdzīvošanas veids. Kamēr vien turpināšu rakstīt, nekādi ļaundari mani nespēs iebiedēt. Un es paļaujos uz to, ka rakstīšana man nākotnē dos iespēju vēl spožāk izlocīties.

Sarakstu vēl vienu Martinai paredzētu stāstiņu. Tas ir stāsts par kādu gļēvu un bailīgu puisi, kas sastop sievieti, kura tam ļauj iepazīt pašam sevi, tā viņu pasargājot.

64. igors. 8 gadi

Kad sūdzējos par Sanktpēterburgas bērnunamu, es smagi kļūdījos. Novosibirskas mazgadīgo noziedznieku kolonija ir daudz briesmīgāka. Lai gan mēs bērnunamā ēdām tikai gaļas paliekas, tās vismaz bija svaigas. Šeit tās vienmēr ir sabojājušās. Kopš te atrodos, man pilnīgi noteikti izstrādājusies vienkārši izcila imunitāte.

Bērnunamā gultas veļa bija nedaudz appelējusi. Šeit tā ir pilna ar blaktīm mana īkšķa lielumā. Pat peles no tām baidās. Bērnunamā visur oda pēc urīna, bet šeit pēc vecām maitām.

Es ilgi nožēloju to, ka atriebu Vladimiru, nevis devos līdzi pulkvedim, taču nesen uzzināju, ka mans bijušais nākamais tētis ir aizturēts. Viņš patiešām bijis iesaistīts pedofilu tīklā. Puikām bija izrādījusies taisnība. Ja jau pat armijas medaļām vairs nevar uzticēties…

Sākot ar pirmo šeit pavadīto dienu, miegā mani vienmēr apzog. Naktī šeit atbalsojas dažādi trokšņi. Pēkšņi atskan kliedzieni, un es nespēju apvaldīt savu iztēli.

Arī Vaņa atrodas šeit. Direktors viņu uzskatīja par līdzvainīgu noziegumā, jo viņš man bija iedevis dunci.

Jau pirmajā dienā viņš iemanījās dabūt pa purnu. Kaušļus viņš pievelk, tas nu ir skaidrs… Es metos viņu glābt. Viņš teica, ka būs man mūžīgi pateicīgs. Vaņa man savā ziņā kļuvis par tādu kā jaunāko brāli.

Arī šeit mēs strādājam darbnīcā. Cik daudz izdevīgu darbaroku ražotājiem nodrošina bāreņi, noziedznieki un cietumnieki! Es turpinu izgatavot rotaļlietas rietumnieku bērniem.

65. par natāliju kimu

Lai ļautu Venerai apvienot modeles darba pagodinājumus ar vecāku zemiskajiem strīdiem, esmu ar viņu izmēģinājis gan pelšanas, gan slavēšanas taktiku.

Izmēģināju arī biljarda bumbiņas taktiku, lai Igora draugi viņu piespiestu uzņemties atbildību, tam sastopoties ar Pjotru.

Esmu izmēģinājis "burkāna un pātagas" taktiku, lai izraisītu Žakā vēlmi iepatikties Martinai, to iebiedējot ar huligānu bandu. Viņu dvēseles pamazām norūdās. Es savā darbā izmantoju intuīciju, sapņus un kaķus. Tomēr apzinos, ka tikai nedaudz pasteidzinu lietu dabisko gaitu. Edmondam bija taisnība, ka ganāmpulkam gans nav vajadzīgs. Kad iededzu savas sfēras, tad redzu, ka rezultāts nav nemaz tik labs, kā biju cerējis. Patiesībā ganāmpulks nemaz tik strauji uz priekšu nevirzās. Un, kad tas beidzot tomēr nolemj doties uz priekšu, tad nebūt neizvēlas to taisnāko ceļu.

Redzot manu vilšanos, Rauls izskatās uzjautrināts.

Viņiem tik tiešām nav iespējams palīdzēt. Viss, ko var izdarīt, ir tos atturēt no pašu lielāko muļķību pastrādāšanas.

Zinot, cik "neticīgs" ir mans draugs, es nolemju, ka labāk būs, ja mainīsim sarunas tematu.

— Un kas ir ar to slaveno Natāliju Kimu, ko pieminēja dižais inku vadonis?

Rauls saka, ka ir izpētījis viņas lietu un ka patiesībā šī meitene nav nekas īpašs. Viņš nesaskata Natālijā neko ievērības cienīgu. Neatkarīgi no tā, vai tā būtu viņas karma, iedzimtība vai pirmā brīvas gribas izvēle, kā cilvēciska būtne viņa izraugās visierastāko ceļu.

Un tas būtu?

Vina atkārtoti dara muļķības.

Viņš man sniedz sfēru, lai es to aplūkoju.

Uzvārds: Kima.

Vārds: Natālija.

Mati: tumši.

Acis: tumšas.

Sevišķas pazīmes: liela smējēja.

Vājais punkts: naivums.

Stiprā puse: ļoti nobriedusi personība, ļoti drosmīga.

Ar seju, kas apaļa kā mēness, gariem, brūniem matiem un tumšām mandeļveida acīm Natālija Kima ir draiskulīgs divpadsmitgadīgs meitēns. Viņa ģērbjas atbilstoši septiņdesmito gadu hipiju stilam indiešu kleitās un sabo kurpēs un kopā ar ģimeni dzīvo Peru galvaspilsētā Limā, kur viņas tēvs ir Dienvidkorejas sūtnis.

Nevainojami vecāki, veiksmīga grūtniecība, dzimšanas ieraksts

Nr. 564.

Es salecos.

Piecsimt sešdesmit četri! Piecsimt sešdesmit četri no sešsimt! Viņai taču tikpat kā izdevies izkulties no nepatikšanām!

Rauls nodemonstrē vīlušos sejas izteiksmi.

Kaut nu tā būtu! Viņa gluži vienkārši ir ļoti veca dvēsele. Atkal atdzimstot, tai jau izdevies panākt progresu gluži kā skolniekam, kas palicis uz otru gadu. Tomēr visas šīs dvēseles mīņājas pie finiša līnijas.

īsta skaistule, bagāta, izglītota, ar mīlošiem vecākiem vai patiesībā Natālija Kima nav kā tāds rolsroiss starp mūsu pārējiem klientiem?

Es tomēr sevi pārāk negribētu mānīt ar ilūzijām.

Vēlreiz aplūkoju šo apbrīnojamo sfēru. Vēstniecības

rezidencē Natāliju Kimu un divus viņas vecākos brāļus māca mājskolotāji. Peru viņi bieži garlaikojas, jo nevar doties, kurp paši vēlas, tādēļ trijatā izdomā paši savas rotaļas. Pašlaik Natālija lasa brāļiem priekšā grāmatu par hipnozi ar nosaukumu Visiem pieejamā hipnoze. Pieliecos tuvāk sfērai un secinu, ka viņa grasās izmēģināt kādu vingrinājumu uz vecākā no abiem brāļiem, piecpadsmitgadīgā Džeimsa.

Viņa lūdz pusaudzi, lai tas aizver acis, atslābinās un iztēlojas, ka viņš ir nekustīgs dēlis. Džeimss aizver acis, mēģina koncentrēties un sāk smieties.

-Tā nekas nesanāks! dusmojas Natālija.

Sāksim vēlreiz. Apsolu, ka vairs nesmiešos, saka Džeimss.

Taču Natālija ir nepielūdzama.

Grāmatā ir rakstīts, ka tad, ja kāds smejas, tas nozīmē, ka viņu nevar nohipnotizēt.

Var gan! Sāc vēlreiz, un tu redzēsi, ka viss izdosies.

Man tiešām žēl, Džeims. Tikai nedaudzi cilvēki pakļaujas hipnozei. Grāmatā teikts, ka to ir mazāk nekā divdesmit procenti no visiem iedzīvotājiem, un tu pie tiem nepiederi. Tev uz to nav dotību. Hipnotizētajam jābūt ļoti motivētam, lai viss izdotos, jo tieši viņš veic grūtāko darbu. Hipnotizētājs tam tikai palīdz atklāt to, ka viņš spēj nonākt hipnozes stāvokli.

Tad trlspadsmitgadīgais Villijs pats piesakās jaunam mēģinājumam. Viņš ļoti cieši aizver acis un vēl vairāk cenšas tādēļ, ka redzēja, kā vecākais brālis izgāzās, tāpēc grib savai māsai pierādīt, ka pakļaujas hipnozei. It kā ar to varētu lepoties.

Tu esi nekustīgs kā dēlis, — Natālija skandē monotonā balsī. — Tavi muskuļi ir sastinguši, tu vairs nevari pakustēties.

Zēns savelk dūres, samiedz plakstiņus, izstiepjas un saspringst.

-Tu esi nekustīgs, stīvs, izkaltis, tu tagad esi tikai koka gabals…

Natālija dod Džeimsam zīmi nostāties aiz viņa un paziņo:

-Tu esi dēlis un tūlīt kritīsi atmuguriski kā dēlis.

Izstiepies un sastindzis Villijs atmuguriski krīt. Džeimss viņu notver aiz pleciem, bet Natālija — aiz kājām. Uz viena krēsla atzveltnes viņi novieto zēna galvu, bet uz otra kājas. Lai gan viņam nav nekāda atbalsta, Villijs tomēr nekrīt.

Izdevās! Džeimss pārsteigts iesaucas.

Grāmatā teikts, ka ķermenis ir tik stingrs, ka uz tā var apsēsties.

Vai esi pārliecināta? Vai mēs viņam nevaram salauzt mugurkaulu?

Meitene riskē un uzrāpjas uz sava nekustīgā brāļa, tomēr viņš nesaliecas. Viņa nostājas tam uz vēdera. Džeimss saņemas un viņai piebiedrojas. Abi pusaudži šādi pārbauda, ka "visiem pieejamā hipnoze" tiešām darbojas.

Cilvēka doma slēpj neparastas iespējas, — Natālija sajūsminās. — Tagad viņš mums atkal jādabū pie sajēgas. Abi atkal satver Villiju aiz kājām un pleciem. Viņa acis joprojām ir aizvērtas, bet ķermenis nekustīgs.

Tagad es skaitīšu atpakaļ, un pie nulles tu pamodīsies, Natālija paziņo. Trīs, divi, viens… nulle!

Villija ķermenis un plakstiņi nekustas. Skaidri redzams, ka spēle vairs nav tik uzjautrinoša.

Es neko nesaprotu. Viņš nemostas, Natālija ir nobažījusies.

-Varbūt viņš ir miris. Ko mēs tagad teiksim vecākiem? Džeimss uztraucas.

Meitene atkal nervozi satver grāmatu.

"Ja hipnozes objekts nemostas, vēlreiz skaitīt atpakaļ ļoti pavēlošā tonī un pie nulles ļoti stipri sasist plaukstas".

Viņi vēlreiz skaita atpakaļ, stipri sasit plaukstas, un šoreiz viņu "hipnozei pakļāvīgais" brālis atver acis.

Tas nudien ir milzīgs atvieglojums.

Ko tu juti? jautā hipnotizētāja.

Neko. Es pilnīgi neko neatceros, tomēr tas bija patīkami. Kas īsti notika?

Rauls Razorbaks šķiet noskaņots skeptiski. Toties es uzskatu, ka šī Natālija Kima patiešām ir īpaša. Tuvāk izpētu viņas pagātni. Pirms šīs eksistences korejiešu meitene bijusi dejotāja Bali. Viņa noslīka.

Vēl pirms tam meitene kā māksliniece izdzīvojusi vairākas citas dzīves spēlējusi tamtama tamburīnu Ziloņkaula krastā, bijusi miniatūru gleznotāja Maltā un koka figūriņu griezēja Lieldienu salā. Kad vēl biju cilvēks, es reinkarnācijai sevišķi neticēju. Brīnījos, ka visi cilvēki sevi pagātnē redzēja kā armijas vadoņus, pētniekus, māksliniekus, kinozvaigznes, kurtizānes vai priesterus, īsāk sakot, vēstures grāmatu varoņus. Ja labi zināms, ka līdz 1900. gadam deviņdesmit pieci procenti iedzīvotāju nodarbojās ar zemkopību, tas

šķiet dīvaini.

Konstatēju, ka starplaikā starp divām dzīvēm Natālija Kima ļoti ilgu laiku pavada Šķīstītavā.

Kāpēc viņas reinkarnācijai nepieciešams tik daudz laika?

Rauls cenšas paskaidrot:

Dažas dvēseles ir nepacietīgas un grūstās ar elkoņiem, lai tikai ātrāk nokļūtu tiesas priekšā. Bet citas izmanto visu tām atvēlēto laiku, par to tu pats varēji pārliecināties.

Un es tik tiešām atceros, ka Oranžajā pasaulē sastapu dvēseles, kas virzījās pretim savam spriedumam bezrūpīgi un nesteidzīgi.

Dažiem šis ceļš ilgst gadsimtiem. Citi turpretim, tiklīdz viena eksistence beigusies, tā hops! — steidzas atkal nokļūt ringā, lai tikai pēc iespējas ātrāk iegūtu reinkarnāciju cikla uzvarētāju kausu. Natālijas iepriekšējā dzīve to neapšaubāmi pierāda. Pirms atkal pieņemt miesisku veidolu, viņa izmantojusi laiku, lai atvilktu elpu.

Rauls man pavēsta, ka Natālija jau atdzimusi simt trīspadsmit reizes, taču izdzīvojusi tikai astoņas aizraujošas dzīves.

Ko nozīmē "aizraujošas dzīves"? Kas tad notiek "garlaicīgo dzīvju" laikā?

Nudien, nekas īpašs. Cilvēks piedzimst, apprecas, uztaisa bērnus, iekārtojas izdevīgā robā un astoņdesmit gadu vecumā nomirst savā gultā. Tā ir bezjēdzīga dzīve, bez misijas, bez paliekoša veikuma un bez lielu grūtību pārvarēšanas.

Tātad tāda dzīve ir pilnīgi bezjēdzīga?

Tā gluži Rauls nedomā. Viņš uzskata, ka šī nenozīmīgā eksistence kalpo, lai cilvēks atvilktu elpu starp divām "nozīmīgām" dzīvēm. Daži mocekļi, nesaprasti mākslinieki un bezcerīgi cīnītāji Paradīzē nonāk tik noguruši no savas eksistences, ka lūdzas, lai tiem piešķir kādu mazāk nogurdinošu reinkarnāciju.

Manai Natālijai bijušas simt piecas vieglas un astoņas interesantas dzīves, kuras, iespējams, tik un tā nebija viegli izturēt.

Aizrādu, ka patiesībā, ja kādā muzejā izliktu apskatei visus tos darbus, ko viņa savās dzīvēs veikusi, tie aizpildītu vairākas telpas.

Bet kādēļ tad vina vēl nav atbrīvota no reinkarnāciju cikla?

Natālija Kima jau ir gandrīz sasniegusi mērķi, saka Rauls. — Tomēr viņas izturēšanās nekad nav bijusi pietiekami dvēseliska, lai viņai ļautu pārkāpt pēdējo robežu.

Kāds trūkums tad viņai piemitis?

Mīlestības trūkums. Manas Natālijas dvēsele ir pārāk jūtīga pret kaislību risku. Neatkarīgi no tā, vai vina atdzima kā vīrietis vai kā sieviete, vina nekad nav uzticējusies saviem partneriem. Natālija nekad nav līdz galam uzticējusies, turklāt visbiežāk viņai izrādījusies taisnība. Taču, aiztaupot sev iespēju "kļūdīties", viņa arī neieguva informāciju un pieredzi visu to, ko sniedz absolūta mīla un tās dēļ

"pazaudēta galva".

Tagad labāk izprotu sava drauga pesimismu, jo viņa klientei netraucē vis muļķība, bet gan veselais saprāts!

Mēs atkal pievēršamies Korejas vēstniecības vērošanai Limā. Jauniešiem tiek pasniegts launags. Vecākajam brālim ļoti garšo citronu kūkas, jaunākajam šokolādes krēms, bet Natālijai peldošās salas.

Peldošās salas…

66. enciklopēdija PELDOŠO SALU RECEPTE.

Vispirms izveidosim dzeltenu un saldu angļu krēma "okeānu", kurā peldēs salas.

Uzvārām pienu. Atdalām sešu olu dzeltenumus un baltumus. Baltumus noliekam malā. Bļodā sakuļam olu dzeltenumus ar 60 g cukura. Pielejam siltu ūdeni. Samaisām. Iebiezinām krēmu, uz lēnas uguns to nemitīgi maisot. Nevārām.

Okeāns gatavs saņemt savu salu balto aisbergu. Sakuļam olu baltumus stingrās putās kopā ar 80 g cukura un šķipsniņu sāls.

Veidnē izkausējam 60 g cukura. Pievienojam sakultos olu baltumus. 20 minūtes vārām verdoša ūdens peldē. Atdzesējam. Ielejam krēmu dziļā šķīvī, tajā uzmanīgi ievietojam saputotos olu baltumus. Pasniedzam uzreiz pēc pagatavošanas.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

67. kāds sens draugs

Rauls turpina uzskatīt, ka Natālija Kima ne ar ko neatšķiras no pārējiem klientiem. Lai mūsu lietas virzītos uz priekšu, viņam prātā iešāvusies vēl kāda ideja.

Seko man!

Mēs aizplivināmies uz koncertu, kas notiek dienvidaustrumu pusē. Uz kāda pakalna sapulcējušies daudz eņģeļu, kas gluži kā fani drūzmējas ap savu iecienītāko dziedātāju. Mākslinieks izskatās pietiekami kolorīti un runā, rokas pa gaisu mētādams. Es uzreiz pazīstu… Frediju Maieru!

Šis vecais, aklais neliela auguma rabīns ar tuklo, pliko pauri un apaļo degunu, uz kura uzstutētas biezas, melnas brilles, nemaz nav mainījies, izņemot to, ka aklums tam šeit netraucē, jo akls eņģelis redz tikpat daudz, cik visi pārējie.

Rauls man iebiksta ar elkoni. Tas nav nepieciešams, jo es Frediju tāpat atceros. Visu pētniecības, atklājumu un izzināšanas procesu viņš padarīja vienīgi daudzveidīgāku. Fredijs bija vislielākais pedants un perfekcionists, un visaizrautīgākais no tanatonautikas perioda varoņiem. Viņš izgudroja, ka jāsavij kopā sudraba auklas, lai nodrošinātu grupu lidojumu drošību. Fredijs izdomāja arī pirmās rēgu kaujas stratēģiju. Kas gan varētu būt vēl aizraujošāk kā doties piedzīvojumu meklējumos kopā ar vinu!

Ieņemam savas vietas nelielā skatītāju pulciņā un klausāmies, kā uzstājas mūsu draugs. Viņš stāsta kādu… anekdoti.

Tas ir stāsts par alpīnistu, kas, krītot ar vienu roku saķēris koka zaru, karājas virs dziļa bezdibeņa. "Palīgā! Palīgā! Vai te ir kāds, kurš mani varētu izglābt?" viņš izmisis sauc. Parādās kāds eņģelis un saka: "Esmu tavs sargeņģelis. Uzticies man. Es tevi tūlīt izglābšu." Alpīnists brīdi padomā un tad jautā: "Hm… vai te neviena cita nav?"

Eņģeļi sāk skaļi smieties. Arī es smejos. Tas ir eņģeļu humors. Man pie tā jāpierod.

Esmu tik priecīgs, ka sastapu savu seno cīņubiedru. Kurš teica, ka Paradīzē ir garlaicīgi? Kopā ar Frediju mēs esam glābti. Es viņam pamāju. Fredijs mūs ierauga un iesaucas:

Mišel! Raul!

Mēs apkampjamies.

Atceros visas mūsu kopīgās atmiņas mūsu pirmās tikšanās, mūsu amatnieku darbus, mūsu pirmos krēslus, kuri pacēlās gaisā, pirmos ceļojumus uz Paradīzi, pirmos rēgu karus pret asasīniem [12] .

Atļaujiet jūs iepazīstināt ar maniem jaunajiem draugiem! Fredijs sajūsmināts saka.

Ap mums sapulcējas saliedēta gaismas būtņu grupiņa, un es starp

tām ieraugu pazīstamas sejas — Graučo Marksu, Oskaru Vaildu, Volfgangu Amadeju Mocartu, Basteru Kītonu, Aristofanu un Rablē…

Mūs iesaukuši par Paradīzes jokdaru komandu. Pirms šeit ierados, nezināju, ka Mocarts ir tāds joku plēsējs. To viņam nekad netrūkst! Tiesa, to nevar apgalvot par Bēthovenu, kas drīzāk gan atgādina īstu rūgumpodu.

Es jautāju:

Un tavi klienti?

Fredijs parausta plecus. Viņam jau zudusi ticība eņģeļa arodam. Maiers pārstājis noņemties ar šīm dvēselēm. Pārāk daudz klientu viņu pievīluši. Viņam pilnīgi pietiek ar cilvēkiem. Vai tos var glābt? Fredijs tam vairs netic. Gluži tāpat kā Rauls, viņš ir pārliecināts, ka panākt to, lai cilvēki pilnveidojas savā attīstībā, ir neiespējami, un to nespēj paveikt pat visapdāvinātākie eņģeļi.

Aristofans apgalvo, ka jau nonācis līdz savam seši tūkstoši pieci simti divdesmit septītajam klientam un tieši tikpat daudz bijis arī neveiksmju. Basters Kītons žēlojas, ka viņam tiek vienīgi Lapzemes iedzīvotāji, kam gaismas trūkums laupījis visu sparu. Oskars Vailds viņam iebilst, ka tas nav nekas salīdzinājumā ar indiešiem un viņu vīramātēm, kas aizdedzina savu vedeklu sari, lai saņemtu apdrošināšanas naudu.

Graučo Markss diez cik labi netiek galā ar sarkanajiem khmeriem, kas džungļos nebeidz risināt savas domstarpības. Rablē paceļ rokas pret debesīm, iedomājoties par saviem Sanpaulu graustu kvartālu vīreļiem, kuri no rīta līdz vakaram sūc kolu un kuru dzīves pieredze ir gluži kā četrpadsmitgadīgiem puišeļiem.

Šķiet, ka vissmagākie gadījumi pārsvarā tiek uzticēti jokdariem.

Tas ir pārāk grūti. Vairums no mums beigās pamet kaujas lauku. Cilvēkiem nav iespējams palīdzēt.

Kādu argumentu esmu aizguvis no Edmonda:

-Tomēr tas, ka mēs šeit atrodamies, pierāda, ka iespējams izkļūt no reinkarnāciju cikla. Ja mums tas izdevās, tad agri vai vēlu arī citi to spēj.

Iespējams, ka ar cilvēkiem ir tāpat kā ar spermatozoīdiem, no kuriem tie izveidojušies, saka Rauls. — Tikai vienam no trīsdesmit miljoniem izdodas nokļūt olšūnā. Taču man nav tik daudz pacietības, lai pārbaudītu trīsdesmit miljonus dvēseļu, cerot, ka beidzot izdosies iekļūt pa Smaragdzaļajām durvīm.

Mans draugs izskatās acīm redzami iepriecināts, ka nav vienīgais, kurš vēlas mest plinti krūmos. Tagad viņam līdzās atrodas Fredijs Maiers. Arī viņam apnicis gan noņemties ar dvēselēm, ko viņš pametis savā vaļā, gan rūpēties par paša izaugsmi. Fredijam vairāk nav ambīciju. Viņš cer pavadīt savas eksistences atlikušo daļu, smejoties un aizmirstot par mirstīgo pasauli, jo zaudējis visas cerības uz

cilvēkiem un tic vienīgi humoram.

Kam gan bijis jānotiek, lai šis jautrais elzasiešu rabīns kļūtu par tik cinisku gaismas būtni?

Holokaustam, viņš nopūšas. — Ebreju genocīdam Otrā pasaules kara laikā.

Viņš bezspēcīgi noliec galvu.

No šejienes viss labāk saredzams. Viss saprotams. Pieejama visa iespējamā informācija. Es tagad zinu, kas patiesībā notika, un tas ir vēl ļaunāk par to, ko es izlasīju uz Zemes. Tas ir kas vairāk nekā prastas šausmas.

-Es…

Nē, tu nezini vis. Meitenes, kas stāv rindā pie gāzes kamerām, bērni, ko mātēm izrauj no rokām, lai viņu galvas sašķaidītu pret krematorijas krāšņu sienām, medicīnas eksperimentu veikšana ar dzīviem cilvēkiem…

Ir jānokļūst šeit, augšā, lai to visu redzētu un izjustu. Es šos skatus vairs nespēju aizmirst.

Iespējams, ka šādas šausmas notika tādēļ, ka eņģeļus vairs neinteresēja viņu darbs. Tāpat kā pašlaik tevi.

Taču Fredijs manī neklausās. Viņš mani satver aiz pleciem un izplūst skaļos smieklos:

— Es par to vairs neko negribu dzirdēt. Gribu tikai smieties, smieties un smieties… līdz es no smiekliem un anekdotēm būšu apdullis uz visiem laikiem. Smiesimies, draugi! Un smieklos aizmirsīsimies.

Cik gan ļoti mans mīļais Fredijs ir pārvērties! Vai humors ir lipīgs? Viņš sasit plaukstas.

Klau, šeit kļūst skumji! Steidzami pastāstiet kādu labu anekdoti! VIENU ANEKDOTI! pieprasa kādreizējais tanatonautu rabīns.

Pēc tādām atmiņām nav viegli jokoties, tomēr Oskars Vailds to uzdrošinās, lai izkliedētu Fredija drūmo atmiņu pēdējo atblāzmu.

— Stāsts ir par Jēzu, kurš sācis ceļot kopā ar savu māti. Kad viņš piestājis kādā ciemā, viņš redz, kā kādu sievieti, kas pārkāpusi laulību, grasās nomētāt ar akmeņiem. Jēzus iejaucas, teikdams: "Lai tas, kurš ne reizi nav grēkojis, met pirmo akmeni!" Pūlis saviļņojas, un tad visi noliek savus akmeņus zemē. Atskanot aplausiem, Jēzus grasās atbrīvot jauno sievieti, kad pēkšņi pa gaisu lido milzīgs ķieģelis un nelaimīgo nosit. Jēzus pagriežas un saka: "Paklau, mammīt, vai tev nešķiet, ka tu reizēm nedaudz pāršauj pār strīpu?"

Tomēr smiekli šķiet samāksloti.

Labi, ka Jēzus nav šeit tuvumā, Basters Kltons piebilst savā ierastajā nopietnībā. Viņam nepatīk, ja par viņa māti dzen jokus…

Tagad kārta Graučo Marksam:

Šis ir stāsts par kādu tipu, kurš visu laiku žēlojas par to, ka

vienmēr zaudē loto. Tad viņam parādās viņa sargeņģelis un saka: "Klausies, es labprāt tev palīdzētu uzvarēt, bet vispirms… nopērc kaut vienu biļeti!"

Šo joku visi jau zina, tomēr atskan skaļi smiekli. Mēs ar Raulu nepiedalāmies vispārējā jautrībā, kas mums šķiet nedaudz uzspēlēta.

Tajā brīdī ierodas Merilina Monro. Viņa metas Fredija apskāvienos. Arī kā eņģelim viņai joprojām piemīt tas pats daiļums un burvība, kas Normu Džīnu Beikeri padarīja par leģendu. Man šķiet netaisnīgi, ka tās zvaigznes, kas mirušas pašā dzīves plaukumā, arī šeit saglabā savu burvību, turpretim tās, kuras mirušas sirmā vecumā, kā Luīze Brūksa vai Grēta Garbo, mūžīgi saglabā vecuma atstātās pēdas.

Ar šo jaunkundzi gan es jūs neiepazīstināšu, ķircinādamies saka rabīns.

Viņš glāsta tai muguru zemāk par jostasvietu, un, ja es nezinātu, ka visiem šeit atņemta seksualitāte, es noteikti iedomātos, ka starp viņiem pastāv romantiskas jūtas. Patiesībā viņi tikai uzjautrinās, atdarinot kādreizējos intīmos žestus, lai arī viņu pirksti vairs neko taustāmu nespēj uztvert. Nesaprotu, ko šī skaistule atradusi šajā īsa auguma, apaļīgajā un plikpaurainajā vīrelī, tomēr pats uzreiz atrodu atbildi uz šo jautājumu: humoru. Merilina Fredijam sniedz savu daiļumu, bet viņš tai pretim — savus smieklus.

Mis Monro, vediet viņu pie prāta, Rauls saka.

Diemžēl arī mani pašu skārušas holokausta šausmas. Jūs jau droši vien zināt, ka pirms precēšanās ar Arturu Milleru es pārgāju jūdaisma ticībā.

Labprāt būtu viņu izvaicājis par patiesajiem viņas nāves apstākļiem, tomēr tam tā arī neatrodas piemērots mirklis.

Sākumā, Merilina turpina, Fredijs nolaidās bijušo koncentrācijas nometņu vietās, lai tām dvēselēm, kuras tur joprojām klīda, palīdzētu nokļūt Paradīzē. Bet tad viņš tam atmeta ar roku. Tas viņam gluži vienkārši šķita par daudz. Pārāk daudz cilvēcisku būtņu bija pārdzīvojušas tik smagas ciešanas, debesīm un tautām par to neliekoties ne zinis. Suga, kas spējīga izdarīt tādus noziegumus, nav pelnījusi, ka to izglābj. Es viņu pilnībā saprotu un arī nevēlos neko darīt cilvēku labā, viņa noskalda, un viņas balsī jaušams niknums.

Vai nebūtu labāk nevis ieslīgt bezcerībā, bet gan censties izprast? ierosina Rauls.

Ļoti jauki. Bet tad man tev jājautā, Raul: kā gan šādi noziegumi nesodīti tikuši izdarīti? Es tev jautāju: kāpēc? Kāpēc? KĀPĒC?! Fredijs kliedz.

Kādu mirkli aizdomājies, Rauls turpina:

Tāpēc, ka šeit augšā viss ir sarežģītāk, nekā sākumā šķiet. Un mums jāuzzina, kurš pieņem lēmumus vēl virs mūsu, eņģeļu, pasaules. Iekams nebūsim izpratuši kosmiskā laika ritējuma kopumu, holokausta

noslēpums paliks neatklāts, un tas pat draud atkārtoties. Tā vietā, lai nodotos savām sāpēm, būtu labāk mums palīdzējis atklāt septiņnieku pasaules noslēpumus, lai novērstu jaunus slaktiņus.

Taču rabīns Maiers ir iespītējies.

Cilvēce nav spējīga uz evolūciju. Viss virzās uz pašiznīcināšanās procesu. Cilvēki cits citu nemīl. Viņi nevēl otram labu. Visur atkal veidojas fanātisms, nacionālisms, fundamentālisms, ekstrēmisms… nekas nav mainījies. Un patiesībā nekas arī nemainīsies. Neiecietība ir izplatītāka vairāk nekā jebkad.

Tagad pienākusi mana kārta aizstāvēt mirstīgos:

Cilvēce virzās uz priekšu taustoties. Trīs soļi uz priekšu, divi atpakaļ, tomēr tā virzās uz priekšu! Tā ir nonākusi pie trīssimt trīsdesmit trīs, un man šķiet, ka nonāks arī pie trīs simt trīsdesmit četri. Šie skaitļi ir neapstrīdami. Ja jau pat mēs, eņģeļi, atsakāmies, kurš tad spēs glābt cilvēkus?

Pēkšņi Fredijs mums pagriež muguru, it kā mūsu lūgšanas viņu garlaikotu.

Lai mirstīgie paši tiek galā! Iespējams, ka tad, kad viņi būs nonākuši pašā apakšā, izdzīvošanas instinkts liks tiem izķepuroties.

Pievienojies saviem draugiem, viņš atkal iesaucas:

Nāciet, puiši, ļausimies līksmei un pametīsim cilvēci likteņa varā!

68. enciklopēdija VANUATU.

Vanuatu arhipelāgu kādā vēl neizpētītā Klusā okeāna daļā 17. gs. sākumā atklāja portugāļi. Tā iedzīvotājus veido daži desmiti ļaužu, un arhipelāga pārvalde norit pēc saviem īpašiem likumiem.

Tā, piemēram, tur netiek uzskatīts, ka balsu vairākums dominē pār balsu mazākumu. Ja iedzīvotāji nevar vienoties par kādu jautājumu, viņi to tikmēr apspriež, kamēr panāk vienbalsību. Skaidrs, ka katra šāda apspriešanās prasa laiku. Gadās, ka daži ietiepjas un neļauj, ka tos pārliecina, tādēļ Vanuatu iedzīvotāji trešo daļu sava laika aizvada pārrunās, lai pārliecinātu par sava viedokļa pamatotību. Ja diskusijas attiecas uz teritoriālo jautājumu, tās var ilgt gadiem, bet reizēm pat gadsimtiem ilgi, pirms tiek panākta vienošanās. Tikmēr jautājuma risināšana tiek atlikta.

Toties, kamēr šī problēma divu vai triju simtu gadu laikā beidzot tiek atrisināta, naids tomēr nepastāv, jo nav uzvarēto.

Vanuatu civilizācijai ir dzimtu raksturs, un katra dzimta nodarbojas ar kaut ko citu. Viena dzimta ir specializējusies zvejniecībā, cita lauksaimniecībā, vēl cita podniecībā utt. Dzimtas savā starpā veic apmaiņu. Zvejnieki, piemēram, piedāvā pieeju jūrai apmaiņā pret pieeju kādam meža avotam.

Dzimtas specializējušās noteiktos arodos, taču, ja lauksaimnieku dzimtā piedzimst kāds bērns, kam ir iedzimtas dotības, piemēram, podniecībā, viņš pamet savējos un tiek pieņemts podnieka ģimenē, kas palīdz izpausties tā talantam. Tāpat notiek, ja podnieka bērnu vilina kāds ar zvejniecību saistīts arods.

Pirmos Rietumu pētniekus šie atklājumi šokēja, jo viņi sākumā bija iedomājušies, ka Vanuatu iedzīvotāji bērnus cits citam vienkārši nozog. Tomēr tā nebija cilvēku laupīšana, bet gan apmaiņa, lai katram atsevišķam indivīdam ļautu pilnvērtīgi attīstīties.

Personisko konfliktu gadījumā Vanuatu iedzīvotāji izmanto sarežģītu sabiedroto sistēmu. Ja kāds A dzimtas vīrietis nolaupa kādu B dzimtas meiteni, tad tieši šīs dzimtas karu neuzsāk. Tās aicina savu "kara pārstāvi", tas nozīmē kādu citu dzimtu, ar ko tās nesaista zvērests. Tādējādi A dzimta vēršas pie C dzimtas, bet B dzimta pie D dzimtas. Šī starpnieku sistēma iesaista cīņā ļaudis, kam trūkst motivācijas nogalināt, jo viņus personiski neuztrauc tās vai citas sūdzības. Tiklīdz pirmo reizi tiek izlietas asinis, katrs labprātāk uzskata, ka pienākumu pret savu sabiedroto ir izpildījis. Tā Vanuatu norit tikai kari bez naidīguma un veltīga lepnuma izraisīta niknuma.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

69. žaks. 14 gadi

Skolā jūtos kā cietumā. Tualete ir mans vienīgais glābiņš. Kad atrodos tur, es analizēju situāciju. Manas atzīmes gan ir nedaudz uzlabojušās, tomēr man nav tik laba atmiņa, lai kļūtu par teicamnieku.

Martina licejā vairs nemācās. Cirks, kurā strādā viņas vecāki, ir aizceļojis. Viņas tēvs Sibēliuss ir hipnotizētājs. Šķiet, ka es viņu jau agrāk biju redzējis televīzijā. Pēc uzstāšanās Perpiņānas apgabalā cirka mākslinieki aizlidoja uz Peru. Pirms šķiršanās Martina man teica:

Izkop savus stipros punktus, nevis uzlabo vājos!

Martina tagad ir projām, un man šķiet, ka, viņai aizbraucot, esmu zaudējis daudz no sava spēka. Franču valodu šogad pasniedz kāda jauna sieviete ar gariem, rudiem matiem un pārāk apspīlētu blūzi van Lizbetes jaunkundze. Šī burvīgā būtne uz mums visiem ir atstājusi iespaidu. Lai labāk mūs iepazītu, viņa lūdz mūs uzrakstīt stāstiņu par brīvi izvēlētu tematu.

Klase sāk čalot. Skolā pastāvošā kārtība nav radinājusi mūs pie patstāvības. Vieni kurn, bet citi žēlojas.

Bet, jaunkundz, mēs taču to neprotam. Mums vajag kādu noteiktu tematu.

-Tomēr pamēģiniet. Gan redzēsiet, ka jums tas izdosies.

Tā ir pirmā reize, kad kāds skolotājs mums ļauj lielāku brīvību. Tas ir tieši tas, kas man vajadzīgs. Ķēros pie stāsta sacerēšanas. Es to nosaucu Pāvesta vietnieks. Iztēlojos, kā nākamajā konklāvā kāds dators ieņem savu vietu starp papabili. Lai pārstāvētu kristīgo ticību, nekas nevar būt piemērotāks par datoru. Iespējams panākt vairāk kompromisu ar ekonomikas vai politikas pārstāvjiem, un personiskās ambīcijas ir vēl izteiktākas.

Tātad kardināli ievieto kristīgās ticības pamatprincipus datorprogrammā, bet vēlāk kādā cilvēkveidīgā robotā, ko viņi nosauc Pijs 3,14. To ieceļot pāvesta amatā, viņi saskata vienas vienīgas priekšrocības. Tikai Piju 3,14 var iecelt uz visu mūžu, nebaidoties, ka kādudien viņam iestāsies vecuma plānprātība. Ja kāds trakais tam iešauj, viņa programmu vienmēr iespējams atjaunot. Turklāt Pijs 3,14 nav ierobežots kādā noteiktā cilvēces vēstures attīstības periodā. Laikam ritot, to iespējams informēt par sabiedrības attīstību un tas tiek ņemts vērā.

Robots pats nemitīgi mainās, lai piemērotos jaunajiem tikumiem. Tā progresīvo tehnoloģiju dēļ kristīgā ticība kļūtu par tādu ticību, starp kuras piekritējiem pastāvētu vislielākā saskaņa.

Saprotams, ka Pijs 3,14 būtu apgādāts ar mākslīgā intelekta programmatūru, kas tam ļautu attīstīt savu loģiku arī attiecībā uz Jēzus uzskatiem un to saistīt ar saviem personiskajiem novērojumiem

un secinājumiem par Zemes dzīvi.

Mana stāsta beigās informātikas pāvests Pijs 3,14 sāk saprast, kas patiesībā ir Dievs. Es uzskatu, ka tā ir pāvesta īstā misija. Problēma ir šāda: Pijs 3,14 konstatē, ka arī Dievs var kļūdīties un ka labāk būtu arī to aizstāt ar datoru… Tāds ir mana stāstiņa atrisinājums.

Kad nākamajā nedēļā van Lizbetes jaunkundze mums izdala darbus atzīmju dilstošā secībā, viņa manu burtnīcu patur pie sevis un lūdz mani uzkavēties pēc nodarbības.

Tavs stāstiņs ir pārsteidzošs, viņa saka. Kāda iztēle! Vai tu to visu esi saskatījies pa televīziju?

Drīzāk gan salasījies grāmatās.

Kādās grāmatās?

Kafkas, Edgara Alana Po, Tolkīna, Luisa Kerola, Džonatana Svifta un Stīvena Kinga darbos…

Kādēļ tu aprobežojies ar fantastiku un neinteresējies par dižo klasiķu darbiem?

Viņa pieliecas, parakņājas atvilktnē un izvelk Gistava Flobēra Salambo.

Izlasi šo. Vēl pēdējais jautājums kādas parasti ir tavas atzīmes franču valodā?

No iespējamajiem divdesmit punktiem tās svārstās starp seši un deviņi, bet visbiežāk gan man ir… seši.

Viņa man atdod manu stāstiņu ar sarkanu 19/20 zem tā, un to papildina piezīme lapas malā: "Daudz oriģinālu ideju. Man bija liels prieks lasīt tavu darbu."

Pēc van Lizbetes jaunkundzes pasniegtajām stundām viņai patīk ar mani sarunāties. Mēs apspriežam pasaules literatūras vēsturi. Neatkarīgi no tā, vai tie būtu van Gulika [13] sarakstītie detektīvromāni vai Mahābhārata, viņa man paver aizvien jaunus apvāršņus. Kādu vakaru viņa piedāvājas mani aizvest uz mājām savā mašīnā. Jūtos izbrīnīts, ka viņa neizvēlas taisnāko ceļu, bet baidos kaut ko iebilst. Viņa aptur mašīnu kādā pamestā vietā un skatās man acis. Es joprojām klusēju, kad viņa savu roku noņem no stūres un novieto uz manējās.

Tu gūsi panākumus literatūrā, viņa saka.

Tad viņas roka noslīd zemāk un viņa atpogā man kreklu.

Man patīk būt pirmajai. Es taču tev esmu pirmā, vai ne?

-Es… tas… tas atkarīgs, kur… hm… es gribēju teikt… es murminu.

Viņas roka kaitinoši lēnām virzās tālāk. »

Vai tu jau esi lasījis Zana Lafontēna erotiskos stāstus?

Hmm… nē… vai tie ir interesanti?

Atbildes vietā viņas roka slidinās pa jutīgākajām mana ķermeņa vietām. Gan viņas iniciatīvas, gan dīvainās situācijas iespaidā es

nepretojos. Kā sīks, zaglīgs zvērēns viņas labā roka atbrīvo manu ķermeni no visiem pinekļiem, bet kreisā no visiem žņaugiem, drānām un podziņām, kas iesprostojuši viņējo.

Pēc tam ir absolūta panika, nevaldāmas bailes, kam seko pakāpeniska atgūšanās un, visbeidzot, milzīga interese par Zana Lafontēna tekstiem, kuru saturu es, iespējams, esmu pārāk agri apsteidzis.

70. igors. 14 gadi

Esmu sācis dzert. Jo vairāk dzeru, jo vairāk ienīstu Rietumus. Kādu dienu starp mums un bagātajām Rietumu valstīm noteikti izcelsies karš. Alkstu to drīzāk piedzīvot. Ikreiz, kad mani apsmej, ikreiz, kad es nospiežu kādu blakti vai kad mani pakļauj jauniem ierobežojumiem, es sev saku, ka vainīga ir Francija, Lielbritānija un Amerikas Savienotās Valstis.

Kādā žurnālā, kas mētājās apkārt, es izlasīju par kādu jaunu meiteni Veneru Seridanu, kas ir tieši tādā pašā vecumā kā es un kas Amerikā ir topmodele un miljonāre. Es sev apsolu, ka, tiklīdz būsim iekarojuši šo atpakaļrāpuļu valsti, es viņai parādīšu, uz ko ir spējīgs robusts slāvu strādnieku puisis, nevis tie lohi, kas ap viņu slaistās Amerikā.

Naktī raugos uz zvaigznēm savā logā. Starp tām noteikti ir arī Veneras zvaigznājs. Domās mīlējos ar savas amerikāņu zvaigznes iedomu tēlu. Zinu, ka reiz es viņu noteikti sastapšu ar visu miesu un asinīm. Un tad…

71. venera. 14 gadi

"Daudz laimes dzimšanas dienā, Venera!"

Viesistabu ieņēmusi vesela liekēžu jeb manas mātes draudzeņu armija. Ij nedomāju nākt ārā no savas istabas. Vakar man pirmo reizi bija mēnešreizes. Iedomājusies, ka tas man varētu sagādāt prieku, māte man pavēstīja, ka tagad es beidzot "esot kļuvusi par īstu sievieti", lai varētu iepazīt vīriešu mīlestību.

Es ienīstu savu ķermeni. Vairākas dienas pavadu ieslēgusies savā istabā, jo negribu nevienu redzēt un cenšos nomierināties.

Tomēr saules gaismas aicinājums ir stiprāks, un es sevi pārliecinu, ka dzīve turpinās.

Ar bērnu drēbēm nu ir cauri. Tagad esmu pusaudze, uzlecoša zvaigzne, turklāt ļoti pieprasīta. Es piedalos kāda gāzēta dzēriena reklāmas klipā. Es it kā atņemu alus pudeli izskatīgam, jaunam vīrietim un izaicinoši to izdzeru viņa acu priekšā.

Vakarā manās mājās joprojām norisinās ķildas. Mani vecāki neslēpj naidu viens pret otru. Starp viņiem pasludināts karš.

Beidzot esmu sapratusi, ka "piķis" nozīmē naudu un, jo vairāk es nopelnu, jo vairāk mani vecāki strīdas. Tomēr šie dolāri nepieder ne tētim, ne mammai, bet vienīgi man.

Es ceru, ka viņi naudu neaiztiek, bet nogulda krājbankā uz procentiem, gaidot, kad būšu sasniegusi tādu vecumu, ka varēšu ar to rīkoties.

Jau tagad zinu, kā tērēšu savus uzkrājumus. Pirkšu rotaslietas un ķeršos pie jaunām plastiskās ķirurģijas operācijām (piemēram, man ļoti noderētu bedrīte zodā, un Ambrozio tās ļoti labi izdodas).

Patlaban man gan visvairāk noderētu ausu aizbāžņi. Katru vakaru manās mājās atskan klaigas. Katru vakaru jāklausās, kā tētis saka mammai: "Ja nebūtu mazās, manis jau sen vairs te nebūtu."

Šīs ķildas man sākušas krist uz nerviem.

Kādu rītu man iešaujas prātā lieliska doma, kā pievērst vinu uzmanību. Pārstāt ēst.

Vakara maltītes laikā izmēģinu, kā tas iedarbosies. Atsakos no visiem ēdieniem. Viņu reakcija pārspēj iecerēto. Vecāki ar mani sarunājas. Vienīgi ar mani, turklāt abi reizē. Kaut kas tāds sen nav pieredzēts. Viņi man saka: "Tev jāēd." Es atbildu: "Jo mazāk modeles ēd, jo labāk." Mamma tam nepiekrīt. Tēvs rājas uz māti par to, ka viņa man iedvesusi visas šīs stulbās iedomas.

Viņi atkal grasās strīdēties, taču es uz viņiem paskatos un kaut kas tos attur. Vecāki atkal pievēršas man, cenšoties pārliecināt norīt vismaz dažus kumosiņus.

Es piekrītu, tomēr nākamajās dienās uzturu spriedzi, turpinot vēl

samazināt ēdiena porcijas.

Jūtos apmierināta. Esmu atradusi paņēmienu, kā savaldīt savus vecākus. Tiklīdz es neēdu, tā viņi pārtrauc strīdus, turklāt sāk par mani interesēties.

Viņi man ir rokā!

Skaidrs, ka nav viegli atteikties no šī nelielā prieciņa ēšanas, tomēr spēle ir tā vērta. Turklāt, jo mazāk es ēdu, jo mazāk jūtu izsalkumu. Man tas nāk tikai par labu, jo augums pieņem ideālus apveidus, lai es varētu gūt panākumus kā topmodele. Es kļūstu izstīdzējusi kā īsta maikste. Super! Man izdodas iedarboties uz savu ķermeni bez ķirurģijas iejaukšanās.

Turklāt, kopš esmu pārstājusi ēst, ari mēnešreizes ir izbeigušās. Dubultatlidzība. Žēl, ka agrāk neatklāju šo tik vienkāršo metodi, lai vienlaikus varētu pārvaldīt gan savu ķermeni, gan savus vecākus!

Ja jau viņi sākuši par mani interesēties, vairs nekad
nevēlos dzirdēt, kā vini strīdas.

72. viskvēlākās vēlēšanās

Apsēžos kādas lielas, tirkīzzilas priedes lapotnes pavēnī pie Ieņemšanas ezera. Pavēršu plaukstas uz augšu un redzu, ka trīs sfēriskie objekti lēnām griežas manā priekšā. Manu dvēseļu atspulgi trīsuļo. Es pavairoju redzes leņķu skaitu un apkopoju četrpadsmit gadu bilanci. Žaks ir slikts skolnieks, toties raksta noveles. Tā kā novele par pāvestu izdevās tik labi, es tam miegā sūtu vēl oriģinālākas idejas stāstiem.

Venera ir pavirša, toties pozējot kā modele jau pati sev nopelna iztiku. Viņa grib, lai vecāki beidz strīdēties… hm… būs viņi jāmudina šķirties.

Igors ir ieslodzīts labošanas iestādē, taču ātri iegūst draugus un ir jau ļoti nobriedis savam vecumam. Vēlos ķerties pie neliela "biljarda bumbiņas" efekta, lai iedarbotos uz apkārtējo vidi un ļautu viņam izkļūt no šī iestādījuma. Pienācis laiks, lai viņš sastaptu jaunus cilvēkus.

Manā priekšā iznirst Edmonda Velsa stāvs.

Nu, cik tālu tad tavi klienti tikuši?

Parādu tam savus uzraugāmos, juzdamies ļoti apmierināts, ka nekādas nopietnas likstas pagaidām nav atgadijušās.

Man tev jāatklāj kāda lieta, mans skolotājs saka. — Tā nav nejaušība, ka tev uzticēta tieši šī trijotne. Viņi atklāj tavu paša raksturu, tavas dvēseles dzīlēs apslēpto. Katrs no viņiem atbilst kādai tava rakstura šķautnei, kuru vajadzētu uzlabot. Šo trīs klientu personību summa veido viena eņģeļa personību. Igors plus Žaks plus Venera ir Mišels. Tu esi trīsvienība.

Tad, lūk, kā! Izrādās, ka, rūpējoties par savām trim dvēselēm, es veicu zināma veida superpsihoanalīzi… Edmonds Velss, iespējams, jau pieradis pie tā, kādu iespaidu rada šāda atklāsme, un satver mani aiz rokas.

Vai tu neesi pamanījis, ka tev un taviem klientiem ir līdzīgas rakstura īpašības? Tāpat kā Žaks, arī tu vēlējies rakstīt. Tāpat kā Igors, arī tu vēlējies būt stiprs, un, tāpat kā Venera, tu gribēji citiem patikt.

Tātad Žaks ir mana iztēle, Igors mana drosme un Venera mana pievilcība…

Tāpat kā Žaks ir tava mazdūšība, Igors nežēlība, bet Venera narcisisms. Tavi klienti kopumā ir tava atpestīšana un tava izpratne par to, kas tu patiesībā esi.

Tātad, iedarbojoties uz viņiem, netieši esmu iedarbojies arī pats uz sevi… Lieku reizi pārliecinos: spēles noteikumi ir tik sarežģīti, ka esmu no tiem sapratis labi ja pusi. Tiklīdz Edmonds Velss attālinājies, tā tuvojas Rauls Razorbaks.

Vai viņš tev pateica? Tagad tu saproti? Es nezinu, kurš valda tur augšā, taču šāda izklaidēšanās ir tik perversa! Šie septiņnieki vai dievi izklaidējas uz mūsu rēķina.

Viņi mūs konfrontē ar dažādām mūsu rakstura īpašībām un novēro mūsu reakciju.

Vai tu to saproti tā, ka septiņnieki novēro eņģeļus tāpat kā mēs mirstīgos?

Mans draugs piekrītoši pamāj.

Viss tik lieliski savstarpēji atbilst kā matrjoškas, kas ietilpst cita citā. Kontrolētājs pats tiek kontrolēts, bet novērotājs novērots.

-Tātad iespējams, ka septiņnieki uzrauga astoņniekus un tā tālāk.

Hei, hei! Tu esi iegrimis zinātniskajā fantastikā, mans ķircinātāj Raul! Pagaidām vajadzētu aprobežoties ar interesēšanos par tiem, kas manipulē ar mums, par septiņniekiem!

Rauls šo vārdu izrunā ar izaicinājuma pieskaņu. Viņam turpmāk tie ir ienaidnieki. Es labi zinu, ka viņš nevar ciest, kad tam kaut ko liek darīt pret paša gribu. Viņa augstākā lepnuma izpausme ir uzskatīt sevi par brīvu!

Rauls vēro manus klientus. — Vai tu regulāri piepildi visas viņu vēlmes?

-Jā.'

Viņš ienirdzas.

Es arī sākumā tēloju eņģeli-tēti, kas lutina. Un redzēju rezultātus. Jo vairāk tu viņiem centies izdabāt, jo kaprīzāki tie kļūst.

Kāda starpība? Vai tad mums ir kāda cita izvēle nekā viņiem palīdzēt?

Tu maldies, saka Rauls. Mēs viņiem varam sūtīt arī pārbaudījumus. Edmonds tev droši vien jau stāstīja par labā un ļaunā taktiku. Pēc tam kad maigā veidā biju novērsis vairākas neveiksmes, nolēmu tiem dot arī kādu spērienu ar kāju, lai tos mudinātu virzīties uz priekšu. Un, vari man ticēt, tas iedarbojas daudz labāk! Viņi visi ir kā bērni. Nekas tiem nepalīdz labāk kā pēriens.

Un kā tie tavi "pērieni" izpaužas praksē?

Es, protams, izpildu viņu vēlēšanās, bet es viņiem arī uzlieku pārbaudījumus, kas tiem jāpārvar vai kas tiem vismaz liek aizdomāties. Mans padoms: nevajag baidīties tiem izraisīt krīzes situācijas, kas liek pārvērtēt dzīvi. Edmonds Velss šo metodi pat piemin savā Enciklopēdijā. Viņš to dēvē par KPD, kas ir saīsinājums "krīzēm, kas liek pārvērtēt dzīvi".

Un kādu metodi tu iesaki?

Nevis pasargā klientus, bet gan radi tiem bīstamas situācijas. Nevis glāb tos no bezdibeņiem, bet iegrūd tajos, tas viņiem ļaus labāk iepazīt savas iespējas un palielinās ticību sev. Varu galvot, ka es savus klientus nesaudzēju un galu galā viņi darbojas labāk. Viņi labāk

novērtē dzīvi, un viņu vēlmes kļūst daudz pārdomātākas izdzīvot, neslimot… Visi dižākie gari ir cietuši, pārvarot milzīgas grūtības. Daļēji arī tas viņus padarījis leģendārus…

Tomēr viņš mani vēl joprojām nav pārliecinājis.

Nedomāju, ka spēšu bargi izturēties pret saviem klientiem. Es viņiem jau esmu pārāk pieķēries…

Rauls bezcerīgi izbola acis.

-Turpini tik pret viņiem saudzīgi izturēties, un tad jau redzēsim, kuri tavējie vai manējie — beigās saņems labākas karmiskās atzīmes.

Vai tu man met izaicinājumu?

Ja tev tā labpatīk, viņš piekrīt. Katram sava eņģeļa vadības metode, un redzēsim, kurš beigās uzvarēs!

Es viņam pavaicāju, cik tālu viņš ir ticis ar Natāliju. Viņš ataicina pie sevis savus klientus, un mēs vērojam dvēseles, kas, līdzīgi sīkām zivtiņām, šaudās savos sfēriskajos akvārijos.

Vai tagad esi sapratis, kāpēc inku valdnieks mums to ieteica uzskatīt par atslēgu uz septiņnieku noslēpumu?

Tu tā domā? viņš nopūšas. Kopš tā laika es meiteni nepārtraukti vēroju. Natālija, Natālija, Natālija… Dīkdienlgs skuķis Dienvidamerikas vēstniecībā.

Un kas tava Natālija bija pirms cilvēku dzīvēm?

Viņa atradās dzīvnieku attīstības stadijā. Pērļu austere. Taču viņu nenozvejoja. Viņa nomira aiz vecuma ar visu savu pērli.

Staigāju apkārt sfēriskajam objektam.

Patinam filmu atpakaļ uz viņas iepriekšējām dzīvēm. Tur noteikti jābūt kaut kam tādam, ko mēs neesam uztvēruši. Tas nav iespējams, ka kāds tik gaišredzīgs kā inku valdnieks būtu kļūdījies.

Mēs ilgi tinam atpakaļ filmiņu ar visām iepriekšējām meitenes karmām. Un pēkšņi es salecos. Starp viņas nāves un dzimšanas datumiem ir milzīgi laika posmi, tomēr viņa tos nav pavadījusi Šķīstītavā.

-Tiešām, piekrīt Rauls. Ne uz Zemes, ne Paradīzē… Bet kur tad viņa ir bijusi? Vēl viens kosmiskā laika posms, kas mums ticis apslēpts. Tātad līdz ar Zemi un Paradīzi pastāv vēl kāda vieta, uz kurieni aizceļo dvēseles…

Kas paredzēta tādām īpaši apdāvinātām būtnēm kā Natālija Kima? Vai tu domā, ka tā varētu būt septiņnieku valstība?

Kāpēc gan ne? Tomēr atbildi uz to zina tikai viņa pati.

73. enciklopēdija SIEVIEŠU KULTS.

Vairumam civilizāciju izcelšanās balstīta uz dievietes mātes kultu, ko piekopa sievietes. Tā rituālus veidoja trīs galvenie notikumi sievietes dzīvē: 1) mēnešreizes, 2) kļūšana par māti un 3) nāve. Vēlāk vīrieši mēģināja atdarināt šīs primitīvās reliģijas. Priesteri bija aizguvuši garās sieviešu kleitas.

Tāpat arī Sibīrijas šamaņi uz savas iniciācijas ceremoniju turpina pārģērbties par sievietēm un visās kultūrās sastopama dieviete māte-radītāja.

Lai sekmētu katoļu reliģijas izplatību starp pagāniem, kristieši galveno lomu piešķīra Jaunavai Marijai, un šīs jaunās dievietes oriģinalitāte slēpās tajā faktā, ka viņa bija nevainīga.

Tikai viduslaikos kristīgā ticība beidzot sarāva saites ar agrāko laiku sieviešu kultiem. Francijā tika dots rīkojums vajāt "melnās jaunavas" apbrīnotājus, visās malās dega sārti, kas bija iekurti "burvēm" (kuru bija daudz vairāk nekā "vīriešu-burvju").

Kopš tā laika vīrieši visiem spēkiem centās sievietes nepielaist misticisma jomai. Izzudis ne tikai sieviešu kults, bet arī sievietes-priesterienes kults, bet pārkrustās Dieva Tēva, Dieva Dēla un Svētā Gara vārdā.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

74. žaks. 16 gadi

Šogad van Lizbetes jaunkundze ir pārcēlusies citur, tālu prom no Perpiņānas. Jūtos tikpat nomākts kā tad, kad aizbrauca Martina. Kāpēc sievietes mani pamet tieši tad, kad viņas man tik ļoti iepatikušās?

Tāpat kā Martina, pirms prombraukšanas van Lizbetes jaunkundze dod man padomu: "Meklē savu īsto vietu. Kad būsi to atradis, tev vairs nevajadzēs cīnīties." Un pārdomām van Lizbetes jaunkundze man atstāj ar mašīnu rakstītu lapiņu. Kad esmu palicis viens, rūpīgi izpētu savu guvumu. Tas ir uz mašīnas rakstīts fragments no Edmonda Velsa Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijas II sējuma.

Van Lizbetes jaunkundzes izraudzītajā fragmentā tiek aplūkots eksperiments, kas veikts ar žurkām 1989. gadā Nansī pilsētā. Lūk, ko tas vēsta:

"Žurkas ir lieliskas peldētājas. Lai pārliecinātos par šīm spējām, Nansī Universitātes dzīvnieku izturēšanās pētniecības nodaļas zinātnieki izveidojuši būrīti ar vienu pašu izeju tuneli, pa kuru var nonākt kādā nelielā baseinā zem ūdens. Tā virspusē nav iespējams nokļūt, jo to sedz plāksne, tādēļ žurkām nākas nirt, aizturot elpu, lai šķērsotu baseinu un dotos pēc pārtikas uz graudu krātuvi, kas novietota baseina otrā galā. Sākumā visas žurkas mēģina peldēt, tomēr pamazām tās savā starpā sadala lomas. Būrī, kurā atrodas sešas žurkas, gluži spontāni rodas divas žurkas ekspluatatores, divas ekspluatētās, viena — autonomā žurka un viena žurka grēkāzis.

Ekspluatētās žurkas peld pakaļ graudiem, bet ekspluatatores tām atņem viņu barību. Tikai tad, kad ekspluatatores pieēdušās, ekspluatētās žurkas drīkst barību sadalīt savā starpā.

Autonomā žurka ir žurka, kas peld pakaļ tikai pati savai barībai un atgriezusies izcīna sīvu cīņu, lai varētu to apēst pati.

Kas attiecas uz grēkāzi, kura nespēj ne peldēt, ne terorizēt pārējās žurkas, tai nav citas izvēles kā samierināties ar graudu pabirām.

Visas žurkas dara pāri žurkai-grēkāzim, un visas ekspluatatores uzbrūk ekspluatētajām, lai tās neaizmirstu savas lomas. Tomēr vissatraucošākais ir, lūk, kas: ja vienā būrī ievieto tikai žurkas-ekspluatatores, tās visu nakti cīnās, bet no rīta atkal sadalījušas lomas tāpat kā iepriekš divas ekspluatatores, divas ekspluatētās, viena autonomā žurka un viens grēkāzis.

Tas pats notiek, ja būrī ievieto tikai ekspluatētās, autonomās žurkas vai grēkāžus. Visos gadījumos atkal notiek tāda pati lomu sadalīšana.

Eksperimentētājs palielinājis žurku skaitu, līdz vienā būrī tika

ievietotas divsimt žurkas. Nākamajā rītā bija radusies superekspluatētāju šķira, kas bija izveidojusi vairākus sīko ierēdņu slāņus, lai saglabātu savu autoritāti un tik ļoti nenogurtu. Tām vairs nebija nepieciešams terorizēt ekspluatētās žurkas, jo citas žurkas to izdarīja viņu vietā. Vēl viens pārsteigums bija tas, ka šīs hierarhijas zemākajā līmenī žurkas-grēkāži tika vēl vairāk mocītas.

Par brīdinājumu pārējām trīs no viņām savas ciltsmāsas saplosīja gabalos un "piesita krustā" pie būra režģiem.

Nansī zinātnieki savos pētījumos gāja vēl tālāk. Viņi atvēra savu pētījumu objektu galvaskausus un veica smadzeņu sekciju. Viņi atklāja, ka tās žurkas, kurām bija visvairāk stresa šūnu, nebija vis grēkāži vai ekspluatētās, bet gan ekspluatatori, kuri baidījās, ka varētu zaudēt savu privileģēto statusu un ka pašām būtu jāpeld pakaļ savai barībai."

Atkal un atkal no jauna es pārlasu šo rakstu, lai pilnībā izprastu tā nozīmi. Kāpēc van Lizbetes jaunkundze man iedeva izlasīt tieši šo tekstu? Noteikti, lai palīdzētu, viņas vārdiem runājot, "atrast savu vietu". Jo arī cilvēkiem, tiklīdz to skaits pārsniedz divus, parādās ekspluatatori un ekspluatētie. Tieši tā Bounty dumpinieki, kas sākumā bija nemiernieki un ideālisti, beigās cits citu nogalināja. Tāpat izskaidrojamas arī komunisma un kristietības neveiksmes un visu politisko kustību neveiksmes neatkarīgi no tā, vai tās organizē dumpinieki, utopisti vai garīdznieki.

Tas, ko apraksta Edmonds Velss, ir grupu dzīves lāsts. Lai kādi arī būtu sākotnējie nodomi, vienmēr atrodas kāds, kas kāpj citiem uz galvas. Un, ja ekspluatētāji atsakās uzņemties šādu lomu, tad ekspluatētie viņus piespiež to izdarīt! Strādniekiem vajadzīgi priekšnieki, mācekļiem vajadzīgi guru, bet valstu pilsoņiem prezidenti! Cilvēkiem tik ļoti bail no brīvības, bail pašiem domāt un pieņemt lēmumus…

Es vēlētos būt Autonoms.

Autonoms, tam pievienojot vēl trīs A: Anarhists, Autodidakts, Agnostiķis.

75. venera. 16 gadi

Mana vēlēšanās ir piepildījusies. Vecāki vairs nestrīdas. Pirms sešiem mēnešiem atvadu vietā tētis uzrakstīja vēstuli:

"Man apnicis dzīvot kopā ar histēriķi un anoreksijas slimnieci! Es šķiros: mans jurists jūs par visu informēs." Man ir sešpadsmit gadu. Esmu jau liela. Pati pelnu sev iztiku. Negribu vairs velti izniekot savas lūgsnas, vēloties, lai viņi salabst. Tad jau labāk lūgt kaut ko tādu, kas varētu iepriecināt mani pašu.

Vakar vakarā sapņoju, ka gūstu lielus panākumus skaistumkonkursā. Visa pasaule man metas pie kājām un apgalvo, ka es esmu visslaidākā un visskaistākā. Man šķiet, ka tas ir jauns mērķis, ko vajadzētu sasniegt, lai mani izraudzītos Miss Universe konkursam. It kā žūrijas komisija būtu pārliecināta, ka bez planētas Zemes un tās iedzīvotājiem arī visā Kosmosā nav vairs nekādu citu skaistuļu.

76. igors. 16 gadi

Kolonijā es izkopju savu pokera spēlētāja meistarību. Man izdodas atšifrēt ne tikai sejas izteiksmi, bet arī visniecīgākās roku un plecu kustības un pat acu varavīksnenes sašaurināšanos.

Esmu iemanījies pat, tieši uz kādu nelūkojoties, sajust, kad pārsteigumā vai gandarījumā pretinieks nedaudz sarauc uzacis. Pamanu ari asinsvadus, kas atrodas uz sejas, jūga vēnu, kad tā deniņos pēkšņi sāk straujāk pulsēt. Un ādamābolu, kad tiek norītas siekalas. Tomēr visvairāk man pavēsta lūpas.

Kaut kas traks, kā šie divi sārtie muskuļi nodod manu pretinieku domas. Ļoti maz ir tādu spēlētāju, kas prot pārvaldīt savas lūpas. Ja runājam par mani, tad esmu izgudrojis kādu triku izaudzējis ūsas, kas aizēno manu muti.

Turklāt tās aizsedz manu padeguni, kas, drusku par daudz padziļināta, atgādina zaķalūpu.

Spēlēju pokeru ar apsargiem. Spēlējam uz cigaretēm. Viņi mani mudina dzert šņabi, jo iedomājas, ka iereibušam man mazāk veiksies. Viņi nezina, ka šņabi iepazinu jau mātes miesās. Izliekos, ka esmu viegli iereibis. Un uzvara atkal ir mana.

Palīgā!

Pazīstu Vaņas balsi. Metos palīgā, pametot uz galda viena masta kārtis ar dūzi kombinācijā, uz kuru esmu uzlicis divsimt cigarešu. Kārtējo reizi mans draugs iekļuvis nepatikšanās. Liela auguma labi noaudzis tips grasās viņu apdullināt. Kā vienmēr, arī šoreiz es izglābju savu aizbilstamo, taču Vaņa izmanto to, ka esmu šo tipu sagrābis aiz apkakles, pakampj kādu pudeli un to sašķaida viņam pret galvu. Tips smagi noslīgst zemē.

Tikai pēc šī sitiena ierodas apsargi. Dažas minūtes vēlāk arī direktors ir klāt. Viņš jautā, kurš paveicis šo noziegumu. Vaņa norāda uz mani. Pēkšņi saprotu, ka patiesībā viņš mani ienīst. Jau kopš Sanktpēterburgas bērnunama laikiem, jo vienmēr par visu viņam bijis jābūt man pateicīgam. Ar katru reizi, kad es viņam steidzos palīgā, viņš mani ienīdis arvien vairāk. Nespēdams man atlīdzināt uzkrātos parādus, viņš iegrimis naidā.

Otram var piedot daudz, tikai ne to, ka viņš tev ir palīdzējis.

Šī ir otrā mācība, ko esmu ieguvis šajā pāraudzināšanas iestādē. Palīdzēt tikai tiem cilvēkiem, kas to spēj izturēt, vēlāk jums nepārmetot. Un tādu nav daudz.

Turpmākais norisinās ļoti ātri. Es pat nepūlos skaidrot patiesību, jo zinu, ka viņi man tāpat neticēs. Redzot, kāds vārgulis ir Vaņa un cik labi noaudzis es, uzreiz skaidrs, kurš no mums abiem piebeidzis upuri.

Nevēlos vairs ilgāk uzkavēties šajā kolonijā. Tas noticis tieši īstajā

brīdī. Tieku nogādāts psihiatriskajā slimnīcā sevišķi bīstamiem noziedzniekiem, kas atrodas Brestlitovskā. »

77. sibēliuss

Nelielā zāle iztapsēta ar sarkanu audumu. Natālija kopā ar brāļiem piedalās hipnozes seansā. Viņi ir tā aizrāvušies, ka ieņēmuši vietas pirmajā rindā.

Afišā redzams hipnotizētājs Sibēliuss no Francijas. Viņš iznirst prožektoru gaismā melnā, ar zīdu apšūtā smokingā un cildina suģestijas spējas. Viņš nolasa nelielu lekciju par negaidīto zinātnes pavērsienu un secina, ka pietiek ar pārliecību apliecināt visu, ko mēs vēlamies, un ļaudis tam noticēs. Sibēliuss apgalvo, ka jebkuru no skatītājiem var pārliecināt kļūt par dēli. Viņš aicina šim eksperimentam pieteikties kādu brīvprātīgo. Noklaudz paceļamais sēdeklis, un pieceļas kāds malā sēdošs jauns vīrietis džinsos.

Drīz vien Sibēliuss pārbauda savu iedarbību uz šo "izmēģinājumu trusīti". "Jūs esat sastindzis, jūs esat pavisam sastindzis," viņš atkārto un tad paziņo: "Jūs esat dēlis! Nekustīgs kā dēlis, jūs vairs nespējat pakustēties, jūs esat sastindzis, jūs esat dēlis, jūs esat dēlis!"

Piepalīdzot pusaudzei asistentei (viņa tomēr ir nedaudz vecāka nekā Natālija), Sibēliuss uzstutē nohipnotizēto uz diviem krēsliem: uz viena galvu, bet uz otra kājas. Tad viņš uzaicina trīs skatītājus, lai tie uzrāpjas «izmēģinājumu trusītim» uz vēdera, kurš, būdams īsts lietaskoks, paliek nelokāms.

Atskan ovācijas.

Natālija Kima aplaudē no visa spēka. Šī izrāde šķiet gluži kā pateicība par viņas pašas darbu. Lai gan ar niecīgiem līdzekļiem, tomēr kopumā viņa spēj tikt galā tikpat labi kā profesionālis.

Tagad Sibēliuss aicina uz skatuves piecus brīvprātīgos. Savos indiešu muslīna svārkos un ceriņkrāsas blūzītē, garajiem, melnajiem matiem krītot pār pleciem, Natālija pirmā steidzas turp.

Hipnotizētājs brīvprātīgajiem izdala banānus un mudina tos nogaršot. Cits pēc cita viņi nokož pa kumosiņam.

Kāda garša ir šim auglim? Sibēliuss jautā.

Banāna garša, visi korī atbild.

Ļoti labi, tagad es jūs pārliecināšu, ka tas vairs nav banāns, bet gan citrons. Tas ir citrons. Tas ir citrons. Tas ir skābs citrons!

Natālija sāk uzmanīgi aplūkot banānu, ko tur rokās,un Sibēliuss tūlīt sāk ar vinu sarunāties.

Jums ir jaukas apzeltītas brilles, jaunkundz. Vai esat tuvredzīga vai tālredzīga?

Tuvredzīga, meitene atbild.

Tad man jāatvainojas, jo šis triks uz tuvredzīgajiem neiedarbojas. Varat atgriezties savā vietā. Es aicinu citu brīvprātīgo, vēlams, bez brillēm.

Natālija atgriežas pie saviem brāļiem:

Viņš mani aizdzina, jo es atklāju krāpšanu. Banāna mizā bija neliels caurumiņš. Tajā viņš noteikti ar šļirci ir iešļircinājis citrona sulu.

Uz skatuves visi nomizo banānus, bet pēc tam apliecina, ka banāni tiešām garšojuši pēc citroniem.

Atskan aplausi. Natālija Kima pielec kājās un iesaucas:

Viņš ir krāpnieks! un, pārspējot protesta kliedzienus, vina atmasko šo viltību.

Zālē iestājas apjukums, bet tad atskan saucieni: "Atdodiet naudu, atdodiet naudu!" Skatītājiem svilpjot un klaigājot, Sibēliuss steidz nozust aiz kulisēm. Priekškars nolaižas, bet brīvprātīgie apjukuši atgriežas savās vietās.

Natālija izmanto šo jezgu, lai ielavītos mākslinieka grimētavā, kur Sibēliuss, apsēdies pie sava galdiņa, jau noņem grimu, uzmanoties, lai nesasmērētos viņa skatuves tērps.

Kāda neredzēta nekaunība šeit ierasties! Es jums paldies vis netaisos teikt, jaunkundz! Jūs sabojājāt visu manu priekšnesumu! Es pieprasu, lai jūs nekavējoties atstājat grimētavu!

Uz Natāliju tas neatstāj ne vismazāko iespaidu.

Cik žēl, ka jūs diskreditējat hipnozi! Acīmredzot jūs tai pietiekami neticat, taču es gan zinu, ka tā darbojas.

To vajadzētu izņemt no cirka un varietē priekšnesumiem un apgūt universitātēs un laboratorijās.

Jums taisnība, Sibēliuss, jau nedaudz nomierinājies, piekrīt, turpinādams ar sūkli noņemt grimu. Hipnoze tiešām iedarbojas, taču ne vienmēr. Un es nevaru uzņemties risku izgāzt savu uzstāšanos. Tādēļ man jāveic šādi "drošības pasākumi".

Kādi drošības pasākumi?

Ja jau jūs interesējaties par hipnozi, tad zināt, ka tā iedarbojas tikai uz divdesmit procentiem cilvēku. To atklāja Zigmunds Freids, kad viņš šo metodi izmantoja darbā ar saviem pacientiem. Tādēļ priekšnesumos man nākas izmantot savus līdzzinātājus, kas izliekas par brīvprātīgajiem.

Natālija Kima sarauc uzacis.

Bet jūs taču vismaz protat hipnotizēt?

Bet protams! iesaucas mākslinieks. Es to esmu ļoti nopietni apguvis un pat veicis zinātniskos pētījumus.

Redzot nosodījumu savas sarunu biedrenes skaistajā sejā, viņš nopūšas.

Kaut kā taču jānopelna iztika. Galu galā man taču ir ģimene! Nesteidzieties pārāk ātri izdarīt secinājumus par cilvēkiem! Redzēs, kā pati vēlāk tiksiet galā, kad jums būs jānodrošina sava ģimene.

Lai neko nepalaistu garām, mēs ar Raulu jau esam ar deguniem

gandrīz ieurbušies lodē.

Mans draugs iepriecināts pavēsta, ka izmantos šo gadījumu, jo korejietes mīklu atrisinās vai nu tagad, vai nekad.

Ar šarlatāna palīdzību?

Patiesībā viņš nemaz nav šarlatāns. Es pat teiktu, ka viņš ir labs medijs, Rauls turpina. Es jūtu, ka spēju

vinu ietekmēt.

Tiešām?

Nūja, esmu viņam jau pieslēdzies tāpat kā toreiz kakim. Patiešām, izskatās, ka tur, lejā, Sibēliusam uznākusi migrēna. Kad viņš pieskaras pierei, Natālija grasās aizlaisties.

Neejiet projām, saka Sibēliuss. Jūs man netraucējat, tas ir… kaut kas man liek domāt, ka man jūs noteikti jānohipnotizē…

Tagad es uztveru sava vecā drauga domu. Viņam taisnība— šis ir vienīgais gadījums, kad iespējams gūt virsroku pār Natāliju.

Vai protat hipnotizēt? Sibēliuss viņai jautā.

Jā, nelieloties varu teikt, ka mēs ar brāļiem apguvām hipnozi kā amatieri pašmācības ceļā, izmantojot kādu grāmatu, un sasniedzām diezgan labus rezultātus.

Vīrietis viņu pārtrauc.

Vai jūs jau pamēģinājāt regresiju?

Nē. Kas tā tāda?

Tas nozīmē atgriezties savās iepriekšējās dzīvēs, — Sibēluss paskaidro.

Natālija Kima šķiet ieintriģēta. Viņa vienlaikus gan baidās, gan vēlas atsaukties uz hipnotizētāja uzaicinājumu.

-Vai tas ir bīstami? viņa jautā, lai iegūtu laiku.

Tieši tikpat, cik pati hipnoze, mākslinieks atbild ķemmēdams matus.

Un ko jūs man liksiet atkal izdzīvot?

Jūsu dzimšanu un varbūt arī iepriekšējo dzīvi.

Rauls mudina jauno talantu piekrist. It kā pati pret

savu gribu Natālija piekrīt. Tad Sibēliuss aizbultē ģērbtuves durvis, izslēdz telefonu un liek meitenei aizvērt acis un atbrīvoties.

Eksperiments ir sācies.

Viņš liek tai vizualizēt kāpnes un pa tām nokāpt desmit pakāpienus zemāk, pretim savai zemapziņai. Tāpat kā zemūdens niršanā viņš virzās uz priekšu, pārvarot vairākus līmeņus. Nokāpjot desmit pakāpienus, iestājas viegla relaksācija, nākamos desmit dziļa relaksācija, bet vēl desmit viegla hipnoze. Pēc četrdesmit pakāpieniem viņa ir ieslīgusi dziļas hipnozes stāvoklī.

Vizualizē savu vakardienu un pastāsti man, ko tu redzi.

Ogļmelnās acis aizvērusi, Natālija atsauc atmiņā gluži parastu dienu, ko viņa kopā ar brāļiem pavadījusi vēstniecībā, mācoties par

tibetiešu budismu un šamaņiem.

Tagad vizualizē dienu pirms nedēļas.

Viņa apraksta vēl vienu rītu un pēcpusdienu, kas ne ar ko īpašu neizceļas.

Pastāsti, kas notika tieši pirms mēneša.

Sākumā viņa minstinās, tad tomēr uztver notikumu

pavedienu. Tas pats atkārtojas ar vienu, pieciem un desmit gadiem. Natālija uztver notikumu pavedienu, nedaudz vilcinās un tad sāk stāstīt. Beidzot Sibēliuss nolemj likt tai vēlreiz pārdzīvot savu dzimšanu.

Vienlaikus gan pārsteigtā, gan aizkustinātā balsī korejiete pastāsta, kā viņa redz sevi izkļūstam no mātes miesām.

Ļoti labi. Mēģini iztēloties savu seju, kad tu biji embrijs, un virs tās novietot to seju, kāda tev bija iepriekšējā dzīvē. Fiksē šo seju un izdzīvo tās pēdējos mirkļus.

Natālijai piemetušies drebuļi. Viņai saceļas temperatūra un seja krampjaini raustās. Rauls Sibēliusam norāda, ko tieši vaicāt. Viņš to pilnībā kontrolē.

Es jautāju draugam: Vai tā drīkst darīt?

Es nezinu. Drīz mēs to redzēsim.

Vina klientes trauslais ķermenis konvulsīvi raustās.

Meitene svaidās.

Izbeidz, Raul! Vai tad tu neredzi, kā viņa cieš? Liec, lai Sibēliuss pārtrauc šo seansu.

-Tas nav iespējams. Ja tas ir sākts, tad jānoved līdz galam.

Natālija plaši atver acis, tomēr tās skatiens neredz ģērbtuvi. Tas vērsts pagātnē.

Ko tu redzi?

Izskatās, ka Natāliju pārņēmusi panikas lēkme. Viņa elpo ar grūtībām, gandrīz smokot. Gaišzilā blūze mirkst sviedros.

Izbeidz, Raul! Izbeidz!

Tagad, kad esmu tik tuvu mērķim? Par to nevar būt ne runas. Citādi vajadzēs atkal visu sākt no sākuma.

Ko tu redzi? Ko tu redzi? bez apstājas atkārto hipnotizētājs.

Pirms sastinga, Natālija noraustās, it kā to būtu pārbiedējis kāds šausmīgs skats. Viņa sāk runāt citādā balsī, nekā mēs līdz šim tikām dzirdējuši:

Es mirstu. Es slīkstu. Man nav ko elpot. Palīgā!

— Viss būs labi. Es esmu tepat blakus, viņu mierina Sibēliuss. Atgriezies savā iepriekšējā dzīvē, un tad tu izkļūsi no ūdens.

Viņa tiešām nomierinās un nosvērtā balsī pastāsta, kā noslīkusi. Viņa peldējās Bali, kad kāds milzīgs vilnis to aiznesa tālu no krasta. Viņai vairs neizdevās izkļūt krastā. Meitene juta, kā ūdens tai piepilda plaušas. Lūk, kādēļ viņai bija šī neprātīgā ūdens fobija un astmas

lēkmes. Kad viņa šādi ir atrisinājusi savas pašreizējās dzīves noslēpumu, meitene atkal atgūst pašpaļāvību, un tas viņu mudina turpināt. Viņa stāsta, kā norit ikdienas dzīve uz kādas Indonēzijas arhipelāga salas, par turienes mūziku, ēdienu, sarežģītajiem dzīves un sabiedrības noteikumiem, savu dejotājas izglītību, par to, ar kādām grūtībām izdevās savākt naudu, kas bija nepieciešama, lai iegādātos skatuves tērpu, par smago darbu, izmantojot kādu spēli ar sēkliņām, lai pēc iespējas labāk iemācītos izliekt roku pirkstus.

— Rokā ir! Rauls plātās. — Pašos dvēseles dziļumos. Neviens, izņemot viņu, netiek klāt šim tik personiskajam seifam.

Natālija stāsta par savu Bali dejotājas dzīvi, pēc tam par Ziloņkaula Krasta tamtama spēlētājas dzīvi, tad par Maltas miniatūru gleznotājas dzīvi un koka figūriņu griezējas dzīvi Lieldienu salā.

Rauls sakoncentrējas, lai labāk vadītu savu mediju.

Un kas notika starp šīm divām dzīvēm? — skandē Sibēliuss.

Natālijai Kimai vajadzīgs laiks, lai atbildētu.

Kas notika starp šīm divām dzīvēm? hipnotizētājs neatlaižas.

Korejiešu meitene joprojām klusē. Viņa vairs nekustas un tik tikko elpo. Natālija šķiet rāma, it kā būtu nokļuvusi atpakaļ realitātē, kas to vairs nebiedē.

Es…

Kur tu atrodies?

Es… es… es esmu citur.

Kur? Kur tieši? Kurā kontinentā?

Viņa atkal nodreb.

Citur. Ne uz Zemes.

Dzirdu, kā Raula balss gandrīz aizstāj Sibēliusa balsi.

Ne uz Zemes?

Pirms tam… pirms šīs dzīves es dzīvoju uz… citas planētas.

78. enciklopēdija TRĪS REAKCIJAS.

Savā darbā Bēgšanas slavinājums biologs Anrī Laborī stāsta, ka, saskaroties ar pārbaudījumiem, cilvēkam atliek tikai izvēle: 1) cīnīties, 2) nedarīt neko, 3) bēgt.

Cīnīties. Tā ir visdabiskākā un visveselīgākā reakcija. Ķermenis nav spējīgs izturēt psihosomatiskus bojājumus. Uz sitienu tas atbild ar sitienu. Tomēr šai reakcijai ir daži trūkumi. Tā mēs nokļūstam atkārtotas agresijas spirālē. Beigās vienmēr sastapsiet kādu, kas būs par jums stiprāks un jūs nokautēs.

Nedarīt neko. Tas nozīmē apslāpēt dusmas un izturēties tā, it kā jūs agresiju nebūtu pamanījis. Mūsdienu sabiedrībā tas ir vispieņemamākais un visplašāk izplatītais izturēšanās veids. To dēvē par "apspiestu darbību". Jūs vēlaties "sadot pretiniekam pa purnu", taču apzināties, ka tā tiksiet ierauts šajā spēlē, kurā jums vajadzēs sist pretim un iesaistīties agresijas spirālē, un apslāpējat niknumu. No šī brīža pretiniekam neiesisto dūres sitienu mēs paturam sevī. Šāda situācija izraisa psihosomatiskās saslimšanas: čūlas, psoriāzi, neiralģiju un reimatismu…

Bēgt. Izšķir vairākus bēgšanas veidus.

Ķīmiskā bēgšana. Alkohols, narkotikas, tabaka, antidepresanti, nomierinošie līdzekļi un miega līdzekļi. Tie ļauj aizmirst vai vismaz mazināt pārciestā uzbrukuma iespaidu. Cilvēks aizmirstas. Apreibst. Guļ. Un viss pāriet. Taču šis bēgšanas veids izmaina reālās pasaules redzējumu, un vēlāk cilvēks vairs nespēj izturēt reālo pasauli.

Ģeogrāfiskā bēgšana. Tās būtība ir nemitīga pārvietošanās. Tiek mainīts darbs, draugi, mīlestības un dzīvesvieta. Tādējādi tiek panākts, ka problēmas ceļo, tomēr atrisinātas netiek. Tiek mainītas dekorācijas, un tas pats par sevi jau šķiet uzmundrinoši.

Un beidzot, bēgšana mākslā. Tās būtība ir savas dusmas, niknumu un izmisumu transformēt mākslas darbos, filmās, mūzikā, grāmatās, skulptūrās un gleznās… Visu, ko cilvēks pats neuzdrošinās pasacīt, viņš liek pateikt saviem iedomātajiem varoņiem. Tas vēlāk var izraisīt katarsi.

To izjūt arī cilvēki, kuri redz, kā viņu varoņi atriebjas par viņiem nodarīto.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

79. fredijs ir kopā ar mums

— Uz citas planētas! Jūs jokojat!

Šoreiz Fredijs Maiers jūtas aizkustināts. Kaut gan mūsu draugs ir pārliecināts, ka cilvēce pati dodas pretim savai bojāejai, tomēr viņu pārņēmusi ziņkārība. Viņš vēlas uzzināt, kā uz kādas citas planētas dzīvo "cita civilizācija".

Viņš apsēžas un aicina arī mūs ieņemt vietas sev blakus. Sēdēt gan nemaz tik ērti nešķiet, jo mēs atrodamies levitācijas [14] stāvoklī, taču, tā kā tas ir cilvēku paradums, tad mums sagādā prieku to atdarināt. Tas, protams, ir tādēļ, ka atsauc atmiņā tās garās sarunas, kad mēs kopā ieturējāmies pie lielā pusdienu galda Buttes-Chaumont restorānā.

-Atklāt šo planētu nebūs viegli, rabīns skaļi sarunājas pats ar sevi. Tikai mūsu Galaktika, Piena Ceļš, vien jau sastāv no 200 miljardiem zvaigžņu. Ap katru zvaigzni riņķo vidēji desmit planētas, tā ka mums darba netrūks, draugi.

Rauls atgādina, ka esam atbrīvojušies no sava materiālā veidola, tāpēc varam pārvietoties galvu reibinošā ātrumā.

— Tā ir, taču milzīgajā kosmosā tas ir tāpat kā pārvietoties lēnām nelielā teritorijā. Viss ir relatīvi, uzsver Fredijs.

— Turklāt — ar ko lai sāk? Uz kuru pusi dosimies? Izrakt šo apdzīvoto planētu starp visām neapdzīvotajām ir tāpat kā atrast adatu siena kaudzē, tagad ari es sāku gausties.

Mana piezīme šķiet pēkšņi atdzīvinājusi Frediju.

Viss atkarīgs no tā, kādu metodi izraudzīsimies. Lai atrastu adatu siena kaudzē, tā jāaizdedzina, bet pēc tam ar magnētu jāpārmeklē pelni.

Viņa seja ir pilnīgi izmainījusies -, tagad tā staro. Ja viņš nebūtu eņģelis, turklāt vēl akls, tad, iespējams, es pazītu šo degsmi, kāda mūs agrāk pārņēma, kad devāmies iekarot jaunas pasaules.

Dodamies… uz priekšu, nojaukt nezināmā robežas!

Drudžaina prieka pārņemts, Rauls piebilst:

Uz priekšu, iekarosim… dievu pasauli!

2. SFĒRAS UN ZVAIGZNES

.

80. venera. 17 gadi

Kopš tētis no mums aizgājis, dzīvoju kopā ar mammu, un tas tik tiešām nav viegli. Visi viņas niecīgākie trūkumi

ikdienā kļūst neizturami.

Vakaros visbiežāk divatā ēdam vakariņas un strīdamies. Māte man pārmet, ka es pietiekami neievēroju slaido līniju. Atzīšos, ka pēc anoreksijas perioda man sācies bulīmijas periods. Tēta trūkums izraisa paaugstinātu apetīti. Es ēdu kūkas veseliem kalniem. Tās man palīdz izturēt dzīvi, mammu un aizvien pieaugošās fotostudiju prasības.

Pārvaldīt savu ķermeni nav slikti, tomēr palaisties ir vēl patīkamāk.

Man ir tikai septiņpadsmit gadu, bet šķiet, ka tik daudz jau piedzīvots un tik daudz apēsts…

Anoreksijas periodā mans svars bija nokrities līdz trīsdesmit pieciem kilogramiem. Bulīmijas periodā es sveru astoņdesmit divus kilogramus. Jāatzīst kad es ēdu, tad ēdu tā pamatīgi. Ne tikai kūkas, bet arī pupiņas tomātu mērcē bundžām vien es tās noriju tāpat, aukstas, nemaz nesildot. Cukurgraudus. Majonēzi, ko izsūcu no tūbiņas kā dzērienu. Un sviestmaizes, kam pārkaisīts kakao pulveris. Tās es varu apēst tonnām vien.

Ja mamma ar mani sarunājas, tad vienīgi tādēļ, lai izteiktu pārmetumus, taču es atbildu: jo vairāk viņa mani lamā, jo vairāk man gribas ēst. Tas šķiet kā bumeranga efekts pēc tam, kad biju atklājusi, kā valdīt pār savu ķermeni, ierobežojot ēšanu, tagad mans ķermenis man aizvien vairāk derdzas. Man tas šķiet kā atkritumu spainis, ko es piepildu, lai sevi sodītu.

Allaž man kaut kas ir mutē košļājamā gumija, konfekte, lakricas gabals, un es visu laiku gremoju.

Kopš esmu pieņēmusies svarā, modeļu aģentūras vairs pēc manis tā netīko. Dažas pat ļaunā priekā man piedāvā nofotografēties pēc tam/pirms tam, kas reklāmās tiks pasniegtas kā pirms tam/pēc tam. Tā tiek tirgotas brīnumdiētas, kas man šķietami likušas novājēt.

Māte man velta neskaitāmus pārmetumus. Es ne tikai nenesu peļņu, bet mani mielasti turklāt vēl arī dārgi izmaksā. Taču, jo vairāk māte mani strostē, jo vairāk es ēdu.

Mans vienīgais mierinājums ir Džims. Džims ir vienreizīgs puisis. Reiz, kad māte mani apmētāja ar šķīvjiem, lai pierādītu savu taisnību, es bēgot aizcirtu durvis un sastapu Džimu, kaimiņu, kas dzīvo blakusdzīvoklī. Viņš ir ģeogrāfijas students. Uz mani, kam pāragrās modeles karjeras dēļ neko daudz nav sanācis mācīties, tas atstāj milzīgu iespaidu.

Mēs ilgi runājam par tālām zemēm. Viņš man skaidro, ka pasaule

ir plaša un ka salīdzinājumā ar šo bezgalību manas problēmas ir niecīgas. Tas man šķiet jauki. Mēness gaismā mēs skūpstāmies.

Pēc nedēļas mēs jau mīlējāmies. Man tā ir pirmā reize. Un sevišķi labi tas nesanāk.

Cenšos pārtraukt ēšanu, tomēr man tas neizdodas. Mana cīņa ar ēdienu patiešām ir sīva. Lai ēdiens manā

ķermenī neuzkrātos, nolemju lietot caurejas līdzekļus. Nesen pat apguvu labu paņēmienu, kā izraisīt vemšanu. Lai visu atvemtu tualetes podā, iebāžu divus pirkstus dziļi rīklē.

Vaicāju Džimam, vai es viņam nešķietu pārāk resna. Man patīk resnās, viņš atbild. Es saku, ka savā laikā, pirms kļuvu resna, biju topmodele un cerēju kļūt par Miss Universe. Viņš atbild, ka viņam es tāpat esmu skaistākā meitene pasaulē.

Lai nesabojātu jauko noskaņu, tovakar nevēlos mīlēties un atvadoties mēs nevainīgi skūpstāmies. Tas divkāršo manu apņemšanos. Es sevi saņemšu rokās. Es kļūšu par Miss Universe \parPierunāju māti, lai ļauj man veikt liposakciju. Tas atkal tiek uzticēts Ambrozio di Rinaldi Mikelandželo ar skalpeli. Ar vietējo anestēziju pati varu sekot visam notiekošajam. Viņš man ciskās ievada caurulītes un

tad iedarbina sūkni. Atskanot dīzeļmotora dūkoņai, tas izsūknē šķidrumu, kas ieplūst caurspīdīgās caurulītēs. Sākumā pārsteigta pamanu, ka sūknis pumpē tikai asinis, un man bail, ka zaudēšu visas asinis, taču pamazām asinis kļūst dzidrākas, līdz tās ir rozā krāsā, bet pēc tam kļūst tikko gaiši sārtas. No putukrējuma konsistences tās pāriet uz sīrupa biezumu. Ambrozio di Rinaldi man skaidro, ka caurules jāievieto dažādās vietās, lai izvairītos no tā, ko viņš dēvē par "gofrēta skārda" efektu.

Var jau būt, ka Ambrozio pakalpojumi ir pārāk dārgi, tomēr, par laimi, prasmē novērst "gofrēta skārda" efektu viņš ir pārāks par visiem.

Krēmīgajai konsistencei seko iebiezināta konsistence. Viņš aizvāc visu lieko svaru no maniem gurniem, un tas mani vēl vairāk iepriecina tādēļ, ka pat savā visļaunākajā anoreksijas periodā es novājēju augšdaļā, bet nepietiekami apakšdaļā.

Kad izrakstos no klīnikas, Džims man atnes ziedus. Taču tagad, kad esmu slaida un skaista, vairs nevar būt ne runas par to, ka es varētu palikt kopā ar tādu tipu, kam patīk resnās!

Vēlos kļūt par Miss Universe.

81. igors. 17 gadi

Kad žēlojos par mazgadīgo pāraudzināšanas iestādi Novosibirskā, es kļūdījos. Brestļitovskas psihiatriskajā slimnīcā sevišķi bīstamiem noziedzniekiem ir daudz sliktāk. Mazgadīgo noziedznieku kolonijā mēs ēdām gaļas atliekas, kas bija sabojājušās, bet šeit gaļas nav vispār, it kā trakos tā varētu uzbudināt.

Mazgadīgo pāraudzināšanas iestādē matrači mudžēja no blaktīm, toties šeit mēs guļam uz nerūsējoša tērauda režģiem.

Pāraudzināšanas iestādē oda pēc puvuma, bet šeit viss ož pēc ētera. Tur viss bija netīrs, šeit viss ir ļoti tīrs.

Pāraudzināšanas iestādē žēlojos par to, ka naktī dzirdu kliedzienus, turpretī šeit dzirdami smiekli. Šie smiekli ir briesmīgi.

Šeit man ir tikai viens istabas biedrs. Aleksandrejs.

Aleksandrejs visu nakti sarunājas pats ar sevi. Viņš sludina, ka mēs visi nomirsim, ka Apokalipses četri jātnieki jau apseglojuši savus zirgus. Mums cauri iztrieksies dzelzs, uguns, ūdens un ledus, un mēs samaksāsim par

visām savām kļūdām. Tad viņš nometas uz ceļiem, lai, sitot sev pie krūtīm, stundām ilgi lūgtos, lūgsnām pārejot kliedzienos: "Atpestīšana! Atpestīšana!" Tad pēkšņi viņš apklust, bet pēc tam iegaudojas "Es miiiiiiiiiršu", tā turpinot visu atlikušo nakti.

Vakar Aleksandrejs nomira. Es viņu nogalināju. Man pret viņu nebija nekā personiska, drīzāk gan gribēju viņam palīdzēt. Es viņu nožņaudzu ar zeķi, lai atbrīvotu no šīs dzīves, kurā viņš bija nomaldījies. Aleksandreja skatienā drīzāk saskatīju pateicību, nevis naidu.

Pēc šī notikuma slimnieku kopēji mani aizvilka uz neirosensorās izolācijas nodaļu. Staļina laikos tā bijusi spīdzināšanas vieta, bet tagad kļuvusi par iespēju atbrīvoties no trakajiem, kuri nepakļaujas kontrolei. Sanitāri apliecina, ka pēc mēneša, kas pavadīts neirosensorajā izolatorā, ieslodzītie vairs neatceras, kā viņus sauc. Kad viņus aizved pie spoguļa, viņi saka: "Labdien, kungs."

Mani sagrābj, un, kaut gan es pretojos, viņi man četratā metas virsū un iesviež kādā kamerā. Nēēēēēēēē!

Klikšķis.

Tā ir gaišas krāsas telpa bez logiem. Te nav nekā, izņemot kailās sienas. Spuldzīte pie griestiem paliek iedegta dienu un nakti, bet slēdža tai nav. Ne vismazākā troksnīša, ne skanas. Nav nekādu citu cilvēku klātbūtnes pazīmju kā vien virums gaišā smilšu krāsā, kas tiek padots pa lodziņu ik pēc astoņām stundām. Vai tās ir saknes vai gaļa? Tas izskatās pēc biezeņa, un jūtams gan sāls, gan cukurs, nedaudz atgādinot lopu ēdienu laukos. Tā kā tas vienmēr ir viens un tas pats

nenosakāmais ēdiens, es vairs nezinu, vai tās ir brokastis, pusdienas vai vakariņas.

Esmu zaudējis laika izjūtu. Apziņa kļūst neskaidra. Es pat nevaru izdarīt pašnāvību, sitot galvu pret sienām, jo sienas ir polsterētas. Mēģinu apgriezt sev mēli kaklā, tomēr vienmēr nostrādā reflekss, kas izraisa klepu, lai es atgūtu elpu.

Es biju iedomājies, ka zemāk krist vairs nav iespējams. Tagad redzu, ka tomēr var gan.

Taču šoreiz, lai kā ari es piepūlētu iztēli, nespēju iedomāties, kā mans stāvoklis varētu kļūt vēl sliktāks.

Ja mani aizvedis uz kādu moku kambari, tad tur vismaz būs kāda dzīvība, mocītāji, ar ko sarunāties, aparāti, instrumenti un interjers. Taču šeit nav nekā. Pilnīgi nekā.

Nekā, izņemot mātes seju, kas man parādās katru rītu, lai pateiktu: "Tā kā tu slikti uzvedies, es tevi visu mūžu turēšu ieslodzītu šajā ķurķī."

Pret mani izturas sliktāk nekā pret dzīvnieku. Neviens neuzdrīkstētos dzīvnieku gadiem ilgi turēt ieslodzītu gaišā, neaptumšotā telpā, turpinot to barot. Tam ļautu nosprāgt, un viss.

Taču man turpina dot ēst, vienīgi lai es nenosprāgtu un lai man aptumšotos prāts. Šeit neārstē jukušos. Šeit normālus cilvēkus padara par jukušajiem. Varbūt tas ir kāds paņēmiens, kā kontrolēt iedzīvotājus? Man jāiztur.

Ir tāda sajūta, it kā man galvā būtu milzīga bibliotēka, kurā visas grāmatas savandītas un tagad krīt kaudzē. Starp tām ir ari mazākas grāmateles, un, kad krīt tās, vārdi pazūd un es zaudēju runas spējas.

Pēc tam krīt biezas grāmatas, kas pilnas ar atmiņām par manu pagājušo dzīvi. Kāda īsti bija mana agrākā dzīve? Atceros pokeru, atceros Pjotru (vai viņu sauca Pjotrs vai Boriss?), trīs V (Vasilijs, Vaņa… un… kā gan sauca trešo? Resno…). Sasprindzinu atmiņu, cik vien spēju. Pokerā ir pāris, divi pāri, kāravs un… (Sasodīts, kā gan sauc trīs vienādas un vēl divas vienādas kārtis?)

Domas manā galvā uzplaiksni un atkal izgaist, lai to vietā uzrastos citas, gluži kā sašvīkātā diskā. Man ir tāda sajūta, ka nespēju līdz galam izdomāt nevienu pašu domu.

Vienīgi mana māte paliek kā iegravēta, it kā tā ar nokaitētu dzelzi būtu iededzināta man atmiņā. Atceros viņas sejas izteiksmi tajā dienā, kad viņa mani pameta uz baznīcas sliekšņa. Kā glābiņu meklēdams, tveros pie šīm sāpēm. Paldies, māt, vismaz tā tu man būsi palīdzējusi. Māte ir vēl pēdējais manas eksistences pierādījums. Tā kā es izjutu naidu pret viņu, es varu noteikt savu esamību. Pat ja es kādu dienu aizmirsīšu savu vārdu, nepazīšu savu atspulgu stiklā un aizmirsīšu visu, kas notika manā bērnībā, vinu es tomēr atcerēšos.

Un tad reiz kādā jaukā rītā pēcpusdienā vakarā (pēc nedēļas?

mēneša? gada?) durvis atveras. Mani aizved pie šīs iestādes direktora.

Pa ceļam cenšos uztvert katru sīkumu, kas nonāk līdz manai apziņai. Hlorūdens smaržu, gaiteņu nolobījušos krāsu, smieklus, kas atbalsojas tālumā, manu soļu troksni uz cietās grīdas, nelielos debess pleķīšus, kas redzami caur restēm, sanitāru pieskārienus, kas mani tur aiz rokām, līdz trakokrekls tās sasaistījis man uz muguras.

Katrs uzbrēciens "Kusties!" un "Seko mums!" manam ausīm šķiet kā mūzika. Mani iegrūž direktora kabinetā. Viņa priekšā stāv kāds formas tērpā ģērbts vīrietis. Man ir tāda sajūta, ka no jauna pārdzīvoju to pašu ainu, kad policists mani izglāba uz baznīcas sliekšņa un armijas pulkvedis ieradās man pakaļ uz bērnunamu, lai piedāvātu dzīvi ģimenē. Ko gan šis vīrs man šoreiz piedāvās?

Direktors ar nepatiku manī noraugās. Domāju par savu māti. Varbūt viņa uzzinājusi, kas ar mani notiek, un vēlas paglābt no visām šīm ciešanām?

-Vēlamies tev piedāvāt pēdējo iespēju izpirkt tavu vainu. Čečenijā sācies karš. Armijas zaudējumi ir lielāki, nekā paredzēts. Frontē vajadzīgi brīvprātīgie, un pulkvedis Djukuskovs, kas šeit ieradies, vada triecienvienības. Tev ir izvēle palikt izolatorā vai pieteikties kaujas triecienvienību pirmajās rindās.

82. žaks. 17 gadi

Savus stāstus man izdodas pārdot kādam zinātniskās fantastikas žurnālam, un tā es pirmo reizi saņemu atalgojumu par savu darbu. Par to es sevi apbalvoju ar brīvdienām Basku zemē pie jūras. Tur es sastopu Anaīsu.

Anaīsa ir sīka auguma pikanta tumšmate, kas nedaudz atgādina Martinu, tikai viņas seja ir nedaudz apaļāka. Kad viņa smejas, tai vaigos iegulst bedrītes.

Mums ar Anaīsu nemitīgi uznāk vājprātīgas smieklu lēkmes. Neko nesakām, vienīgi saskatāmies un uzreiz sākam smieties bez jebkāda iemesla. Mūsu nemitīgā jautrība visus citus kaitina, bet mūs satuvina vēl vairāk.

Mācību gadam sākoties, viens otram apsolām tikties pēc iespējas biežāk, taču viņa dzīvo Bordo, bet es — Perpiņānā.

Esmu uzsācis darbu pie kāda lielāka projekta — grāmatas, kas stāsta par cilvēkiem "ne no cilvēka" redzes viedokļa. Tas ir kriminālromāns, kura varoņi ir… žurkas, kas izmeklēšanu veic kanalizācijas caurulēs. Saprotams, ka es precīzi ievēroju visus tos likumus, kuri valda īstā žurku sabiedrībā. Pirmo, divsimt lappušu garo versiju jau esmu sarakstījis un iedevis Anaīsai izlasīt.

Drīz viņa to ir izlasījusi.

Dīvaini. Galvenā varone ir žurka ar rudu matu ērkuli uz galvas.

Visu rakstnieku pirmajos romānos ir neliela daļa autobiogrāfisku faktu. Šie rudie mati atgādina mani.

Kāpēc tu izvēlējies žurkas?

Paskaidroju, ka žurkas ir tikai līdzeklis, lai vispārināti atainotu dzīvi grupā. Atrodos ideālas sabiedrības formulas meklējumos, kurā visi justos labi. Par kāda cita stāsta galvenajiem varoņiem biju izraudzījies divus baltos asinsķermenīšus, kurus ievietoju ideālajā cilvēka ķermeņa pasaulē. Bet šoreiz, gluži pretēji, vēlos parādīt, kā darbojas plēsoņu sabiedrība. Žurkas ir veiksmīgas sabiedrības darbības piemērs, taču līdzjūtība tajā vispār nepastāv. Tās regulāri iznīcina nespēcīgās, slimās, vecās žurkas un vājākos žurku mazuļus. Nemitīgi norit sāncensība, un izdzīvo visspēcīgākais. Aprakstot šo neizprotamo pasauli, ceru, ka lasītāji pazīs to "žurcisko", kas mājo viņos pašos.

Mana nākamā apciemojuma laikā Anaīsa mani iepazīstina ar saviem vecākiem. Viņu ģimenes māja patiešām ir iespaidīga. Slavenu mākslinieku gleznas, senas mēbeles, dārgi nieciņi vēl nekad agrāk neesmu redzējis tādu luksusa lietu pārpilnību. Anaīsas tēvs ir zobārsts, māte arī ir zobārste, un acīmredzot darbs tiem iet no rokas. Arī Anaīsa vēlas mācīties par zobārsti. Vienīgi jaunākais brāļuks vēl nav īsti izlēmis, par ko nākotnē kļūt.

Viņš stāsta, ka vēlētos kļūt par datorspeciālistu, taču es justos pārsteigts, ja viņš panāktu savu, varbūt vienīgi kļūdams par datoristu, kas specializējies stomatoloģijā.

Visa ģimene spīdina skaistus, baltus zobus. Mēs pusdienojam, un Anaīsas tētis man vaicā, ar ko es nākotnē domāju nodarboties. Saku, ka vēlos kļūt par rakstnieku.

— Rakstnieku? Bet kāpēc gan jūs negribat izvēlēties kādu… sakarīgāku nodarbošanos?

Atbildu, ka rakstīšana ir mana kaislība un ka es labprātāk nopelnu mazāk, bet daru darbu, kas man sagādā prieku. Tomēr Anaīsas tēvam smiekli nav ne prātā. Un arī Anaīsai ne.

Pēc pusdienām Anaīsas tēvs man vaicā, ar ko nodarbojas mani vecāki. Stāstu, ka viņi ir grāmatnīcas īpašnieki. Anaīsas tēvs māj ar galvu un nosauc savus iemīļotos rakstniekus — Selīnu, Margaritu Dirasu… Atzīstos, ka šos darbus esmu pāršķirstījis un tie man drīzāk gan šķituši garlaicīgi.

Vismaz tagad man būtu vajadzējis pamanīt, ka Anaīsas māte sarauc uzacis un Anaīsa man dod tikko manāmas zīmes, ko es tomēr laikus neievēroju.

Meitenes tēvs jautā, kāda literatūra tad man patīk. Nosaucu Po un Kafku, un viņš izgrūž: "Ak tā! Skaidrs."

Tagad gan man labāk būtu bijis aizvērties, bet es metos apjūsmot detektīvstāstu un zinātniskās fantastikas burvību.

Viņš atzīstas, ka šādas grāmatas nekad nav pat rokās turējis. Tikai tagad es beidzot sajūtu, ka kaut kas nav kārtībā, un, vēlēdamies šķist samierinieciskss, pabeidzu:

Ai, galu galā tāpat ir tikai divu veidu grāmatas — labas un sliktas.

Visi apklust un blenž savos šķīvjos.

Svārkiem noplandot, māte pieceļas un dodas pakaļ desertam.

Tā kā Anaīsa bija pastāstījusi, ka esmu arī liels šaha lietpratējs, pēc pusdienām viņas tēvs uzstāj, ka mums jāuzspēlē viena partija. Viņš pieticīgi paziņo, ka tāds svētdienas spēlētājs vien esot.

Anaīsas tēvu es pieveicu četros gājienos ar coup du berger **[15]** , ko man iemācīja martina. spēlēt vēl vienu partiju viņam vairs nav vēlēšanās.

Kopš tā vakara mēs ar Anaīsu tiekamies retāk. Kādudien meitene man atzīstas: viņas tēvs nespējot iedomāties, ka viņa varētu apprecēties ar kaut kādu ākstu.

Mūsu idille ir beigusies.

Aplūkoju Anaīsas fotogrāfijas. Visās viņa smejas. Tā bija kļūda, ka piekritu tikties ar viņas vecākiem.

Lai aizmirstu savas cilvēciskās likstas, ar jaunu skubu metos rakstīt. Cenšos izprast, kādas domas pārņēmušas žurkas viņu ikdienas gaitās.

83. enciklopēdija REDZES VIEDOKLIS.

ANEKDOTE: "Šis ir stāsts par kādu vīru, kurš aizgājis pie ārsta. Viņš valkā augstu cepuri. Vīrs apsēžas un noņem cepuri. Tad ārsts ierauga, ka uz viņa plikā paura sēž varde. Viņš pieiet tuvāk un tagad redz, ka varde it kā saaugusi ar ādu.

— Un vai sen jau jums tā ir? — brīnās ārsts.

Bet varde atbild:

-Ak, dakter, zināt, sākumā tā bija tikai niecīga kārpa uz pēdas."

Šī anekdote raksturo konceptu. Analizējot kādu atgadījumu, mēs reizēm mēdzam kļūdīties, jo ietiepīgi pieķeramies tikai vienam redzes viedoklim, kas mums šķiet acīmredzams.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums (Pēc Fredija Maiera stāstītās anekdotes motīviem)

84. mani klienti

Pirms došanās izplatījumā citas planētas meklējumos man vispirms jāatrisina visas problēmas ar saviem klientiem.

Es pārbaudu, vai viņu vēlēšanās patiešām ir piepildījušās. Igors vēlējās izkļūt no Brestļitovskas psihiatriskās slimnīcas sevišķi bīstamiem noziedzniekiem, un viņš ir paņemts armijā. Žaks vēlējās turpināt nodarboties ar

rakstniecību, un viņš sācis rakstīt romānu. Arī Venera ir saņēmusies.

Kā klājas taviem klientiem? jautā Rauls.

Es apmierināts viņam parādu savas sfēras.

Labāk nemaz nevar vēlēties.

Rauls man norāda, ka varbūt nemaz tā nevajadzētu plātīties, jo patiesībā viņiem nemaz tik spoži vis neklājas… Klientu vēlmes gan ir piepildījušās, tomēr tādēļ viņiem neklājas labāk. Venerai vairs nav ģimenes, mīlestības un nav pat normālas izglītības, lai varētu tikt galā ar savu dzīvi. Viņa ir tikai trausla un virspusīga meitene.

Psihiatriskās slimnīcas metodes Igoru pa pusei padarījušas par "dārzeni". Viņš pārdzīvo milzīgu jūtu trūkumu. Viņš ir viens, bez naudas, bez drauga un vēl pat nav iepazinis, kas ir sievietes skūpsts uz vaiga, kaut gan viņam ir jau septiņpadsmit gadu!

Viņš nosūtīts uz Čečeniju karot Djukuskova specvienībā, ko veido sabiedrības padibenes un kam paredzēta visbīstamāko misiju veikšana. Ja runājam par Žaku, tad, dzīvodams savā iedomu pasaulē, viņš zaudē kontaktu ar realitāti un mazpamazām kļūst pilnīgi nepiemērots ikdienas dzīvei.

Un to tu sauc par "…labāk nemaz nevar vēlēties"?

Vēlreiz palūkojies uz šīm trim cilvēciskajām būtnēm,

kas iemieso trīs dažādas mana rakstura šķautnes, drīzāk gan sajūtos pazemots.

Ha-ha! Esi sveicināts starp eņģeļiem! Rauls gavilē. — Mierīgs darbiņš, kā viņi mēdz teikt. Ko tu neteiksi! Grūtāk ir izmainīt cilvēka likteni nekā minerālu pārvērst par augu!

Rauls izskatās norūpējies.

Lai kā arī būtu, mūsu piedzīvojumi vairs neslēpjas šajā funkcionāru darbā. Pēdējais laiks pamest šo pašdarbnieku teātri.

Tagad Raulam ir tas dīvainais acu skatiens, kas mani tā pievilka un reizē biedēja, kad mēs vēl bijām miesīgas būtnes. Šis skatiens nozīmē: "Izpētīsim savas kļūdas līdz galam, citādi mēs nekad nezināsim, kāpēc tās nevajadzēja pieļaut."

Palūdzu savam draugam nelielu atelpu, lai kaut cik sakārtotu savu klientu dzīves. Daudzmaz nomierinājies, tagad rāmu garu ķēros klāt

šim uzdevumam.

Man izdodas ietekmēt Miss Universe žūrijas komisijas priekšsēdētāju, lai viņš izraugās Veneras kandidatūru.

Izraisu pulkveža Djukuskova specvienības Vilki dabisku simpātiju plūsmu pret Igoru un sapnī nosūtu dažas aizraujošas ainas Žaka romānam.

Netērē ar viņiem laiku, — norūc Rauls, visa pasaule uz tevi gaida.

Tad viņš noliecas man pie auss un čukst:

Turklāt mirstīgie bieži vien daudz labāk tiek galā bez mūsu palīdzības.

85. venera. 17 ar pusi gadi

Ar plastiskās ķirurģijas palīdzību savu ķermeni esmu "saremontējusi" gluži kā lietotu automašīnu. Esmu nomainījusi virsbūvi, motoru, paneli… un atkal esmu formā. Uz vēdera, ciskām un pēcpuses es nemitīgi smērēju krēmus un ziedes. Esmu kļuvusi ļoti sportiska un nodarbojos ar peldēšanu, skriešanu un kalanētiku. Mazpamazām esmu sākusi kontrolēt ari apetīti.

Turklāt esmu atjaunojusi savu sadarbību ar fotostudijām. Sāku ar dažādām pārtikas produktu reklāmas kampaņām, tām sekoja apģērbi, džinsi un beidzot arī augstā mode! Klasiskais topmodeļu ceļš pa karjeras kāpnēm.

Šī atgriešanās man ļāvusi izvirzīties augstāk un tālāk nekā iepriekšējie mēģinājumi.

Atpakaļkritiens, kas sekoja manai sākotnējai veiksmei, padarījis mani stiprāku. Es vairs neļauju sev kāpt uz varžacīm. Esmu iemācījusies panākt, lai visi apkārtējie mani cienītu.

Par savu sirdsdraugu esmu izraudzījusies kādu vīriešu kārtas modeli.

Lai gan darām vienu darbu, viņš ar šo nodarbošanos nedomā samierināties. Viņam ir kauns pozēt un iet pa mēli. Estebans apgalvo, ka to darot tikai pagaidām.

Esmu viņu izraudzījusies vienīgi viņa fiziskā skaistuma dēļ. Viņš ir ļoti skaists latino tips. Esmu likusi saprast, ka, tiklīdz viņš man būs apnicis, es to izspļaušu kā ķiršu kauliņu. Šī perspektīva viņu no manis nevis atgrūž, bet gan, gluži pretēji, vēl vairāk man piesaista. "Ak, Venera, tu vienīgā mani spēj saprast…" Ar vīriešiem ir tik viegli manipulēt. Šķiet, esmu uzminējusi viņu darbības noslēpumus. Pietiek ar to, lai kāda sieviete nebūtu atkarīga no viņiem, un viņi kļūst atkarīgi no šīs sievietes.

Gultā Estebans ir nenogurdināms sprinteris, kas neatlaidīgi tiecas pēc uzvaras. Viņš pieliek pārcilvēciskas pūles. Man pat ir aizdomas, ka viņš lieto kādus dopinga līdzekļus. Un tas viss tikai tāpēc, lai sagādātu man baudu! Sākumā centos viņu iedrošināt, bet vēlāk sapratu, ka, gluži pretēji, labāk ļaut, lai viņš nejūtas pārliecināts par sevi. Vienmēr varu no viņa pieprasīt vēl vairāk, bet viņam tas patīk.

Un galu galā — esmu viņu pelnījusi. Man ir septiņpadsmit ar pusi gadu, un es esmu izcila.

Lai atbrīvotos no pārmērīgās ēšanas, esmu sākusi smēķēt. Cigarete man palīdz atslābināties, un atkarība no nikotīna piespiež izbrīvēt kādu atpūtas mirkli.

Turklāt smēķēšana veicina izlīgumu. Arī mana mamma smēķē. Tikai kopš mēs abas smēķējam un viena otrai pasniedzam šķiltavas,

mēs vairs nestrīdamies.

Zinu, ka viņa mani mīl, tomēr jūtu, ka sirds dziļumos tēva aiziešanā viņa vaino mani. Visi mammas turpmākie mīlas romāni ir izvērtušies par īstām katastrofām. Var teikt, ka, tikko viņa kādu ir nolūkojusi, tā jau gatavojas piedzīvot neveiksmi. Saprotams, ka viņas partneri to jūt un tas viņus kaitina.Man jāatbrīvojas no mammas ietekmes. Turklāt, redzot, kāda ir viņas profesionālā karjera, ir iemesls justies nospiestai. Savā profesijā māti jau tagad uzskata par vecu. Viņa ir pieprasīta vienīgi katalogiem apģērbu tirdzniecībai pa pastu.

Vakaros viņa sākusi sūkt viskiju un skatīties video šausmu filmas. Skumjš stāsts.

Ceru, ka tagad esmu sapratusi modeļu aroda noteikumus. Tajā ātri virzās uz augšu un ātri krīt, bet, jo augstāk tu esi izvirzījies, jo lielākas ir tavas izredzes tik zemu nekrist. Man jātiek pašā augšā. Man jākļūst par Miss Universe. Ar šo nosaukumu būšu ieguvusi mūža caurlaidi uz labākajām topmodeļu aģentūrām un tiem tipiem, ko man labpatiktu izmantot.

Es ievēroju ļoti stingru ēšanas režīmu. Ēdu daudz šķiedrvielām bagātu dārzeņu un augļu, lai iegūtu tvirtu ādu, turklāt dzeru daudz minerālūdens, lai no organisma izvadītu cukuru un sāļus.

86. žaks. 17 ar pusi gadi

Mutiskais bakalaura eksāmens filozofijā. Temats: "Vai pastāv domas brīvība?".

Pēc noklausīšanās eksaminētājs man saka: -Jūs atsaucāties uz dzenbudismu un daoismu… Taču mums nav nekādas vajadzības meklēt atsauces Āzijā. Pārlasiet vēlreiz Montēņu, Spinozu, Nīči, Platonu, un jūs redzēsiet, ka viņi ir visu sapratuši.

Es kļūstu nervozs:)

Austrumu filozofijā mani piesaista tas, ka tā pamatojas uz pārdzīvoto garīgo pieredzi. Ja dzen mūks var nekustīgi stāvēt stundu, lai atbrīvotos no sliktām domām, ja jogs spējīgs palēnināt elpošanu un sirdsdarbību, bet daoists smejas līdz ģībonim, tātad tie nav tikai tukši vārdi, bet arī paša pieredze.

Eksaminētājs parausta plecus. Kā vēlaties, es jau jums to nepārmetu!

To sakot, viņš ar rokām nobrauka savu smalko žaketi, it kā izlīdzinādams kādu iedomātu kroku.

Jūtu, kā uz augšu kāpj dusmu vilnis, kas drīz mani nosmacēs. Pēkšņi brīvībā izkļuvušas senās dusmas. Šis vīrietis iemieso visu to, kas mani sarūgtinājis jau kopš bērnības. Visi šie ļaudis, kuri iedomājas, ka visu zina, kuri vai pušu plīst no pašapziņas un negrib dzirdēt neko jaunu, bažīdamies, ka tas varētu ietekmēt viņu čukčukbānīša gaitu. Šis eksaminētājs ar tāda cilvēka pašapzinīgo izskatu, kam piešķirta zināma vara un kas cer to izmantot, lai savai eksistencei piešķirtu vismaz kaut kādu jēgu, mani nomāc.

Es eksplodēju:

-Jūs pats man iedevāt tematu "Vai pastāv domas brīvība?"! Bet sanāk, ka pats esat šeit tieši tādēļ, lai to aizliegtu! Jums nospļauties par manu domu oriģinalitāti! Viss, kas jūs interesē: pārliecināties, vai manas domas atbilst jūsējām vai arī es tās vismaz spēju atdarināt.

Spinozam ir lielisks izteiciens jūsu kļūdas izskaidrošanai… Viņš ir teicis, ka…

-Jūsu uzskati ir tikai vājš to lielo domātāju atziņu pakaļdarinājums, ko jūs citējat. Vai kādreiz esat sev pavaicājis, kādas ir jūsu paša pārdomas bez šiem izcilajiem institucionalizētajiem prāta pieminekļiem? Vai kaut reizi dzīvē jums par kaut ko ir bijis arī savs personiskais viedoklis? Nē. Jūs neesat nekas cits kā… kā (es cenšos atrast visļaunāko apvainojumu)… kā… kseroksa aparāts.

Un es aizeju, skaļi aizcirzdams durvis. Šī ir pirmā reize manā mūžā, kad pret kaut ko esmu atklāti protestējis. Tas man izraisa nepatiku pašam pret sevi. Kā gan šim vienaldzīgajam eksaminētājam izdevies mani tā izvest no pacietības?

Tā nu esmu izkritis bakalaura eksāmenā. Nāksies tiekties pēc panākumiem bešā.

Pamazām sāku justies kā "autonomā žurka". Es labāk jūtos ārpus sistēmas.

Vecāki mani strostē. Viņiem apnicis mans slinkums un untumi. Man atlikušas trīs izvēles cīnīties, norīt aizvainojumu vai bēgt.

Izvēlos bēgšanu.

Nākamajā dienā sasitu savu krājkasīti, saskaitu naudu, ko esmu ieguvis par manu stāstu publicēšanu, un iesēžos Parīzes vilcienā, līdzi ņemot vienīgi savu kaķeni Monu Lizu un datoru. Kādā pēcpusdienā netālu no Austrumu stacijas izdodas sameklēt studijas tipa dzīvokli bez lifta septītajā stāvā. Gulta aizņem deviņdesmit procentus no istabas.

Mona Liza ir vai traka no dusmām, jo man nav televizora. Viņa lēkā kā histēriķe. Kaķene ar ķepām man rāda elektrības kontaktus un antenas ligzdu, ja nu es tos gadījumā vēl neesmu pamanījis.

Paiet vēl dažas dienas bez televizora, un Mona Liza ieslīgst pilnīgā prostrācijā [16] . Viņa vairs neēd, izvairās no maniem glāstiem, pārstāj murrāt un šņāc, tiklīdz es tai tuvojos.

Vakar atradu Monu Lizu mirušu uz galda, kurš bija paredzēts televizoram… Es viņu apglabāju parkā aiz kāda krūmāja. Kapakmena vietā uz mazās kapu kopiņas uzspraužu tālvadības pulti, ko izvilku no atkritumu konteinera. Pēc tam dodos uz dzīvnieku patversmi un paņemu Monu Lizu II, kas ir tieši tāda pati kā Mona Liza I jaunībā ar tādu pašu spalvu, skatienu un uzvedību.

Šoreiz es vairs nepieļauju tādu kļūdu. Iekrāju naudu uz ēšanas rēķina un nopērku nelielu lietotu televizoru.

Atstāju to visu laiku ieslēgtu, un Mona Liza II paliek tam kā piekalta, reizēm laiski virināda plakstiņus.

Iespējams, ka tās ir šis sugas globālās evolūcijas sekas. Manās kaķenēs vairs nav saglabājies nekas no savvaļas kaķiem, kas snauda savā nodabā. Tagad palikuši vien aptaukojušies dzīvnieki, kas pielāgojušies nevis džungļiem, bet gan televizoriem, gulšņā salonos uz paklājiem, atsakās no jēlas gaļas, bet ēd sauso barību.

Tomēr starp abām Monām Lizām pamanu arī kādu nelielu atšķirību pirmajai patika TV viktorīnas, bet otra labsajūtā trīc, vērodama TV ziņas. Nezinu, kāpēc šim kaķim tik ļoti patīk kari, ekonomiskās krīzes un zemestrīces. Pilnīgi noteikti tas ir kaut kāds perverss dzīvnieks.

Tā nu man jāmaksā gan par īri, gan par televīziju, bet ar manu stāstiņu pārdošanu tam nepietiek, tādēļ sāku strādāt dažādus gadījuma darbus. Metu pastkastītēs reklāmas, piegādāju picas un strādāju par oficiantu kādā alus restorānā.

Apkalpoju no pulksten trīspadsmitiem līdz pusnaktij. Oficianta

dzīve nudien nav nekāda jaukā. Virtuvē strādājošie ir viegli aizkaitināmi, bet apmeklētāji untumaini un nepacietīgi, turklāt papildu spriedzi tam visam piešķir arī šefs. Kāds līdzjūtīgs kolēģis man izskaidro: lai nebūtu nemitīgi viss jāpacieš, riskējot palikt slimam, vajag atriebties. Un viņš man parāda, kā tas darāms. Kāds no klientiem ir nepatīkams? Viņš tūlīt iespļauj tam šķīvī.

-Tāds nieks vien ir, toties man palīdz izvairīties no kuņģa čūlas.

Skraidīdams no zāles uz virtuvi un atpakaļ, esmu uzberzis uz kājām varžacis. Dzeramnaudu te dod skopi. Vakaros atvelkos mājās galīgi pārguris un skatos ziņas.

Karš Čečenijā.

Eiropā izcēlusies panika cūku trakumsērgas uzliesmojuma dēļ (tādu lietojot uzturā, sākas smadzeņu šūnu deģenerācija un parādās simptomi, kas raksturīgi Parkinsona slimībai). Cūku audzētāji protestē pret Eiropas Komisijas lēmumu apkaut inficētos ganāmpulkus.

Maniaks, kas ar baudu ķēries klāt skaistākajām Holivudas kinozvaigznēm, noslepkavojis kādu slavenu aktrisi. Viņš tās nožņaudz ar virvi. Akciju vērtība biržā cēlusies. Vēl viena naudas sistēmas reforma, kas izraisījusi nodokļu pieaugumu. Sabiedriskā transporta darbinieku streiks. Miss Universe konkurss. Vatikānā tiek ievēlēts jauns pāvests…

Pāvests… Vēlos kaut kad vēlreiz pieķerties savam stāstam Pāvesta vietnieks, lai no tā izveidotu romānu. Taču, ja pasaule turpinās savu attīstību šādos tempos, tad iespējams, ka realitāte drīz būs apsteigusi šo zinātniskās fantastikas stāstu. Viņi tik tiešām ir spējīgi ievēlēt par pāvestu datoru.

Atkal ķēros klāt savam romānam par žurkām.

Pats nosaku sev stingru dienas kārtību. Lai kas arī gadītos, lai kur un ar ko kopā es arī atrastos, turpmāk apņemos rakstīt katru dienu no deviņiem rītā līdz pusvieniem dienā. Uz kredīta paņemu otru datoru, šoreiz pārnēsājamu un ar plakano ekrānu, un piesakos datorrakstīšanas kursos, lai iemācītos ātrāk rakstīt.

87. igors. 17 ar pusi gadi

Es situ viņam pa vēderu, līdz viņš sāk runāt. Beigās viņš atklāj, ka viņa prettanku baterija ir paslēpusies šķūnīšos, kas atrodas kalna galā. Puiši mani apsveic.

Pēc tam viņi šo tipu sašaus lupatās. Uz dienvidu fronti mūs nosūtīja pēc īsām un intensīvām trīs nedēļu apmācībām.

Šo arodu apguvu ātri.

Mēs uzbrūkam, tad vienus nogalinām, bet citus saņemam gūstā, gūstekņus spīdzinām, līdz viņi sāk runāt, un tā uzzinām savus nākamās dienas uzdevumus.

Lieki piebilst, ka pēc psihiatriskās slimnīcas izolatora man Čečenijas karš šķiet tīrā paradīze.

Pulkvedis Djukuskovs mūsu kaujas vienību nosaucis par Vilkiem, un mēs valkājam formas tērpus ar emblēmām, uz kurām redzama vilka galva.

Šķiet, ka mežs, cīņa un brālīgās attiecības ar pārējiem vilkiem man bijušas asinīs kopš dzimšanas. Atlika vienīgi atmodināt sevī snaudošo zvēru.

Esam ierīkojuši apmetnes vietu un pusdienojam pie ugunskura. Šajā vienībā es neesmu vienīgais, kas pabijis bērnunamā, Novosibirskas mazgadīgo noziedznieku kolonijā un Brestļitovskas psihiatriskajā slimnīcā.

Mums nav nekādas vajadzības sarunāties. Jaunībā esam pārdzīvojuši smagus triecienus un esam šeit ieradušies, lai tieši tāpat tagad sodītu citus.

Mums vairs nav ko zaudēt.

Vecākais seržants mums iedzinis galvā, ka "spēkam nav nekādas nozīmes, svarīgs ir tikai ātrums". Un viņš uzstāj, ka Vilku vienības devīzei jābūt: "Esi ātrs vai esi miris." Viņš arī mēdz teikt: "Starp mirkli, kad pretinieks jums grasās dot triecienu, un starp mirkli, kad jūs to patiešām saņemsiet, paiet nebeidzami ilgs laiks."

Kopš tā laika esmu iemanījies paveikt milzum daudz lietu starp mirkli, kad pamanu naidpilnu skatienu, un mirkli, kad man uzbrūk.

Lai iemācītu attīstīt šo laika izjūtu, seržants liek mums izpildīt dažādus vingrinājumus. Cita starpā viņš mums iemācījis arī žonglēt. Žonglējot jūs metat gaisā nākamo bumbiņu, iekams pirmā vēl nav nokritusi, un tāpat turpināt, tādējādi sekundes nozīme pēkšņi izmainās. Vairums cilvēku sekundes laikā var aizskaitīt līdz divi, bet man izdodas aizskaitīt līdz septiņi. Tas nozīmē, ka man ir lielākas izredzes palikt dzīvam nekā vairumam cilvēku.

Drīz mums pievienosies divas citas apakšvienības, un šīs trīsdesmit piecu cilvēku grupas uzdevums būs ieņemt pozīcijas kalna

virsotnē, ko ar blakusciemata atbalstu okupējuši piecdesmit čečenu kaujinieki.

Kārtējo reizi stratēģi no ģenerālštāba vispār neiejaucas, atstājot mums pilnīgu rīcības brīvību. Jo labāk! Ar binokli aplūkoju uzbrukuma mērķi. Uzdevums nav no vieglajiem. Mežs ir ļoti tuvu, bet tur var būt paslēpušies papildspēki.

Bundžas ar maskējošo krāsu ceļo no rokas rokā, un mēs pārklājam sejas ar kaujas rakstiem.

88. VENERA

Es krāsojos. Apvelku plakstiņiem kontūrlīniju. Uz lūpām uzklāju viegli mirdzošu, sarkanu lūpu krāsu, bet kontūras iezīmēju ar brūnu kontūrzīmuli.

Taču mani ieroči vēl nav līdz galam uztrīti. Lai krūtis izskatītos apjomīgākas un es būtu vēl seksīgāka, esmu nopirkusi Wonderbra **[17]** , kaut arī noteikumi to aizliedz.

Lai uzvarētu kaujā, visi cīņas līdzekļi ir labi.

89. enciklopēdija UZVARA.

Vairums izglītības sistēmu māca tikt galā ar sakāvi. Skolās bērni tiek brīdināti, ka, meklējot darbu, iespējamas grūtības, pat ja viņiem būs bakalaura grāds. Ģimenēs viņus cenšas iemācīt rēķināties ar to, ka vairums precību beidzas ar šķiršanos un ka vairums dzīvesbiedru tomēr sagādā vilšanos.

Arī apdrošināšanas kompānijas uztur vispārējo pesimismu. Viņu kredo: jums ir lielas izredzes piedzīvot satiksmes negadījumu, ugunsgrēku vai ūdensplūdus. Tādēļ esiet tālredzīgi un pērciet apdrošināšanas polisi! Optimistiem plašsaziņas līdzekļi no rīta, pusdienlaikā un vakarā atgādina, ka nekur pasaulē nav tādas vietas, kur cilvēks varētu justies pilnīgi droši. Ieklausieties pareģos: tie visi sludina vai nu pasaules galu, vai karus.

Vai tās būtu globālas, vietēja rakstura vai individuālās sakāves, uzklausīti tiek tikai tie, kuri par rītdienu neko iepriecinošu pavēstīt nevar. Kurš pareģis gan uzdrīkstētos pavēstīt, ka nākotne tam rādās ar katru dienu aizvien rožaināka? Un kurš gan skolā uzdrošinātos mācīt, ko iesākt, ja par labāko lomu iegūsiet Oskaru, kā izturēties, ja uzvarēsiet sacensībās, un ko darīt, ja jūsu mazais uzņēmums izaug līdz starptautiskas korporācijas līmenim?

Beigu beigās nereti notiek tā: kad pienāk uzvara, cilvēks ir pazaudējis orientierus un bieži vien jūtas tik stipri izsists no sliedēm, ka ātri vien pats sev izkārto sakāvi, lai atgrieztos tik ierastajā "normālajā" dzīvē.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

90. žaks

Uzvelku mājas tupeles, iekārtojos ērtāk savā atzveltnes krēslā, izslēdzu telefonu, divreiz pagriežu ārdurvju atslēgu, paņemu klēpī kaķi, uz mirkli pieveru acis, lai koncentrētos uz kādu svarīgu detaļu, un sagatavojos rakstīt. Manā iztēlē sāk darboties romāna varoņi.

91. igors

Tagad es redzu čečenus, viņi ir pašā kalna galā. Ienaidnieki. Aplieku patronjostu, aizbāžu dunci aiz zābaka stulma un pat ievietoju ciānkālija tableti zoba padziļinājumā.

Tā paredzēts reglamentā. Šķiet, ka čečeni ir sadistiski, tomēr justos pārsteigts, ja viņiem izdotos piespiest mani runāt. Man ir bieza āda. Paldies, māt, vismaz to es esmu iemantojis.

92. venera

Sasodīts, es nolauzu nagu! Sasodīts, sasodīts, trīskārt sasodīts! Uzlīmēt mākslīgo nagu nav laika. Man jau dod zīmi, ka pienācis laiks manam iznācienam. Tikai lieki nestresot!

93. igors

Signāls. Nu tā, tagad pienākusi mūsu kārta. No manis pa labi ir Staņislass. Kāpēc es ar viņu brāļojos? Tāpēc, ka šim džekam ir ugunsmetējs. Ja nevēlos kļūdas pēc saņemt degoša benzīna liesmu, labāk turēties tam blakus. Tagad manas izdzīvošanas alkas nosaka, ar ko draudzēties. Pieredze ar Vaņu iemācījusi, ka draugi jāizraugās, nevis lai es tiem varētu dot kādu labumu, bet gan lai es pats to no viņiem gūtu. Manas līdzcietības mērs ir pilns, tagad kaut kāda nozīme ir vienīgi personiskajām interesēm.

Vēlreiz binoklī paraugos uz mūsu mērķi kalna virsotni.

-Viegli tas mums nenāksies, es atkārtoju Staņislasam.

— Es ne no kā nebaidos, — viņš atbild, man ir savs sargeņģelis, un tas mani pasargās.

Sargeņģelis…

Japp. Mums katram tāds ir, taču par to mēs mēdzam atcerēties, tikai kad mums pēc tā rodas nepieciešamība. Bet es to atceros vienmēr. Pirms dodos cīņā, es to pasaucu un tad jūtos pasargāts.

Viņš izvelk apzeltītu medaljonu, uz kura redzams eņģelis ar ieplestiem spārniem, un pieskaras tam ar lūpām.

— Svētais Stanislass, viņš saka.

Uz medaljona, kas man ap kaklu, redzams mana tēva portrets, taču, ja es viņu sameklēšu, tad ne jau nu tādēļ, lai tam dotu savu svētību.

Lai sasildītos, iedzeru malciņu šņabja. Ievietoju pleijerā savu mīļāko kaseti. Tā nav kaut kāda dekadentiska Rietumu mūzika, bet gan klasiska vietējā kompozīcija, kas spējīga aizkustināt slāvu dvēseli: Nakts Kailajā kalnā. Tā šķiet ļoti piemērota, jo tur augšā, Kailajā kalnā, čečeniem nakts drīz būs klāt.

94. ātruma kontroles metodes

Kopā ar Frediju, Raulu un Merilinu Monro mēs izstrādājam savu navigācijas metodi Kosmosā, kas īpaši piemērota eņģeļiem. Lai to labāk apgūtu, pametam Paradīzi un nedaudz patrenējamies zvaigžņotajā ielejā virs Saules sistēmas.

Vispirms izmēģināsim reaktīvo kustību.

Atbrīvoti no mūsu materiālajiem ķermeņiem, mēs nejūtam berzi un lidojam tūkstoškārt ātrāk nekā cilvēku izgudrotās raķetes. Tomēr attālumi ir tik milzīgi, ka tas tik un tā šķiet pārāk samocīti.

Pateicoties treniniem, mums sākumā izdodas veikt tūkstoš, bet vēlāk pat piecus tūkstošus kilometru sekundē.

Varam vēl palielināt ātrumu, ierosina Fredijs.

Raugoties tālāk nākotnē, jau gudroju par vēl lielākiem attālumiem. Palielinām ātrumu desmit tūkstoši kilometru sekundē, tad trīsdesmit tūkstoši kilometru sekundē un beidzot — simt tūkstoši kilometru sekundē.

Simt tūkstoši kilometru sekundē! Galva noreibst, par to iedomājoties vien.

Kā parasti, Raulam nav gana:

Derētu sasniegt gaismas ātrumu trīssimt tūkstoši kilometru sekundē.

Mēģināts nav zaudēts, atsaucas Fredijs.

Un mēs visi metamies uz priekšu. Simt tūkstoši, simt piecdesmit tūkstoši, divsimts tūkstoši un, beidzot, arī trīssimt tūkstoši kilometru sekundē! Tagad varam saredzēt gaismas daļiņas slavenos fotonus, kas joņo tādā pašā ātrumā kā mēs. Tie mums kalpo par ātruma noteikšanas līdzekli. Ja pārvietojamies tādā pašā ātrumā, tie šķiet nekustīgi. Man pat izdodas tos nedaudz apsteigt!

Mans ķermenis ir viens vienīgs ātrums un plūsma! Slīdu pa Kosmosu kā pa milzīgu galdu, ko nedaudz ieliecis uz tā esošo zvaigžņu svars.

Mēs virzāmies uz priekšu ātri.

Loti ātri.

Lai gan "ātri" šai sajūtai ir pārāk trūcīgs apzīmējums. Mēs esam kā šāviņi, kas šķērso Visumu. Tas vairs nav parasts ceļojums. Un mēs vairs neesam būtnes, kas sasniegušas ļoti lielu ātrumu. Mēs tagad esam… mirdzoši stari.

95. enciklopēdija CIETUMNIEKA DILEMMA.

Melvins Dreizers un Merils Flūds 1950. gadā atklāja cietumnieka dilemmu. Lūk, kāda ir tās būtība: divi aizdomās turamie tika aizturēti pie kādas bankas un ievietoti atsevišķās kamerās. Lai tos piespiestu atzīties iecerētajā laupīšanā, policija tiem izteica piedāvājumu.

Ja abi klusē, tad katru notiesā uz diviem gadiem cietumā. Ja viens nodod otru, bet otrs klusē, tad tas, kurš otru nodod, tiek atbrīvots, bet tas, kurš klusē, tiek notiesāts uz pieciem gadiem cietumā.

Ja abi nodod savu līdzzinātāju, tad katrs saņem četrus gadus ieslodzījuma.

Viņi abi zina, ka otram tiek izteikts tāds pats piedāvājums.

Kas notiek turpmāk? Abi domā: "Esmu pārliecināts, ka otrs atzīsies. Viņš mani nodos, es sēdēšu piecus gadus, bet viņš tiks atbrīvots. Cik netaisnīgi!" Tā nu abiem ienāk prātā viena un tā pati doma: "Ja es viņu nodošu, tad, iespējams, tikšu atbrīvots. Kāda gan jēga abiem saņemt sodu, ja vismaz viens no mums var izsprukt sveikā?"

Un patiešām, nonākot šādā situācijā, vairums cilvēku otru nodod. Tomēr, ņemot vērā, ka līdzzinātājs rīkojas tieši tāpat, abi saņem četrus gadus ieslodzījuma.

Taču, ja viņi būtu visu kārtīgi pārdomājuši, tad ieslodzījumā katrs pavadītu tikai divus gadus.

Vēl dīvaināk šķiet, ka, šo pētījumu atkārtojot un ļaujot abiem apspriesties, viņi rīkojas tieši tāpat. Jo pat pēc tam, kad izstrādājuši kopīgu stratēģiju, galu galā viņi viens otru tomēr nodod.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

96. žaks

Lai labāk izjustu savus varoņus, man vēl trūkst tikai vienas lietas. Mūzikas. Atklāju, ka mūzika man palīdz rakstīt. Es to klausos ar austiņām. Austiņas ļauj ne tikai labāk uztvert skaņas, bet arī izolē no apkārtējās pasaules, kur dzirdami ierastie ikdienas dzīves trokšņi.

Mūzika man palīdz domāt. Tā manis rakstītajam piešķir ritmu. Ja mūzika ir strauja, es rakstu lakoniskus teikumus. Ja skan gari instrumentālie solo, teikumi kļūst garāki. Mierīgām ainām es izvēlos klasisko mūziku, kara ainām smago roku, bet sapņainām New Age.

Mūzika ir tāds darbarīks, kas jāizmanto ļoti uzmanīgi. Tikai neliela novirze, un tā jau nevis palīdz, bet gan traucē. Lai mani padarītu izklaidīgu, reizēm pietiek ar dažiem nepiemērotiem vārdiem kādas dziesmas tekstā.

No personiskās pieredzes zinu, ka vispiemērotākā rakstīšanai ir filmu oriģinālmūzika, jo tā sevī jau ietver emocijas un spriedzi. Reizēm, kad mūzika atbilst aprakstāmajai ainai, es mēdzu justies kā nomoda sapnī.

97. VENERA

Tā runāja Zaratustra **[18]** sākuma taktis vēsta par miss universe dalībnieču uznāciena sākumu. Man ir lampu drudzis.

Galvenais netrīcēt, jo to uzreiz varēs pamanīt. Metos pie savas somas un izvelku pudelīti ar trankvilizatoriem. Mamma tos bieži mēdz izmantot. Pamācībā teikts, ka jālieto ne vairāk kā divas tabletes dienā. Apriju sešas. Esmu tik briesmīgi satraukusies!

Man noteikti jādabū Miss Universe tituls. Man tas jādabū. Nedaudz šūpodamās gurnos, dodos pretim prožektoru gaismai.

98. igors

Ir rītausma. Debesis vēl ir tumši sārtas. Kalna galā mēs pamanām sīkas uguntiņas, gluži kā ugunīgus plankumus asinssarkanajās debesīs. No skursteņiem kūp dūmi.

Aitas ir aplokā. Un vilki drīz tās pārsteigs.

99. lidojums kosmosā. virziens

Kad esam iemācījušies ātri lidot, cenšamies izgudrot kādu paņēmienu, kā Kosmosā noteikt pareizo virzienu.

Mums nepieciešams izveidot Visuma trīsdimensiju karti. Uzdevums šķiet vēl grūtāks tādēļ, ka Kosmoss ir bezgalīgs. Bet attēlot kartē bezgalību nav nemaz tik vienkārši…

Kādu metodi lai izvēlas?

Fredijs piedāvā uz Paradīzes virsmas novilkt iedomātu līniju, ko nosaukt par "grīdu" vai "apakšu". Tādējādi viss, kas atrodas virs tās, kļūs par "augšu". Un, jo vairāk attālināsimies no galaktikas, jo augstāk būsim pacēlušies. Kreisajai un labajai pusei pietiek ar navigācijas likumu pārņemšanu, "pa labi no borta" ir viss, kas atrodas labajā pusē, bet "pa kreisi no borta" viss, kas atrodas kreisajā pusē.

Un kā norādīt starpvirzienus?

Izmantosim pacelšanās grādus tāpat kā aviatori, — atbild Rauls. Viena stunda tas ir nedaudz pa labi, trīs stundas perpendikulāri borta labajai pusei, deviņas stundas perpendikulāri borta kreisajai pusei.

Tāpat kā tanatonautu laikos esam izstrādājuši lidojuma virziena kontroles metodi, kuru izmantojot mēģināsim paplašināt mūsu jauno terra incognita.

100. žaks

Lai labāk iedomātos ainas, kas norisinās kanalizācijas caurulēs un alās, es tās uzzīmēju. Katrā no zīmējumiem uzskicēju dažādus priekšmetus, savu varoņu izvietojumu un gaismas avotus.

101 VENERA

Atrodos rampas gaismā un jūtu skatītāju un žūrijas skatienus, kas mani nopēta no galvas līdz papēžiem. Kāds no organizatoriem man iedevis plakātu ar numuru. Viņš man paskaidroja, ka tas jātur labi augstu, lai žūrija un skatītāji mani varētu atšķirt no pārējām dalībniecēm. Paceļu plakātu. Nekad savā mūžā neesmu bijusi tik pārbijušies. Man salst.

102. igors

Lēnām aust rīts. Debesis tagad vairs nav sarkanas, bet gan oranžas. Mums visapkārt spindz lodes un bez mitas dzirdamas ložmetēju kārtas. Cīņas karstumā grūti izšķirt, kas patiesībā notiek. Bet mēs, kājnieki, kas atrodas kaujas laukā, par notikumu pavērsieniem neapšaubāmi esam informēti vismazāk. Lai varētu spriest par notiekošo, nepieciešams globāls skatījums no augšas.

Bet mēs šeit jūtamies kā tuvredzīgie. Esam tā saauguši ar notiekošo, ka vairs to neizprotam. Sliktākais ir tas, ka rietumniekiem ar viņu novērošanas satelītiem jau nākamajā dienā piederēs labākie mūsu varoņdarbu attēli. Kaut ātrāk varētu iekarot viņu zemes un viņiem to visu atņemt!

Tik tikko izvairos no granātmetēja šāviena.

Šis nav īstais brīdis, lai filozofētu.

103. VENERA

Esmu izsalkusi. Turpinu tēlot savu lomu. Nedaudz šūpojos gurnos, pasmaidu, paeju trīs soļus un apstājos. Atkal viegli šūpojos gurnos, pasmaidu, viegla galvas kustība, lai ļautu novērtēt manus matus. Nedaudz paceļu zodu. Kaut tikai man nespīdētu piere!

104. ceļojums kosmosā. rombs

Mums priekšā mirgo kāda zvaigzne. Tas ir Altaīrs. Mēs ieturam kursu uz turieni.

Kreisais borts desmit stundas uz priekšu!

Visi četri lidojam rindiņā cits aiz cita.

Fredijs ierosina virzīties uz mērķi vēl saskaņotāk. Pielidojam cits citam tuvāk, izveidojot rombu. Būdams vispārgalvīgākais, Rauls nostājas pārējiem priekšā, Fredijs labajā pusē, es kreisajā, bet Merilina Monro aizmugurē. Tad mēs izstiepjam rokas, it kā planējot. Tas palīdz labāk noteikt attālumu starp mums. Tagad mūsu ķermeņi veido gaisakuģi, kas šķeļ Visumu.

Labais borts divas stundas, ierosina Fredijs.

Mēs virzāmies uz labo pusi, taču katrs nedaudz atšķirīgā leņķī. Mums nepieciešams savstarpēji pieskaņoties.

Kreisais borts astoņas stundas.

Izveidojam vēl ciešāku leņķi un veicam puspagriezienu. Šoreiz virzāmies uz priekšu unisonā. Mainot virzienu, par vienīgo orientieri kļūst Gulbja zvaigznājs.

Tagad saprotu, ar kādām grūtībām sastopas aviācijas akrobāti, lai varētu debesīs saskaņoti veikt kustības. Bet, lidojot ar gaismas ātrumu, tas ir vēl sarežģītāk. Paziņojums "Uzmanību, vai esam gatavi?", pirms atskanējis "Divas stundas… !" vai "Astoņas stundas… !", ļauj aptvert veicamo virāžu.

Uzmanību, vai esam gatavi? Sešas stundas atpakaļ, ierosina Merilina Monro.

Mūsu rombs apsviežas otrādi kā pankūka uz pannas. Merilina nekustas, bet Rauls gaisā apmet pusapli. Tagad mums priekšā atkal atrodas Altaīrs. Paši jūtamies varen lepni par savu progresu.

Nāves cilpas, astoņnieki, spirāles. Palielinām veicamo figūru skaitu, lai, tās veicot, izmēģinātu dažādās lidojuma iespējas.

105. enciklopēdija

ĢEOMETRIJAS TESTS.

Neliels psiholoģiskais tests, lai labāk iepazītu cilvēku, izmantojot ģeometrisko formu simbolisko spēku. Papīra lapu sadaliet sešos kvadrātos.

Pirmajā kvadrātā iezīmējiet apli.

Otrajā kvadrātā iezīmējiet trijstūri.

Trešajā kvadrātā iezīmējiet pakāpienus.

Ceturtajā kvadrātā iezīmējiet krustiņu.

Piektajā kvadrātā iezīmējiet mazāku kvadrātu.

Sestajā kvadrātā iezīmējiet apgāztu "3" tā, lai tas veidotu "m" burtu.

Palūdziet jūsu partnerim, lai pabeidz zīmēt katru ģeometrisko figūru, turklāt tā, lai zīmējums būtu nevis abstrakts, bet reāls.

Pēc tam palūdziet, lai viņš katram zīmējumam blakus uzraksta apzīmētāju.

Kad darbs pabeigts, aplūkojiet zīmējumus!

Zīmējums apkārt aplim norāda, kā cilvēks uztver sevi pašu.

Zīmējums apkārt trijstūrim norāda, kā cilvēks iedomājies, ka to novērtē citi.

Zīmējums apkārt pakāpieniem -, kā cilvēks uztver dzīvi kopumā.

Zīmējums apkārt krustam -, kā tas uztver savu garīgumu.

Zīmējums apkārt kvadrātam -, kā viņš uztver savu ģimeni.

Zīmējums apkārt apgāztajam "3" -, kā šis cilvēks uztver mīlestību.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

106. igors

Mani pārņēmis naids. Metos virsū kādam čečenam. Ar galvu iesitu viņam pa pieri. Dzirdams tāds troksnis, it kā lūstu izkaltis koks. Viņš ir vienās asinīs un nosmērē man drēbes. Kāds cits jau man metas virsū. Viņš mani izaicina. Es atkal ieņemu cīņas pozīcijas. Kā atgādinājums man galvā atskan vārdi: "Starp mirkli, kad pretinieks jums grasās dot triecienu, un mirkli, kad jūs to patiešām saņemsiet, paiet nebeidzami ilgs laiks."

Čečena acis iegailas. Nedrīkst no viņa novērsties. Kaujinieks paskatās uz leju. Labā kāja! Viņš cer man iespert ar kāju pa vēderu. Sāku uztvert laiku palēnināti. Tagad viss noritēs kā filmā, kurā kadri nomaina cits citu.

Viņš paceļ labo kāju. Viegla gurnu kustība, un es jau esmu pret viņu pagriezies profilā. Abas rokas izstiepju sev priekšā.

Viņš manu kustību nav pamanījis un turpina celt augstāk kāju, kā bija sākotnēji iecerējis. Es viņu sakampju aiz zābaka, turpinu viņa kustību un uzmetu viņu augstu gaisā. Mans pretinieks smagi noveļas zemē. Metos viņam

virsū. Tuvcīņa. Viņš man iekož. Es izvelku dunci, un viņš dara tāpat. Mēs esam kā divi saniknoti plēsoņas, kas cīnās aci pret aci, zobu pret zobu. Man galva pārpilna ar sajūtām un informāciju. Sirds strauji sitas. Nāsis izplešas. Man patīk šī sajūta.

Ausīs skaļi skan Modesta Musorgska Nakts Kailajā kalnā. Lai piešķirtu sev spēku, pretinieks iekliedzas. Viņa kliedziens saplūst ar mūziku.

Duelis ar dunčiem.

Spēriens ar ceļgalu, un viņa duncis aizlido projām. Viņš sagrābj revolveri.

Kā parasti, tas nenotiek tik ātri, lai man būtu iemesls uztraukties. Ar veiklu kustību es tam izgriežu roku, pavēršu to pret viņu pašu un piespiežu nospiest gaili. Atskan šāviens. Viņa zaļajā kokvilnas vējjakā vīd caurums.

Viņš nebija pietiekami ātrs. Un tagad viņš ir miris.

107.ŽAKS

Neesmu apmierināts ar to, kā man izdodas aprakstīt žurku cīņu ainas kanalizācijas caurulēs. Tās neizskatās reālas. Tekstu vēlreiz pārlasot, man nav tādas sajūtas, it kā es tur atrastos. Pēkšņi man caur smadzenēm izšaujas kāds teikums, kas šķiet gluži kā eņģeļa pačukstēts. Tas vēsta: "Labāk vienkārši attēlot, nevis izskaidrot."

Man saviem varoņiem visu laiku jāliek darboties. Viņu psiholoģiju atspoguļos izturēšanās, nevis dialogi. Vispirms es rūpīgi izstudēju žurku izturēšanos.

Tomēr ar to vēl nepietiek. Tās jāpazīst visā pilnībā, citādi lasītājs uzreiz pamanīs pretrunas. Dodos uz zooveikalu un nopērku sešas žurkas. Četrus tēviņus un divas mātītes. Vienīgais veids, kā izbēgt no meliem, ir izpētīt patieso realitāti.

Mans kaķis naidīgi vēro šo ar draudīgajiem priekšzobiem apbruņoto viesu ierašanos. Nezinu, vai viņš vēl atceras, ka viņam vajadzētu tās medīt, jo, spriežot pēc viņa izturēšanās, drīzāk gan šķiet otrādi.

Lai gan maniem sešiem jaunajiem viesiem nav jāpeld pakaļ barībai, tomēr drīz pamanu, ka tie lomas savā starpā jau ir sadalījuši. Kāds tēviņš terorizē visus pārējos, bet kāda mātīte jau kļuvusi par grēkāzi.

Lai gan mani moka šaubas, tomēr neiejaucos. Galu galā tā nav Volta Disneja multiplikācijas filma. Pat dabā visi neuzvedas mīlīgi, bet, pārkāpjot tās likumus, man diez vai izdosies mainīt kādas sugas izturēšanos.

Tādēļ apņemos būt neitrāls un precīzi pierakstīt visu, ko redzu, un to, kā šādu izturēšanos varētu izskaidrot.

Cenšos pēc iespējas izvairīties no antropomorfisma. Rakstu, balstoties uz šīm piezīmēm.

Lai romānu padarītu vizuāli iespaidīgāku, uzzīmēju žurku purnus. To ir daudz. Iztēlojos, ka man ir kamera, ar kuru filmēju no dažādiem leņķiem. Savos zīmējumos attēloju žurku pārvietošanos, tuvplānus un norādes. Tas man ļoti palīdz.

Lai cik mākslinieciski arī būtu aprakstītas manas kauju ainas, tagad tajās redzami žurku purni ar atņirgtiem zobiem tuvplānā un panorāmiski kanalizācijas skati. Kamera slīd starp cīnītājiem, lai uzņemtu visiespaidīgākos skatus. Tāpat es rīkojos, lai no viena skata pārietu uz citu.

Izstrādāju savu īpašu rakstīšanas stilu rakstīšanu attēlos. Cīņas ainas kanalizācijas ūdeņos es iestudēju tāpat kā Estere Viljamsa savas dejas zilajā baseina ūdenī kopā ar citām peldētājām, tikai kanalizācijas caurulēs ūdens ir duļķains un zaļgans, tajā peld atkritumi, bet,

kad norit sevišķi sīvas cīnās, asinis to iekrāso sārtā krāsā.

Ar bultām un punktētām līnijām norādu savu varoņu piedalīšanos romāna galvenajā cīņā un to, uz kuru pusi virzās mani žurku karapulki.

108. venera

Kad mans īsais skatuves uznāciens beidzies, gaidu, kad pārējās meitenes būs beigušas savu uzstāšanos. Kādas divas vai trīs man šķiet skaistākas par mani. Kaut nu žūrija par viņām nenobalsotu! Ja vien varētu, es sāncensēm aizliktu priekšā kāju, lai viņas ar saviem augstajiem papēžiem nokristu un lauztu kaklu. Šīs meitenes izskatās pēc pretenciozām varonēm. Viņas soļo, izaicinoši šūpodamas gurnus. Ko gan viņas iedomājas? Es tās ienīstu. Iztēlojos, kā ar saviem asajiem nagiem tām saskrāpēju seju.

Man jāuzvar.

Lūdzu Dievu, kaut man piešķirtu Miss Universe titulu.

Ja tur, augšā, kāds mani dzird, tad es lūdzu, lai viņš man palīdz.

109. kosmiskais lidojums. bažas

Uzmanību, vai esam gatavi? Visi uz labo bortu! Rauls noskandina, uzņēmies eskadriļas komandiera pienākumus.

Lai gan esmu entuziasma pārņemts, tomēr nespēju atvairīt domas par saviem klientiem. Kur gan viņi pašlaik atrodas? Esmu no viņiem pārāk tālu, lai spētu uztvert viņu lūgumus vai lūgsnas.

Rauls saprot, ka esmu norūpējies, un uzliek roku man uz pleca.

— Nenervozē, vecais, nekas traks nenotiks. Cilvēki ir kā kaķi. Viņi vienmēr krīt uz ķepām.

110. IGORS

Es pieceļos. Lai iedvestu sev drosmi, iegaudojos kā vilks. Ja tas piesaistīs ienaidnieku uzmanību, jo sliktāk. Pārējie Vilki man atsaucas. Mūsu bars ir spēcīgs un ātrs. Tā ir mana ģimene. Mēs gaudojam uz aizvien gaišāk mirdzošo oranžo debesu un gaistošā mēness ovāla fona.

Čečenu kaujiniekiem steidzas palīgā papildspēki, kas slēpjas mežā. Viņi ierodas ar smago bruņojumu džipiem, kuri aprīkoti ar automātiskajiem ložmetējiem. Čečeni mums uzbrūk. Un viņu ir ļoti daudz. Nāksies cīnīties vienam pret desmit.

Kāds desmits manējo cīņasbiedru jau guļ kā nopļauti. Nav laika tiem veltīt epitāfiju. Vilki arī mirst kā vilki atņirgtiem ilkņiem, kažokiem mirkstot asinīs, uz zemes, uz kuras mētājas viņu laupījums.

Tomēr es nedomāju mirt. Es paslēpjos. Dzīvs kareivis, pat ja tas ir gļēvulis, par spīti visam, spēj pretiniekam nodarīt vairāk nekā drosmīgs, bet miris karotājs.

Palienu zem kādas bruņumašīnas karkasa. Arī seržants ir izdzīvojis. Viņš paslēpies aiz kādas zemas sienas un no turienes dod man zīmes, lai es tam piebiedrojos. Roku, kas man māj, pēkšņi norauj granāta, un es redzu, kā seržanta galva uzlido augstu gaisā.

Vai tiešām dvēsele tā paceļas debesīs?

Nezinu, kāpēc, varbūt tāpēc, ka man ausīs skan mūzika, vai tāpēc, ka man visapkārt redzamas asinis un šāvienu zibšņi, pēkšņi man prāts nesas uz jokiem. Iespējams, tas ir arī tādēļ, ka ikvienam cilvēkam, atrodoties aci pret aci ar briesmām, rodas nepieciešamība atslābināties un nomierināties.

Es sāku skaļi smieties. Varbūt es jūku prātā? Nē, viss ir normāli, tikai jūtu, ka spriedze atkāpjas. Tomēr man žēl nabaga seržanta. Viņš nebija pietiekami ātrs. Un tagad ir miris.

Ložmetēji ir pavērsti pret mani. Vēlēšanās smieties momentā izgaist kā ar roku noņemta. Aizveru acis un saku sev: ja jau vēl joprojām esmu dzīvs, tātad arī man ir savs sargeņģelis. Un, ja reiz tā ir, tad viņam būtu īstais mirklis uzrasties. Svētais Igor, pienākusi tava kārta rīkoties.

Es ātri noskaitu lūgsnu: "Ei, tu tur augšā! Laiks mani no šīs ķezas izpestīt!"

111. venera

Pasākuma vadītājs mani vēlreiz aicina uz skatuves, jo daži žūrijas locekļi vēl šaubās. Pavēršu rokas nedaudz atpakaļ, lai labāk izceltu krūtis. Nesmaidīt. Vīriešiem nepatīk mīlīgās, viņi izvēlas riebekles. To mana mamma vienmēr ir skandinājusi. Šoreiz uzdrīkstos palūkoties aiz prožektoru gaismām. Pamanu mammu, kas sēž pirmajā rindā un gatavojas mani uzfilmēt ar videokameru. Kā viņa ar mani leposies, ja es uzvarēšu! Tagad ieraugu arī Estebanu. Mīļais, labais Estebans!

Divreiz pagriezusies apkārt, es uz vietas sastingstu. Viss ir beidzies. Tagad atliek vienīgi lūgt Dievu. Ja tur, augšā, ir kāds, kas par mani rūpējas, tad es lūdzu viņa palīdzību.

112. pirmais ceļojums

Man ir tāda sajūta, it kā kāds no maniem klientiem mani sauktu. Droši vien mani ierunājusies vainas apziņa par to, ka esmu viņus pametis likteņa varā.

Rauls mani apsteidz. Mēs traucamies ar gaismas ātrumu. Trīssimt tūkstoši kilometru sekundē. Fotoni, kas atdalās no Saules, atrodas mums blakus, bet pēc tam jau mums aiz muguras. Strauji tuvojamies Proxima Centauri, mūsu Saules sistēmai vistuvāk esošajai zvaigznei, kas no mums atrodas 4,2 gaismas gadu attālumā. Šķērsojam tās sistēmu un sākam pētīt planētas.

Nekas neliecina par dzīvību uz tām.

Ar ātrumu trīssimt tūkstoši kilometru sekundē virzāmies uz Alpha Centauri.

Atkal nekā. Jāpaplašina meklējumu zona.

Kad esam veikuši šaurleņķa virāžu, traucamies uz Sīriusu. Dažas siltas planētas. Nedaudz ķērpja. Daudz amonjaka.

Procions? Nekā.

Varbūt Kasiopejs? Vienīgi putekļi un gāze.

Tau Ceri? To es labprātāk noklusētu.

Delta Pavonis? Neiesaku turp doties, jo tur patiešām nekā nav.

Ātri pārvietojamies no vienas zvaigznes uz nākamo un no vienas planētas uz citu. Mēs pārbaudām arī lielākos meteorītus, lai pārliecinātos, vai dievi nejauši nav paslēpušies tur.

Problēma ir tāda, ka tikai mūsu Galaktikā vien diametrā ir simts tūkstoš gaismas gadu un tā sastāv no simt miljardiem zvaigžņu. Tā nu sanāk, ka velkamies kā gliemeži pa futbola laukumu. Un katram zāles stiebriņam atbilst kāda planēta.

Visu laiku domāju par saviem klientiem. Kaut nu viņi iztiktu bez manis! Esmu pārliecināts, ka viņiem draud briesmas. Žaks ir pārāk jūtīgs. Igors ir pārāk lepns. Venera ir pārāk trausla.

Rauls man raida nomierinošu domu. Viņš iesaka vairāk uzmanības veltīt mūsu pētījumiem. Virāžās es vienmēr par kādu sekundes simtdaļu atpalieku.

Lai notiek! Apņemos pacensties.

Kopā ar Raulu, Frediju un Merilinu apmeklēju simtiem planētu. Kad esam uz tām nolaidušies, reizēm mēs tur atrodam vienīgi akmeņus. Ne vismazākās saprāta pazīmes.

Piedāvāju nolaisties tikai uz planētām ar mērenu klimatu, okeāniem un atmosfēru.

Rauls attrauc: nav nekāda iemesla uzskatīt, ka planētu, uz kuras nokļuvusi Natālija, ir tāda pati kā mūsējā, taču Fredijs man piekrīt. Ar maniem kritērijiem pietiek, lai mūsu pētāmo planētu skaits

samazinātos desmit reižu. Divsimt miljardu planētu vietā tagad palikuši 20 miljardi.

113. žaks

Jo vairāk es rakstu, jo dīvainākas izjūtas mani pārņem. Rakstot es drebu emociju iespaidā, un šīs trīsas atgādina fizisku mīlestību. Uz dažām minūtēm it kā "atslēdzos no visa" un aizmirstu, kas esmu.

Romāna ainas "rakstās pašas no sevis", it kā tā varoņi manā aizbildniecībā dzīvotu savu dzīvi, bet es viņus vērotu kā zivis akvārijā. Tas vienlaikus ir gan aizraujoši, gan arī biedējoši. Man ir tāda sajūta, it kā es rotaļātos ar sprāgstvielu, kaut gan man nav tās lietošanas pamācības.

Kad rakstu, aizmirstu, kas esmu, un to, ka rakstu, es aizmirstu visu pasauli. Esmu saplūdis ar saviem varoņiem un izdzīvoju viņu dzīves. Tas ir kā nomoda sapnis kā nomodā pārdzīvots erotiskais sapnis, jo manu ķermeni pārņēmusi īsta svētlaime. Ekstāze. Transs. Šis brīnumainais mirklis ilgst tikai ļoti īsu brīdi. Reizēm tās ir dažas minūtes, bet reizēm tikai dažas sekundes.

Tomēr es pats nenojaušu, kad šādi ekstāzes mirkļi būs. Tie mani pēkšņi pārņem, un viss.

Un tie man tiek piešķirti, kad man ir izdevusies kāda aina, kad skan laba mūzika, kad prātā iešāvusies kāda īpaša doma.

Kad man ekstāzes aptrūkstas, raujos melnās miesās, tomēr jūtos iztukšots. Kad šie svētlaimes mirkļi beigušies, mani pārņem skumjas, ilgas un nožēla, ka tie bijuši tik īsi. Tad es pagriežu mūziku klusāk un iegrimstu televizorā, lai aizmirstu savas sāpes par to, ka visu laiku nevaru dzīvot tādā eiforijā.

114. igors

Manā priekšā iznirst vesels bars čečenu. Lecu un metu granātu pašā tā vidū. Tad metos bēgt. Nedomāju par lodēm, kas ik mirkli aizspindz man garām. Metos pie akas, kas atrodas ciemata vidū, un pieķeros pie spaiņa, kas virs tās karājas. Lielais vairums Vilku šķiet iznīcināti. Pat Staņislasu vairs nekur nemana. Pagriežu klusāk savu pleijeru. Vairs nedzirdu Nakti Kailajā kalnā. Dzirdu tikai savus elpas vilcienus, bet kaut kur tālumā šāvienus, kliedzienus, pavēles un ievainoto saucienus pēc palīdzības.

115. venera

Žūrijas komisijas locekļi klusēdami manī noraugās, bet es no skatuves noraugos viņos. Smagsvara boksa čempions, kas sēž vidū, blenž uz manām krūtīm. Viņam līdzās atrodas daži aizmirsti aktieri jau gados, daži televīzijas programmu vadītāji, kāds erotisko filmu režisors, daži fotomeistari, kas nodarbojas ar aktu fotografēšanu, un kāds futbolists, kurš jau sen nav iesitis nevienus vārtus.

Un tā skaitās žūrija? Vai viņi būs tie, kuri izlems manu likteni? Pēkšņi mani pārņem šaubas. Taču šeit uzstādītas vairākas televīzijas kameras, lai šo sarīkojumu pārraidītu visā valstī.

Uz mani lūkojas miljoniem cilvēku. Es viņiem uzsmaidu un kļūstu pat tik nekaunīga, ka piemiedzu ar aci. Cik man zināms, nolikumā tas nav aizliegts.

Esmu nobijusies. Esmu ļoti, ļoti nobijusies. Paldies Dievam, ka sarijos nomierinošos līdzekļus.

116. enciklopēdija

Es nezinu, kas ir labi un kas ir slikti (dzenbudistu pasaka). Kāda zemnieka dēlam uzdāvina baltu zirgu. Viņa kaimiņš tam saka: "Jums gan veicas! Man neviens tādu skaistu, baltu zirgu vis nedāvinātu!" Zemnieks viņam atbild: "Pats nezinu, vai tas ir labi vai slikti…"

Pēc kāda laiciņa, kad zemnieka dēls jāj ar zirgu, tas sāk trakot un nomet jātnieku zemē. Zemnieka dēls salauž kāju.

"Ak, kādas šausmas!" kaimiņš saka. "Jums bija taisnība, kad teicāt, ka tas varbūt nemaz tik labi nav. Tas, kurš jums šo zirgu uzdāvināja, to noteikti darīja tīšām, lai jums ieriebtu. Tagad jūsu dēls ir sakropļots uz muzu!

Taču zemnieks nemaz nešķiet pārmēru satraukts. "Es nezinu, vai tas ir labi vai slikti," viņš nosaka. Drīz tai pusē izceļas karš, un visi jaunekļi tiek paņemti armijā, izņemot zemnieka dēlu ar lauzto kāju. Kaimiņš atkal ir klāt un saka: "Jums nu gan ir paveicies — jūsu dēlam vienīgajam šajā ciematā nebija jādodas karā." Bet zemnieks viņam atbild: "Es nezinu, vai tas ir labi vai slikti."

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

117. revīzija

Oriona zvaigznājā nekā nav.

Lauvas zvaigznājā atradām dažus vienšūnas mikrobus, kuru apziņas līmenis īpaši neatšķiras no akmeņu apziņas līmeņa.

Lielā Lāča zvaigznājā dažas zvaigznes pat nav līdz galam izveidojušās.

Kas atrodas Lujtena zvaigznes apkaimē? Vienīgi ledaini meteorīti.

Mēs velti izšķiežam savu laiku.

Un lai Dievs stāv man klāt, kad iedomājos, kas pa šo laiku varēja notikt ar maniem klientiem!

118. igors

Esmu piespiedies akas sienai, kad viens tips katram gadījumam tajā iemet granātu. Es to veikli noķeru ar labo roku un apskatu. Tas ir afgāņu modelis G34 ar korpusu. Daudz nebaiļojoties, sviežu to atpakaļ. Tas tips ir sapratis, ka akā kāds paslēpies, un atkal met granātu. Es nešauboties to sviežu atpakaļ.

Viss atkarīgs no tā, cik stipri ir nervi. Par laimi, seržants man iemācījis žonglēt. Tā kā pretinieks neliekas mierā, uzmanīgāk aplūkoju mehānismu un pamanu, ka granātas rokturis ir ieķēries. Slikts materiāls. Afgāņi nav nekādi izcilie moderno tehnoloģiju speciālisti. Šī granāta nekad nesprāgs. Tad nu es ņemu vienu no savām vecajām labajām krievu granātām, kuru darinājusi kāda krietna krievu sieviete un kuras mehānismu es zinu no galvas. Nogaidu nepieciešamās piecas sekundes, precīzi aprēķinu trajektoriju un metu ar to savam pretiniekam. Viņš mēģina granātu saķert, lai vēlreiz mestu atpakaļ, taču šoreiz tā viņam rokās uzsprāgst.

Karš nav domāts amatieriem. Tas ir darbs, kurā nepieciešams ievērot metodiku un ritmu. Es zinu arī to, ka nedrīkstu šajā akā pārāk ilgi uzkavēties.

Tāpēc es izlecu ārā, paņemu no kāda nogalināta biedra šauteni ar optisko tēmēkli un skrienu uz kādu no mājām paslēpties. Tajā ir iedzīvotāji, bet es tiem piedraudu ar ieroci un visu ģimeni iespundēju virtuvē. Tad ieņemu vietu pie loga un mierīgi aplūkoju apkārtni. Tā kā man ir lāzera tēmēklis, salīdzinājumā ar pretiniekiem esmu daudz izdevīgākā pozīcijā. Atkal uzlieku austiņas. No jauna ieskanas Nakts Kailajā kalnā. Kāds ienaidnieku

kareivis nonāk manā redzeslaukā. Pēkšņi viņam virs uzacs parādās sarkans punktiņš. Nospiežu gaili. Viens ir piebeigts.

119. žaks

Vēroju savu žurku sešnieku stikla būri. Viņas skatās pretim. Kaķis gan labāk turas no tām pa gabalu. Man šķiet, žurkas zina, ka es rakstu par viņām, un arvien vairāk iesaistās izrādē, kas norit aiz stikla. Zēl, ka viņas nesapratīs, ja lasīšu priekšā to, ko esmu uzrakstījis.

Mona Liza II trinas man gar kājām, lai pārliecinātos,

vai tikai viņas vietu manā sirdi nav ieņēmuši šie aszobainie monstri.

Pārlasu savu darbu.

Patiesībā šis romāns izplūst uz visām pusēm. Nav skaidrs, kāpēc ainas cita aiz citas izkārtotas tieši tā un ne citādi. Es apzinos, ka tam nepieciešams kāds satvars, kas visu šo romānu aleatoriskā veidā saturētu kopā tā, lai katra aina atrastos īstajā vietā. Izmantot ģeometrisku uzbūvi? Izveidot apļveida stāstu? Es pamēģinu. Romāna beigās mani varoņi atrodas tādā pašā situācijā kā romāna sākumā. Tas nav nekas oriģināls. Spirālveida attīstība? Jo tālāk notikumi virzās, jo plašāks kļūst vēstījums, līdz ietiecas bezgalībā. Arī tas nav nekas jauns.

Stāstījums, kurā notikumi izkārtoti rindā cits aiz cita. Tas nudien ir banāli, jo tā dara gandrīz visi.

Prātoju par sarežģītākām ģeometriskajām figūrām. Pentagons. Heksagons. Kubs. Cilindrs. Piramīda. Tetraedrs. Dekaedrs. Kura ģeometriskā figūra ir vissarežģītākā? Katedrāle. Nopērku grāmatu par katedrālēm un atklāju, ka to uzbūve atbilst zvaigžņu izvietojuma struktūrai Kosmosā. Lieliski. Rakstīšu romānu, kas pēc uzbūves atbildīs katedrālei. Par paraugu izvēlos Šartras katedrāli īstu trīspadsmitā gadsimta pērli, kas pārpilna ar simboliem un slepeniem vēstījumiem.

Uz milzīgas zīmēšanas papīra lapas es uzzīmēju detalizētu šīs katedrāles plānu un sava stāstījuma attīstību virzu tā, lai tā atbilst tūkstošgadēm. Notikumu krustpunkti atbilst katedrāles jomiem, bet notikumu dramatiskie pavērsieni velvju centrālajiem akmeņiem.Tagad man vienas dienas laikā izdodas uzrakstīt divdesmit lappuses ierasto piecu vietā, ko ik dienas pārlasīju. Romāns kļūst aizvien biezāks. 500, 600, 1000, tad 1534 lappuses… Sākotnējā kriminālromāna vietā tas pārtapis par Žurku karu un mieru.

Beidzot man tas šķiet pietiekami biezs, lai to būtu vērts lasīt.

Tagad tikai jāatrod izdevējs. Nosūtu savu manuskriptu pa pastu desmit lielākajām Parīzes izdevniecībām.

120. venera

Žūrija balso. Es satraukumā graužu savu nolauzto nagu. Par vienu cigareti tagad būtu gatava atdot dzīvību, taču nolikums to aizliedz. Šajā mirklī izšķiras mans liktenis.

121. igors

Es notēmēju un izšauju. Otrais gatavs. Un trešais. Un ceturtais. Cik labi strādāt mūzikas pavadījumā! Esmu pateicīgs satrunējušajiem Rietumiem par savu pleijeru. Acu priekšā redzu māti. Cenšos tēmēt nevis sirdī, bet galvā. Ikreiz, kad iedomājos par māti, gribas nospiest ieroča gaili.

122.ŽAKS

Reizēm pēc īsāka, bet reizēm pēc garāka laika savā vēstuļu kastē atrodu kārtējā izdevēja atbildi. Pirmais uzskata, ka romāna sižets ir pārāk ekscentrisks. Otrs man iesaka romānu pārtaisīt, par varoņiem izraugoties kaķus, kuri "lasītājiem patiktu daudz labāk".

Palūkojos uz Monu Lizu II.

Vai sarakstīt romānu par Monu Lizu II — visdekadentiskāko Rietumu kaki?

Trešais izdevējs man piedāvā manu romānu izdot par manu naudu uz autora rēķina. Viņš ir gatavs piedāvāt labu cenu.

123. venera

Lūk, arī atzīmes. Tās šķiet pārāk stingras. Pašlaik labākā vidējā ir 4 līdz 5 punkti no 10 iespējamajiem. Tagad pienākusi mana kārta. Žūrijas locekļi cits pēc cita paziņo savu spriedumu 4, 5, 6… Turpinu smaidīt, tomēr jūtos sašauta. Ja neviens man nepiešķirs augstāku novērtējumu par šiem nožēlojamajiem cipariem, esmu pazudusi. Cik netaisnīgi! Kā es ienīstu šos ļaudis ar liekulīgajām sejām! Turklāt meitenei, kas pagaidām ir vislabāk novērtēta, kājas no vienas vietas ir celulītā. Vai

tiešām vini to neredz?

124. enciklopēdija IDEOSFĒRA.

Idejas ir kā dzīvas būtnes. Tās piedzimst, cita ar citu sastopas, vairojas, tiek konfrontētas ar citām idejām un beigās mirst.

Un ja nu idejas, tāpat kā dzīvas būtnes, iziet savu evolūcijas ceļu? Ja nu atbilstoši Darvina teorijai arī starp idejām notiek dabiskā izlase, iznīcinot vājākās un vairojot stiprākās? Zaks Mono savā 1970. gada darbā Nejaušība un nepieciešamība izvirza hipotēzi, ka idejas var būt neatkarīgas un, tāpat kā organiskas būtnes, spējīgas reproducēties un vairoties.

Ričards Dokinss darbā Egoistiskais gēns, kas sarakstīts 1976. gadā, stāsta par ideosfēras konceptu.

Ideosfēra ideju pasaulē būtu tas pats, kas biosfēra dzīvo būtņu pasaulē.

Dokinss raksta: "Tiklīdz jūs manā apziņā iedēstīsiet auglīgu ideju, jūs, burtiski izsakoties, parazitēsiet manās smadzenēs, tās pārvēršot par šīs idejas izplatīšanas līdzekli." Atbalstam viņš piemin Dieva konceptu, ideju, kas kādudien radusies un kopš tā laika nepārtraukti attīstījusies un izplatījusies. Tā tiek nodota tālāk un nostiprināta ar vārdu, rakstības, mūzikas un mākslas palīdzību, savukārt mācītāji to attēlo un izskaidro tā, lai to piemērotu laikam un telpai, kurā viņi mīt.

Bet idejas izmainās vēl ātrāk nekā dzīvas būtnes. Piemēram, Kārļa Marksa izlolotā komunisma ideja ļoti īsā laikā izplatījās tiktāl, ka jau skāra pusi planētas. Tā turpināja attīstīties un pārveidoties, un galu galā tās ietekme mazinājusies tiktāl, ka tā attiecināma uz aizvien mazāku ļaužu grupu, ko var salīdzināt ar kādu izmirstošu dzīvnieku sugu.

Tajā pašā laikā tā likusi mainīties arī kapitālisma idejai.

No ideju savstarpējās cīņas ideosfērā radusies mūsu civilizācija.

Patlaban tie ir datori, kas paātrina ideju mutāciju. Pateicoties internetam, tās spēj ātrāk izplatīties laikā un telpā, kur sastopas gan ar sāncensēm, gan ideju zaglēm.

Šis process ir lietderīgs ne tikai labajām idejām, bet ari sliktajām, jo idejas jēga sevī neietver morāles jēdzienu.

Turklāt bioloģijā evolūcija ir vēl mazāk pakļauta morālei. Iespējams, ka tieši tādēļ nepieciešams divkārt apdomāt, pirms nodot tālāk "lipīgas" idejas. Jo turpmāk tām būs lielāka ietekme nekā cilvēkiem, kam tās ienākušas prātā un kas tās nodevuši tālāk.

Tomēr arī tā ir tikai ideja…

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

125. žaks

Ceturtais izdevējs man piezvana pa telefonu, lai iedrošinātu turpināt nodarboties ar rakstniecību. "Rakstīšanai nepieciešama liela dzīves pieredze. Un septiņpadsmit ar pusi gadu vecumā tas nav iespējams," viņš saka.

Piektais izdevējs man pārmet cīņu ainas, kas nepatīk sieviešu kārtas lasītājām. Viņš man atgādina, ka lielākais vairums lasītāju ir sievietes un ka sievietēm un jaunām meitenēm daudz labāk patīk romantiskas ainas. Kādēļ gan nepadomāt par žurku love story versiju?

Palūkojos uz savām žurkām. Tieši patlaban kāds tēviņš grasās kopoties ar mātīti. lai varētu ērtāk tajā iekļūt, viņš tai tik stipri iekož kaklā, ka parādās asinis, saspiež galvu un ar nagiem iecērtas krustos. Nabadzīte sāpēs pīkst, taču šķiet, ka tas tēviņu tikai vēl vairāk uzbudina.

Romantisks žurku love storf. Patiesībā tāds nav iespējams.

126. igors

Pieci. Seši. Septiņi. Un tad jau desmitais, kurš lūdzās, lai viņu apžēlo. Esmu nogalinājis visus ienaidnieka kareivjus, kas man patrāpījās ceļā. Ir pusdienas laiks. Debesis ir baltas. Ciemats kūp, un mušas metas virsū vēl siltajām kareivju miesām.

Ienaidnieki ir miruši, taču arī draugu vairs nav starp dzīvajiem. Vairs nemanu nevienu no mūsējiem. Iegaudojos kā vilks. Tomēr uz šo aicinājumu neviens neatsaucas. Laikam gan man ir ļoti paveicies. Šķiet, ka tur augšā, debesīs, ir kāds, kas mani sargā. Protams, es esmu ļoti ātrs, tomēr brīnumainā kārtā man vairākas reizes izdevies izvairīties no mīnām un nejaušām lodēm.

Japp, man noteikti ir savs sargeņģelis. Paldies, Svētais Igor. Zinu, ka tikšu nosūtīts uz nometni, lai mani iekļautu jaunā Vilku specvienībā citu, šai līdzīgu misiju veikšanai. Karošana ir vienīgā lieta, kas man tiešām padodas. Katram savs. Atkal uzlieku austiņas un vēlreiz ieslēdzu Nakti Kailajā kalnā.

Pēkšņi izdzirdu gaudojam vilku. Vai tas būtu īsts vilks? Nē, tas ir Staņislass. Un viņš to var atļauties, jo noteikti arī viņam ir savs sargeņģelis.

127. venera

Vēlreiz 5 punkti no 10. Visu izšķirs pēdējā atzīme. Un to ieliks bokseris.

10 punkti, — viņš paziņo. Vai tas maz iespējams? Vai es pareizi sadzirdēju? Pēkšņi esmu strauji atrāvusies no savas vietas kaut kur pa vidu starp pārējām meitenēm. Tagad man ir labākais rezultāts. Mani pārņem neizsakāms prieks,

tomēr saņemu sevi rokās. Visas meitenes taču vēl nemaz

nav novērtētas. Kādai citai var ielikt tādu pašu atzīmi.

Kā pa miglu dzirdu, kā tiek nosauktas pārējo atzīmes. Pirmā, es vēl joprojām esmu pirmā. Tagad viss ir garām, visas meitenes saņēmušas novērtējumu, un nevienai tas nav labāks par manējo. Es esmu… Miss Universe.

Apskauju žūrijas komisija locekļus. Televīzijas kameras mani visu laiku filmē. Visa valsts skatās uz mani. Man pasniedz pudeli ar šampanieti, un, fotoaparātiem zibsnījot, es visus ar to aplaistu. Es esmu uzvarējusi! Runāju mikrofonā:

īpaši gribu pateikties savai mātei, bez kuras man nekad nebūtu pieticis drosmes uzsākt šo garo ceļu pretim… pilnībai.

To teikdama, zinu, ka tā pieklājas teikt, lai izpatiktu skatītājiem gan zālē, gan pie televizoru ekrāniem. Tomēr, starp mums runājot, ja te tiešām ir kāds, kam man vajadzētu pateikties, tad tā esmu es, tikai un vienīgi es.

Uz skatuves manas bijušās sāncenses steidz mani sveikt. Zālē māte aiz laimes raud, bet Estebans sūta gaisa skūpstus.

Pēc tam seko intervijas, apsveikumi un fotografēšanās. Atrodos slavas zenītā.

Vēlāk, kad atstāju telpas, cilvēki mani pazīst un lūdz autogrāfu.

Pārguruši atgriežos viesnīcā kopā ar Estebanu, kurš mani tagad apbrīno vairāk nekā jebkad.

Es uzvarēju!

128. žaks

Esmu zaudējis. Tā ir pilnīga izgāšanās. Neviens nevēlas izdot manas Žurkas.

"Rakstnieks nav nekāda profesija," tēvs man saka telefona sarunā. "Un tu man vēl jautā, kā es to zinu! Man taču pieder grāmatu veikals, un es pats redzu, ka pērk tikai slavenu cilvēku darbus. Vispirms kļūsti slavens, bet pēc tam vari rakstīt grāmatu. Pie šī jautājuma risināšanas tu esi ķēries no nepareizā gala."

Mans vienīgais atbalsts šajā ķezā ir Mona Liza. Viņa jūt, ka esmu novārdzis, un sāk uztraukties par to, vai spēšu viņu ik dienas pienācīgi apgādāt ar pastēti un sauso barību.

Liekos gulēt. Rīt no rīta man jābūt darbā restorānā, bet pēc tam vēlreiz izlasīšu savu manuskriptu.

Izskatās, it kā žurkas savā būrī par mani ņirgātos. Viņas mani kaitina. Ko īsti tās no sevis iedomājušās? Galu galā tās taču ir tikai žurkas. Es viņas palaižu brīvībā kanalizācijas caurulēs. Lai tiek galā pašas.

Mona Liza mani atbalsta, piekrītoši un zīmīgi murrājot.

Apsēžos pie rakstāmmašīnas. Visa burvība ir pagaisusi. Man nav ne vismazāko izredžu. Man nekad nekas nesanāks. Labāk tam visam atmest ar roku.

129. enciklopēdija CREQ [19] .

cilvēks visu laiku pakļauts apkārtējo ietekmei. Kamēr viņš pats jūtas apmierināts, viņš šo ietekmi neapstrīd. Bērns uzskata: ir normāli, ka viņam jāēd tādi ēdieni, kas viņam riebjas, jo tā vēlas viņa ģimene. Pieaugušais uzskata, ka ir normāli, ja priekšnieks to pazemo, jo darbā tā mēdz gadīties. Apprecējies cilvēks uzskata, ka ir normāli, ja viņam kaut kas nemitīgi tiek pārmests, jo pārmet taču viņa otrā pusīte. Kā pilsonis viņš uzskata, ka ir normāli, ja valdība nemitīgi samazina viņa pirktspēju, jo viņš pats taču ir šo valdību ievēlējis.

Viņš ne tikai izliekas nemanām, ka visu laiku tiek apspiests, bet arī vēl atbalsta savu ģimeni, darbu, politisko sistēmu un vēl daudzus dažādus ierobežojumus, uzskatot tos par "savas personības dažādiem izpausmes veidiem".

Tik daudz cilvēku ir gatavi cīnīties ar zobiem un nagiem, lai tikai tos neatbrīvo no viņu važām. Tādēļ mums, eņģeļiem, reizēm nepieciešams izprovocēt to, ko tur, lejā, mēdz dēvēt par "nelaimēm" un ko šeit, augšā, sauc par CREQ, lai cilvēkos radītu šaubas.

CREQ var izpausties ļoti dažādi gan kā nelaimes gadījums, gan kā slimība, šķiršanās vai profesionāla neveiksme.

Lai gan mirstīgajiem tamlīdzīgas krīzes šķiet šausmīgas, tomēr tās viņus vismaz uz laiku izsit no ierastajām sliedēm. Taču jau pavisam drīz cilvēks dodas jauna ieslodzījuma meklējumos. Šķirteņi steidzas atkal precēties. Profesionāļi piekrīt strādāt vēl smagāku darbu. Starp brīdi, kad izraisījusies CREQ, un bridi, kad cilvēks nonācis jaunā sprostā, tam izdodas piedzīvot dažus atklāsmes mirkļus.

Cilvēkam vismaz radusies nojausma, kas ir īsta brīvība. Pat ja tā (vairumā gadījumu) viņam drīzāk šķitusi vienīgi biedējoša.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

130. atgriešanās no lidojuma kosmosā

Atgriešanās Paradīzē.

Cik tālu mani klienti tikuši šajā īsajā laika sprīdī! Jāsāk ticēt, ka tie sasniedz briedumu ātrāk tad, ja tos nepieskata. Venera ir atbrīvojusies no savas anoreksijas un bulīmijas un ieguvusi Miss Universe titulu. Jo labāk, tāpēc ka es tik un tā biju apņēmies to viņai sagādāt. Igors ir ticis laukā no cietuma un psihiatriskās slimnīcas sevišķi bīstamajiem noziedzniekiem un kļuvis par kara varoni. Vienīgi Žaks atpaliek, nespēdams sevi pierādīt. Un tas, ka viņš tik daudz laika pavada, sēžot kā piekalts pie televizora, neko labu nesola.

Kā parasti, Edmonds Velss uzrodas tad, kad tas vismazāk vajadzīgs. Viņš nopūšas: — Tu man tiešām liec vilties, Mišel. Es uz tevi liku tādas cerības, bet tu sagandē visu darbu…

Es šeit esmu tikai iesācējs un knapi esmu sācis saprast, kā cilvēki darbojas.

Manu pasniedzēju tomēr māc šaubas.

Ak tā, un kā tad tu izskaidrosi šo nelielo ceļojumu Kosmosā?

Tātad viņš visu zina. Es protestēju:

Izņemot Žaku Nemro, kurš allaž velkas astē, abiem pārējiem klientiem klājas ļoti labi.

Ak, manu nabaga Mišel, saka Edmonds Velss, — man vēl tik daudz kas tev jāizskaidro. Vai pamanīji, ka, tiklīdz tu tuvojies Zemei, tā sastopi klīstošās dvēseles?

Nē, khm… nūjā… — Tātad viņš zina, ka bijām pie Papadopula.

Un vai esi ievērojis, ka šīm klīstošajām dvēselēm izdodas cilvēkus saprast labāk nekā mums tieši tādēļ, ka

tās atrodas viņiem tuvāk?

-Jā… bet…

Tātad, ja klients savā lūgsnā aicina talkā sargeņģeli, bet viņam tas neizdodas, kas, pēc tavām domām, notiek?

Tad par viņu parūpējas kāda klīstošā dvēsele.

-Tieši tā. Un tici man, ka šīs klīstošās dvēseles ir

pārmēru gandarītas, ja vien var kādam izdarīt pakalpojumu mūsu vietā. Tās ir kā tāda sērga. Tiklīdz eņģelis nepadara savu darbu, tās tūlīt iejaucas. Ko gan tu, Mišel, esi iedomājies? Ka Igoram un Venerai vienkārši paveicās? Nē taču, viņi palūdzās, un klīstošās dvēseles tūlīt steidzās padarīt darbu tavā vietā. Tagad tās uz viņu rēķina parazitē.

Mans skolotājs šķiet tiešām sāpināts.

Tieši tādēļ es, cik vien bieži varu, atgādinu cilvēkiem: "Nelūdziet dvēseles, neļaujieties transam, izvairieties no medijiem un visiem tiem, kas iedomājas, ka uzrunā jūs no augšas. Nevajag nemitīgi lūgties un uzmākties savam sargeņģelim gan jau viņš pats zinās, kur jūs

atrast. Necentieties dziļāk izprast, kas ir vudū, šamanisms vai burvestības. Jūs iedomājaties, ka jūs ar kādu manipulējat, bet patiesībā manipulē ar jums. Tāpat vien neviens nepalīdz. Par visu ir jāmaksā."

Sava skolotāja acīs redzu patiesu vilšanos.

Kā lai izlūdzos piedošanu? Ko es vēl varētu saglābt? es murminu.

Es taču par tevi atbildu, Mišel, Edmonds Velss nopūšas. Tā kā es tevi nevarēju atrast, nācās vien pašam ķerties pie darba. Un es tavus klientus atbrīvoju no klīstošajām dvēselēm, kas tos bija apsēdušas. Tā nu viņi ir tikuši vaļā no parazītiem. Tomēr turpmāk esi piesardzīgs! Abi tavi uzvarētāji tagad ir pārliecināti, ka pietiek tikai tevi pasaukt, un viss nokārtojas pats no sevis.

Igors tevi pat nodēvējis par "Svēto Igoru", jo iedomājies, ka katrai cilvēciskai būtnei ir savs eņģelis, kuru sauc tās vārdā.

Edmonds Velss levitējot paceļas augstāk gaisā.

Reiz pienāks tā diena, kad Igors, Žaks un Venera tev šeit piebiedrosies un tev nāksies viņiem skatīties acīs. Un šis mirklis tev šķitīs briesmīgs, jo tad viņi zinās, kas tu esi, un tev nāksies viņu priekšā atskaitīties par padarīto.

Nokaunējies es noliecu galvu.

Un vēl kas. Neklausies, ko tev saka slikti skolnieki, jo ne jau viņiem tev jācenšas līdzināties. Viņi tavā vietā neizskaidrosies tajā dienā, kad tiks novērtētas tavu klientu dvēseles.

Mans skolotājs ar zodu viegli norāda uz to pusi, kur tepat netālu gaisā plivinās Rauls.

Par laimi, Mišel, tev trāpījušās labas dvēseles. Nekur nav teikts, ka nākamreiz tev tāpat paveiksies. Parasti tikai tad, kad tu esi izgāzies ar pirmajām dvēselēm un saņem nākamo perējumu, tu apjēdz, kā īsti tev pirmo reizi ir gājis.

Aiz kauna esmu sarāvies pavisam maziņš.

Mirstīgajam izgāšanās nozīmē atdzimšanu, bet eņģelim saņemt jaunus klientus, viņš norūc.

131. igors. 18 gadi

Mēs ar Staņislasu savas medaļas esam godam nopelnījuši. Pulkvedis Djukuskovs mūs apkampj.

No šī brīža jūs esat virsseržanti.

Visi klātesošie armijas pārstāvji, kuri ģērbušies parādes formas tērpos, pieceļas un aplaudē. Tiek pacelts nacionālais karogs, un man ausis maigi atbalsojas manas dzimtenes himna.

Pulkvedis Djukuskovs man čukst ausi:

Jūs abi esat vienīgie, kas izdzīvojuši šajā cīņā, vieni stājoties pretim desmitiem ienaidnieku. Kāds ir jūsu noslēpums?

Dziļi ievelku elpu un prātoju, ko teikt. īsti nevēlos stāstīt par savu sargeņģeli.

Par izdzīvošanu man nācās cīnīties ar savu māti, es saku.

Viņš saprotoši pasmaida.

Un šajā mirklī es pēkšņi saprotu, ka man jau ir astoņpadsmit gadi un es joprojām esmu dzīvs.

132. venera. 18 gadi

Esmu kopā ar pasaules smagsvara čempionu, kurš bija žūrijas komisijas sastāvā. Mēs mīlējāmies. Viņš ir īsts zvērs. Viņš elso kā boksa ringā. Troksnis ir apdullinošs. Viņš mani žņaudz ar savām milzīgajām ķetnām, un man trūkst gaisa. Ja jums, tvaiku izlaižot, spiežas virsū simt divdesmit kilogrami, tas šķiet tāpat kā mīlēties ar lokomotīvi vai kravas mašīnu. Nekāda smalkuma.

Tomēr sākums šķita itin jauks. Pēc manas uzvaras viņš ar mani sazinājās un pavaicāja, vai varot mani satikt. Es piekritu. Bokseris nāca man pretim un apbēra ar komplimentiem, it kā es patiešām šajā konkursā būtu bijusi visskaistākā. Un tad viņš visu sabojāja. Atgādinādams, ka tieši viņš man bija piešķīris 10 punktus un tāpēc es esot uzvarējusi. Ja paklausās šajā tipā, tad sanāk, ka pateicību par savu uzvaru esmu parādā vienīgi viņam! Ak, šie vīrieši, ja mēs viņos vairāk klausītos, tad izrādītos, ka mēs bez viņiem vispār neko nevaram. Taču es gan zinu: uzvarēju tāpēc, ka pareizajā brīdī noskaitīju pareizo lūgsnu. Tā bija pirmā reize, kad es pat sajutu kādu draudzīgu atbalstu. Tas noteikti bija mans sargeņģelis.

Aiz pieklājības ļauju bokserim iet līdz galam, tad viņš iemieg un skaļi iekrācas, bet es izmantoju šo mirkli, lai dotos projām.

Es tiešām esmu pārāk pieklājīga.

133. žaks. 18 gadi

Es rakstu arvien mazāk. Un arī lasu arvien mazāk. Reizēm pavadu pat kādas piecas stundas, bez pārtraukuma blenžot televizorā, atlaidies izvelkamajā dīvānā, apsedzies ar segu un turēdams uz ceļiem murrājošo kaķi. Es pat neskatos nevienu konkrētu raidījumu. Es visu laiku ar pulti pārslēdzu kanālus.

Ar manu oficianta darbu pietiek, tikai lai iegādātos pašu nepieciešamāko. Tiesa gan, es arī dzīvoju pieticīgi.

Ēdu sausos makaronus, kas uzbriest, kad tos aplej ar verdošu ūdeni.

Mona Liza II jūtas iepriecināta, ka es skatos televīziju. Viņa ir pārliecināta, ka beidzot man ierādījusi īsto ceļu uz gudrību.

Es pats uzskatu, ka Žurkas ir laba grāmata. Bet, ja jau reiz izdevēji nav spējīgi to saprast, tad tas ir tāpat, it kā es neko nebūtu paveicis, vismaz neko patiešām vērtīgu.

Ņemot vērā ātros tempus, kādos es aptaukojos, ēzdams sausos makaronus, drīz būšu pārvērties par Monu Lizu cilvēka izskatā.

Tā kā man ir slinkums skūties, audzēju bārdu.

Pamazām, ar pulti pārslēdzot televīzijas kanālus, sāku orientēties televīzijas programmu hierarhijā. No ziņām es pārslēdzos uz mākslas filmām, no mākslas filmām uz televīzijas filmām, tad uz seriāliem, tad uz teatralizētajiem seriāliem, bet pēc tam uz šīm pretīgajām rīta erudīcijas spēlēm, kurās divi dalībnieki cenšas pēc iespējas ātrāk atbildēt uz šādiem bezjēdzīgiem jautājumiem:

"Kāda ir sunu iemīļotā barība?".

Tā kā man ir kaķis, tad man nospļauties par suņiem, tomēr es skatos arī šos raidījumus.

Prātoju, ka varētu turpināt tā dzīvot turpmākos četrdesmit gadus. Esmu padevies. Tomēr reiz kāds raidījums liek man sarosīties.

Tas ir iknedēļas literāri informatīvais raidījums. Parasti tas mani neinteresē, taču šoreiz izraisa slimīgu interesi.

Šī raidījuma temats ir mīlestība. Pirmā uzaicinātā persona ir kāds vecs aktieris, kurš kādreiz bijis ļoti slavens. Viņš virknē savas atmiņas un ar šķelmīgu sejas izteiksmi uzskaita aktrises, kuras, kā viņš izsakās, esot "aplaimojis".

Raidījuma vadītājs, kurš arī šķiet uzjautrināts, jokojas un papildina stāstījumu ar dažādiem valšķīgiem mājieniem.

Kā raidījuma nākamo viesi programmas vadītājs piesaka Ogistu Meriņaku. Glīts puisis. Labi ģērbies. Nepiespiesti smaida. Viņš izdod autobiogrāfisku romānu, kura varoni sagadīšanās pēc arī sauc Ogists un kura raksturīgākā īpatnība ir tā, ka sievietes pēc viņa dzenas kā trakas.

Trešā uzaicinātā persona ir kāda kundze, kuras seju sedz samta maska, kājās viņai ir kurpes ar vismaz piecpadsmit centimetrus augstiem, spiciem papēžiem, bet lūpas nokrāsotas asinssarkanas. Viņa ir kādas ļoti labi apmeklētas sadomazohistiskas priekamājas saimnieces vietniece, tādēļ vēlas palikt anonīma. Lielākais vairums viņas klientu ir sabiedrībā pazīstami cilvēki — politiķi, šovbiznesa pārstāvji un lielrūpnieki. Tā kā parasti viņi mēdz apkārtējos terorizēt, tad viņiem ļoti patīk, ja kādreiz ir iespēja būt arī upura lomā. Kundze pastāsta, kādas mocības tiem paredzētas, un skaidro, kā viņai piegriezušās zvaigžņu ekstravagantās prasības. Ceturtais raidījuma dalībnieks ir seksologs, kam jāsaliek visi punkti uz i no tīrās zinātnes viedokļa. Kā viņš apgalvo, cilvēku rīcību nosaka hormoni. Viņš min dažas dīvainas fantāzijas, ar kādām viņam nācies sastapties savā darbā, — kādu tipu, kuram, lai izjustu orgasmu, nākas pārģērbties par Anglijas karalieni, kāda sieviete, kurai orgasma sasniegšanai nepieciešami desmit dažādi partneri, turklāt dažādas slavenības (to vārdus viņš nevēlējās nosaukt), kuras nespēj sevi apmierināt bez dzīvnieku palīdzības vai ievietojot dārzeņus un citus priekšmetus visneiedomājamākās vietās.

Satraukuma pārņemts, izslēdzu televizoru. Nekas šajos stāstījumos nebija iztēles radīts, neviena no personām nav izdomāta, nekādas liekas spriedzes. Ne tā kā manas žurkas, un tāpēc tās nevienu neinteresē.

Rakstniecībā esmu pilnīgi nomaldījies no ceļa. Nolemju pārtraukt šo nodarbi. Ardievu, rakstniecība! Būšu oficiants restorānā un televīzijas skatītājs, un ar to man pilnīgi pietiks.

134. enciklopēdija CIK SVARĪGI IR SĒROT.

Mūsdienās sērām ir tendence izzust. Pēc tam kad kāds nomiris, ģimene aizvien ātrāk atgriežas ikdienā.

Tuvas būtnes aiziešanai ir tendence kļūt par aizvien vieglāk pārdzīvojamu notikumu. Melnā krāsa pilnībā zaudējusi savu sēru krāsas privileģēto stāvokli. Apģērba dizaineriem tā ir modes krāsa, jo padara slaidāku, tātad arī elegantāku.

Taču atzīmēt kāda perioda beigas vai dzīvas būtnes nāvi ir ļoti svarīgi, lai cilvēki saglabātu psiholoģisko līdzsvaru. Vienīgi tā sauktajās primitīvajās sabiedrībās turpina uzsvērt sēru nozīmi. Tā, piemēram, Madagaskarā, ja kāds nomiris, tad ne tikai visi ciemata iedzīvotāji pārtrauc savas nodarbes, lai sērotu, bet tiek veiktas pat veselas divas apbedīšanas ceremonijas. Pirmajās bērēs mirušais tiek apglabāts, ievērojot klusumu un godbijību. Taču vēlāk tiek sarīkota apglabāšanas ceremonija, kam seko lielas dzīres. Tā ir "mirušā atgriešanās" ceremonija.

Tādējādi samierināšanās ar viņa aiziešanu notiek pat divkārt.

Un nāve jau nav vienīgās beigas. Ir vēl arī cita veida "beigas" — aiziešana no darba, aiziešana no drauga, dzīvesvietas maiņa.

Sēras šajos gadījumos šķiet formalitāte, ko daudzi uzskata par nevajadzīgu, tomēr tā nav. Tā ieviesta, lai atzīmētu kāda posma beigas.

Katrs var ieviest pats savus "beigu" rituālus. Tas var notikt visvienkāršākajos veidos noskujot ūsas, izmainot matu sakārtojumu, ģērbšanās stilu, vai nedaudz trakulīgākā veidā sarīkojot lielus svētkus, piedzeroties līdz bezsamaņai, lecot ar izpletni…

Ja sēras nav kārtīgi izdzīvotas, zaudējuma sajūta nepazūd. Tā ir kā nezāle, kurai sakne nav kārtīgi izvilkta no zemes.

Iespējams, ka to, cik svarīgi ir sērot, vajadzētu mācīt skolā.

Vēlāk tas noteikti aiztaupītu daudz smagu gadu.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

135. žaks. 21 gads

Viens no maniem kolēģiem restorānā grasās izsaukt policiju, jo kādai klientei nav naudas, ar ko samaksāt par pusdienām.

Es viņu nopētu. Tā ir slaida, trauslas uzbūves, viscaur melnās drānās tērpusies meitene. Viņa atgādina no ligzdas izkritušu putnēnu. Rokās viņa tur Denija Keja grāmatu Algernona ziedi.

Samaksāju viņas rēķinu un pajautāju, par ko stāstīts šajā grāmatā. Viņa man pateicas, saka, ka man nudien tā nevajadzēja rīkoties, un tad piekrīt pastāstīt par grāmatu. Tas ir stāsts par kādu vīrieti, kurš ir garīgi atpalicis, bet mazpamazām atgūst prāta spējas, pateicoties ķīmiskajai terapijai, kas pirms tam izmēģināta un iedarbojusies uz žurku, vārdā Algernons. Garīgi atpalikušais stāsta par savu dzīvi vienskaitļa pirmajā personā, un tas ir tā, it kā viņa smadzenes būtu no jauna atguvušas darbības spējas. Arī rakstības stils kļūst bagātāks. Kad viņš vēl bija atpalicis, katrā vārdā bija kāda pareizrakstības kļūda, nebija arī pieturzīmju, taču, ārstēšanai virzoties uz priekšu, viņa attīstība progresē.

Mēs ar šo meiteni iepazīstamies. Viņas vārds ir Gvendolīna. Meitene vēl piebilst, ka, cik viņai zināms, šis rakstnieks, Denijs Kejs, vairāk neko nav sarakstījis, taču pēc šāda meistardarba sarakstīšanas viņš varot mierīgi mirt.

Savu "misiju cilvēces labā" viņš ir paveicis, jo sarakstījis darbu, kura dēļ nācis pasaulē. Gvendolīna uzskata, ka mums katram ir sava misija, kas jāpaveic, un tikai pēc tam mēs varam mirt.

Es viņā lūkojos. Viņai ir mirdzošas mandeļveida acis un ļoti gaiša ādas krāsa. Es sev saku, ka meitene, kas lasa zinātnisko fantastiku, nevar būt pārāk garlaicīga. Vēl man viņā patīk tas, ka viņa šķiet savā dzīvē vēl vairāk nomaldījusies nekā es pats.

Mēs ejam viens otram blakus. Viņa man paskaidro, ka ir neatzīta dzejniece. Es saku, ka tas ir lieliski, jo es savukārt esmu neatzīts rakstnieks.

Gvendolīna saka, ka mēs uz šīs zemes ierodamies, lai ciestu, un ka mēs mācāmies no savām kļūdām.

Tad klusēdami dodamies tālāk. Es satveru viņas ledaino roku un to sasildu savējā. Gvendolīna apstājas, nopēta mani, bet pati atgādina mazu, nomaldījušos peli. Viņa saka, ka es viņai šķietu ļoti jauks un viņa ar mani labprāt mīlētos, bet diemžēl viņa padarījusi nelaimīgus visus tos vīriešus, ar kuriem līdz šim satikusies.

-Tad es būšu pirmais izņēmums.

Es nesu nelaimi, viņa nopūšas.

Es neesmu māņticīgs. Un vai zināt, kādēļ? Jo māņticība… nes nelaimi.

Viņa, šķiet, grasās smieties, taču tad no jauna brīdina, lai turos no viņas pa gabalu.

Pēc dažām nedēļām es ielaižu šo mazo, pamesto peli savā vienistabas dzīvoklītī. Gvendolīna drīz vien pierāda, ka ir lieliska namamāte. Vienīgā problēma ir tā, ka, manuprāt, viņa ir ar mieru ar mani mīlēties, vienīgi lai man pakalpotu vai lai nejustos man parādā par īri.

Reizēm meitene manī lūkojas ar savām lielajām acīm un saka: "Labāk būtu, ja es dotos projām, jo esmu tev pārāk liels apgrūtinājums."

Tad es cenšos viņu nomierināt. Es Gvendolīnai uzdāvinu krāsainas drēbes.

Jo visu laiku tērpties melnā man šķiet nedaudz apnicīgi. Viņa jauno tērpu vienreiz pielaiko, tomēr mugurā nevelk. Es vedu viņu uz kino skatīties Monty Python **[20]** .

Gvendolīna vienīgā visā zālē nesmejas. Es viņai stāstu par "dzenbudisma televīziju" — tā ir mana jaunā filozofija par domāšanas pilnīgu aizstāšanu ar nemitīgu televīzijas skatīšanos. Bez rezultātiem. Mona Liza pienāk tai klāt, lai meitene to paglāstītu, taču viņa tikai automātiski izlaiž roku caur tās kažoku, domām klīstot tālu projām.

Vakarā viņa ieslīd pie manis gultā, piespiežas man ar savām ledusaukstajām kājām un jautā, vai vēlos mīlēties, apmēram tā, kā biļešu kontrolierim vaicā, vai jākompostrē biļete, lai iekļūtu transporta līdzeklī. Pēc tam meitene aizmieg un skaļi krāc. Nakts vidū viņa mani spārda ar kājām, mētā rokas un, šķiet, izrēķinās ar kādu neredzamu ienaidnieku, pie kura vēršas ar dažādām apsūdzībām.

Mēs ar Monu Lizu II nolemjam pieņemt izaicinājumu un izglābt šo izmisušo jaunkundzi, lai tas maksā ko maksādams.

Viņa aizmirst gultā degošu cigareti, un manā dzīvoklī izceļas ugunsgrēks. Viņa atstāj ūdens krānus neaizgrieztus, un vannas istaba tiek applūdināta. Viņa aizmirst aizslēgt durvis, un negaidīti viesi to izmanto, lai man nozagtu Hi-Fi stereosistēmu.

Ikreiz viņa sapinas garos atvainošanās vārdos, aizgūtnēm raud un metas manos apskāvienos, atgādinot: "Es tevi jau brīdināju, ka nesu nelaimi." Bet es katrreiz atbildu: "Nē taču… nu, ko tu…"

Gvendolīnas klātbūtne man dod ierosmi pārrakstīt un uzlabot Žurkas. Man jāuzvar mūsu abu vārdā.

Es nogrūžu kaķi uz grīdas. Televizoram uzklāju pārsegu, lai tas vienreiz beidz par mani ņirgāties, uzglūnot ar savu kvadrātveida aci. Apsēžos pie rakstāmmašīnas, lai uzlabotu tekstu, un jau trīsdesmito reizi atkal sāku rakstīt savu romānu par žurkām no pirmās lappuses.

Man jāceļ latiņa vēl augstāk. Nepieciešams tāds sižets, kas piesaistītu pat visprasīgāko izdevēju uzmanību.

Mana jaunā versija kāda vieta kanalizācijas caurulēs, kur

norisinās mistiski un šausminoši notikumi. Tomēr pašus šos notikumus domāju noklusēt, jo iztēli visvairāk rosina tas, kas nav attēlots.

Ar purna galiņu Mona Liza II man dod zīmi, ka vajadzētu rakstīt par spoguli. Aprakstīt tādu ainu, kurā žurka sevi ierauga spogulī. Mona Liza, tu esi ģeniāla! Es tevi vienmēr klausīšu. Lai gan šī man nešķiet mana planēta, tomēr tu gan noteikti esi no manas dzimtās planētas. Iespējams, ka mana izcelsme meklējama kaķu zvaigžņu valstībā. Senajiem ēģiptiešiem kaķi bija svēti dzīvnieki. Viņi tos uzskatīja par dieviem.

Iespējams, ka Mona Liza ir mana mūza, ko vienmēr esmu meklējis.

Rakstot paiet visa nakts.

136. igors. 21 gads

Kļuvis par virsseržantu, atkal izveidoju Vilku apakšvienību. No jauniesauktajiem izraugos pašus nežēlīgākos. Esmu viņiem licis pilnībā izprast frāzes "Esi ātrs, vai arī tu būsi miris" jēgu. Esmu izgudrojis visas iespējamās spēles, lai viņi attīstītu savu ātruma izjūtu. Viņi žonglē ar granātām, kurām norauti drošinātāji, prot izvairīties no sejā raidītām bultām, savā starpā sacenšas, novietojot plaukstu uz galda un ar dunci pēc iespējas ātrāk cenšoties trāpīt starp ieplestajiem rokas pirkstiem. Daži pat kļuvuši tik veikli, ka spēj ar rokām noķert trusi. Esmu viņos kaut ko pamodinājis. Zvēru. Viņi arvien mazāk runā. Starp mums vairs nav neviena, kurš atļautos iegrimt bezjēdzīgā intelektuālā sarunā.

Ja kāds no Vilkiem otru uzrunā, tad lai tam pateiktu: "Uzmani aizmuguri!" Patiesībā viņi pat neizrunā "uzmanību", bet tikai "aizmugure". Mēs sarunājamies, vienīgi lai izdzīvotu. Vilki klausa katram manam žestam. Esmu kaut kas vairāk nekā parasts seržants, esmu bara vadonis.

Esam jau veikuši vairākas bīstamas operācijas, kuras nekad netiks pieminētas vēstures mācību grāmatās un kuru īstā vieta būtu manu elku — amerikāņu kinozvaigžņu Silvestra Stallones un Arnolda Švarcenegera filmās.

Staņislass kļuvis par manu labo roku. Viņš ir tas, kas strostē Vilkus, kuri nav pietiekami ātri pildījuši manas pavēles vai kuri mani nav sapratuši no pusvārda. Staņislass ir ļoti spējīgs. Ja tā turpināsies, mēs drīz varēsim vispār nesarunāties, bet viens uz otru pārslēgties, gluži kā iedarbojoties telepātijai.

Reiz sastopu kādu tipu, kurš man saka: "Esmu priecīgs, ka kļuvu par Vilku, jo līdz šim nekas no tā, ko darīju, man nav izdevies." Atbildu, ka cilvēkiem, kam neveicas, nav, ko meklēt manā apakšvienībā, un viņu atlaižu.

Es uzskatu, ka dzīvē ir trīs noteicošie faktori talants, veiksme un darbs. Var sasniegt iecerēto, ja ir divi no šiem faktoriem, ja nav talanta, var būt pietiekami ar darbu plus veiksmi. Ja ir talants plus veiksme, var izvairīties no darba. Tomēr ideālā variantā vajadzētu būt visiem trim šiem faktoriem. Tādēļ no saviem Vilkiem, kuri nemitīgi trenējas, lai izkoptu savu dabisko izveicību, es vēl pieprasu, lai viņi regulāri sekotu savai veiksmei.

Esmu tiem iemācījis savu jauno teoriju. Mums katram ir savs sargeņģelis.

Kad neveicas, nevajag šaubīties, bet jāvēršas pie viņa ar lūgsnu. Staņislass pastāstīja vairākus gadījumus, kad to izglābis viņa sargeņģelis, un, man šķiet, ka es saviem Vilkiem tā esmu iedvesis arī

kādu mistiskās domas rudimentu.

Mans Vilku bars visu iznīcina bez žēlastības. Turklāt pretinieki tic tikai savam kaujas ekipējumam.

Šie aitasgalvas domā, ka tos izglābs viņu radari, mīnas un jaunie automāti, ko viņi ieguvuši no krievu ienaidniekiem. Nabaga naivuļi! Jebkurš no maniem Vilkiem spēj izdarīt vairāk ar kailām rokām nekā jūs ar visiem saviem elektroniskajiem robotiem. Jo mēs izjūtam īstu naidu un neviens mehānisms to nespēj izjust.

Medaļu skaits pie manām krūtīm aizvien palielinās, bet manā zemē tas daudz nozīmē. Esmu zaudējis dažus puišus, kuriem izšķirošos mirkļos pietrūka veiklības un kuri tādēļ ir miruši. Kā apgalvoja Darvins, tāda ir sugu dabiskā izlase. Vājākie izzūd.

Vilku specvienība mani apbrīno un ciena, tomēr nedaudz arī no manis baidās. Bet es tā vēlētos, lai kāds mani kādu dienu iemīl. Tagad es vēlētos, lai tas ir gluži parasts mīlas stāsts ar kādu pavisam parastu meiteni.

Iespējams, ka tādēļ nenāktu par ļaunu vēl kādas medaļas, jo meitenēm tās ļoti patīk.

Tas noteikti atstātu iespaidu ari uz Veneru. Redzēju viņas foto kādā žurnālā, kurā bija ietīta mūsu munīcija. Šķiet, ka viņa ievēlēta par Miss Universe.

137. venera. 21 gads

Kopš tiku ievēlēta par Miss Universe, visi mani pieprasa modes skatēm, fotouzņēmumiem un mani intervē televīzijā, lai uzzinātu manu viedokli par jebkuru jautājumu. It kā būt visskaistākajai pati par sevi jau būtu gudrības pazīme… Mans aģents Billijs Votss, ko man vajadzēja pieņemt darbā, man iesaka atbildēt to, kas pirmais iešaujas prātā. Tā kā es tikpat neko nezinu, tad man nav citas izvēles. Un viss sanāk. Turklāt pat ļoti labi. Šķiet, ka ļaudīm patīk tieši mana spontanitāte. Jautāju, vai tas, ka nezinu, par ko runāju, nevarētu būt problēma.

Billijs Votss man atbild, ka, gluži pretēji, vienkāršiem ļaudīm tuva tieši mana neziņa. Pat daži politiķi mani sākuši citēt pie katras izdevības: "Kā šajā sakarībā izteikusies Venera Šeridana…"

Tas mani uzjautrina. Mani, kam nav pat bakalaura grāda, citē Hārvarda Universitātes absolventi. Šie politiķi gatavi uz visu, lai tikai ļaudīm šķistu tuvāki.

Par karu Čečenijā es reiz izteicos, ka tas ir "slikti", un visiem tas ļoti patika. Pakāpeniski, sniedzot intervijas, veidojas mani uzskati. Vispirms es spontāni izsaku savu viedokli, bet pēc tam pārdomāju jautājumu. Tas var šķist muļķīgi, tomēr darbojas. Tā es pamanu, ka esmu pret karu, bet vispārinot — pret vardarbību, pret dabas piesārņošanu, pret nabadzību un pret slimībām.

Es pavisam noteikti esmu pret visu, kas ir muļķīgs, ļauns un neglīts. Esmu gatava parakstīt visas petīcijas, kas pret to visu vēršas.

Ja runājam par mazo ronēnu iznīcināšanu, tad par to vēl jāpadomā. Ja tos pārmērīgi aizsargā, tas var nodarīt lielu postu pašiem eskimosiem, kas galvenokārt pārtiek no viņu medībām. Ja runājam par vieglo narkotiku liberalizāciju, ieroču nēsāšanas aizliegumu un nāvessoda atcelšanu, tad arī tas man vēl jāapdomā. Es vēl skaidri neprotu atšķirt, kas tajā labs un kas slikts, tomēr apsolu drīz izteikt savu viedokli. Kāds žurnālists man vaicā, par kuru kandidātu republikāņu vai demokrātu domāju balsot vēlēšanās. Es atbildu: "Par to, kurš labāk ģērbjas." Arī šī atbilde visiem patīk. Žurnālisti apgalvo, ka mana piezīme jāsaprot trešajā pakāpē. Televīzijā viņi manu atbildi ilustrē ar trešās pasaules tirānu fotoattēliem, un var viegli pamanīt, ka visi šie ļaudis ir ļoti slikti ģērbušies.

Esmu apmetusies kāda smalka kvartāla mansarda dzīvoklī un ar mammu satiekos ne biežāk kā reizi nedēlā.

Viņa pamazām sākusi nojūgties. Mamma pārāk daudz dzer un ļoti bieži maina partnerus.

Arī manu mīlas dēku skaits ir pieaudzis, taču esmu iemācījusies pārāk neuzticēties. Man patīk savus mīļākos ķircināt. Sākumā es

noteikti centos izdomāt kādus daudzmaz ticamus melus, tādus kā "es mīlu citu" vai "man nepatīk tavi draugi", turpretī tagad es pat ar to vairs sevi neapgrūtinu. Man šķiet pilnīgi pietiekami ar īgnu "tu mani sāc garlaikot".

Vienīgais mākonītis, kas nedaudz aizsedz šo idillisko ainavu, ir tas, ka mani aizvien biežāk nomoka migrēna. Esmu jau vērsusies pie daudziem ārstiem, bet neviens man nespēj palīdzēt. Šo gadījumu viņi nevar izskaidrot.

Esmu sākusi aizvien vairāk smēķēt. Tas kaut nedaudz mazina galvassāpes. Lai vakaros iemigtu, man nepieciešamas aizvien lielākas miega zāļu devas.

Manas bezmiega lēkmes norit pārmaiņus ar migrēnas lēkmēm. Lai kas tas arī būtu, turpinu ticēt saviem sapņiem. Telefona zvans. Billijs Votss man paziņo, ka esmu uzaicināta kļūt par slavena franču smaržu ražotāja "reklāmas seju". Gadsimta līgums tikpat kā rokā! Es no prieka sāku lēkāt. Ja to izdosies parakstīt, tad visu atlikušo mūžu varēšu dzīvot bez rūpēm. Taču Billijs Votss manu prieku nedaudz aptumšo. Viņš paziņo, ka ari Sintija Kornvela pretendē uz to pašu līgumu. Esmu nikna. Sintija Kornvela ir mana niknākā sāncense. Viņa, tāpat kā es, ir tumšādaina un gara auguma. Un, tāpat kā es, daļēji pārveidota ar plastisko operāciju palīdzību. Un viņai ir tāds pats smaids kā man. Turklāt viņa ir… jaunāka par mani. Viņai ir tikai septiņpadsmit gadu, bet vērtējot tam var būt liela nozīme. Tomēr Billijs Votss apgalvo, ka ir noskaņots optimistiski. Jo viņa medijs Ludivīne pavēstījusi, ka līgumu dabūšu es.

Kas attiecas uz mani, es labprāt ticētu medijiem, taču noteikti neticu kosmētikas ražotājiem. Labi pazīstu to "veco gvardi", kas ir noteicēja šajā nozarē. Tā vienmēr dod priekšroku jaunatnei. Es jau tagad zinu, ka viņi labprātāk izraudzīsies Sintiju. Turklāt sava divdesmit viena gada vecumā jau esmu tik daudz piedalījusies reklāmās, ka pati par sevi jau tieku uztverta kā sava veida firmas zīme, turpretim Sintijai kārdinātājas loma piestāv daudz labāk.

Es skaitu lūgsnu. Ja vien tur augšā kāds ir, ja man patiešām ir savs sargeņģelis, es vēlos… ES VĒLOS, LAI

Šī PADAUZA TIEK SAKROPĻOTA!

138. enciklopēdija KREISĀS SMADZEŅU PUSLODES TIRĀNIJA

. Ja tad, kad atdalītas abas smadzeņu puslodes, kreisajai acij parāda smieklīgu zīmējumu (kas atbilst labajai smadzeņu puslodei), bet labā acs (kas atbilst kreisajai smadzeņu puslodei) neko neredz, cilvēks smejas. Taču, ja jūs viņam pajautāsiet, kāpēc viņš smejas, kreisajai smadzeņu puslodei par to neko nezinot un nedzirdot joku, viņš savai uzvedībai izgudros kādu ticamu izskaidrojumu un teiks, piemēram: "Eksperimentētāja blūze ir balta, bet man šī krāsa šķiet smieklīga."

Tātad kreisā smadzeņu puslode izdomā uzvedībai loģisku izskaidrojumu, jo tā nepieļauj smiešanos bez iemesla vai arī par kaut ko tādu, ko tā nezina. Turklāt pēc šī jautājuma uzdošanas abas smadzeņu puslodes uzskatīs, ka cilvēks smējies baltās blūzes dēļ, un aizmirsīs par smieklīgo zīmējumu, kas parādīts labajai smadzeņu puslodei. Miegā kreisā smadzeņu puslode liek labo smadzeņu puslodi mierā un tās iekšienē norisinās vesela filma — varoņi un vietas, kas sapņa laikā izmainās līdz nepazīšanai, murgaina valoda, notikumi, kam pa vidu pēkšņi jaucas citi notikumi, kas atkal atsākas no sākuma un kam nav ne sākuma, ne gala. Taču, tiklīdz cilvēks pamostas, kreisā smadzeņu puslode atkal gūst virsroku un atmiņa sapni atšifrē tā, ka izveidojas secīgs stāsts ar vienotu laiku, vietu un darbību, kas dienas gaitā kļūst par ļoti "loģiskām" atmiņām par šo sapni.

Patiesībā arī nomodā mēs nemitīgi atrodamies tādā stāvoklī, kad tiek uztverta mums neizprotama informācija, kuru izskaidro kreisā smadzeņu puslode. Tomēr šo kreisās smadzeņu puslodes tirāniju ir diezgan grūti izturēt, tādēļ atrodas tādi, kas nodzeras vai sāk lietot narkotikas, lai izvairītos no šīs puslodes dzelžainās racionalitātes. Aizbildinoties ar saprāta ķīmisko intoksikāciju, smadzeņu labā puslode atļaujas izpausties nedaudz brīvāk, jo atbrīvojusies no sava pastāvīgā tulka.

Taču apkārtējie par šādu cilvēku teiks, ka viņš murgo un redz halucinācijas, lai gan viņš tikai būs atbrīvojies no kreisās smadzeņu puslodes ietekmes.

Pat nelietojot ķīmiskās vielas, pietiek tikai iedomāties, ka apkārtējā pasaule varētu būt neizprotama, un jūs uzreiz sāksiet saņemt informāciju, ko "nav apstrādājusi" labā smadzeņu puslode. Ja atgriezīsimies pie augstāk minētā piemēra un pieņemsim labās smadzeņu puslodes brīvāku izpausmi, tad uzzināsim arī sākotnējo joku. To, kurš patiešām šķitīs smieklīgs.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

139. igors. 21 gads un 2 mēneši

Es cenšos no visas sirds. Mēs ar Vilkiem apgriežam visu apkaimi ar kājām gaisā. Kaujās ieņemam ienaidnieku pozīcijas, turklāt ar ļoti nelieliem zaudējumiem. Kādudien pie mums uz fronti atbrauc pulkvedis Djukuskovs. Viņš izskatās priecīgs. Pulkvedis mani satver aiz pleciem un bez aplinkiem pavēsta:

Man ir kāda loti laba zina.

Jau prātoju, ka droši vien saņemsim jaunus Kalašņikova automātus. Kopš mums apsolīts nomainīt veco apbruņojumu, nekādu citu labu ziņu nespēju iedomāties. Es jau zinu, kuriem no saviem puišiem uzticēšu iemēģināt jaunos ieročus.

Karš ir beidzies.

Man aizcērtas elpa. Viņš atkārto vēlreiz.

Iestājies miers.

Es tikai ar pūlēm spēju parunāt:

Miers…

Tātad Kremļa korumpētie politiķi ar amerikāņu mafijas kapitālistu atbalstu nolēmuši parakstīt miera līgumu ar čečenu kaujinieku pārstāvjiem. Kā es vēlētos, lai nekad nebūtu šo mirkli piedzīvojis! Miers. MIERS?!! Tagad, kad uzvara jau bija tik tuvu?! Es pat neiedrošinos jautāt, kāpēc viņi nolikuši ieročus. Un neiedrošinos arī iebilst, ka, iespējams, tieši šajā mirklī mani Vilki triecienā ieņēmuši stratēģiski svarīgu punktu. Neiedrošinos pieminēt visas tās zvērības, ko esmu redzējis čečenus pastrādājam, bērnus, ko viņi izmantoja par dzīvo aizsegu, un to, kādām mocībām tika pakļauti mani gūstā saņemtie puiši. Un ar tādiem mēs noslēdzam miera līgumu?

Vēl pēdējās cerības lolojot, es pajautāju:

Vai tas… tas ir joks?

Viņš ir pārsteigts.

Nē. Tas ir pilnīgi oficiāli. Vakar parakstīja līgumu.

Man pēkšņi uznācis vājums.

Droši vien Djukuskovam šķiet, ka šādas emocijas izraisījusi negaidītā prieka vēsts. Atbalstam viņš mani satver zem rokas. Vai tiešām iespējams, ka cilvēki tik ļoti maldās? Ka viņi paši nesaprot, ko dara? Mēs taču jau bijām šajā karā gandrīz uzvarējuši! Mēs noteikti uzvarētu! Taču mēs piedalāmies sarunās… Sarunās par ko? Par tiesībām visu zaudēt!

Kas ar mani tagad notiks?

Es pametu savu baru, savu mežu, šos plašumus. Atdodu savu formas tērpu, zābakus un ieročus.

Konvoja pavadībā atgriežos Maskavā. Tagad esmu iestidzis citā, ģeometrisku līniju pārblīvētā pasaulē.

Šķiet, ka tas bija Čingishans, kurš ienīda pilsētas. Viņš apgalvoja: jau pats fakts vien, ka cilvēki iesprostoti nelielā, mūriem apjoztā teritorijā, noved pie saprāta aptumšošanās, atkritumu uzkrāšanās, slimību izplatīšanās un maziska domāšanas veida. Čingishans iznīcināja tik daudz pilsētu, cik vien spēja, tomēr šajā cīņā ir uzvarējuši pilsētnieki.

Es atgriežos civilizētā sabiedrībā. Man jāatrod dzīvoklis, bet es pat neprotu "aizpildīt dokumentus". Ienīstu visu šo "papīru būšanu".

Noīrēju mazu, sliktu, trokšņainu un dārgu dzīvokli ar lērumu kaimiņu, kas uz mani "šķībi skatās". Ilgojos pēc nometnēm zem klajas debess. Kur gan palicis mans mežs, kur mani Vilki un lauku gaiss?

Neglītajā un nepraktiskajā civilajā apģērbā jūtos gluži kā sasaistīts. Bikses, polo krekls un džemperis. Pārāk maz kabatu, bet atloki pārāk "ļengani", lai varētu piespraust savas medaļas.

Neprotu integrēties civilizētā sabiedrībā. Lai iegūtu to, ko vēlējos, karā vajadzēja cīnīties. Šeit valda tikai viens likums nauda. Jāmaksā, nemitīgi par visu jāmaksā.

Cerēju, ka kara nopelni man varētu palīdzēt, taču ir gluži pretēji. Birokrātiem nospļauties par kara veterāniem.

Atkal un atkal es video skatos Stallones un Švarcenegera filmas un dzeru šņabi, līdz iegrimstu miegā.

Kaut nu mēs ātrāk pieteiktu karu Rietumiem! Esmu tam gatavs kaut tūlīt.

Pie durvīm zvana pastnieks. Viņš atnesis pirmo "atvaļinātā kareivja pensiju". Atplēšu aploksni un saskaitu naudas zīmes. Mans "nācijas glābēja atalgojums" nepārsniedz pusi no sviestmaižu tirgoņa mēneša algas!

Esmu pelnījis ko labāku. Es vēlos vairāk naudas. Gribu lielu dzīvokli. Tāpat kā augsta ranga funkcionāri, arī es gribu vasarnīcu laukos. Gribu milzīgu limuzīnu. Esmu gana cietis, tagad vēlos būt bagāts.

Ei, tu, tur, augšā! Mans sargeņģeli, ja tu mani dzirdi, VĒLOS BŪT BAGĀTS.

140. lūgšanas

Es izberžu acis. Manu klientu dzīves spēle mani nogurdina. Sūtot tiem sapņus, ko viņi nesaprot, es kļūstu nervozs. Sūtot tiem zīmes, ko viņi nesaskata, jūtos aizkaitināts. Raidot tiem intuitīvas norādes, ko tie nesadzird, esmu izmisumā. Tas viss man ir līdz kaklam. Es tiešām gribu būt labs skolnieks, tomēr vajadzīgi kaut minimāli rezutāti, lai man rastos vēlme to visu turpināt. Dodos meklēt Edmondu Velsu.

Es zinu, ka eņģeļu galvenais uzdevums ir piepildīt savu klientu vēlēšanās, tomēr manējiem tās nudien ir grūti izpildāmas, es saku savam skolotājam. — Žaks sapņo vienīgi par to, kā atrast izdevēju saviem žurku murgiem.

Nu tad dāvā viņam to, ko viņš vēlas.

Igors vēlas kļūt bagāts. Vai lai viņam sagādāju uzvaru loto?

Tā nebūs nekāda palīdzība sagādāt uzvaru loto. Viņš kļūs vēl nelaimīgāks. Ap viņu tad pulcēsies vienīgi tādi cilvēki, kurus interesēs viņa jauniegūtā bagātība. Nepietiek tikai ar to, ka viņš vēlas kļūt bagāts, viņam šo bagātību jāprot arī novērtēt, taču viņš tam vēl nav gatavs. Tu vari Igoru padarīt bagātu, tomēr kādā progresīvākā veidā nekā loto. Nākamais klients?

Venera vēlas, lai viņas sāncense, otra tumšādainā modele, kas ir par viņu jaunāka… tiek sakropļota!

Nu tad izpildi viņas vēlēšanos, — mans skolotājs nosaka ledainā tonī.

Vai es būtu pareizi sadzirdējis?

Bet man šķita, ka mēs šeit esam, lai cilvēkiem darītu tikai labu?

Vispirms tev jārūpējas par to, lai tavi klienti būtu apmierināti. Ja viņi vēlas darīt muļķības, tad tā ir viņu pašu brīva izvēle. Un tev tā jārespektē.

Edmonds Velss mani aicina kopā ar viņu nedaudz palaidelēties virs Paradīzes.

Es saprotu tavas raizes, Mišel. Veikt eņģeļa pienākumus nav nemaz tik viegli. Cilvēki mēdz izteikt gan smieklīgas, gan pieticīgas vēlēšanās. Man reizēm šķiet, ka viņiem bail no laimes. Visas viņu problēmas var ietvert vienā frāzē: "Viņi nevēlas gūt laimi, bet tikai mazināt savas nelaimes…"

Edmonds Velss turpina savu cilvēkiem veltīto apsūdzības runu: Viss, ko viņi vēlas, lai viņiem mazāk sāpētu zobi, lai viņu karsti lolotie bērni neklaigātu, kad viņi skatās televīziju, un lai sievasmāte ar savu ierašanos neizbojātu svētdienas pusdienas. Ja vien viņi spētu iztēloties, ko mēs esam spējīgi tiem sniegt! Kas attiecas uz Veneras nabaga sāncensi Sintiju Kornvelu, tev par viņas "negadījumu" jāapspriežas ar viņas sargeņģeli, taču tam nevajadzētu sagādāt

nekādas grūtības, jo mocekļa lomā klients iegūst vairāk punktu. Un tagad vēl pēdējais zemūdens akmens, par kuru gribu tevi brīdināt, Mišel. Nezinu, vai tu to būsi pamanījis, taču… tavu klientu vadības sviras ir izmainījušās. Igors agrāk vairāk uzmanības pievērsa zīmēm, turpretī tagad intuīcijai. Venera agrāk vairāk centās izskaidrot savus sapņus, bet tagad sākusi interesēties par medijiem. Savukārt Žaks, ko agrāk varēja ietekmēt ar kaķa starpniecību, tagad sācis vairāk prātot par saviem sapņiem.

141. žaks. 22 gadi

Es redzēju sliktu sapni. Tajā bija vilks, kas raudāja, un meitene, kas pārvērtās par gaisa balonu.

Meitene — gaisa balons pacēlās virs zemes un lidoja aizvien augstāk debesīs. Vilks nolūkojās, kā viņa attālinās, un sāka ļoti žēlabaini gaudot. Tad parādījās putns bez spārniem, kurš ar knābi mēģināja pārdurt meiteni gaisa balonu, lai tā nosēstos zemē, taču balons bija pārāk izturīgs, tādēļ putns bez spārniem vērsās pie manis. Viņš nemitīgi atkārtoja: "Runāt par nāvi. Runāt par nāvi."

Vilks gaudoja. Putns ar nagiem plosīja meiteni balonu, bet es pamodos un pamanīju, ka Gvendolīna miegā mani atkal spārda ar kājām.

Arī viņa sapņo. Viņa saka: "Vienreiz tas jābeidz," tad šķiet atbildam kādam, kurš ar viņu sarunājas: "Nē, ne jau nu es. Tikai ne to," vai arī: "Tu sveikā neizspruksi, tici man," un viņa mani atkal spārda ar savām sīkajām kājām, it kā ar kādu cīnoties.

Pēkšņi kāds man iesit ar ķepu. Tā ir Mona Liza II. Arī viņa guļ nemierīgi. Aizvērtām acīm viņa sarauc uzacis un izstiepj ķepas izlaistiem nagiem, it kā mēģinātu kādu noķert. Man šķiet pilnīgi normāli, ka cilvēki ir par kaut ko uztraukušies, turpretī tas, ka pat kaķis miegā murgo, man šķiet briesmīgi.

Pie veterinārārsta ir gara rinda. Blakus sēdošajam ir tikpat resns kaķis kā manējais.

Kas viņam kaiš?

Tuvredzība. Medors sēž aizvien tuvāk televizora ekrānam.

Jūsu kaķi sauc Medors?

Jā, jo viņš uzvedas gluži kā pakļāvīgs suns. Nekādas neatkarības. Viņš skrien, tiklīdz to pasauc… Un tagad vēl kļuvis tuvredzīgs un viņam jāvalkā brilles.

Tā neapšaubāmi ir vispārēja dzīvnieku sugas mutācija… arī manējais mēdz iekārtoties aizvien tuvāk televizoram.

Ja šis veterinārārsts nevarēs neko palīdzēt, došos pie veterinārārsta-okulista, bet, ja arī tas neko neatradīs, tad pie veterinārārsta-psihoanalītiķa.

Un mēs abi sākam smieties.

Un kas kaiš jūsu kaķim?

Mona Liza II miegā murgo. Viņa visu laiku ir par kaut ko satraukta.

Lai gan neesmu veterinārārsts, tomēr varu jums dot padomu. Kaķis bieži vien ir sava saimnieka spogulis. Dzīvnieks redz jūsu ciešanas. Ja jūs nomierināsieties, tad arī jūsu kaķis kļūs rāms. Jūs man šķietat uzvilkts kā īsts nervu kamols. Bet, ja jums tas neizdodas, radiet

bērnus.

Kaki tas nudien izklaidēs.

Pacietīgi gaidām. Priekšā vēl kāds desmits pacientu, tādēļ mums ir pietiekami daudz laika, lai aprunātos. Viņš iepazīstina ar sevi:

Mani sauc Renē.

Un mani — Žaks.

Viņš jautā, par ko es strādāju. Saku, ka esmu viesmīlis restorānā. Viņš ir izdevējs. Neuzdrīkstos viņam ieminēties par savu neizdoto romānu.

Ir nu gan ilgi jāgaida, viņš bilst. Vai jūs protat spēlēt šahu? Man portfelī ir saliekamais šahs.

Varam uzspēlēt.

Drīz redzu, ka man nebūtu nekādu grūtību viņu uzveikt, taču atceros Martinas padomu. īsta uzvara nekad nedrīkst būt pārāk uzkrītoša, to vienmēr "jāprot nopelnīt". Tādēļ apspiežu savu cīņas garu un izvēlos tādus gājienus, lai mēs atrastos līdzīgās pozīcijās. Ja spēju atteikties no virsrokas gūšanas, vai spēšu atteikties arī no uzvaras? Varbūt reizēm zaudēt nemaz nenāk par sliktu… ļauju viņam uzvarēt. Mats.

Es jau tikai tāds amatieris vien esmu, Renē dižojas. Vienubrīd jau šķita, ka zaudēšu.

Izliekos sarūgtināts.

— Bet man vienubrīd šķita, ka uzvarēšu.

Gluži kā pēc burvja mājiena manas bailes runāt par sava romāna manuskriptu pagaisušas.

— Viesmīlis restorānā nav mana vienīgā nodarbošanās, brīvajā laikā es arī rakstu.

Viņš mani līdzjūtīgi uzlūko.

— Zinu. Tagad visi raksta. Katrs trešais francūzis ir kaut ko sarakstījis. Jūs savu darbu droši vien jau esat rādījis izdevējiem, bet viņi to noraidīja, vai ne?

— Visi pēc kārtas.

— Tas ir tikai normāli. Profesionāli lasītāji par katru iesniegto manuskriptu uzraksta recenziju un saņem par to niecīgu atlīdzību. Lai šis darbs tiem atmaksātos, viņi izlasa tikai kādas desmit lappuses dienā. Parasti viņiem šie teksti šķiet tik apnicīgi, ka viņi izlasa sešas pirmās lappuses. Tā būtu liela veiksme, ja jūsu darbs nonāktu patiešām aizrautīga lasītāja rokās.

Mans sarunu biedrs man paver jaunus apvāršņus.

Es nezināju, ka tā notiek.

Parasti viņi izlasa anotāciju un saskaita pareizrakstības kļūdas pirmajās rindiņās. Ak, šī franču valodas pareizrakstība! Vai zināt, kā radušies visi dubultlīdzskaņi?

Šķiet, ka no grieķu vai latīņu etimoloģijas.

Ne tikai, saka izdevējs. Viduslaikos mūkiem, kas pārrakstīja grāmatas, maksāja par zīmju skaitu, tādēļ viņi savā starpā vienojās par līdzskaņu dubultošanu.

Tādēļ vārds "difficile" rakstāms ar diviem "f", bet "developper" ar diviem "p". Un mēs turpinām svēti ievērot šo tradīciju, it kā runa būtu par tautas bagātību, nevis par klostera blēdību.

Tagad pienākusi viņa kārta. Viņš man pasniedz vizītkarti, uz kuras rakstīts Renē Šarbonjē.

Atsūtiet man savu manuskriptu. Apsolu, ka izlasīšu vairāk par pirmajām sešām lappusēm un atklāti jums pateikšu, ko par to domāju. Tomēr par daudz nesacerieties.

Nākamajā dienā es nosūtu savu romānu uz vizītkartē norādīto adresi. Dienu vēlāk Renē Šarbonjē atraksta, ka piekrīt izdot manu darbu. Esmu tik priecīgs, ka gandrīz nespēju tam noticēt. Beidzot visi pūliņi būs atmaksājušies! Tātad visas šīs mocības tomēr nav bijušas veltīgas!

Priecīgo vēsti paziņoju Gvendolīnai. Atzīmējam šo notikumu, dzerot šampanieti. Jūtos tā, it kā būtu atbrīvojies no smagas nastas. Taču jānolaižas no mākoņiem un atkal jāķeras pie saviem ikdienas pienākumiem. Parakstu līgumu un cenšos apspiest prieku, lai koncentrētos uzdevumiem, kas veicami, lai pēc iespējas labāk aizstāvētu savu darbu.

Tā kā Šarbonjē man samaksā avansu, es mums ar Gvenu un Monu Lizu uzdāvinu to, par ko mēs jau sen esam sapņojuši, kabeļtelevīzijas abonementu. Lai atbrīvotos no drudžainās sajūtas, apsēžos iepretim zilganajai gaismai, kas mani tik ļoti nomierina. Atrodu amerikāņu diennakts ziņu programmu, kuras vadītājs ir kāds Kriss Peterss. Lai arī viņu redzu pirmo reizi, viņš uzreiz vieš uzticību, it kā būtu manas ģimenes loceklis.

Nāc, Gvendolīna, paskatīsimies televīziju, tas mums izvēdinās galvu.

Dzirdu, kā viņa virtuvē ieber kaķim sauso barību, tomēr man neatbild.

Tagad Kriss Peterss iepazīstina ar dienas ziņām. Karš Kašmirā, kurā draud izmantot atomieročus. Jaunā Pakistānas valdība, kas radās pēdējā militārā puča rezultātā, paziņojusi: tā kā tai vairs nav ko zaudēt, tā draud atriebt visu pakistāniešu godu, iznīcinot apkaunojošo Indiju. Jauna mode aizvien vairāk studentu biržā kotē personiskās akcijas, lai akcionāri finansētu viņu studijas. Pēc tam viņi šīs akcijas atlīdzina proporcionāli saviem sasniegumiem. Amazones džungļos Uva iezemiešu cilts nolēmusi izdarīt kolektīvu pašnāvību, ja uz viņu svētās zemes turpināsies naftas meklējumi. Viņi paziņojuši, ka patiesībā nafta ir Zemes asinis…

Sērijveida slepkava, kas savus upurus žņaudz ar virvi, pastrādājis

jaunu noziegumu. Šoreiz viņš nogalinājis slaveno aktrisi un topmodeli Sofiju Donahjū. Tas noticis tā…

Gvendolīna, nāc taču paskatīties televīziju!

Gvendolīna ienāk istabā ar skumju sejas izteiksmi.

Viņa ir sapūtusies.

Man par to nospļauties.

Kas tev nepatīk? apsēdinu viņu sev klēpī un noglāstu tai galvu gluži kā savam kaķim.

-Tas jau ir tavs darbs, ko izdod, nevis mans.

142. enciklopēdija MAZOHISMS.

Mazohisms balstīts uz bailēm no kāda sāpīga nākotnes notikuma. Cilvēks baidās, jo viņš nezina, kad šis pārbaudījums stāsies viņa ceļā un cik smags tas būs. Mazohists uzskata, ka līdzeklis, kā novērst šīs bailes, ir pašam izraisīt šo biedējošo notikumu. Tad viņš vismaz skaidri zina, kad un kā tas notiks. Pašam izraisot šo sāpīgo notikumu, mazohistam šķiet, ka beidzot viņš pats ir sava likteņa noteicējs.

Jo vairāk mazohists sevi sāpina, jo mazāk viņš baidās no dzīves. Viņš zina, ka citi nespēj viņam nodarīt tādas sāpes kā viņš pats. Mazohistam vairs ne no kā nav jābaidās, jo viņš pats sev ir vislielākais ienaidnieks.

Šī paškontrole pēc tam ļauj vieglāk kontrolēt arī citus.

Tādēļ nav nekāds brīnums, ka daudzi priekšnieki un varas pārstāvji personiskajā dzīvē ir ar vairāk vai mazāk izteiktām mazohistiskām nosliecēm.

Taču par to nākas arī samaksāt. Tā kā ciešanu jēdziens tiek saistīts ar sava likteņa noteikšanas jēdzienu, mazohists kļūst par hēdonisma noliedzēju.

Viņš atsakās no prieka un meklē aizvien jaunus, vēl smagākus un sāpīgākus pārbaudījumus. Tā var kļūt par sava veida atkarību.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

143. igors. 22 gadi

Man ir par maz naudas? Tātad atliek vienīgi to paņemt no turienes, kur tā ir. Uzsāku laupītāja karjeru. Ko gan es varu zaudēt? Sliktākajā gadījumā nokļūšu cietumā, kur, iespējams, sastapšu daudzus no saviem Vilkiem. Staņislass kļūst par manu sabiedroto. Izmantojam tos pašus ieročus, ko karā. No ugunsmetēja viņš tagad pārgājis pie griešanas ar gāzes degli. Nav tādu restu vai seifa, ko viņš nespētu uzlauzt. Laupīšanai mums ir savs brīnumlaiks — četri un piecpadsmit minūtes no rīta. Četros un piecpadsmit minūtēs uz ielas nav nevienas mašīnas. Pēdējie uzdzīvotāji beidzot devušies pie miera, bet pirmie rīta strādnieki vēl nav modušies. Četros un piecpadsmit minūtēs pilsētas galvenās ielas ir tukšas un pamestas.

Dienā veicam izlūkošanu, bet četros un piecpadsmit minūtēs no rīta ķeramies pie darba. Tāpat kā karā mums nepieciešama gan plānošana, gan stratēģija. Reiz, kad esam ielauzušies kādā lepnā savrupmājā pilsētas Ziemeļu rajonā, Staņislass man parāda fotogrāfiju, ko paņēmis no galda, un vaicā:

Paklau, Igor, vai tips, kas brauc ar riteni, nav tas pats, kas redzams tavā medaljonā?

Es salecos. Salīdzinu abas fotogrāfijas. Šaubu nav. Tās pašas ūsas. Tas pats augstprātīgais izskats. Tas pats viltīgais skatiens. Mēs esam ielauzušies… mana tēva mājā. Rūpīgi visu izpētu.

Izrakņājos atvilktnēs. Atrodu ģimenes fotoalbumus, kas apstiprina, ka mans sencis kļuvis par bagātu un svarīgu personu, ka viņam pieder vairākas mājas, ir daudz draugu un viņš pazīst ietekmīgus ļaudis.

Lai gan tēvs manu mammu pameta, kad viņa bija stāvokli, viņš bez pēcnācējiem nav palicis. Savrupmājā ir pat vairākas bērnistabas!

Niknuma pārņemts, paķeru griezēju ar gāzes degli un citu pēc citas sadedzinu bērnistabās visas rotaļlietas. Tikpat labi tās varētu būt bijušas manas un padarīt priecīgāku manu bērnību. Ja reiz es tās nedabūju, lai tad tās netiek arī citiem! Pēc tam es sabrūku uz dīvāna, jo šī šausmīgā netaisnība man atņēmusi visus spēkus.

— Vispirms miers un tagad vēl šī sastapšanās ar manu tēvu! Tas nu ir par daudz!

Ņem šo, iedzer, kļūs vieglāk, Staņislass saka un sniedz man blašķi ar amerikāņu viskiju. Tēva mājā mēs sasitam pilnīgi visu mēbeles, traukus, visu iedzīvi. Lai zina, ka arī es esmu dzīvs. Šo postažu apslacīdami, iedzeram vēl, līdz turpat uz sagrieztajiem matračiem arī aizmiegam. No rīta mūs pamodina miliči un aizved tieši uz iecirkni. Priekšnieks, kas sēž pie galda, šķiet ļoti jauns. Droši vien kāds blatņiks. Viņš man šķiet pazīstams. Tas ir Vaņa. Kopš bērnunama

laikiem viņš nav īpaši mainījies. Vaņa pieceļas kājās un uzreiz pavēsta, ka ir uz mani ļoti dusmīgs. Pasaule apgriezušies kājām gaisā. Droši vien viņš uz mani dusmojas par to, ko pats man nodarījis un ko es viņam tomēr neesmu atriebis.

Piedod man, es saku tādā tonī, it kā vērstos pie kāda garīgi atpalikušā.

— Nu tad beidzot! viņš saka. Vienmēr esmu vēlējies no tavas mutes izdzirdēt šos vārdus. Vai tu maz apjēdz, kā es tevis dēļ esmu cietis! Es vēl ilgi par tevi domāju pēc tam, kad tu biji atstājis mazgadīgo koloniju.

Mēle niez viņam pateikt: "Tu gan man ātri izgaisi no prāta," tomēr klusēju.

Vaņas sejā parādās liekulīga izteiksme, kādu es nekad agrāk nebiju redzējis.

Es gan domāju, ka tu uzskati: patiesībā tas esmu es, kurš slikti rīkojies.

Galvenais neatbildēt uz provokāciju.

Atzīsties, tu taču toreiz tā domāji, vai ne?

Vienalga, vai atbildēšu "jā" vai "nē", viņš tik un tā

saniknosies. Labāk klusēt. Tā būs visprātīgāk. Patiesībā Vaņa tagad vairs pats nesaprot, kā lai man piekļūst. Šauboties viņš manu klusēšanu tomēr uztver kā piekrišanu, paziņo, ka ir pieņēmis manu atvainošanos un ka, nebūdams ļaunatminīgs, ir ar mieru laupīšanas lietā mums palīdzēt. Viņam ir pietiekami daudz pilnvaru, lai to nodotu aizmirstībai.

Tomēr brīdinu — no šī brīža vairs nekādas laupītāju spēlītes! Vēl viena zādzība, un man vajadzēs tevi ietupināt.

Es viņam paspiežu roku un piedabūju sevi pēc iespējas vienaldzīgākā tonī pateikt paldies. Čau!

Un vēl kas, Vaņa man saka.

-Kas?…

Palieku nekustīgi stāvam, saglabādams stoisku mieru un cerēdams, ka viņa labvēlības cena nebūs pieaugusi.

Gribu tev ko pavaicāt, Igor…

Klāj vaļā…

Kāpēc tu man nekad neesi sadevis pa purnu?

Jāsavaldās, lai tur vai kas. Tikai mieru. Mieru. Man trīc roka. Domās iztēlojos, kā mana pamatīgā dūre ar spēcīgajām pirkstu falangām sašķaida viņa sīko okšķera ģīmi.

Es pat sajūtu šo spēcīgo sitienu, uz kuru būtu spējīgs. Bet neesmu jau nekāds pienapuika. Saviem Vilkiem vienmēr atgādināju: "Jūs neesat nekādi vērši, kas metas virsū, tiklīdz jums gar degunu pavicina sarkanu lupatu. Neļaujiet, lai jūs pieveic emocijas, jo nevis ienaidnieks, bet gan tikai jūs paši izlemsiet, kur un kad dosiet

izšķirošo triecienu."

Vaņa ir milicijas iecirkņa priekšnieks, te ir ari viņa bruņotie kolēģi, un viens pats es visus nepieveikšu. Turklāt, ja viņš sagribētu mani piebeigt, tad vienmēr varētu pateikt kādam padotajam, lai tas ar mani tiek galā. Vaņas dēļ jau nu es netaisos visu zaudēt. Tas nozīmētu viņam izrādīt pārāk lielu godu.

Ne jau tāpēc es biju stiprāks par savu māti, aukstumu, slimībām, sensoro izolāciju, lodēm un šāviņu kārtām, lai mani kā aizdomās turamo nogalinātu milicijas iecirknī.

Skatoties viņam garām, ar pūlēm izstomu:

Hmm… Nezinu. Iespējams, ka, par spīti visam, es tevi tomēr mīlu.

Elpot. Elpot dziļi. Vieglāk ieņemt čečenu bastionu nekā atturēties samalt miltos manu kādreizējo draugu. Saņemos pēdējam teikumam:

Bija prieks tevi atkal sastapt, Vaņa, čau.

Es tevi mīlu, Igor, viņš nosaka.

Drošs paliek drošs, atpakaļ neskatos.

Ko tagad iesāksim? jautā Staņislass.

Spēlēsim kārtis.

Un kopā ar Staņislasu sāku apmeklēt visas tās vietas pilsētā, kur spēlē pokeru. Ātri atgūstu vecās iemaņas. Atšifrēju sejas izteiksmes un roku kustības, protu atšķirt, kas notēlots un kas īsts, bet pats raidu māņu zīmes… Tas šķiet loģisks turpinājums maniem kara varoņdarbiem.

Drīz mans spēles stils ir uzlabojies tiktāl, ka nav vairs jāseko katrai visniecīgākajai kustībai, jo es tās uzminu, uz spēles partneriem pat nepalūkojies, it kā viņi cauri biezajiem cigarešu dūmiem raidītu veiksmes vai neveiksmes fluīdus. Tomēr cenšos uztvert kaut ko vēl daudz netveramāku. Tas ir tā, it kā visam cauri vītos kāds stars, ar kura palīdzību es iegūstu visu nepieciešamo informāciju. Kad to sajūtu, varu pateikt, kādas kārtis ir citiem spēlētājiem.

Spēlējot pokeru, gūstu daudz vairāk cīņas trofeju nekā laupot, turklāt šeit nav nepieciešama pārpircēju starpniecība un nav jāslēpj savi ienākumi.

Kad esmu uzvarējis, droši tik bāžu naudu kabatā. Stājos pretim aizvien sīvākiem pretiniekiem, tomēr karojuši viņi nav. Viņiem nepietiek izturības, turklāt bailes zaudēt viņus padara tik paredzamus… Tiklīdz likmes aug, mani spēles pretinieki izturas gluži kā nodzīti zvēri. Viņi vairs nedomā, bet gan paļaujas vienīgi uz lūgsnām. Kāršu spēlmaņi berzē veiksmes amuletus un talismanus, piesauc sargeņģeļus, dievus un rēgus. Viņi kļūst tik patētiski! Gluži kā aitu pulks, ko ved uz nokaušanu.

Aizvien pieaugošā popularitāte man ļauj iekļūt privātajās kāršu spēļu vietās, kur pulcējas tikai bagāti un ietekmīgi cilvēki. Uzzinu, ka arī mans tēvs piedalās šajās kāršu spēlēs, un daru visu, lai nokļūtu ar

viņu pie viena galda.

Un tad beidzot šis mirklis ir klāt.

Esmu to ilgi gadījis. Tēva seju apslēpj cepure. Neviens mūs neiepazīstina. Sēžu ar izšūtu audumu apvilktā atzveltnes krēslā kādā greznā salonā, kur no ģīmetnēm pie sienām uz mums bargi nolūkojas mūsu senči. Mani apspīd gaisma, kas spoži izgaismo vienīgi galda vidusdaļu. Likmes ir milzīgas, taču, pateicoties manām iepriekšējām uzvarām, man ir pietiekami daudz "munīcijas". Cits pēc cita, žetonu kalniem izsīkstot, spēles partneri atzīst sakāvi, un mēs ar tēvu paliekam divi vien. Viņš spēlē labi.

Ņemu talkā staru, kas spēj izlauzties cauri visam.

Cik kārtis? krupjē jautā, kad tās izdalītas.

Trīs.

Un jums?

Man nevajag, tēvs atbild, uz mani nepaskatījies, ļaujot man noraudzīties vienīgi viņa cepures virspusē.

Man būtu tik daudz, ko viņam jautāt. Gribētu uzzināt, kāpēc viņš mani radīja, kāpēc mūs ar māti pameta, bet visvairāk par visu — kāpēc viņš mani nekad nemēģināja sameklēt.

Mēs paaugstinām likmes.

Piecdesmit.

Piecdesmit. Paceļu līdz simt.

Nespēju pietiekami koncentrēties un tūlīt tieku sodīts. Likmes pieaug, bet es zaudēju. Mans tēvs paliek neizdibināms. Viņš uz mani pat nepaskatās. Tā gribētos viņam pateikt: "Es esmu tavs dēls," tomēr atturos. Vēl viena partija un vēl viens zaudējums. Viņš ir talantīgs spēlētājs. Tagad redzu, ka par pokera prasmi man nav jāpateicas tikai Vasilija apmācībai. Tā man ir jau gēnos. Tēvam ir bieza āda. Izskatās, ka laupīšana un iedzīves iznīcināšana nav uz viņu atstājusi nekādu iespaidu.

Cik kārtis?

Divas.

Atkal tā pati kļūda un tas pats sods.

Kārtis tiek izdalītas vēlreiz. Dziļi ievelku elpu. Tagad vai nekad. Nolemju likt lietā visus cīņas ieročus tā ir Vasilija izšķirošā stratēģija. Es nepagriežu kārtis, es tām pat neuzmetu aci un paziņoju:

Nemainu.

Beidzot tēvs sakustas. Viņš noņem cepuri, un es ieraugu sirmu matu kodeļu. Zinu, ka spēles sākumā viņš prātoja, vai tik neesmu jucis, bet pašlaik viņš prāto, kā izskaidrot manu manevru. Lai kādas arī būtu kārtis, viņš vairs nepārvalda situāciju. Tagad pienākusi mana kārta.

Tēvs apmaina vienu kārti. Tas nozīmē, ka viņam ir divi pāri un viņš cer .full house **[21]** .

Tēvs paņem kārti un iejauc to starp citām tā, lai neatklātu, vai tā atbilst pārējām. Nespēju uztvert nekādas zīmes. Ne vismazāko pirkstu kustību. Sakoncentrēju uzmanību uz staru. Jūtu, ka full house viņam nav. -Cik?

Tūkstotis, — saka tēvs, ar acīm ieurbies kārtīs.

Viņš blefo. Tā viņš cer mani pieveikt. Viņš paceļ

latiņu augstāk, lai mani piespiestu beigt spēli. Taču, ņemot vērā, ka runa ir par partiju, kurā es neskatos kārtīs, šis, gluži pretēji, ir tieši tas mirklis, kad nekādā gadījumā nedrīkst padoties. Un es paaugstinu likmi.

Tūkstotis piecdesmit.

Krupjē neiztur un iejaucas:

Hm… Jūs paaugstināt likmi līdz tūkstoš piecdesmit, pat nepaskatoties savās kārtīs un nevienu no tām nenomainot?

Tūkstotis piecdesmit.

Divi tūkstoši, paziņo tēvs.

Divi tūkstoši piecdesmit.

Trīs tūkstoši.

Man uz muguras izspiedušies sviedri, tomēr es nesatricināmi turpinu:

Trīs tūkstoši piecdesmit.

Tā pat viņam ir ievērojama summa. Tēvs vēl joprojām nav ne reizi uz mani paskatījies. Acīmredzot tas ietilpst viņa stratēģijā — radīt iespaidu, ka viņam uz pretinieku nav pat jāpaskatās, lai to uzveiktu. Joprojām noliektu galvu, ļaujot man aplūkot vienīgi viņa sirmos matus, tēvs palūdz laiku pārdomām. Man jau šķiet, ka tagad viņš beidzot uz mani palūkosies, tomēr viņš vēl joprojām atturas to darīt.

Desmit tūkstoši, viņš paziņo, šķietami aizkaitināts.

Desmit tūkstoši piecdesmit.

Tādas naudas man nav. Ja es šo partiju zaudēju, tad gadiem nāksies maksāt parādu savam tēvam, kurš man nekad neko nav devis.

Divdesmit tūkstoši.

Divdesmit tūkstoši piecdesmit.

Beidzot sirmo matu kodeļa sakustas. Tēvs paceļ galvu. Tagad viņš manī lūkojas. Viņš man ir pavisam tuvu. Viņam ir tādas pašas ūsas kā fotogrāfijā, kurā viņš redzams uz riteņa un kuru es paturēju sev. Viņš nav nekāds skaistulis. Tēvs izskatās pēc tāda cilvēka, kam dzīvē bijis daudz rūpju. Cenšos aptvert, ko māte toreiz bija viņā atradusi. Tēvs skatās, mēģinot mani saprast. Viņam ir pelēkas acis ar gandrīz neizdibināmu skatienu.

-Trīsdesmit tūkstoši.

-Trīsdesmit tūkstoši piecdesmit.

Cilvēki mums apkārt sačukstas. Augstās likmes pievilinājušas ari

citus spēlētājus, kuri pametuši savus galdiņus un sapulcējušies ap mūsējo. Baumas izplatās vēja spārniem.

Tēvs skatās man tieši acis. Es izturu viņa skatienu un pat atļaujos nedaudz pasmaidīt. Esmu stipri nosvīdis. Apkārt stāvošie ļaudis ir apklusuši un aizturējuši elpu.

Piecdesmi tūkstoši.

Piecdesmit tūkstoši piecdesmit.

Ja es zaudēšu, man nekas cits neatliks kā pārdot savas asinis un iekšējos orgānus. Ceru, ka mans sargeņģelis šo partiju ir vērojis jau no paša sākuma un mani nepievils. Svētais Igor, tu esi mana vienīgā cerība.

Vai turpināsiet? jautā krupjē.

Piecdesmi tūkstoši piecdesmit… tad atklāsim kārtis, mans tēvs saka.

Viņš vairs nepaaugstina likmes. Gaidīšanai pienācis gals. Mēs atklājam savas kārtis. Citu pēc citas viņš apgriež savējās. Viņam ir tikai divi kalpi. Tikai divi kalpi! Un kas

ir man? Kreiča astonnieks. Pīka astonnieks. Kārava karalis. Ercena dāma. Var teikt, ka pagaidām nekā. Palikusi vēl pēdējā kārts…

Pilnīgs klusums.

Dāma.

Paldies, Svētais Igor. Man ir divas dāmas! Vasilij, tu esi zelts! Es uzvarēju. Tikai par mata tiesu, tomēr uzvarēju. Vilks ir aprijis čūsku! Es iegaudojos kā Vilku specvienībā. Pilnā rīklē. Apkārtējie neuzdrošinās neko sacīt. Tad es sāku skaļi smieties. Es smejos un smejos, un nespēju rimties.

Spēlētāju bariņš, kas bija sastājies ap galdu, neizpratnē izklīst.

Paldies, Svētais Igor! Paldies, Vasilij! Eksperiments ir pierādījis, ka uzvaru pokera spēlē nosaka vienīgi psiholoģija. Tikpat labi varētu spēlēt vispār bez kārtīm. Es aiz laimes vai jūku prātā.

Tēvs manī neatlaidīgi lūkojas. Viņš prāto, kas ir šis jauneklis, kurš viņu tā sagrāvis. Viņš jūt, ka te slēpjas kāds zemūdens akmens. Visa mana būtība kliedz: "Esmu tavs turpinājums, no kura tu pats atteicies, un tagad tev par to tiek atdarīts!"

Sabāžu kabatās naudas zīmes, ko viņš man iedod. Tagad esmu kļuvis bagāts. Esmu saņēmis savu mantojumu.

Viņš grasās man ko teikt. Jūtu, ka viņš grib ar mani aprunāties. Viņš man kaut ko pajautās. Mēs uzsāksim sarunu. Es viņam izstāstīšu par māti. Tad pēkšņi viņš pārdomā. Lūpas notrīs. Un, ne vārda neteicis, tēvs aiziet.

144. venera. 22 gadi

Atšķiru avīzi un pirmajā lappusē ieraugu kādu ziņu — Sintija cietusi ceļu satiksmes negadījumā. Lasu, kā tas atgadījies. Ceļam pēkšņi pārskrējis kaķis. Šoferis strauji nobremzējis, un mašīna ietriekusies laternas stabā. Šoferis negadījumā nav cietis, jo bijis piesprādzējies ar drošības jostu. Bet Sintija, kas to nav uzskatījusi par nepieciešamu, izlidojusi cauri sānu stiklam. Viņas dzīvībai briesmas nedraud, taču saplīsušā stikla šķembas tai sagraizījušas seju.

Vakarā kopā ar manu aģentu atzīmējam šo notikumu. Billijs Votss mani iepazīstina ar negaidītu viesi. Tā ir Ludivine medijs, kurš bija pareģojis, ka man izdosies noslēgt līgumu.

Ludivine izskatās pēc resnas zemnieces, kas nāk tieši no lauka. Viņai ir sirmi mati un ļoti kuplas krūtis, turklāt viņa runā ar stipri jūtamu akcentu un ož pēc kāpostiem.

Kāpēc eņģeļi sarunām ar cilvēkiem izmanto par starpniekiem tik prastus cilvēkus? Tas šķiet dīvaini. Taču, tā kā viņas pareģojums piepildījies, es Ludivini tomēr uzklausu.

Viņa man zīlē pēc rokas līnijām. Medijs stāsta, ka modeles darbs ir tikai viens no maniem dzīves posmiem. Es kļūšot par slavenu aktrisi. Taču arī tas vēl nav viss. Es piedzīvošot tādu mīlestību, kāda dzīvē ir sastopama ļoti reti.

Un kādu nākotni jūs pareģosiet man? alkatīgi kā narkomāns, kas paģēr dienišķo devu, jautā Billijs Votss.

145. nekā

Nekā.

Mēs neko neatradām. Pilnīgi neko.

Mani trīs draugi turpināja savus lidojumus Visumā, kamēr es rātni uzmanīju savus klientus, tomēr viņi neko neatrada. Satiekamies Paradīzes dienvidu nostūrī. Esmu priecīgs, ka neturpināju veltīgi šķiest laiku šajos bezjēdzīgajos meklējumos.

Iespējams, ka esam izsmēluši savas zināšanas, Merilina Monro nopūšas. Kad iedomājos: cilvēki agrāk baidījās, ka tos varētu iekarot citplanētieši, jo uzskatīja, ka tie ir ļauni un briesmīgi. Ja vien… tādi vispār būtu!

Fredijs paceļas spārnos. Es viņu pazīstu pietiekami labi. Kad viņš sāk rosīties, tas nozīmē, ka viņam kaut kas iešāvies prātā. Fredijs luncinās kā dzinējsuns, kas sajutis medījuma smaržu.

Pag… pag, pag! Vai zināt stāstiņu par to tipu, kas naktī uz ielas pazaudēja atslēgas?

Rauls nemaz nevairās rādīt tādu seju, kas skaidri liecina, ka viņam nav ne vismazākās vēlēšanās klausīties kaut kādas blēņas. Fredijs mierīgi turpina:

-Tā nu viņš zem kādas laternas meklē atslēgas. Kad viņam jautā: "Vai esat pārliecināts, ka tās pazaudējāt tieši šeit?" viņš atbild: "Nē." "Bet kāpēc tad jūs tās te meklējat?" "Zem laternas vismaz ir gaišs."

Taču smiekli nevienam nenāk. Mēs šajā stāstiņā nesaskatām nekā kopīga ar saviem meklējumiem.

Mūsu kļūda varbūt ir tā, ka esam ierobežojuši savus meklējumus, Fredijs saka. Mēs meklējam tikai tur, kur mums tas šķiet viegli izdarāms. Tieši tāpat kā tas tips, kas meklēja atslēgas laternas gaismā.

Bet mūsu meklējumi taču nemaz nav ierobežoti, Merilina protestē. Mēs taču mērojām miljardiem kilometru, lidodami ar gaismas ātrumu.

Mēs esam gan ierobežoti! — uzstāj elzasiešu rabīns. Mēs atgādinām mikrobus burkā! Mums šķiet, ka mērojam milzīgus attālumus, tomēr visu laiku atrodamies tajā pašā burkā, kaut gan varētu no tās izkļūt ārā. Doties meklējumos citur… ārpusē.

Nesaprotu, ko viņš grib pateikt. Turklāt, lai cik tālu arī lidotu, a priori mēs nekad neatdursimies pret mūs ierobežojošu stikla sienu.

Un kas tad būtu tā mūsu "burka"? es jautāju.

Mūsu Galaktika.

Esam apmeklējuši tikai kādu 0,1 procentu no tām planētām, kas uz Piena Ceļa varētu būt apdzīvotas. Kāpēc mēs nemeklējam citur? jautā Merilina.

Rauls Razorbaks sarauc savas kuplās uzacis. Izskatās, ka Fredija

ideja viņu aizrāvusi.

Nu protams! Mums Paradīze atrodas Galaktikas vidū. Iespējams, ka citās galaktikās ir citas Paradīzes, kas ari atrodas tām vidū.

Man patīk šādi intelektuālās apskaidrības mirkļi, kad mūsu iedomātais ekrāns nedaudz paplašinās.

Fredijam taisnība, atkārto Rauls. Jāizkļūst ārpus mūsu Galaktikas. Iespējams, ka katrā galaktikā ir tikai viena planēta, uz kuras dzīvo saprātīgas būtnes… Daba ikreiz radījusi divsimt miljardu planētu un tikai vienai no tām piešķīrusi dzīvību un saprātu? Kāda… izšķērdība!

Tas vismaz izskaidro, kāpēc mēs vēl neko neesam atraduši.

-Ja attālums starp divām zvaigznēm jau ir tik milzīgs, tad problēma ir tā, ka attālums starp divām galaktikām ir vēl daudz lielāks miljoniem gaismas gadu, saka Fredijs.

Vai mēs maz spētu pārvarēt tādus attālumus? — jautā Merilina Monro.

Bez problēmām, Rauls atbild. Mēs taču varam pārvietoties vēl daudz ātrāk!

Es jau paredzu grūtības, kas mūs varētu sagaidīt tik tālā ceļā. Citas galaktikas apmeklējums nozīmētu pamest manus klientus uz ļoti ilgu laiku.

— Tikai bez manis. Esmu devis solījumu Edmondam Velsam. Šķiet, ka jūs grasāties pastrādāt ļoti lielas muļķības, es saku.

Nav jau pirmā reize, Rauls bilst. Galu galā arī tas ietilpst "eņģeļu brīvā izvēlē".

146. žaks. 22 ar pusi gadi

Renē Šarbonjē lūdz samazināt romāna apjomu. No tūkstoš piecsimt lapām es to saīsinu uz trīssimt piecdesmit, no astoņām cīņas ainām atstāju vienu, no divdesmit galvenajiem varoņiem atstāju trīs, bet no simt astoņdesmit romāna norises vietām atstāju divpadsmit.

Turklāt šis vingrinājums, kura rezultātā jāatstāj tikai pats būtiskākais, man šķiet apsveicams. Romānu pārrakstot, es atkal un atkal no jauna uzlaboju katru rindiņu. Pēc tam saīsinu arī romāna sākuma un beigu daļu. Tādējādi romāna darbība gan ātrāk sākas, gan beidzas. Tas ir tāpat kā izmest smilšu maisu no gaisa balona groza, lai būtu vieglāk pacelties gaisā.

Jo labāks kļūst mana romāna manuskripts, jo vairāk nervozē Gvendolīna. Viņa visu laiku purpina: "Jā, tev jau viss kārtībā. Man gan nekas labs negadās." Es atbildu: "Mums abiem būs labāk, ja vismaz vienam no mums paveiksies. Tad būs iespējams vairāk palīdzēt arī otram."

Šos vārdus man nevajadzēja sacīt. Gvendollnai labāk būtu paticis, ja mēs atrastos mainītās lomās. Lai tas būtu viņas, nevis mans romāns, ko publicē, un lai ari viņa varētu pierādīt, ka spēj būt citiem noderīga. Mani panākumi Gvendolīnai liek tikai vēl krasāk apzināties savas neveiksmes.

Jo tuvāk nāk izdošanas termiņš, jo agresīvāka viņa kļūst, un man gandrīz vai jāatvainojas par to, ka manu darbu izdos. Beidzot mana draudzene man pasaka skaidri un gaiši: "Ja tu mani patiešām mīli, tad tev jāatsakās publicēt šo grāmatu."

Nebiju gaidījis, ka viņa būs tik nesavaldīga un izteiks šādu vēlmi. Es apsolos, ka tad, kad būšu ar Žurkām nopelnījis naudu, aizvedīšu viņu atvaļinājumā. Gvendolīna atcērt, ka nevar ciest atvaļinājumus un ka jebkurā gadījumā mans romāns ir pārāk slikts, lai kādu spētu ieinteresēt.

Drīz Gvendolīna mani pamet, lai sāktu dzīvot kopā ar Žanu Benuā Dipuī, psihiatru, kas specializējies spazmofilijā [22] .

Es tevi pametu Žana Benuā dēļ, jo viņam vismaz pietika drosmes, lai pateiktu tos vārdus, ko tu nespēji izrunāt ne reizi visā mūsu attiecību laikā: "Es tevi mīlu."

Mēs abi ar Monu Lizu jūtamies vientulīgi.

Es atkal pavadu laiku lasot, ieslēdzies tualetē.

Gvendolīna drīz man piezvana, lai pavēstītu par savu laimi: "Esmu sastapusi tieši tādu vīrieti, kāds man vajadzīgs. Žans Benuā ir ideāls." Turpinājums gan vairs nav gluži tikpat spožs. "Viņš kļuva vai traks aiz dusmām, kad uzzināja, ka es tev piezvanīju."

Tomēr Gvendolīna man joprojām zvana, it kā tai no acīm būtu

nokritušas zvīņas. Viņa domā, ka viņas psihiatrs cieš no mazvērtības kompleksa, jo ir maza auguma. Viņš ir nikns uz visiem, kas augumā ir garāki par viņu. Tā kā viņš ir spazmofilijas speciālists, tad parasti viņam ir darīšana ar depresīviem pacientiem, ar kuriem viegli manipulēt. Psihiatrs uzjautrinās, iejaucoties viņu dzīvē, lai redzētu, ciktāl ar savām manipulēšanas spējām viņus var ietekmēt. Pēc vairākiem pacientu pašnāvības mēģinājumiem viņu ģimenes pieprasīja, lai ārstam aizliedz strādāt. Taču, tā kā viņš ir veselības ministra draugs, neviens neuzdrošinās vinu aiztikt.

Kādudien es Gvendolīnu nejauši satieku uz ielas.

Vina nes uz kīmisko tīrītavu Žana Benuā žaketes.

Viena roka tai apsaitēta, bet seja novājējusi. Zilumu zem acs meitene slēpj aiz saulesbrillēm.

Viņa mani ierauga. Sākumā Gvendolīna grasās no manis izvairīties, bet tad saņemas. Viņa maigi pieskaras manai rokai. Beigās meitene pasmaida un saka: — Tev to nesaprast, bet tā ir mīlestība. Dipuī mani ļoti mīl.

Tad viņa ātri dodas projām.

Kopš šīs reizes par Gvendolīnu vairs neko neesmu dzirdējis.

Šis atgadījums mani samulsinājis.

Kā parasti glābiņu rodu rakstīšanā tas ir Žurku turpinājums, jo pirmā daļa tūlīt parādīsies veikalu plauktos. Un tieši šo mirkli mans dators ir izraudzījies, lai mani nodotu. Neizskaidrojamā veidā tas salūst, bet es zaudēju visus darbus, kas bija saglabāti cietajā diskā!

Tas uz mani atstāj ļoti dīvainu iespaidu. Vispirms zaudēt iemīļoto, bet pēc tam arī visu uzrakstīto tas ir tikpat kā apglabāt kādu daļiņu no sevis. Nolemju atdzimt no jauna un atsāku rakstīt. Man prātā ienāk doma par kādu varoni, kas būtu Dipuī iemiesojums.

Turklāt šī ir pirmā reize, kad mani ceļi krustojušies ar īstu "jukušo". Kā uzsvēris Alfrēds Hičkoks, stāstu vērtība meklējama tajā, cik labi izdevies attēlot "ļauno". Dipuī personā esmu ieguvis antivaroni, kas ir vēl ticamāks tādēļ, ka eksistē īstenībā. Es viņu iekļauju savā Odā žurkām, un tūdaļ arī pārējie varoņi uzreiz kļūst interesantāki.

Rakstu aizgūtnēm, tomēr pats nezinu, kādēļ šis stāsts mani sarūgtina. Gvendolīna likusi saprast, ka citiem nav iespējams palīdzēt, ja viņi paši to nevēlas, un tas mani nomāc. Es rakstu, taču mani atkal pārņēmusi neticība saviem spēkiem. Kā parasti, sāpes pie manis atnāk ar novēlošanos. Tādēļ es pat aizmirstu prieku par to, ka mans darbs drīz tiks publicēts.

Ieslēdzos tualetē, tomēr nevis lasu, bet gan visu laiku prātoju, kāda gan tam visam jēga. Šķiet, ka man nav izdevies piepildīt van Lizbetes kundzes novēlējumu, jo savu vietu dzīvē tā arī neesmu atradis. Bet ja nu man lemta pavisam cita misija, nevis būt

rakstniekam? Kāda tad manai dzīvei vispār ir jēga?…

147. enciklopēdija KATRAM SAVA LOMA.

Atbilstoši sociologa Filipa Peisela iedalījumam ir četri sieviešu tipi:

1 mātes,
2 mīļākās,
3 cīnītājas,
4 — iedvesmotājas.

Mātes galveno nozīmi piešķir ģimenes nodibināšanai, bērniem un to audzināšanai.

Mīļākajām patīk savaldzināt un piedzīvot aizraujošas mīlas dēkas.

Cīnītājas vēlas iegūt augstus amatus, cīnīties par kaut ko nozīmīgu vai par politiskiem mērķiem.

Iedvesmotājas ir sievietes, kas pievērsušās mākslai, garīgajai pasaulei vai dziedniecībai. Viņas var būt lieliskas mūzas, pasniedzējas un ārstes. Agrāk viņas bija vestālietes.

Katram atsevišķam indivīdam šīs iezīmes var būt vairāk vai mazāk izteiktas.

Problēmas var rasties tad, ja sieviete sevi nespēj piepildīt sabiedrības uzspiestajā lomā. Ja mīļākās piespiež kļūt par mātēm vai iedvesmotājas par cīnītājām, šīs pretrunas reizēm var izraisīt ļoti sīvu pretestību.

Ir arī četri vīriešu tipi:

1 zemnieki,
2 klejotāji,
3 — celtnieki,
4 karotāji.

Bībelē šāds klejotājs ir Ābels, kurš rūpējas par ganāmpulkiem, bet zemnieks — Kains, kurš gādā par labību.

Kains nogalina Ābelu, un par sodu Dievs viņam saka: "Turpmāk tu klīdīsi pa visu Zemi." Tā Kainam jākļūst par klejotāju, kaut gan viņa aicinājums ir būt zemkopim. Viņam jānodarbojas ar to, kas nav viņa aicinājums, un tādēļ viņš ļoti cieš.

Vienīgā kombinācija, kas spēj nodrošināt ilgstošu laulību, ir "māte zemnieks", jo abi ilgojas pēc pastāvības un noturības. Visi citi varianti sākumā var izraisīt lielu kaisli, tomēr ilgākā laika periodā arī lielas nesaskaņas.

Lai sieviete justos piepildīta, tai jābūt gan mātei, gan mīļākajai, gan cīnītājai, gan iedvesmotājai. Tikai tad var teikt, ka princese kļuvusi par karalieni.

Savukārt, lai vīrietis justos piepildīts, tam jābūt gan zemniekam,

gan klejotājam, gan celtniekam, gan karotājam. Un tikai tad var teikt, ka princis kļuvis par karali.

Bet, kad sevi pilnībā īstenojis karalis satiek sevi pilnībā īstenojušu karalieni, starp viņiem var rasties patiesi brīnumainas jūtas, kurām piemīt gan pastāvība, gan noturība. Tomēr tas notiek ļoti reti.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

148. venera. 22 ar pusi gadi

Par karjeru tagad nevaru žēloties. Man veica arī krūšu pārveidošanas operāciju. Kad atlaižos uz muguras, tās slejas tieši debesīs gluži kā ēģiptiešu piramīdas. Kāds frizieris-vizāžists man apgriezis matus, bet zobārsts, kurš specializējies "zobu izskaistināšanā", man izbalinājis zobus, īpaši tos apstrādājot. Ārsta darbs acīm redzami kļuvis par māksliniecisku nodarbošanos.

Mans neskaitāmos eksemplāros pavairotais augums un seja regulāri rotā kioskos redzamo žurnālu vākus. Kādā aptaujā esmu ierindojusies desmit pasaules seksīgāko sieviešu sarakstā. Domāju, nav nepieciešams īpaši pieminēt, ka ar šādu vizītkarti visi pasaules džeki man metas pie kājām. Taču mana izvēle krīt uz manu jaunības elku Ričardu Kaningemu, kurš vēl joprojām tiek uzskatīts par vīriešu seksa simbolu numur viens. Šo lietu uzdodu nokārtot Billijam Votsam. Viņš steidz paklausīt, jo viņa medijs tam pavēstījis, ka mēs ar Kaningemu drīz būsim pāris. Manam aģentam bez īpašām pūlēm izdodas pierunāt Kaningema aģentu, un jau pēc dažām dienām viss ir sarunāts, parakstīts, saskaņots un papildināts. Es "nejauši" sastapšu Ričardu Kaningemu kādā japāņu restorānā Santamonikā. Visi fotogrāfi jau laikus brīdināti ar tāda veida baumām kā: "Tikai nevienam nesakiet, bet šķiet, ka…".

Šim gadījumam par godu esmu ietērpusies sarkanā ģērbā, jo Ričards kādā intervijā paziņojis, ka viņam patīk sievietes sarkanās drēbēs. Savukārt viņš tālredzīgi ir iesmaržinājies ar franču smaržām Euphorie, kurām es esmu "reklāmas seja".

Mūsu aģenti pusdieno pie blakusgaldiņa un izskata pārējo savu sieviešu un vīriešu kārtas klientu sarakstu, lai izdomātu, no kuriem vēl varētu sanākt pāris. Es lūkojos

uz Ričardu. Dzīvē viņš izskatās vēl labāk nekā filmās.

Viņam ir apbrīnojami gluda āda. Un tas noteikti nav plastisko operāciju dēļ! Droši vien Ričards lieto kādu speciālu jaunu krēmu, par kuru vēl neesmu uzzinājusi. Jūtos nedaudz apjukusi, redzot savā priekšā Ričardu ar miesu un asinīm, pēc tam kad viņš tik bieži redzēts filmās un uz žurnālu vākiem. Savukārt viņš blenž uz manām jauniegūtajām krūtīm. Jūtos apmierināta, ka tās tik ātri atmaksājušās. Pasūtinām suši, un tad ari pienācis visgrūtākais mirklis, jo vajadzētu uzsākt sarunu. Nezinām, ko lai viens otram sakām.

Khm, vai jūsu aģents… ir labs? Ričards jautā. Cik viņš par savu darbu prasa?

Ēē… divpadsmit procentus no katra darījuma. Un jūsējais?

Manējais saņem piecpadsmit procentus.

Varbūt jums derētu pārskatīt līgumu?

Manējais nodarbojas pilnīgi ar visu. Kārto rēķinus, aizpilda nodokļu lapas un manā vietā veic maksājumus par kursiem. Kopā ar viņu varu atļauties vispār neņemt līdzi naudu. Šķiet, pēdējā reize, kad izmantoju naudasmaku, bija pirms desmit gadiem, kad vēl nebiju kļuvis slavens ar filmu Kaila kopā ar tevi.

Ēēē… Kaila kopā ar tevi? -Jā…

Hmm…

Nezinu, ko vēl lai saka. Iestājas mulsinošs klusums. Par laimi, atnes ēdienu un mēs sākam ieturēties. Tikai tad, kad pārejam pie deserta, atrodas vēl viens kopīgs sarunu temats. Mēs spriežam, kuri kosmētikas līdzekļi izraisa alerģiju un kuri piemēroti visiem ādas tipiem. Beidzot sajuties brīvāk, viņš man pastāsta visas savas profesijas tenkas kurš ar ko guļ un kādas perversijas slavenībām piemīt. Tas tiešām ir aizraujoši. Šādus tematus vis nemēdz apspriest ar kuru katru garāmgājēju.

Jūs man šķietat ārkārtīgi daiļa, Ričards pavēsta ļoti profesionālā intonācijā.

Un viņš vēl nebūt nav redzējis visus manus daiļumus, kurus zinu no galvas kā dzejolīti, mazas ausu ļipiņas, vēdekļveida skropstas, kāju īkšķus, ceļgalus…

Pēc pusdienām viņš mani ved uz kādu greznu viesnīcu, kurā viņu pazīst. Mēs tur grasāmies mīlēties. Vispirms viņš savas drēbes kārtīgi saloka un noliek uz krēsla, tad pasūta šampanieti un noregulē apgaismojumu tā, lai radītu pēc iespējas brīvāku gaisotni.

Nu, mazā, vai esi nobijusies? viņš jautā.

Mazliet, izvairīgi atbildu.

Vai atceries, kā mēs ar Gloriju Raienu darījām ar spilvenu filmā Mīlestībā un ūdens glāzei Vai gribi, lai es ar tevi izdaru tāpat?

Diemžēl es šo filmu neesmu redzējusi. Ko īsti jūs ar to spilvenu darījāt?

Viņš norij siekalas un tad uzdod jautājumu, kas, šķiet, to nodarbinājis jau kopš mūsu satikšanās mirkļa.

Paklau, kuras no manām filmām tu esi redzējusi?

Es uzskaitu kādu desmitu.

Un tu neesi redzējusi Asaras pie apvāršņa?. Un Nav vērts uztraukties? Un Tas arī viss? Tās ir trīs manas labākās lomas. Pat kritiķi par to ir vienisprātis.

Ēēē…

Man šķiet, ka tās var nopirkt diskos. Nu labi, bet kura no tām, kuras tu esi redzējusi, tev patika vislabāk?

— Kaila kopā ar tevi, — es izstomu un nolaižu acis.

Ja vajag, arī es protu tēlot.

Viņš izmanto šo mirkli, lai mani izģērbtu. Tālredzīgi esmu uzvilkusi mežģīņu apakšveļu Kārdinātāja. Tā nu ir MANA personiskā

"filma", kas atstāj uz Ričardu vajadzīgo iespaidu. Caur mežģīnēm viņš saspiež manas krūtis, skūpsta man kaklu un ilgi glāsta gurnus. Es viņu apstādinu, pirms viņš pieskāries maniem līkajiem ceļgaliem. Tad sāku glāstīt viņu. Ričardam uz ķermeņa ir daži tetovējumi tās ir trīs viņa pieminēto labāko filmu afišu reprodukcijas. Tiešām smalks pašreklāmas paņēmiens.

Tad mūsu augumi atrodas viens uz otra. Es nesasniedzu orgasmu. Ričardam pārāk rūp viņa paša bauda, lai viņš uztrauktos par manējo.

Nākamajās dienās es saprotu, ka, iespējams, viņš nemaz nav tāds vīrieša ideāls, kā viņu raksturojis mans medijs Ludivine. Tomēr apzinos, ka satikties ar Ričardu nozīmē iekļūt šovbinesa pasaulē. Tādēļ nolemju kļūt par Kaningema kundzi. Vēl viena priekšrocība ir tā, ka visas manas sāncenses kļūs zaļas aiz skaudības, un tas vien jau ir pūliņu vērts.

Biju nobažījusies, ka šī laulība liktu man zaudēt publikas labvēlību, tomēr tā, gluži pretēji, tikai pieaug. Trīs dienas pēc kāzām tieku uzaicināta piedalīties televīzijas vakara raidījumā, ko vada leģendārais Kriss Peterss.

Kāds pagodinājums! Kriss Peterss, kurš ir visu par piecdesmit gadiem jaunāku mājsaimnieču pielūgsmes objekts un visslavenākais žurnālists kopš sava diennakts ziņu kanāla nodibināšanas, ko pārraida visai planētai. Tieši viņš pasaulei pasaka priekšā, ko domāt par to, kas notiek visos piecos kontinentos. Pat visnežēlīgākie tirāni viņam atdod savus neizsakāmi pateicīgos gūstekņus, kuri mēnešiem ilgi tikuši ieslodzīti pagrabā, pieķēdēti pie radiatoriem, jo pat tirāni skatās Kriša Petersa raidījumu.

Kā manam jaunajam zvaigznes statusam pieklājas, studijā ierodos ar nelielu nokavēšanos, un žurnālists mani jau sagaida ar savu izdaudzināto smaidu uz lūpām. Viņš paziņo, ka viņam ir liels gods uzņemt tādu zvaigzni kā es. Kriss Peterss apgalvo, ka sekojot manai karjerai jau no paša sākuma un vienmēr esot zinājis, ka es tālu tikšot.

Apsēdusies krēslā viņam blakus, es komentēju ekrānā redzamos kadrus — karu Čečenijā (esmu kategoriski pret jebkādiem kariem), seksuāli transmisīvās slimības (esmu par seksu, bet ne jau par dzīvības cenu), apkārtējās vides piesārņošanu (esmu sašutusi par visiem šiem rūpniecības uzņēmumiem, kas piesārņo apkārtējo vidi), zemestrīcēm (tas ir šausmīgi, ka tik daudziem jāmirst, jo būvdarbu veicēji nav uzcēluši pietiekami izturīgas mājas, viņus vajadzētu ietupināt cietumā!), mīlestību (par to skaistāks nav nekas) un Ričardu (viņš ir visbrīnišķīgākais vīrietis pasaulē, mēs esam ļoti laimīgi un vēlamies, lai mums būtu daudz bērnu).

Kad raidījums beidzies, Kriss Peterss palūdz manu adresi, jo vēloties man nogādāt šī raidījuma ierakstu videokasetē. Tās pašas dienas vakarā, kad es pārguruši beidzot grasos kārtīgi izgulēties,

dzirdu, ka kāds klauvē pie durvīm. Tā kā es joprojām dzīvoju viena (laulība ar Ričardu ir vairāk domāta plašsaziņas līdzekļiem nekā reāli eksistējoša), palūkojos durvju actiņā. Tas ir Kriss Peterss. Es atveru durvis.

Taču viņš nesmaida. Viņš mani stumj dziļāk mājā, norauj man drēbes un velk uz manu istabu, kur brutālā veidā nogāž uz gultas.

Šausmu pārņemta redzu, kā viņš no jakas kabatas izņem melnu virves gabalu.

Viņš man izlauž roku un veikli ar ceļgalu piespiež manu muguru. Tad viņš man ap kaklu apmet virvi un cieši savelk. Man trūkst elpas. Ar brīvo roku cenšos viņu aiz kaut kā saķert. Taču viņa ceļgals man neļauj pakustēties un viņam piekļūt. Ar pašiem pirkstu galiem sataustu kaut ko mīkstu. Es to rauju no visa spēka.

Un… viņa mati man paliek rokās. Tā ir parūka! Palicis bez matiem, Kriss Peterss apjūk. Viņš bridi svārstās, bet tad metas prom. Ārdurvis aizcērtas.

Es neticīgi blenžu uz parūku.

Jau pēc stundas es kopā ar Ričardu, ko nekavējoties izsaucu pie sevis, steidzos uz policiju ar iesniegumu. Tā kā vēl joprojām neesmu nomierinājusies, putrojos savos paskaidrojumos, tomēr esmu pateikusi pietiekami daudz, jo kāds policijas inspektors mūs aizved uz savu skaņnecaurlaidīgo biroja telpu. Tur viņš mums pacietīgi skaidro, ka Kriss Peterss patiešām ir slavens ar savām "nerātnībām" un ka viņš jau uzbrucis vairākām meitenēm. Viņš pieļauj pat tādu varbūtību, ka Kriss Peterss patiešām ir slepkava ar virvi, taču… problēma ir tā, ka viņa skatītāju reitings pārspēj visus rekordus. Viņš ir publikas elks. Šis žurnālists patīk gan sievietēm, gan vīriešiem, gan nabagiem, gan bagātiem, turklāt visā pasaulē. Kriss Peterss ir… kā lai to labāk pasaka?… "Amerikas spogulis", tādēļ viņu aizsargā TV kanāls, valdība un visi tie, kuri izlemj nācijas likteni. Un viņam neko nevar padarīt.

Kā nozieguma pierādījumu un trofeju vicinu parūku inspektoram pie deguna. Viņš nemaz nešaubās, ka tā pieder Krišam Petersam, tomēr turpina taisnoties par savu bezspēcību.

-Ja jums būtu uzbrucis Savienoto Valstu prezidents, tad vēl mēs varētu jūsu labā kaut ko darīt. Jo prezidents nav pasludināts ārpus likuma. Taču Kriss Peterss pilnīgi noteikti ir neaizskarams.

Mēs taču ari neesam kaut kādas niecības! Viņa ir Venera Šeridana, bet es viņas virs, un jūs taču mani ari pazīstat!

-Jā, protams, jūs esat Ričards Kaningems, tomēr… filma ar jums iznāk uz ekrāniem vienu reizi pusgadā, bet Krišu Petersu katru vakaru skatās divi miljardi cilvēku visā pasaulē! Viņš taču ir starptautisks piemineklis!

Es vairs neko nesaprotu. Viss, kam ticēju, ir sabrucis. Tātad arī šodien vēl ir cilvēki, kas spēj izvairīties no likuma. Policists turpina

skaidrot:

Sākumā vara piederēja fiziski stiprākajiem, tiem, kam pietika spēka dūšīgāk vicināt vāli vai šķēpu pret saviem ārpus likuma dzīvojošajiem ciltsbrāļiem. Vēlāk vara pārgāja "augstdzimušo" aristokrātu rokās. Viņiem bija tiesības izlemt, vai viņu vergi un kalpi dzīvos vai mirs. Pēc tam varu pārņēma bagātnieki un politiķi. Taisnā tiesa neuzdrošinājās pret viņiem neko uzsākt, lai ko ari viņi būtu pastrādājuši. Mūsdienās vara pieder televīzijas raidījumu vadītājiem. Viņi drīkst nogalināt, laupīt, krāpt, tomēr neviens tiem neuzdrošinās neko aizrādīt. Jo publika viņus mīl. Kriss Peterss ir televīzijā visbiežāk redzamais cilvēks. Neviens neuzdrīkstēsies to aiztikt. Un es jau nu vismazāk. Mana sieva viņu vienkārši dievina.

Ja jau uz policiju vairs nevar paļauties, tad mēs vērsīsimies pie žurnālistiem, lai šis skandāls nonāk atklātībā. Nav pieļaujams, ka šādu bīstamu vājprātīgo atstāj brīvībā! Ričards aizsvilstas.

Dariet, kā gribat, inspektors mierīgi saka. Tomēr es varu jau iepriekš garantēt: ja vērsīsieties tiesā, jūs zaudēsiet, jo viņš spējīgs apmaksāt labāku advokātu nekā jūs. Un mūsdienās ir svarīgi, nevis lai jums būtu taisnība, bet gan lai jums būtu labs advokāts.

Policists-filozofs uz mums nolūkojas tā, it kā viņam mūsu būtu žēl.

Lai jūs spētu ieņemt šādu cietoksni, jums vajadzētu būt vēl daudz, daudz slavenākiem, viņš atklāti paziņo. Turklāt… vai jūs tiešām esat gatavi tā riskēt ar savu karjeru… šī niecīgā starpgadījuma dēļ? Vai zināt, ko es jūsu vietā darītu? Uzrakstītu viņam īsu vēstulīti, kurā paskaidrotu, ka neturat uz viņu ļaunu prātu. Varbūt tad viņš jūs vēl kādreiz uzaicinātu uzstāties savā raidījumā.

Par notikušo tomēr pastāstījām dažiem žurnālistiem, kurus izraudzījāmies viņu drosmes un izmeklētāja talanta dēļ. Taču neviens no viņiem nepiekrita mums palīdzēt. Visi to tik vien darīja, kā sapņoja strādāt televīzijā kopā ar Krišu Petersu. Daži apelēja pie "profesionālās solidaritātes", bet citi apgalvoja, ka šī situācija ir smieklīga, jo mēs sūdzamies par izvarošanu, kas patiesībā nemaz nav notikusi…

Bet viņš taču uzbruks vēl citām meitenēm! Viņš nav normāls! Un vina vieta ir cietumā…

-Jā, turklāt visi to zina, tomēr šis nav īstais brīdis, lai par to runātu.

Esmu satriekta, jo aptveru, ka nekad nevarēšu justies drošībā. Ne mans skaistums, ne bagātība, ne Ričards, ne apbrīnotāju pūļi nekas mani nevar pasargāt no tādiem neaizskaramiem plēsoņām kā Kriss Peterss. Es vairs neskatos amerikāņu zinu kanālu un vina ikvakara raidījumu. Tā ir nožēlojama atriebība.

Atceros, ko teica policists. "Lai jūs spētu ieņemt šādu cietoksni, jums vajadzētu būt vēl daudz, daudz slavenākiem." Lieliski, tas būs

mans nākamais mērķis.

149. igors. 22 ar pusi gadi

Man nākas šķirties no Staņislasa. Viņš kļuvis par īstu piromānu. Ja Staņislasam kāds nav pa prātam, tad viņš vispirms aizdedzina viņa pastkastīti, bet pēc tam sadedzina arī viņa mašīnu. Taču ari ar to vēl nepietiek. Staņislass iemet pudeli ar degšķidrumu Čečenijas pārstāvniecībā Maskavā.

Psihiatrs viņam iesaka turpmāk vairs nepieskarties sērkociņiem, šķiltavām un pat kramam.

Taču viņš melnajā tirgū tikko nopircis ugunsmetēju, un es baidos, ka nenotiek pats ļaunākais. Nabaga Staņislass… Vēl viens miera upuris.

Pokers man tagad kļuvis par pamatnodarbošanos, un no pārējiem atšķiros tikai ar to, ka mans darba kabinets ir kazino, bet ēdnīca kazino restorāns un ka man nav ne atvaļinājuma, ne sociālās apdrošināšanas, bet darbadiena sākas vēlāk. Šoreiz pie mana galda apsēdies kāds bārdains, garmatains tips, kurš ģērbies drīzāk slikti nekā labi. Man par lielu pārsteigumu, arī viņš pirms likmju noteikšanas neskatās kārtīs. Vai es būtu ieviesis jaunu modi? Vai man turpmāk nāksies sastapties ar pretiniekiem, kuri spēlēs tāpat kā es? Tomēr šis tips foldo [23] , pirms likmes kļuvušas pārāk augstas.

-Jūtos ļoti pagodināts, ka man bija iespējams ar jums spēlēt, kungs, viņš saka.

Un viņš piemiedz ar aci.

ŠI balss šķiet kaut kur jau agrāk dzirdēta. Es to noteikti pazīstu. Tā izklausās tik pazīstama, it kā piederētu kādam no manas ģimenes…

Vasilij!

Ar bārdas rugājiem apaugušo zodu es viņu uzreiz nepazinu. Vasilijs ir tikpat mierīgs un nesatricināms kā vienmēr. Mēs atdodam savu vietu pie galda citiem spēlētājiem un dodamies uz restorānu. Apsēžamies viens otram pretim un pusdienojot sarunājamies.

Vasilijs kļuvis par informātikas inženieri. Viņš nodarbojas ar mākslīgā intelekta radīšanu. Tas varētu kļūt par datora apziņas aizsākumu. Viņš ilgi meklējis veidu, kā piespiest programmas pēc iespējas vairāk darīt pašām. Un atradis. Vasilijs tās motivējis ar nāves bailēm.

Dators zina, ka tad, ja viņš nepaveiks programmētāja uzticēto misiju, tas nonāks mēslainē. Un šīs bailes tam liek pārspēt pašam sevi.

Nāves bailes… latad mūsu satraukumu iespējams nodot tālāk mašīnai… Tās kļuvušas par mums līdzīgām būtnēm…

Vasilijs mani uzaicina pie sevis, lai es varētu uzspēlēt pokeru ar viņa informātikas programmu, ko stimulē nāves bailes. Viņa šaha spēlei paredzētās datorprogrammas ar mākslīgo intelektu ir ļoti

stingras, turpretim pokera spēlei paredzētās ļoti elastīgas. Tās spēj pat "blefot". Mans pretinieks ir programma ar nosaukumu Subtility. Spēlēt ir ļoti grūti, jo skaidrs, ka programmai vienalga, vai es skatos pretinieka kārtīs vai ne. Turklāt tā ar katru reizi spēlē labāk, jo atmiņā ierakstītas iepriekšējās spēles partijas un programma tās nemitīgi salīdzina, lai izdarītu secinājumus par manu ierasto stratēģiju.

Beigās man tomēr izdodas to uzvarēt, izraugoties pilnīgi neparedzamu uzvedību.

Lūk, arī tavas sistēmas robežas, Vasilij. Tavs dators saglabā loģiku, taču es esmu spējīgs uzvesties pilnīgi iracionāli.

Vasilijs man piekrīt, tomēr cer novērst šo trūkumu, palielinot nāves bailes.

Kad doma par bojājeju un nāvi datoru patiešām satrauks, tad viņš pats izdomās tādas metodes, lai uzvarētu, kādas nevienam cilvēkam vēl nav ienākušas prātā. Tad tas iemanīsies uzvarēt arī iracionālus un pat jukušus spēlētājus. Vasilijs mani izjautā par to, kas notika pēc tā "negadījuma bērnunamā". Es viņam pastāstu par saviem kara varoņdarbiem un to, kā es atkal sastapu

Vanu un savu tēvu.

Lai pilnīgi pārrautu savu nabassaiti, man tagad vēl tikai jāsameklē mana māte, un tad es beidzot būšu pilnīgi brīvs, es saku.

Dārgais, esmu pagatavojusi tev un tavam draugam pusdienas, no virtuves atskan kāda balss.

Mēs jau nākam.

Vasilijam dzīvē ir paveicies. Viņam ir sieva, bērni un stabila nodarbošanās, kas to aizrauj. Sīciņais Sanktpēterburgas bārenis ir nokļuvis uz īstā ceļa. Apzinos, ka arī es pats labprāt gribētu sievu, kas mani mīlētu, jo man apnikušas pērkamās meitenes un kazino dejotājas vienai naktij.

Dodos uz kādu tikko atvērtu provinces kazino, lai pārsteigtu savus spēles partnerus. Vinnēju prāvu summu, taču, kad eju projām, pamanu, ka man seko. Ar pokera spēlētājiem tā mēdz gadīties. Slikti spēlētāji bieži vien tā mēģina atgūt zaudēto. Savelku rokas dūrēs, gatavs uzbrukt, tomēr tas ir veltīgi, jo jūtu, kā mugurai pieskaras aukstais naža asmens. Pagriežos. Tas ir kazino īpašnieks ar sešiem apsargiem.

Es tevi ilgi pētīju caur novērošanas kamerām. Nespēju noticēt, ka tas tiešām esi tu. Krievija taču ir tik plaša, bet vajag tā gadīties, ka tu izraugies tieši manu tikko atvērto kazino, lai aptīrītu manus klientus! Tomēr es tevi pazinu. Ir tādas sejas, kas iespiežas atmiņā.

Kas attiecas uz mani, tad es gan viņu nespēju atcerēties. Taču, tā kā nespēju cīnīties ar septiņiem brašuļiem vienlaikus, mierīgi gaidu, kas notiks.

Man ir pašam sava teorija, saka kazino īpašnieks. — Ir tādi

cilvēki, ar kuriem — kā lai to labāk pasaka — notiek liktenīgas tikšanās. Pat ja vienreiz to palaidīsi garām, tad noteikti tev būs vēl otra iespēja. Un, ja tu arī to palaidīsi garām, tad tādas būs vēl un vēl. Līdz parāds tiks nokārtots. Daži to mēdz dēvēt par "sagadīšanos" jeb dejā vu. Bet es jau esmu redzējis to mirkli, kad tevi sastapšu. Es to esmu redzējis pat vairākas reizes, un tas nudien nenotika murgos.

Slidinot ieroci man pa vēderu, viņš turpina:

Budisti uzskata, ka šīs tikšanās atkārtojas vairākās dzīvēs. Ja jūs esat ienaidnieki šajā dzīvē, tad tādi būsiet arī nākamajā. Dažās reliģijās pastāv pat veselas dvēseļu ģimenes, kas mūžīgi satiekas no jauna, lai nokārtotu rēķinus uz ļaunu vai uz labu. Varbūt iepriekšējā dzīvē tu biji mana sieva un mēs strīdējāmies, bet varbūt mans tēvs un mani siti. Bet var būt, ka tu iepriekšējā dzīvē biji tās valsts prezidents, pret kuru es karoju. Jo tu man nepatīc jau ļoti sen.

Tagad viņš panākas uz gaismas pusi. Laterna apgaismo viņa seju. Tā man joprojām neko neizsaka.

Viņš laikam spēj nolasīt manas domas.

Droši vien ar saviem draugiem jau esi atkal sastapies. Tas ir tikai normāli, ka tagad pienācis laiks sastapties arī ar saviem ienaidniekiem.

Es turpinu viņā lūkoties, tomēr neko nespēju atcerēties. Viņš ar naža asmeni man iegriež dziļāk miesā. Parādās nedaudz asiņu.

Pjotrs.

Krievijā ir divsimt miljoni iedzīvotāju, bet es pēkšņi satieku savu tēvu, Vaņu, Vasiliju un Pjotru! Nudien pārāk daudz sakritību. Vienīgi savu māti neesmu vēl saticis. Tomēr šķiet, ka arī viņa vairs ilgi nekavēsies.

Varbūt viņam tiešām taisnība un pastāv dvēseļu ģimenes, kas sastopas atkal un atkal no jauna. Ja tā nebūtu, vai gan es savā ceļā visu laiku sastaptu vienus un tos pašus cilvēkus?

Mierīgā balsī saku:

Pietiks muldēt. Ko tu gribi, Pjotr, dueli kā vecajos labajos laikos?

Nē. Es tikai vēlos, lai mani čaļi tevi pietur, kamēr es tevi piebeigšu. Tā būs Darvina dabiskā izlase. Pašlaik es esmu labāk piemērojies dabai nekā tu, jo tu esi viens, bet man ir apsargi. Vai šito tu vēl atceries?

Viņš atsedz un parāda rētu virs nabas.

-Toreiz tu man iegriezi šo rētu tādēļ, ka pasaule neatradās harmonijā. Man tajā atkal jāievieš kārtība.

Viņš nedaudz atvēzējas un iedur dunci man vēderā. Tas ir ļoti sāpīgi. Man iekšā visu dedzina un plēš. Saraujos čokurā. Asinis straumēm līst man uz ceļgaliem.

Lūk, kurš nosaka kārtību, paziņo Pjotrs. Tagad pasaulē atkal valda harmonija. Ejam, puiši.

Es sabrūku. Asinis plūst aumaļām un izplešas man visapkārt. No visa spēka cenšos saspiest brūci, lai neļautu tecēt šim miklajam šķidrumam, kas man tik ļoti nepieciešams.

Man salst.

Ļoti salst. Plaukstas kļuvušas stīvas, bet pirkstu galus vairs vispār nejūtu. Tad sastingst rokas, bet pēc tam kājas, līdz pat īkšķu galiem. Man ir tāda sajūta, ka es saraujos. Izrādās, ka mirt tiešām ir sāpīgi. Nevienam to neiesaku. Man sāp visas maliņas, bet ķermeni pārņem stingums. Man šausmīgi salst. Es trīcu.

Tagad visas ķermeņa daļas kļuvušas nejūtīgas. Vairs nespēju pakustināt roku. Kad mēģinu to darīt, tā paliek, kur bijusi, joprojām piespiesta manam vēderam. Es uz to skatos, un tā šķiet gluži kā kāds priekšmets, kas man vairs nepieder. Kas tagad notiks? Man šķiet, ka tur, augšā, mani aicina kāda brīnišķīga gaisma.

Man ir bail.

Man ir tāda sajūta, ka es tūlīt izgaisīšu.

Es mirstu.

150. vai cilvēces problēmas var atrisināt?

Igors mirst! Tas ir daudz par agru. Ātrāk jāsteidzas viņu glābt.

Es sakoncentrēju savu uzmanību uz kaķi, lai tas iziet uz balkona un ieņaudas. Tad cenšos panākt, lai kaķa saimniece, kura ir aizmigusi, pamostas, un sūtu tai sliktus sapņus. Viņa pamostas, izdzird kaķi ņaudam un iziet uz balkona tam pakaļ. Tad nosūtu tai domu intuitīvi palūkoties uz leju. Viņa ierauga sadurto Igoru. Sākumā kaķa saimniece grib aizvērt logu un nelikties ne zinis. Es tai raidu nāvi vēstošas zīmes krustu, kas apgriezies, troksni, durvīm aizcērtoties, džinkstoņu ausīs. Beidzot tai nodibinās saikne ar Igora ķermeni, kas guļ tur, lejā. Māņticības mudināta, viņa zvana ātrajai palīdzībai.

Tomēr arī tur visi ir aizmiguši, tādēļ man nākas tos modināt, arī viņiem uzsūtot ļaunus sapņus.

Beidzot mašīna izbrauc naksnīgajās ielās. Taču pa ceļam gadās "korķi", bet mašīnas signālierīce saplīsusi, tādēļ man nākas visiem autovadītājiem pēc kārtas nosūtīt pamudinājumu ielūkoties atpakaļskata spogulī, lai tie palaistu garām ātro palīdzību.

Ātrās palīdzības brigāde atrod Igoru. Sekoju viņam līdz pašai slimnīcai un panāku, lai par viņu rūpējas vislabākie mediķi.

Tā, ar pirmo esmu ticis galā.

Skatos uz trijstūrī izvietotajām sfērām. Arī Venerai pašlaik neklājas labi. Kā gan viņi iemanās iekļūt tādās likstās! Redzu, ka vinu nomoka atriebības alkas. Nekavējoties steidzos iedarboties uz Ludivini. Es viņai dodu norādījumu doties pie Billija Votsa, bet pēc tam viņi abi kopā ierodas pie Veneras. Man nāksies improvizēt uz vietas. Ludivine paskaidro, ka tad, ja Krišu Petersu nesodīs mirstīgie, viņš saņems sodu debesīs. Neizskatās, ka tas manu klienti būtu pārliecinājis. Venera paziņo: ja reiz mēs dzīvojam tik ciniskā pasaulē, kur slepkavas paliek nesodīti, tad viņa nesaprot, kāpēc viņai pašai tā vajadzētu censties būt labai, jo galu galā varbūt viņai arī labāk patiktu izvirtība, nevis godīgums.

Jā, te nu viegli neies vis.

Nepieciešams Veneru izraut no šī atriebības procesa, uz kuru tiecas viņas dvēsele. Atriebība ir "pilna laika darbs", un viņai nav tik daudz laika, lai to tērētu, darot citiem sliktu.

Pārrunas ir smagas. Beidzot man izdodas panākt vienošanos Venera ir gatava atteikties no naida, taču par to pieprasa tik lielu slavu, lai viņai vairs nevajadzētu baidīties no tādiem pieminekļiem kā Peterss. Kas to varētu iedomāties, ka man ar saviem klientiem nāksies kaulēties par brīnumiem! Es varu vienīgi apsolīt, ka darīšu, ko spēšu.

Tagad pienākusi Zaķa kārta. Beidzot viņš dabūjis, ko gribējis, jo viņa romāns ir izdots, un tieši tādā brīdī viņam iestājusies psiholoģiskā krīze! Nu kā gan viņam tagad trūkst? Mīlestības? Žēlīgais Dievs, tas ir kaut kas neticams! Kopš piedzīvojuma ar Gvendolīnu viņa prasības pret jūtām ir dubultojušās. Kur gan lai es viņam izroku piemērotu draugaļu?

Tā kā atrodos tirkīza mežā pie ezera, jautāju kaimiņu eņģelim, vai viņam nav krājumā kāda vientuļa kliente, ar kuru varētu aizpildīt šo jūtu robu.

Man nākas vērsties pie kāda desmita eņģeļu, līdz beidzot atrodu vienu mirstīgo, kura spētu paciest mana klienta rakstura īpašības. Lieku, lai viņš to redz sapnī. Visam vajadzētu sanākt.

Pavēroju, ar ko nodarbojas apkārt esošie eņģeļi. Rauls, Merilina un Fredijs gatavojas ceļojumam uz citu galaktiku. Es viņiem paziņoju, ka šoreiz nekādā gadījumā nelidošu kopā ar viņiem, tādēļ nepiedalos arī lidojuma sagatavošanas darbos.

Rauls man māj ar roku, lai es dodos pie viņa. Izliekos, ka neesmu to ievērojis, un dodos pie Mātes Terēzes. Izskatās, ka viņa atradusi savu pieeju. Apzinoties pagātnes kļūdas, Māte Terēze tagad cenšas pielīst eņģeļiemskolotājiem. Kā nogrēkojusies skolniece viņa tiem nes rādīt savas sfēras. Tagad viņa nešauboties iesaka saviem klientiem atlaist no darba kalpotājus kleptomānus vai ieguldīt līdzekļus rūpniecības nozarēs, kurās tiek nodarbināti trešās pasaules bērni. Visiem, kas vien ir ar mieru viņu uzklausīt, viņa skandina: "Vismaz tagad viņiem ir darbs." Prātoju, vai tikai Māte Terēze nav metusies no vienas galējības citā. Jums vajadzētu redzēt, kādā stāvoklī atrodas viņas klienti. Viņi visi kļuvuši par materiālistiem, seksuālajiem maniakiem vai kokaīna lietotājiem.

Es turpinu lidināties. Pārlaižos austrumu līdzenumiem un nonāku pie ziemeļaustrumu kraujām. Atrodu durvis, kuras mums parādīja Edmonds Velss. Kā lai šajā labirintā sameklē savu ceļu? Pastiepju plaukstas uz augšu, un manas sfēras laižas pie manis. Tagad man tikai jāizpēta, no kurienes tās atlido, bet pēc tam tās atkal jāpalaiž vaļā, lai redzētu, uz kurieni tās aizlido. Tā pamazām, sekojot savām sfērām, es nonāku milzīgā telpā, kur atrodas četras likteņlēmējas sfēras.

Šīs četras sfēras, kuru trīsuļošana izšķir visas pasaules likteni, uz mani joprojām atstāj milzīgu iespaidu.

Piespiežos pie cilvēces sfēras un prātoju, ka, iespējams, Žakam ir taisnība. Kāda gan tam visam jēga?

Redzu savus klientus, kas maldās starp pārējiem sešiem miljardiem cilvēcisko būtņu. Nez, ko viņi teiktu, ja zinātu, ka viņu sargeņģelis tos uz laiku pametis, lai īstenotu pats savas pētnieka ambīcijas? Redzu arī savu aizsargājamo mocītājus. Kāpēc viņi visiem traucē dzīvot? Kāpēc viņi nedzīvo paši savu dzīvi un neliek pārējos

mierā?…

Un tad jau atkal Edmonds Velss ir klāt un līdzjūtīgi man apliek roku ap pleciem.

Vai tiešām tu tā arī neko neesi sapratis? viņš jautā.

Peterss. Dipuī. Pjotrs. Nē, es nesaprotu, kāpēc daži cilvēki tā nopūlas, lai tikai būtu īsti ļaundari…

Vini nav nekādi ļaundari. Vini vienkārši ir nezinā, tādēļ baidās. Ļaundari ir tie, kas sit, jo baidās, ka viņiem pašiem varētu iesist. Bailes visu izskaidro. Turklāt es dzirdēju, kā tu tikko Venerai pats visu prati izskaidrot,Petersam ir mazs krāniņš, un viņš baidās, ka sievietes viņu varētu nopelt, tādēļ viņš tās… nogalina.

Bet Petersam, Pjotram un Dipuī taču sagādā baudu mocīt savus līdziniekus!

Edmonds Velss lēnām lidinās ap milzīgajām sfērām.

Arī tas ietilpst viņu uzdevumā. Viņi atklāj pārējo cilvēku vājās vietas. Petersu jau sen vajadzēja atlaist no darba televīzijā, taču, tā kā viņa popularitātes rādītājs skatītāju vidū nemitīgi pieaug, tad viņš tiek aizsargāts un par katru cenu paturēts darbā. Dipuī vajadzētu aizliegt ārsta praksi, taču, tā kā viņa paziņas ir ietekmīgi politiķi, kolēģi no viņa baidās, tādēļ labāk viņu tomēr piesedz, tātad pasargā. Bet Pjotrs izmanto to, ka visa Krievijas sabiedrība iestigusi vispārējas gangrēnas stāvoklī. Viņš ir tikai sīks barvedis pasaulē, kur katrs pats izgudro savus spēles noteikumus. Sistēmas trūkums tajā rada apstākļus ļaunuma pastāvēšanai. Salīdzinājumā ar cilvēces vidējo līmeni tas ir pavisam normāli. Neaizmirsti, ka tas ir tikai trīssimt trīsdesmit trīs punkti.

Esmu sašļucis. Skolotājs mani mierina.

Nevajag tā sasteigt. Nevajag visus tā nosodīt. Turklāt… tavi klienti jau arī nav nekādas Dieva dāvanas. Tavs Igors ir nogalinājis cilvēkus. Venera lūdzas, lai viņas sāncensi sakropļo. Bet Žaks ir attīstībā atpalicis pusaudzis, kurš meklē glābiņu pats savā iedomu pasaulē, jo baidās saskarties ar realitāti.

Edmonds Velss mani nomēra ar bargu skatienu.

-Turklāt tu vēl nemaz visu nezini. Savā iepriekšējā dzīvē Kriss Peterss bijis zelta meklētājs un vajājis indiāņus. Tieši viņš kopā ar abiem saviem rokaspuišiem apmeta cilpu Žakam Nemro ap kaklu. Tagad pats redzi, ka dzīvē viss mūžīgi atkārtojas no sākuma. Un Kriss turpina izlikt aplūkošanai svešus skalpus… un žņaugt cilvēkus.

Es saraucu uzacis.

Uz planētas ir seši miljardi iedzīvotāju. Kā gan iespējama tāda sagadīšanās, ka Veneras uzbrucējs ir kādreizējais Žaka slepkava?

Tā tiešām nav nekāda sagadīšanās, mans skolotājs saka. Gadsimtu gaitā dvēseles izveidojušas atsevišķas ģimenes. Un kosmiskās tikšanās turpinās tik ilgi, līdz atrisināti cēloņi, kas tās izraisījuši. Bet Pjotrs to

jau intuitīvi ir sapratis.

Caur milzīgo sfēru sienām Edmonds Velss man norāda uz dažām sfērām, kas lidinās apkārt manējām.

Martina, Zaķa bijusi draudzene, agrāk bijusi viņa māte.

Vai tādēļ viņa izveidoja šo psiholoģisko barjeru starp viņiem?

Edmonds Velss piekrītoši pamāj ar galvu un turpina:

Ričards Kaningems kādreiz bijis Veneras brālis, bet Billijs Votss viņu suns, tādēļ viņu apziņa nav sasniegusi vienu attīstības līmeni. Iepriekšējā dzīvē Staņislass bijis Igora dēls, bet vēl agrāk aizdedzinājis raganu sārtus. Senajā Romā viņš atradās Nerona pakļautībā. Staņislass bija Aleksandrijas milzīgās bibliotēkas ugunsgrēka aculiecinieks, bet vēl senākos laikos atradās starp tiem, kas atklāja: berzējot krama gabalus vienu pret otru, var iegūt uguni.

Bet pirms Nemro nāves Kriss Peterss bija konkistadors un nogalināja daudzus inkus.

Dvēseles savās sfērās mirgo kā sīkas zvaigznītes. Tātad visam dzīvajam ir savs izskaidrojums, savi cēloņi bezgalīgajā laika telpā un neredzamajā loģikā. Dīvaina uzvedība, fobijas un apsēstības šķiet neizprotamas vienīgi tad, ja mēs neko nezinām par iepriekšējām dzīvēm. Freids bija iztēlojies, ka spēs izskaidrot pieaugušo izturēšanos, pamatojoties uz zīdaiņa vecumu, kaut gan, lai to tiešām izprastu, vajadzētu sākt ar viņa pirmo reinkarnāciju kā cilvēkam, bet varbūt pat kā dzīvniekam vai augam. Iespējams, dažiem cilvēkiem garšo gaļa, tāpēc ka viņi kādreiz bijuši savannas plēsoņas, bet citiem patīk sauļoties, tāpēc ka viņi kādreiz bijuši saulespuķes. Katra dvēsele kopš sava pirmsākuma nogājusi garu vēsturiskās attīstības ceļu.

-Tad jau Rauls, Fredijs un tanatonauti…

— Tu viņus esi pazinis jau agrāk, tikai citos veidolos… Rauls kādreiz bijis tavs tēvs. Jūs jau ļoti sen pa dzīvi ejat viens otram līdzās. Bet rabīns Fredijs Maiers jau vairākas dzīves bijis tava māte…

Caur sfēru sienu noskatos, kā visa cilvēce mani uzrunā.

-Vienmēr atceries to, ka likmes nav atkarīgas no laipnības, bet gan no apziņas līmeņa attīstības, jo mūsu ļaunākais ienaidnieks nav vis ļaunums, bet gan neziņa.

3. KAS ATRODAS VIRS MUMS

.

151. Igors. 22 ar pusi gadi

Es mirstu. Es atstāju savu ķermeni. Tālumā mani vilina kāda gaisma. Es jau laižos tai pretim. Bet tad pēkšņi apstājos un vairs netieku tālāk. No manas nabas stiepjas sudrabains pavediens, un kāds aiz tā mani velk lejā. Es atgriežos uz Zemes. Viss kārtībā. Viņš ir glābts.

Viņi kliedz aiz prieka, it kā es tikko būtu piedzimis. Tomēr tā gaisma, ko redzēju tur, augšā, bija tik skaista.

Mani novieto kādā gultā, apsedz, sakārto segu, un es aizmiegu. Es vairs neesmu miris. Kad pamostos, pār mani pārliekusies kāda meitene ar blondiem matiem, lielām, zaļām acīm un galvu reibinošu dekoltē.

Droši vien atrodos Paradīzē un tas ir kāds eņģelis. Mēģinu pastiepties viņai pretim, taču dažādās sistēmas, kas piestiprinātas man pie rokām, tūlīt liek zaudēt jebkādas ilūzijas, ka spēšu pakustēties. Turklāt jūtu asas sāpes vēderā.

Šī cēlsirdīgā meitene man pastāsta, ka es nedēļu esot pavadījis komā un ka mediķu brigāde jau domājusi, ka es no tās vairs nekad neizkļūšu. Tomēr spēcīgā ķermeņa uzbūve man ļāvusi izdzīvot. Vina saka, ka man uz ielas acīmredzot uzbrukuši huligāni un ka es esot zaudējis daudz asiņu. Par laimi, man ir ļoti bieži sastopama asins grupa AB+ , tādēļ viņiem bijis krājumā pietiekami daudz asiņu, ko man pārliet.

Pie baltās blūzes piespraustā zlmotne vēsta, ka eņģeli sauc Tatjana. Tatjana Mendeļejeva. Viņa ir mana ārstējošā ārste un apbrīno manu izturību. Viņa saka, ka es sagraujot visus medicīnas pieņēmumus. Tam visam par spīti, Tatjanai Mendeļejevai man jāpaziņo kāda ļoti slikta vēsts. Vina nolaiž acis.

-Jums jābūt stipram. Jums ir… vēzis.

Tad tā ir tā "sliktā" vēsts? Phe! Pēc tam kad jau esmu tuvojies nāves spožajai gaismai debesīs, pēc tam kad man nācies stāties pretim savai mātei, lodēm, granātām un raķetēm Čečenijā un pēc Pjotra dunča dūriena vēzis man šķiet gluži nekaitīgs.

Ārste maigi saņem manu roku.

-Taču jūsu vēzis nav parasts audzējs. Tā ir līdz šim vēl nesastapta vēža forma. Jums ir nabas vēzis.

Kāda starpība, nabas audzējs vai mazā pirkstiņa audzējs! No šīs slimības es miršu, un punkts. Jācenšas pēc iespējas labāk izmantot to laiku, kas man vēl atlicis, pirms es atkal lidoju pretim gaismai debesīs.

Gribētu jums lūgt izdarīt man kādu pakalpojumu, skaistule turpina, joprojām turēdama manu roku. — Es vēlētos, lai jūs esat mans pacients, jo gribētu tuvāk izpētīt jūsu slimību.

Tatjana man paskaidro, ka šis ir unikāls gadījums, jo nabas zona

ir nedzīva un neaktīva tās ir atliekas saiknei ar māti. Un tam, ka vēzis rodas tieši šajā vietā, nav nekāda izskaidrojuma.

Ārste fanātiski aizraujas ar psihoanalīzi. Viņa izvelk piezīmju grāmatiņu un pildspalvu un sāk mani iztaujāt.

Fakti ir pietiekami daiļrunīgi māte, kas par katru cenu vēlējās mani nogalināt, tad duelis ar dunci bērnunamā tieši tajā dienā, kad kāda ģimene vēlējās mani adoptēt, pēc tam mazgadīgo kolonija, tad psihiatriskā slimnīca sevišķi bīstamiem noziedzniekiem, bet pēc tam karš Čečenijā…

Noklausījusies šo stāstu, Tatjana ciešāk saspiež manu roku. Viņasprāt, es esmu attīstījis unikālas izdzīvošanas spējas.

Tomēr tas, kas viņu manī piesaista, ir vēzis, šis pārsteidzošais nabas vēzis, ko viņa ar manu atļauju jau nosaukusi vienkārši par Mendeļejeva sindromu. Tatjanas vārdiem runājot, esmu kļuvis par "izmēģinājuma trusīti". Ja esmu pareizi sapratis, tad "izmēģinājuma trusītis" ir profesionāls slimnieks. Veselības aizsardzības ministrija apmaksā manu izmitināšanu, ēdienu, apģērbu, aprūpi un citus izdevumus. Apmaiņā pret to man vienmēr jābūt medicīniskā personāla, bet galvenais Tatjanas rīcībā. Es dodos viņai līdzi uz zinātniskajām konferencēm visā pasaulē un ļauju, lai man veic visus nepieciešamos izmeklējumus, lai ārste varētu sekot manas slimības attīstības gaitai. Par visiem šiem pakalpojumiem Tatjana man piedāvā maksāt algu.

Viņa nosauc summu, kas ir četrreiz lielāka par manu pabalstu. Viņa manī lūkojas ar mēmu lūgumu savās lielajās, zaļajās acīs.

Cik gan dīvainā pasaulē mēs dzīvojam! Ja jūs esat kara varonis, jums spļauj ģīmī, bet, ja jums ir vēzis, jūs apbrīno.

Vai esat ar mieru?

Atbildes vietā es viņai noskūpstu roku.

152. enciklopēdija PARADOKSĀLS PIEDĀVĀJUMS.

Kad mazajam Eriksonam bija septiņi gadi, viņš vēroja, kā tēvs mēģina iedzīt kūtī telēnu. Tēvs stipri vilka aiz virves, bet telēns ietiepās un atteicās iet uz priekšu. Mazais Eriksons sāka smieties par savu tēvu. Tēvs viņam teica: "Ja jau tu esi tik gudrs, tad izdari to labāk."

Eriksonam ienāca prātā nevis vilkt to aiz virves, bet apiet telēnam apkārt un paraut viņu aiz astes.

Telēns tūlīt metās uz priekšu un iegāja kūtī. Pēc četrdesmit gadiem šis bērns izgudroja "Eriksona hipnozi", veidu, kā uz pacientu izturēšanos iedarboties ar maigu un paradoksālu piedāvājumu. Vecāki par to var pārliecināties, kad bērns savandījis istabu un kad viņam lūdz to sakārtot, bet viņš atsakās. Turpretim, ja istabu vēl vairāk savanda, atnesot rotaļlietas un apģērbu un tās izmētājot, kā pagadās, pēc kāda brīža bērns pats teiks: "Izbeidz, tēti! Tas vairs nav izturams, vajadzēs sakārtot."

Pavilkt uz slikto pusi reizēm izrādās iedarbīgāk nekā pavilkt uz labo pusi, jo tas izraisa apziņas lēcienu.

Ja palūkojamies vēsturē, apzināti vai neapzināti, tomēr "paradoksālais piedāvājums" vienmēr ir ticis izmantots. Bija vajadzīgi divi pasaules kari un miljoniem nāvju, lai nodibinātu Nāciju līgu un Apvienoto Nāciju Organizāciju. Vajadzēja tirānu ļaunprātības, lai izdomātu cilvēktiesības, Černobiļu, lai saprastu, kādas briesmas var radīt vāji pasargātas atomelektrostacijas.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

153. žaks. 22 ar pusi gadi

Lielā diena beidzot ir klāt. Grāmata 7.urkas ir atstājusi tipogrāfiju. Rit cilvēki to varēs nopirkt grāmatnīcās. Viss ir gatavs. Es to turu rokās. Es to glāstu. Es to apostu. Tad tādēļ es tik ilgi cīnījos. Kāda sensācija! Te nu tā ir. Gluži kā bērns, kas iznēsāts vairākus gadus.

Žurkas.

Kad pirmā eiforija ir pāri, sajūtu milzīgas skumjas. Sī grāmata taču dzīvoja mani un mani aizpildīja, tāpēc tagad jūtos iztukšots. Esmu paveicis to, kādēļ nācu pasaulē. Viss ir beidzies. Vislabāk būtu aiziet vēl pirms neizbēgamās krišanas pašā sasniegumu kulminācijas mirklī.

Manai dzīvei vairs nav jēgas. Man atliek tikai nomirt. Ja es tagad dotos nāvē, tad mana dzīve būtu bijusi viena vienīga laime. Tātad jāizdara pašnāvība. Bet kā lai to izdara? Kā parasti, mani visvairāk nodarbina praktiskas problēmas.

Kur lai ņem revolveri, ar ko iešaut sev lodi galvā? Mesties upē, lai noslīcinātos, man nav nekādas vēlēšanās, jo ūdens man šķiet ledains. No mājas jumta baidos lēkt, jo no augstuma man reibst galva. Iedzert zāles? Bet kādas? Turklāt, ņemot vērā, kā man parasti neveicas, esmu pārliecināts, ka tās izvemšu. Atliek vēl vienīgi metro, bet man nepietiks drosmes mesties uz sliedēm.

Turklāt kaut kur lasīju, ka četras pašnāvības no piecām neizdodas. Tie, kuri iešauj sev lodi mutē, vienkārši sašķaida žokli un paliek sakropļotām sejām. Tie, kuri metas lejā no sestā stāva, salauž mugurkaulu un atlikušo mūžu pavada invalīdu krēslā. Tie, kuri iedzer zāles, sabeidz gremošanas sistēmu un iegūst neārstējamus kuņģa apdegumus.

Beidzot nolemju pakārties. Tas mani gan vismazāk biedē, gan neizprotamu iemeslu dēļ visvairāk vilina. Zinu, ka esmu radīts, lai mirtu šādā nāvē.

Es aizslēdzu durvis, aizveru aizkarus, atdodu kaimiņienei pieskatīt kaķi (kurš it nemaz nav uztraucies), ieslēdzos tualetē un piesienu šlipsi pie lampas.

Tieši tualetē es visu mūžu esmu juties vislabāk, tāpēc šķiet pareizi, ka šeit es arī miršu. Uzrāpjos uz ķebļa, noskaitu līdz trīs un to apgāžu. Tagad karājos gaisā virs grīdas.

Cilpa ap kaklu savelkas ciešāk. Es smoku. Lai arī šis nav īsti piemērots mirklis, man jākonstatē, ka mani kaitina šāda karāšanās pilnīgā diskomfortā, gaidot nāvi. Pa mani rāpo kāds zirneklis, kas jau ilgu laiku slēpās tualetes augšējā stūrī pa labi. Tas izskatās varen apmierināts, ka manā personā ieguvis jaunu kāpelēšanas vietu. Zirneklis sāk aust tīklu starp manu ausi un kādu sienas apšuvuma

paneli. Ikreiz, kad tas pieskaras manai auss ļipiņai, man kut.

Tas notiek ilgāk, nekā biju domājis. Vajadzēja lēkt straujāk, tad es uzreiz būtu salauzis kakla skriemeļus.

Trūkst gaisa. Džinkst galva. Velti cenšos klepot, lai mazinātu spiedienu kaklā. Nudien nupat sāk žņaugt par stipru. Atsaucu atmiņā savu dzīvi. Grāmatu, žurkas, kaķi, Gvendolīnu, Martinu, van Lizbetes jaunkundzi, manu izdevēju Šarbonjē… Drīzāk tā tomēr atgādina kādu labu filmu.

Bet vai tiešām jau esmu notēlojis visas epizodes? Sasodīts, uz šīs planētas varbūt bija vēl citas sievietes, ko mīlēt, citi stāsti, ko sacerēt, un citi kaķi, ko glāstīt. Arī zirneklis to apstiprina, ielīdis man ausī, radot tur ļoti nepatīkamu sanēšanu.

Noteikti ierunājusies mana iedzimtā neizlēmība, taču man vairs nemaz negribas mirt. Sāku raustīties, mēģinādams atpiņķerēt mezglu. Esmu nedaudz novēlojies, tomēr, par laimi, būdams slikts mājamatnieks, arī lampu esmu piestiprinājis slikti. Atskrūvējas kāda skrūve, vispirms nokritu es, tad seko lampa, kas trāpa man pa galvu, un uz pieres uzmetas puns.

Au!

Tā nu joprojām esmu dzīvs. Šis gadījums mani uz visiem laikiem izārstē no pašnāvībām. Pirmkārt, tas ir pārāk sāpīgi. Otrkārt, es sev iegalvoju, ka pašnāvība ir vislielākā nepateicība, kāda vien iespējama. Izdarīt pašnāvību nozīmē atzīt, ka neesi spējīgs pieņemt dzīves dāvanu.

Turklāt esmu atbildīgs arī par savu grāmatu. Tā taču ir tikko izdota, tādēļ tagad to nepieciešams aizstāvēt, prezentēt un izskaidrot.

Manas pirmās intervijas laikā atklājas, ka žurnālists mani uzskatījis par žurku speciālistu, kas sarakstījis populārzinātnisku sacerējumu. Dažreiz mani uzaicina uzstāties radio vai televīzijas raidījumos, un bieži gadās, ka mani sarunu biedri nav izlasījuši vairāk par četrām pirmajām lappusēm. Mani lūdz īsumā atstāstīt romāna saturu un pārmet par zīmējumu uz apvāka, it kā to būtu izraudzījies es… Tie retie raksti, kas patiešām stāsta par manu grāmatu, neparādās vis literārajās lappusēs, bet gan sadaļā Dzīvnieki vai Zinātne. Kāds žurnālists pat pamanās uzrakstīt, ka es esot kāds vecs amerikāņu zinātnieks.

Un neviens no recenzentiem nepamana manu sākotnējo ieceri aprakstot izturēšanos dzīvnieku sabiedrībā, es patiesībā runāju par cilvēkiem. Esmu izmisumā. Tajās retajās reizēs, kad vispār tieku pie vārda, jautājumi ir tādi, ka nav iespējams neko izskaidrot. Man jautā: "Kāda ir žurkas dzīves pieredze?", "Cik žurku mazuļu ir vienā metienā?" vai arī: "Kā no tām visvieglāk tikt vaļā?"

Man tā būtu gribējies kaut reizi aprunāties ar filozofiem, sociologiem, politiķiem, apspriest jau iepriekš iedalītu lomu robežas,

to, cik grūti izkļūt no ekspluatatora-ekspluatētā-neatkarīgā-grēkāža attiecībām. Taču vienīgais sarunu biedrs, ko man piedāvā kādā radiostacijā, ir žurku inžu speciālists, kurš laipni uzskaita visu to ķīmisko produktu arsenālu, kas cilvēkam pieejams, lai žurkas iznīcinātu! Ko gan te vēl lai apspriež! Atliek vienīgi cerēt uz tādu brīnumu, ka par grāmatu sāks runāt. Šīs grāmatas labā es vairs neko nespēju izdarīt. Savu uzdevumu esmu paveicis. Tagad atliek vienīgi izvēdināt galvu. Kā? Protams, ar televīzijas ziņām!

Kriss Peterss izskatās citādi nekā iepriekš. Viņa matu krāsa mainījusies. Noteikti tie ir krāsoti. Viņš paziņo, ka Ārkanzasā kādas skolas pagalmā bariņš skolēnu ar automātiem apšāvuši savus skolasbiedrus.

Trīsdesmit viens miris, un piecdesmit četri ievainoti. Šo parādību, kad pirms nāves gribas nošaut pēc iespējas vairāk savu līdzinieku, dēvē par Amoku.

Kā parasti, ziņas uz mani iedarbojas nomierinoši. Citu likstas man liek aizmirst savējās un vienlaikus dod ierosmi jauniem stāstiem. Kriss Peterss turpina apcerēt lielākas un mazākas ikdienas šausmas.

Spermas banku skandāls. Daudzas sievietes izraudzījušās vienu un to pašu donoru sportisko blondīnu ar zilajām acīm Hansu Gustavsonu. Vīrietis pašlaik ir tēvs jau kādam pusmiljonam bērnu. Hanss dievojas, ka nav zinājis par savas spermas panākumiem un ka viņš to devis, tikai lai apmaksātu savas studijas. Turpmāk viņš ar savām gametām vairs nedalīsies.

Viegla zemestrīce Losandželosā. Seismologi uzskata, ka tā varētu būt saistīta ar pazemes kodolsprādzienu izmēģinājumiem.

Krievijā atklāta līdz šim nezināma slimība nabas vēzis.

Meteoroloģiskās ziņas. Bez pārmaiņām.

Birža. Dova Džonsa kurss krītas.

Nu jau jūtos daudz labāk. Visi šie cilvēki, kas cīnās par teritoriju vai varu, man atgādina žurkas no mana romāna. Uzmetu acis savai grāmatai, kas nolikta uz galda. Žurkas. Tā man šķiet brīnumaina un dzīva. Taču tagad tai nāksies turpināt dzīvi pašai, bez manas palīdzības.

154. venera. 22 ar pusi gadi

Pēc Kriša Petersa uzbrukuma lūdzu, lai Ričards biežāk uzturas mājās. Tā es pēkšņi uzzināju, ko nozīmē dzīvot kopā ar vīrieti.

Visi sīkie trūkumi, ko Ričardam līdz šim bija izdevies apslēpt, pēkšņi redzami kā uz delnas.

Zināju, ka visi vīrieši ir egoisti un ka aktieri ir īpaši pārņemti ar sevi, tomēr nedomāju, ka vēl trakāk nekā modeli.

Ričards lieto narkotikas. Jau no paša rīta viņš kopā ar kafiju un kruasāniem iešņauc arī savu dienišķo kokaīna celiņu. Bez tā viņš vienkārši nespēj iztikt. Un filmējoties tas viņam nepieciešams aizvien lielākās devās. Viņš apgalvo, ka tas uzlabo viņa tēlojumu. Jebkurā gadījumā Ričarda apsēstība ar narkotikām ļoti ietekmē mūsu ģimenes budžetu.

Kad viņš man stāsta par kino, es iegrimstu sapņos. Filmēšanas laukums man šķiet daudz pievilcīgāks nekā fotostudija. Ričards man stāsta neticamus atgadījumus par kinorežisoriem, kas gatavi kauties ar galvenajiem operatoriem, ja nevar vienoties par kameras novietojumu.

Publika vienmēr iztēlojas, ka aktieri ir gudrāki par topmodeļiem. Tā kā dialogus sacerējuši rakstnieki, viņu stāstījums šķiet aizraujošs. Turpretī es apzinos, ka manās intervijās paustais viedoklis par jebkuru jautājumu ir stipri aprobežots. Žēl, ka neesmu neko nopietnāk mācījusies, jo tas tomēr padziļina spriestspējas.

Labprāt vēlētos, lai tad, kad man uzdod jautājumus, kādā stūrī būtu paslēpies kāds plikpaurains un briļļains scenārists, kas man pasacītu priekšā, ko atbildēt.

Teikšu atklāti, ka privātajā dzīvē Ričards ir krietni mazrunīgāks nekā savās filmās.

Viņš domā, ka Parīzes Dievmātes katedrāle radīta Volta Disneja filmu studijā un ka Parīze atrodas Teksasā.

Ričards nezina, kur atrodas Portugāle vai Dānija, un viņam par to nospļauties. Dzimto Kentuki viņš atstājis vienīgi tāpēc, lai demonstrētu savus muskuļus Holivudā, un, pateicoties brīnumainajai mākslai kino, šis lauķis kļuvis par visas pasaules meiteņu mīluli.

Sarunas mūsu starpā ir tādas kā: "Kā klājas, mīļumiņ?" vai: "Viss kārtībā, mana mīļotā?" vai ari: "Jauks laiciņš, ne?"

Ričardu visu laiku nodarbina vina savaldzināšanas spējas.

Reiz es viņu pieķēru, kad viņš guļamistabā no naktsgaldiņa paņēma spoguli, kamēr mēs mīlējāmies, jo gribēja redzēt, kāda sejas izteiksme viņam ir orgasma laikā.

Zinot, ka nākamās filmas scenārijā iekļauta kāda īpaši kaislīga aina, viņš pēta, kādā rakursā viņa zods izskatītos vislabāk.

Nevarētu teikt, ka es Ričardu loti mīlu, taču ceru vinu izmantot kā

tramplīnu, lai iekļūtu kino pasaulē. Zinu, ka laiks paiet ātri. Vakar sarīkoju scēnu, lai panāktu, ka viņš mani iekļauj savā nākamajā filmā. Sākumā viņš apgalvoja, ka par aktieri nevar kļūt tāpat vien. Es iebildu, nosaucot garu sarakstu netalantīgu aktrišu, kas šajā profesijā izsitušās tikai savas ārienes dēļ. Un, tā kā tas viņu vēl nepārliecināja pierunāt producentus, vispirms es metu pret sienu šķīvjus, bet pēc tam izvilku pa pastu saņemtās fotogrāfijas, kurās viņš bija redzams mazgadīgu zēnu sabiedrībā un kuras anonīmi bija atsūtījusi "kāda draudzene, kura man vēl labu", kas patiesībā droši vien ir kāda greizsirdīga statiste…

Ar šīm fotogrāfijām es ne tikai panākšu šķiršanos, bet ari atņemšu visu naudu un izpostīšu tavu siržu lauzēja karjeru.

Tā nu Ričardam nācās lūgt producentus, lai viņa nākamajā filmā Lapsas man piešķir kādas krievu karotājas Čečenijā lomu.

Ričards pats tēlos apakšvienības Lapsas virsseržantu, bet es kādu īpaši izveicīgu viņa palīdzi, ugunsmetēja pavēlnieci. Divas galvenās lomas, kuras viena otru papildina.

Man paveicies, jo scenārija autors man paredzējis daudz lielisku dialogu. Beidzot varēšu pierādīt, ka man piemīt tā lieliskā humora izjūta, kādu vienmēr esmu vēlējusies, bet ko diemžēl neviens ķirurgs nespēj transplantēt jūsu smadzenēs.

Lai filmai piešķirtu lielāku reālisma pieskaņu un lai ietaupītu masu skatu dalībnieku tēriņus, Lapsu filmēšana paredzēta Krievijā.

Tagad man ir lampu drudzis. Gribu kļūt par izcilu filmzvaigzni melnādaino Elizabeti Teilori.

155. enciklopēdija TJURINGS.

Ļoti dīvains liktenis piemeklējis 1912. gadā Londonā dzimušo Alanu Matisonu Tjūringu. Vidusmēra skolā viņš jūtas nesaprasts un ir kā apsēsts ar matemātiku, kam piešķir gluži vai metafizisku nozīmi. Divdesmit gadu vecumā Tjūrings izstrādā datoru koncepciju skices, kurās tie visbiežāk atgādina dzīvas būtnes un kur katrs kalkulators ir kāds atsevišķs ķermeņa orgāns.

Kad sākas Otrais pasaules karš, viņš izgudro automātisko kalkulatoru, kas sabiedroto spēkiem ļāva atšifrēt kodētos nacistu šifrēšanas mašīnas Etiigma ziņojumus.

Pateicoties viņa izgudrojumam, turpmāk varēja uzzināt, kur paredzēta nākamā bombardēšana, un tādējādi paglābt no nāves tūkstošiem cilvēku.

Kad Džons fon Neimans Savienotajās Valstīs izstrādā datora uzbūves ideju, Tjūrings savukārt rada "mākslīgā intelekta" koncepciju. 1950. gadā viņš publicē eseju, kuru vēlāk bieži piemin: "Vai mašīnas spēj domāt?" Tjūringa lielākā iecere ir piešķirt mašīnai cilvēka saprātu. Viņš uzskata, ka, novērojot dzīvās būtnes, spēs radīt nevainojamu domāšanas mašīnu.

Tjūrings ievieš informātikā tajā laikā vēl nebijušu jēdzienu "domas dzimums". Viņš izgudro testus spēles, kuru mērķis ir atšķirt vīrišķīgo domāšanas veidu no sievišķīgā domāšanas veida. Tjūrings pierāda, ka sievietes saprātam trūkst stratēģijas.

Viņš ir sieviešu nīdējs un draudzējas tikai ar vīriešiem un tāpēc laika gaitā tiek aizmirsts.

Cilvēces nākotnei Tjūrings atstāj ideju par partenoģenēzi vairošanos bez apaugļošanas. 1951. gadā viņu notiesā par homoseksualitāti. Tjūringam jāizvēlas starp cietumu un ķīmisko kastrāciju. Viņš izvēlas otro, un viņam tiek veikts sievišķo hormonu ievadīšanas kurss. Šo injekciju iedarbības rezultātā viņš kļūst impotents un viņam sāk veidoties krūtis. 1954. gada 7. jūnijā Tjūrings izdara pašnāvību, apēdot ar cianķāliju piesūcinātu ābolu. Šī doma viņam ienākusi prātā, noskatoties multiplikācijas filmu Sniegbaltīte. Tjūrings atstāj pēcnāves zīmīti, kurā rakstīts, ka sabiedrība viņu piespiedusi kļūt par sievieti, tādēļ viņš izvēlējies nāvi, tāpat kā būtu izvēlējusies viscēlākā no viņām.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

156. ceļojums uz blakus esošo galaktiku

Ja eņģeļu darba jēga ir cīņa ar neziņu, tad vairs nesaskatu, kas mani varētu atturēt no citu galaktiku izpētes. Šī apgaismība pār mani nāk vienā mirklī. Zināju, ka mani trīs sabiedrotie drīz grasās doties šajā ceļojumā, un pēdējā brīdī es tiem pievienojos.

Vēl ļaunāku to padara tas, ka tādēļ Edmonds Velss mani varētu nosodīt. Un tas, ka saraušu saikni ar saviem klientiem, kas it kā skaitās mans atspulgs. Pašam vien nāksies par to atbildēt. Esmu noteikumu pārkāpējs un samaksāšu par savu zinātkāri.

Izkārtojamies rombā. Sagrupējamies Rauls, Fredijs, tad Merilina Monro un es. Nav jēgas atkal spriedelēt, jo šoreiz mēs tāpat zinām, ka dodamies ļoti, ļoti, ļoti tālā ceļojumā.

Uz citu galaktiku! Pirmo reizi cilvēciskas būtnes atstās savu dzimto Galaktiku!

Lai saturas Kristofors Kolumbs, Magelāns un Marko Polo! Salīdzinājumā ar mūsu odiseju viņu atklājumi ir tikai nieka pastaigas. Degu nepacietībā. Zinu, ka mani klienti ceļojuma laikā nevarēs ar mani sazināties. Jo labāk!

Bērniem būs jātiek galā pašiem. Vecāki dodas atvaļinājumā, paziņo Rauls. Uz priekšu… pretim jauniem piedzīvojumiem!

Atstājam Paradīzi un dodamies Kosmosā. Pirms sasniedzam mūsu Galaktikas galējo perifēriju, savā ceļā sastopam tūkstošiem zvaigžņu. Fredijs aicina vēlreiz atskatīties un aplūkot Galaktiku no attāluma, tā, kā pirmie astronauti lūkojās uz Zemi, kad to atklāja.

Fantastisks skats!

Piena Ceļš veido spirāli ar pieciem atzariem, un šī spirāle griežas pati ap savu asi. Pašā kodola vidū, gluži kā Visuma naba, atrodas Paradīze. Ap to redzams disks un vesela gūzma kosmisko putekļu. Persejs — lielākais no visiem atzariem vijas bez pārtraukuma. Vistuvākais no atzariem Gulbja zvaigznājs gandrīz pieskaras kodolam. Ar simt tūkstoš gaismas gadu diametru un piectūkstoš gaismas gadu platumu šī spirāle nudien ir milzīga.

Fredijs mums parāda kādu sīku zvaigznīti netālu no galvenā atzara. Tikko saredzamais punktiņš tālumā ir Zemes iemītnieku Saule. Kad iztēlojos, ka tieši zem šīs sīkās gaismiņas cīnās mani klienti, viss kļūst relatīvs…

Uzņemam kursu uz tuvāko galaktiku — Andromedu. Atkal izveidojam rombu un drīz esam sasnieguši gaismas ātrumu. Mums apkārt sastingst fotoni. Un tad jau esam tos apsteiguši. Ardievu, fotoni! Tagad mēs desmit reizes pārsniedzam gaismas ātrumu.

Tomēr šis ceļojums nav īpaši aizraujošs. Apkārt visu laiku tikai tukšums un tukšums. Visiem izcilajiem ceļotājiem noteikti pazīstama šī sajūta: nebeidzami tālulīdz pat apvārsnim sniedzas tikai bezgalīgs ūdens klajš.

Visapkārt tikai tukšums un tukšums, šajā tukšumā paiet veseli gadi. Protams, mērot ar Zemes mērauklu. Taču izvirzītais mērķis un milzīgie, Visumā veicamie attālumi mums neatstāj nekādu izvēli. Mērojam miljoniem kilometru. Man neviļus iešaujas prātā doma, vai mēs maz spēsim atrast atpakaļceļu. Taču, ja jau esam sākuši darīt muļķības, tad jāiet līdz galam. Bet kas attiecas uz maniem klientiem… lai kuļas, kā paši prot!

157. igors. 23 gadi

Esmu uzsācis lielisku "profesionāla slimnieka" karjeru. Kopā ar ārsti Tatjanu Mendeļejevu apmeklējam slimnīcas Krievijā un citās valstīs. Visus interesē mana ar vēzi saslimusi naba. Man jautā: "Vai jums sāp?" Sākumā atbildu, ka nē, bet jūtu, ka mani sarunu biedri par šādu sāpju neesamību ir vīlušies. Kā gan iespējams ieinteresēties par kādu, kurš necieš? Un es labojos. Tagad atbildu: "Jā, sāpes man neļauj gulēt," vai arī: "Jā, tā atrodas pašā ķermeņa vidū, un tāpēc sāpes izstaro uz visām pusēm," un visbeidzot: "Tas ir neizturami."

Interesanti: kopš es atbildu ar "jā", es patiešām esmu sācis sajust sāpes. Pat ķermenis, šķiet, nolēmis man palīdzēt labāk notēlot manu lomu. Tas nekas, jo tādam tipam kā es, kurš tik bieži guvis ievainojumus cīņās, šis vēzis, lai arī iemeties nabā, tāds nieks vien ir.

Tatjana saka, ka vēlas uzlabot manu izglītību. Pateicoties viņai, man iepatīkas biezas grāmatas. Nesen viņa man iedeva izlasīt kādu romānu, kas man šķita sevišķi interesants. Tas ir kāda Rietumu romāna Žurkas tulkojums krievu valodā.

Tajā tiek stāstīts par kādu bara žurku, kas vēlas izkļūt no dominējošo un pakļauto attiecībām, lai dzīvotu kopā ar citām žurkām, balstoties uz attiecībām ekspluatators-ekspluatētais. Vienlaikus galvenais varonis žurka veic izmeklēšanu, lai noskaidrotu, kurš nogalinājis žurku karali, un uzzina, ka visas dominējošās žurkas apvienojušās, lai apēstu viņa smadzenes. Viņas ir pārliecinātas, ka tā iegūs kādu daļiņu no žurku karaļa personības iezīmēm. Vietām aprakstīti pat žurku kari, kas man atsauc atmiņā Čečenijas kara ainas.

Pēkšņi istabā ietraucas Tatjana Mendeļejeva. Viņa saka, ka nav iespējams dzīvot tādā vientulībā, ka katram dzīvē nepieciešams nedaudz mīlas. Tatjana mani saņem aiz zoda un, iekams esmu paguvis apjēgt, kas notiek, piesūcas manai mutei dziļā skūpstā. Viņas lūpām ir ķiršu garša, bet viņas āda ir mīksta kā zīds. Vēl nekad agrāk neesmu sajutis tādu maigumu.

Tatjana saka, ka vēlas dzīvot kopā ar mani, bet ar viņu jāprot īpaši apieties. Un viņa paskaidro:

Esmu kā tāds stādiņš. Ar mani daudz jārunā.

Pirmajā reizē esmu tā uzbudināts, ka labsajūtā drebu. Otrajā reizē man ir tāda sajūta, it kā es būtu no jauna piedzimis. Un trešajā reizē es aizmirstu visu to slikto, kas ar mani noticis kopš manas dzimšanas.

Mēs kopā aizejam uz kino noskatīties filmu ar Veneru Šeridanu. Tās nosaukums ir Lapsas. Viņa man atgādinātu Staņislasu, ja vien es nepamanītu, ka, šaujot ar ugunsmetēju, Venera aizmirst tam noņemt drošinātāju. Tā nu sanāk, ka esmu vienīgais, kurš, viņai parādoties uz ekrāna, smejas. Tātad rietumnieki iztēlojušies, ka tā mēs karojam? Pēc

tam abi ar Tatjanu dodamies uz kādu šiku restorānu un neskopojamies ar tēriņiem par šņabi un pankūkām ar kaviāru. Mums taču uzsauc Veselības ministrija!

Mēs daudz mīlējāmies. Manai dakterienei tas ļoti patīk. Un mēs daudz sarunājamies. Viņa man pastāsta, ka tikusies ar kādu hipnotizētāju no Peru, Natāliju Kimu, kas tai piedāvājusi regresijas hipnozi.

Tā viņa uzzinājusi, ka iepriekšējā dzīvē bijusi franču medicīnas māsa Amandīne Ballusa. Viņa atradusies kopā ar cilvēkiem, ar kuriem tika veikti eksperimenti, kas tiem varēja izraisīt nāvi. Es atbildu, ka man šķiet: esmu viņu pazinis jau savā iepriekšējā dzīvē un jau toreiz mīlējis.

Mēs skūpstāmies.

Kad es mīlējos ar Tatjanu, vēlos izkust viņā un atkal pārvērsties par embriju. Neesmu viņu izraudzījies tikai par mīļāko, bet arī par māti. Vēlos pilnīgi saplūst ar vinu, lai vina mani iznēsātu deviņus mēnešus, lai vina mani barotu ar krūti un pārtītu, iemācītu man ēst ar karotīti un lasīt.

Cik dzīve tagad ir skaista! Es vairs nespēlēju pokeru. Man vairs nav nekādas vēlēšanās uzturēties pagrimušajā kazino vidē. Pēc tam kad esmu tik daudz pārcietis, beidzot esmu pelnījis nedaudz atpūtas un prieka.

Vasilijs reizēm iegriežas mūs apciemot, un mēs kopā pusdienojam. Viņš man stāsta par savu darbu, kas to aizrauj aizvien vairāk. Kopš viņš savām datorprogrammām iedvesis nāves bailes, tās tik ļoti baidās izzust, ka tām izstrādājušās jaunas iemaņas. Tiklīdz tās pieslēdz starptautiskajam interneta tīklam, tās tūlīt cenšas… vairoties.

Viņas tīko pēc nemirstības, Vasilijs smejas.

Viņš ir ģēnijs. Kad viņš stāsta par saviem datoriem, ir

tāda sajūta, it kā viņš runātu par dzīvām būtnēm. Viņš man atnes savas pokera programmas pēdējo versiju. Tā ne tikai prot blefot, bet ari izrāda baiļu pazīmes.

Vai tiešām tā baidās zaudēt?

Tai ir ieprogrammēta doma par to, ka ar katru zaudējumu tā tuvojas nāvei. Tā ir jau divpadsmitā no jaunās paaudzes programmām, kuras pašas atjaunojas. Vairākas programmas spēlē savā starpā un pārbauda savas spējas, tad spēcīgākās vairojas, bet vājākās — izzūd. Man pat nav jāpiedalās. Tās veic pašizlasi, kļūst aizvien efektīvākas un aizvien vairāk satraucas.

-Tātad satraukums viņu pasaulē veido evolūcijas

sastāvdaļu?

Kas to lai zina? Iespējams, arī mūsējā. Jo, kad esi apmierināts ar savu dzīvi, nav nekādas vēlēšanās mainīties.

Mēģinu nospēlēt vēl vienu pokera partiju ar Vasilija pokera

programmu. Šoreiz dators mani pieveic. Spēlēju vēlreiz, un tad tas pēkšņi salūst.

Pēkšņā salūšana ir problēma numur viens, atzīst mans draugs. Reizēm šķiet, ka kāda neizskaidrojama parādība kavē veikt mūsu atklājumus.

Viņš piedāvā aizstāt datoru un uzspēlēt ar mani pats. Taču es esmu Tatjanai apsolījis ar cilvēkiem vairs kārtis nespēlēt. Mana dakteriene pienāk un mani apkampj. Viņa man glāsta muguru. Tatjana ir patīkams pārsteigums manā dzīvē, kas līdz šim sagādājusi tikai sarūgtinājumus.

Es izsaku vēlēšanos. Vēlos vēl vienu patīkamu pārsteigumu.

158. enciklopēdija NOZĪMĪGIE FAKTI BIOGRĀFIJĀ.

Būtiski ir nevis tas, kas paveikts, bet gan tas, ko par to rakstīs biogrāfi. Piemērs Amerikas atklāšana. To atklāja nevis Kristofors Kolumbs (jo tad to sauktu par Kolumbiju), bet gan Amerigo Vespuči.

Savas dzīves laikā Kristofors Kolumbs tika uzkatīts par neveiksminieku. Viņš šķērsoja okeānu, lai sasniegtu kontinentu, kuru ceļotājam tomēr neizdevās atrast. Viņš gan piestāja Kubā, Dominikānas Republikā un vēl vairākās Kārību jūras salās, taču viņam neienāca prātā savus meklējumus paplašināt vairāk uz Ziemeļu pusi.

Ikreiz, kad viņš atgriezās Spānijā ar papagaiļiem, tomātiem, kukurūzu un šokolādi, karaliene viņam jautāja: "Nu, vai jūs atradāt Indiju?" Un viņš vienmēr atbildēja: "Drīz atradīšu."

Beidzot viņa pārstāja Kolumbam dot naudu un viņš nonāca cietumā, jo tika apvainots naudas izšķērdēšanā.

Tad kāpēc gan mums tik daudz zināms par Kolumba dzīvi, bet tikpat kā nekas par Vespuči dzīvi? Kāpēc skolās nemāca, ka Ameriku atklājis Amerigo Vespuči? Tam ir ļoti vienkāršs izskaidrojums otrajam nebija sava biogrāfa, turpretim pirmajam tāds bija. Kristofora Kolumba dēls paziņoja: "Mans tēvs paveicis lielāko daļu šī darba, tādēļ pelnījis atzinību," un sāka rakstīt grāmatu par sava tēva dzīvi.

Nākamajām paaudzēm nospļauties par patiesajiem atklājumiem, un vienīgais, kam ir kāda nozīme, ir tā biogrāfa talants, kas par tiem vēsta. Iespējams, ka

Amerigo Vespuči nebija dēla vai arī tas neuzskatīja par vajadzīgu iemūžināt tēva varoņdarbus.

Arī visi citi notikumi saglabājušies atmiņā, tikai pateicoties kāda atsevišķa vai vairāku cilvēku vēlmei tos padarīt par vēsturiskiem faktiem.

Kurš gan kaut ko zinātu par Sokrātu, ja nebijis Platona? Un par Jēzu, ja nebijis apustuļu? Un par Zannu dArku, ko no jauna izdomāja Mišlē [24] , lai frančiem rastos vēlme padzīt prūšu iekarotājus? Un par Henriju IV? Viņu cildināja Luijs XVI, lai kļūtu likumīgs.

Padoms šīs pasaules varenajiem — tam, ko jūs patiesībā esat paveicis, nav lielas nozīmes, jo vienīgais veids, kā tikt ierakstītiem vēstures lappusēs, ir atrast labu biogrāfu.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

159. venera. 23 gadi

Filmēšanās ir nogurdinoša. Stundām mīņājos, līdz atskan "Klusumu! Motoru! Kadrs!", kas beidzot visu iekustina.

Tiklīdz ierodos filmēšanas laukumā, tūlīt steidzos ieņemt vietu uz kāda krēsla. Kino ir pacietības skola. Un tie, kas laikus nepamanās sevi nodrošināt ar krēslu, veselu mūžību pavada, stāvot kājās un gaidot.

Nekad nebūtu domājusi, ka kino nozīmē pakampt krēslu un gaidīt.

Un, kad beidzot pienākusi kārta manai epizodei, vienmēr atgadās kaut kas tāds, kas sarežģī filmēšanu, — tālumā sadzirdams lidmašīnas troksnis, vads, kas pārkāries kameras objektīvam, vai arī negaidīta lietusgāze.

Kadri, kuros man izdodas sevi parādīt kā tiešām spējīgu aktrisi, nekad netiek saglabāti, jo manam partnerim Ričardam iestājies atmiņas zudums vai režisora asistents aizmirsis lenti, kas nepieciešama, lai šo epizodi varētu nofilmēt līdz galam. Ilgstoši tā turpinoties, tas tiešām var nokaitināt.

Apkārt visi lamājas. Vienīgais veids, kā režisors vēršas pie aktieriem, ir uzbrukums. Pat mani viņš uzrunā, vienīgi lai izteiktu pārmetumus: "Skaidrāku izrunu!", "Negriez kamerai muguru!", "Uzmanību, tava roka iekļuvusi kadrā!", "Seko uz zemes novilktajām līnijām!". Un visbeidzot: "Netaisi tādu ģīmi, tu izskaties dusmīga!"

Ak, šie režisori!

Vēl nekad neviens man nav izrādījis tādu necieņu. Visā manā garajā modeles karjeras laikā pat vishistēriskākais tērpu dizainers nav atļāvies pret mani tā izturēties. Šī ir tikai mana otrā filma, bet es jau prātoju, vai kino ir man piemērota nodarbošanās.

Ričards ir ļoti nervozs. Es viņam traucēju flirtēt, kā viņš filmēšanas laikā ir radis. Kurš ir teicis, ka "laulība nozīmē trīs mēnešus mīlēt, trīs gadus strīdēties un trīsdesmit gadus vienam otru paciest"? Ja runa ir par mums, tad uzreiz esam sākuši ar "trim gadiem strīdoties", un es negrasos izturēt "trīsdesmit gadus, vienam otru pacie-

Esmu sākusi zīmēt nelielus zīmējumus. Tajos vienmēr attēloti divi cilvēciņi, kuri sadevušies rokās. Pati nezinu, kāpēc vienmēr zīmēju vienu un to pašu. Varbūt tas ir veids, kā aizdzīt manu sapni par ideālu pāri?

Pētu sevi spogulī. Man ir viss, ko esmu vēlējusies. Ja esmu laimīga, kāpēc es to nejūtu?

Mani nomoka migrēna. Tā mani neliek mierā jau kopš agras bērnības. Šīs nemitīgās, asās sāpes man traucē privātajā dzīvē, karjerā un laupa dzīvesprieku. Ir tāda sajūta, it kā es nekad nepaliktu viena. Man galvā vienmēr ir paslēpies šis sīkais dzīvnieciņš, kurš no

iekšpuses skrāpē man galvaskausu, cenšoties no turienes izkļūt ārā. Tas ir šausmīgi. Un neviens ārsts nevar konstatēt šo sāpju cēloni.

Tagad es lūdzos, lai migrēna izbeidzas uz visiem laikiem.

160. žaks. 23 gadi

Beidzot piezvana mans izdevējs. Romāna pārdošanas rādītāji nav nekādi izcilie. Žurkas nav nesušas pat pusi no tās peļņas, ko viņš bija iecerējis. Francijā katru gadu tiek izdoti vairāk nekā četrdesmit tūkstoši romānu, tādēļ grūti piesaistīt lasītāju uzmanību kādam atsevišķam darbam. Lai mana grāmata kļūtu populāra, tad būtu vajadzējis, lai žurkas uzbrūk Parīzei vai arī lai tās nokļūst ķīniešu Žurkas gadā. Turklāt manam romānam nav aizbildņa, jo neviena slavenība nav par šo grāmatu ieinteresējusies.

Klau, kā tev ienāca prātā doma par sadarbību savstarpējo cieņu piedošanu?

Es to nosapņoju.

Nūjā. Manuprāt, tā nebija sevišķi laba doma. Es aprunājos ar kādu savu draugu kritiķi, kurš sacīja, ka tā šķiet tukša spredikošana, kas krīt uz nerviem. Žurka, kas lūdz piedošanu, atņem ticamību visam tavam etiologa [25] darbam attiecībā uz žurku izturēšanos.

īsta žurka nekad nelūdz piedošanu.

Es mēģināju iztēloties, kā žurkas varētu attīstīties, ja viņām būtu vairāk apziņas. Tātad, īsāk izsakoties, tā ir pilnīga izgāšanās?

Hmm. Taisnību sakot, tā ir izgāšanās Francijā, taču gluži negaidīti Žurkas guvušas milzīgus panākumus Krievijā. Tur mēs viena mēneša laikā jau esam pārdevuši trīssimt tūkstošus eksemplāru.

Tā jau ir pavisam cita lieta.

Un kā jūs to izskaidrosiet?

Krievijā televīzija ir tik zemā līmenī, ka cilvēki lasa daudz vairāk nekā Francijā.

Es tik ļoti vēlējos kļūt slavens un tagad tāds esmu,

taču… svešā zemē. Lai gan pravietis savā tēvu zemē

netiek cienīts, tomēr nākamreiz, kad izteikšu vēlēšanos,

nāksies precizēt: "Lai grāmatai ir panākumi… Fran… „ cija.

Tā kā mans romāns ir guvis lielus panākumus Krievijā, Šarbonjē ir ar mieru izdot vēl vienu manu grāmatu. Vai esmu kaut ko iecerējis?

Hmm, jā… Paradīzes atklāšanu.

Pats nezinu, kas man uznācis. Šie vārdi izlaužas paši no sevis.

Un kāpēc tieši to?

Es to atkal nosapņoju. Tur bija cilvēki, kas laidelējas debesīs, meklējot izplatījumā Paradīzi. Tā man šķiet laba ideja.

Izdevējs man nepiekrīt. Cilvēki nav gatavi tam, ka par Paradīzi runā laicīgā veidā. Visas grāmatas, kas stāsta par Paradīzi, izdotas, lai "nostiprinātu ticību". Tas ir svēts temats.

Atbildu, ka mani aizrauj tieši šī temata desakralizācija, jo es uzskatu, ka privilēģija runāt par Nāvi un Paradīzi nav jāpiešķir vienīgi

reliģijai un sektām.

Pārdomu mirklis klausules otrā galā, un tad Šarbonjē nolemj man uzticēties. Dažas dienas vēlāk, kādas putekļainas grāmatnīcas skatlogā, manu skatienu piesaista nocenota grāmata Tanatonauti.

Uz apvāka attēlota zila spirāle uz melna fona, un izlasāms rakstnieka vārds Mišels Pensons. Arī viņš stāsta par Paradīzi, taču šis nosaukums, kas šķiet pārāk no pirksta izzīsts, droši vien tam pamatīgi iegriezis. Turklāt pat tiem, kuri saprot, ko nozīmē neoloģisms [26] "tanatonauti", doma par nāvi ir nepieņemama. Kurš gan gribētu pirkt grāmatu par nāvi?

Es to nopērku un tagad lasu. Izklaidējos, mēģinot atrisināt mīklu, kas caurvij visu šo darbu, "kā uzvilkt apli un tā centrālo punktu, neatraujot pildspalvu no papīra?". Bet atrisinājums ir tāds, ka papīra lapai vajag nolocīt stūri (lai izmanītu tās dimensiju) un novilkt spirāli abās tās pusēs… Visādi izdomājos, līdz konstatēju, ka tieši tas ir uzzīmēts uz apvāka.

Ķēros pie darba. Izslēdzu telefonu. Izraugos atbilstošu mūziku Dvoržāka skaņdarbu Jaunās pasaules simfonija. Un tad ļaujos domu lidojumam.

Iztēloties Paradīzi. Uzdevums nav no vieglajiem. Kaut gan par to stāstīts daudzās mitoloģijās, tomēr skaidrības nav. Kā lai ticami iztēlojas Paradīzi? Kā planētu? Pārāk vienkārši. Kā kubu? Pārāk ģeometriski. Kā asteroīdu lauku? Pārāk nesakarīgi. Un kārtējo reizi kaķis man palīdz atrast risinājumu. Mona Liza II spēlējas ar ūdenskrānu. Ūdens tek. Pazīstot manus ieradumus, Mona Liza II apgāž flakonu ar vannas putām. Taču, tā kā vannas tekne nav aiztaisīta, putainais ūdens pamazām aiztek projām. Iztēlojos, ka dvēseles varētu būt līdzīgas šiem ziepju burbuļiem un ka tās tiek ierautas Paradīzes teknē. Šos burbuļus tālāk kanalizācijā aiznes ūdens virpulis. Vēlāk dvēseles izpeld virspusē citā, tik sarežģītā pasaulē, kādu viņas nav pat spējušas iztēloties. Kā gan tāds ziepju burbulis spēj sajust, no kurienes tas nāk un kurp tas dodas? Kā šis burbulis uztver vannu, cilvēkus, kanalizāciju, pilsētu, valsti un Zemi?

Labākajā gadījumā tas sajūt ūdeni un sasilušo vannu…

Turklāt to noteikti biedē šis notekcaurums, kas to nes pretim nezināmajam…

Tad, lūk, ko man piedāvā Mona Liza II, apgrieztu konusu, virpuli, spirāli, kas visu ierauj savās dzīlēs.

161. beidzot

Man šķiet, ka jau pagājuši gari mēneši, kopš mēs lidojam tikai taisni uz priekšu. Man ir tāda sajūta, it kā es peldētu okeānā. Par laimi, nejūtam badu un slāpes un mums nenāk miegs. Lai mūs izklaidētu, Fredijs pa ceļam stāsta anekdotes. Beigās esam tās visas dzirdējuši jau vairākas reizes. Izliekamies to nemanām.

Tā mēs jau ļoti ilgi ceļojam izplatījumā. Un tad kādā dienā…

— Pie apvāršņa galaktika! — Rauls iesaucas gluži kā kādreiz agrāk, stāvēdams uz komandtiltiņa.

-Tālumā redzama kāda gaisma, ko neizstaro zvaigzne. Beidzot klāt Andromeda! Tā nav spirāles, bet gan lēcas formā. Mēs neapšaubāmi esam pirmie Zemes iedzīvotāji, drīzāk gan pirmie no Piena Ceļa, kas to ierauga tik tuvu.

Andromeda ir jaunāka galaktika nekā mūsējā, un arī zvaigznes tur ir jaunākas nekā tās, kas atrodas uz Piena Ceļa.

— Šoreiz būsim atraduši meklēto.

Merilina Monro ar pirkstu norāda uz šīs galaktikas centru. Viņa kaut ko ir pamanījusi. Tur redzams melns caurums. Vai tas visām galaktikām būtu kopīgs nosacījums melns caurums, kas kalpo par asi, ap kuru riņķo tūkstošiem zvaigžņu?

Mēs piķējam uz šī virpuļa pusi, lidojot garām zvaigznēm, planētām un meteorītiem, ko sevī ierauj šī debesu atvere. Veramies tajos, līdz pēkšņi redzam, ka garām aizlaižas kāda dvēsele.

Kad pirmais pārsteigums pārgājis, mēģinām tai sekot, taču tā lido pārāk ātri.

Pārtraucam lidojumu, lai mēģinātu aptvert redzētā jēgu. Tā bija dvēsele. Tātad šeit mīt apziņa un norit saprātīga dzīve. Tas paver milzīgas iespējas…

Nez, vai tas bija Dievs vai citplanētieša dvēsele, ko mēs redzējām aizlaižamies? jautā Rauls, joprojām pārliecināts, ka atklājis dievu valstību.

Kas attiecas uz Frediju, Merilinu un mani, tad mums šķiet, ka redzējām citplanētieti…

Garām laižas arī citas ektoplazmas. Mēģinām dažas no tām notvert, taču tām izdodas no mums izvairīties. Ja tie ir mirušie, tad es vēl neesmu redzējis dvēseles, kas tā steidzas, lai tiktu ātrāk notiesātas.

Velns ar ārā, velns ar ārā, velns ar ārā! atkārto Rauls, kas joprojām nespēj atjēgties.

Beidzot kāds mums padod ziņu.

Kas jūs esat?

Tā ir kāda ektoplazma, kas izstaro citādu gaismu nekā mēs. Mūsu aura ir zilgana, bet viņējā sārta.

Eņģeļi no Zemes.

Šis citplanētiešu eņģelis izskatās pavisam parasts. Viņš ir izkāmējis un atgādina provinces dzelzceļa stacijas priekšnieku.

No Zemes. Kāpēc to sauc par Zemi?

-Tāpēc, ka tas ir materiāls, kas sedz tās virsmu. Smiltis un zeme.

Hmm… Un kur tā atrodas?…

Nu… tur, — atbild Merilina Monro, norādot tajā virzienā, no kurienes esam atlidojuši.

Par laimi, mēs sazināmies ar domu palīdzību, tādēļ pēc tulka mums nav nekādas vajadzības.

Mišels Pensons ir jūsu rīcībā, es paziņoju.

Viņš nolemj iepazīstināt ar sevi.

Mani sauc Zozs. Vienkārši Zozs.

Prieks iepazīties, Zoz.

Paskaidrojam, ka nākam no Piena Ceļa galaktikas. Zozs lēnām sagremo informāciju. Sākumā viņš nespēj to aptvert. Kad paskaidrojam sava ceļojuma iemeslus, viņš pamazām sāk mums noticēt. Zozs pat atzīstas: ja tā labi visu apdomā, arī viņš pamanījis neatbilstības savu klientu karmiskajos Curriculum Vitae un jau prātojis par to, vai cilvēki neatdzimst vēl kaut kur citur. Taču Zozs nebija gaidījis, ka tie pārceļas uz citu galaktiku.

Viņš mums pastāsta, ka šeit Piena Ceļu sauc par Piecsimt vienpadsmit. Interesanti, ka viņi ciparus izmanto tāpat kā mēs. Virs mūsu galvām lidinās ektoplazmas. Zozs mums paskaidro, ka tie ir mirušie, kuri dodas uz Paradīzi.

Mēs viņam vaicājam, no kurienes nāk šie mirušie. Zozs atbild: cik viņam zināms, šajā galaktikā ir tikai viena apdzīvota planēta. Šeit tās nosaukums radies nevis no vielas, kas to veido, bet gan no krāsas, kādā tā ir. Sarkanā planēta.

Nepacietīgi cenšamies izdibināt kaut ko vairāk. Apberam Zozu ar jautājumiem, uz kuriem viņš atbild ar laba tūristu gida laipnību. Viņš pastāsta, ka "sarkanieši" ēd maizi, zupu, saknes un gaļu. Viņi dzīvo pilsētās un būvē mājas. Cik var noprast, Sarkanā planēta ir tieši tāda pati kā Zeme. Nez, vai citplanētieši izskatās tāpat kā cilvēki?

Es iegrimstu pārdomās. Literatūra un kino mūs pieradinājuši pie priekšstata, ka citplanētieši ir mazāki vai lielāki par mums, ar vairākām rokām vai galvām, taustekļiem vai spārniem un ļoti reti tādi paši kā mēs.

Lūdzam, lai Zozs mums parāda savu planētu. Sākumā viņš šaubās, bet beigās piekrīt būt par savas pasaules gidu. Ieraugām svešo zemeslodi. Tā ir sarkanā krāsā un lielāka par Zemi.

No ārpuses Sarkano planētu sedz biezs atmosfēras slānis. Kā milzīga elipse tā griežas ap Sauli, kas arī ir lielāka nekā mūsējā. Tā kā šeit attālums līdz Saulei ir lielāks, bet pati Saule karstāka, klimats uz

Sarkanās planētas, tāpat kā uz Zemes, ir mērens.

Un, tāpat kā Zeme, Sarkanā ir dzīvotspējīga planēta. Jo tuvāk tai esam, jo labāk to spējam novērtēt. Planētas cietzeme ir fuksiju sārtumā, bet debesis mēļas, it kā tās apspīdētu rietošas saules gaisma. Okeāni ir tumši zili. Šo krāsu veido ne tikai debesu atspulgs, bet arī jūras dzīles. Skaisti.

Sarkano planētu veido četri kontinenti, un katram no tiem ir atšķirīgs klimats un reljefs viens no kontinentiem ir kalnains, otrs līdzens, un to sedz meži, trešais ir ieleju, bet ceturtais tuksnešu kontinents. Iedzīvotāju paradumi katrā kontinentā atkarīgi no piemērošanās vienam noteiktam gadalaikam.

Zozs pastāsta par katru no četrām viņa planētas tautām. Ziemotāji, kuri dzīvo kalnos, kuriem ir augsti attīstītas tehnoloģijas un kuri, lai paglābtos no sala, uzbūvējuši pazemes pilsētas. Ziemotājiem nav daudz bērnu. Lielākā daļa iedzīvotāju ir vecāki par četrdesmit gadiem. Ziemotāju valstī ir demokrātiska iekārta. Ar elektronisko sakaru palīdzību visi iedzīvotāji piedalās balsošanā par likumu pieņemšanu. Ziemotāju vājie punkti ir slikti attīstīta lauksaimniecība un demogrāfiskās situācijas strauja lejupslīde, bet stiprie punkti moderno tehnoloģiju attīstība un roboti, kuri veic darbus viņu vietā. Ziemotāji nav īpaši sportiski un sabiedriski. Viņi sēž, ieslēgušies savos mitekļos, un skatās kabeļtelevīziju. Ziemotāji ir pārliecināti, ka, pateicoties sasniegumiem medicīnā, viņi visi drīz dzīvos līdz simts gadiem. Viņu devīze: "Nākotne pieder gudrībai."

Rudenāji mitinās virszemes līdzenumos, milzīgās, netīrās pilsētās metropolēs, ko ieskauj meži. Viņi attīsta paši savas tehnoloģijas, bruņojumu un robotus, tomēr tie nav tik sarežģīti kā ziemotāju ražotie. Viņiem nepieciešams ziemotāju moderno tehnoloģiju atbalsts, kā arī pavasarnieku audzētās saknes un augļi un vasarāju ražotā gaļa.

Lai to nodrošinātu, viņi ieviesuši savstarpēju tirdzniecību un diplomātiju, kas paredzēta, lai ar visiem uzturētu draudzīgas attiecības. Rudenāju devīze ir šāda: "Mēs draudzējamies ar visiem." Viņi kalpo ziemotāju interesēm un nodrošina tiem ražošanai nepieciešamās izejvielas, kā arī, ja iestājas bads, palīdz ar saviem pārtikas produktu krājumiem, kas radušies savstarpējas tirdzniecības rezultātā.

Savukārt apmaiņā pret pārtikas piegādi rudenāji palīdz vasarājiem un pavasarniekiem ar pareizas tehnoloģijas izstrādi un izejmateriālu ieguvi. Rudenāju politiskā iekārta ir republika ar pārstāvju asambleju un biežu premjerministra maiņu.

Pavasarnieki mitinās nelielās pilsētiņās, kuras atrodas ielejās. Pie viņiem ir īsts lauksaimniecības uzplaukums, jo viņi audzē daudz dažādu graudaugu. Demogrāfiskais stāvoklis viduvējs. Politiskā iekārta monarhija. Pavasarnieku tehnoloģiju attīstības līmenis ir vidējs. Viņu

stiprais punkts? Tāda nav. Viņu vājais punkts? Arī tāda nav. Pavasarnieki ir viduvējības it visā, ko tie uzsāk. Tā kā viņiem ir ļoti cieša sadarbība ar vasarājiem, tad viņi uzskata, ka ar vasarāju atbalstu tie reiz iekaros ziemotājus un rudenājus un pārņems viņu tehnoloģijas. Un tad pavasarnieki visur būs labākie. Viņu devīze: "Līdzsvars ir vidusceļš starp divām galējībām."

Vasarāji mitinās nelielos ciematiņos, kas uzcelti blakus tuksneša oāzēm. Tiem ir ļoti vāji attīstītas tehnoloģijas. Viņiem ir daudz bērnu. Politiskā iekārta despotiska. Visi pakļaujas Komandiera rīkojumiem, kurš tiesīgs izlemt par ikviena iedzīvotāja dzīvību un nāvi. Stiprais punkts milzīgi lielo lemuru ganāmpulki, kas tiek baroti ar pavasarnieku audzētajiem graudaugiem. Vasarāji lemurus nobaro, lai iegūtu gaļu. Kad demogrāfiskā pieauguma līmenis kļūst pārāk augsts, Komandieris dodas karā uz kaimiņu kontinentiem jaunu, vitāli nozīmīgu teritoriju iekarošanai. Un, pat ja šie kari drīzāk atgādina kolektīvu pašnāvību, tie tomēr ļāvuši vasarājiem pakāpeniski iekarot pārējos trīs šīs zemes kontinentus, kur viņi izveidojuši savas "atbrīvotās teritorijas", kas pamazām paplašinās.

Šie kari norit siltajos laika periodos, jo tveice veicina vasarāju panākumus.

Par vasarāju kultūras pamatvērtību tiek uzskatīta upurēšana. Ikvienam vasarājam jābūt gatavam sevi upurēt Komandiera diženuma vārdā. Vasarāju devīze: "Jo vairāk jūs cietīsiet šeit, jo labāk jums klāsies Paradīzē."

Neskatoties uz rudenāju un pavasarnieku centieniem saglabāt neitralitāti, visi četri kontinenti nemitīgi atrodas kāda lielāka vai mazāka konflikta stāvoklī. Starp vasarājiem un ziemotājiem oficiāli pasludināts karastāvoklis, bet rudenāji un pavasarnieki pārmaiņus cenšas pārvilkt svaru kausus savā pusē. Parasti uzvarētājs atkarīgs no meteoroloģiskajiem apstākļiem.

Tā kā Sarkanās planētas elipse ir lielāka nekā Zemes elipse, gadalaiki šeit ir garāki. Triju mēnešu vietā tie šeit ilgst piecdesmit gadus, un gadā trīssimt sešdesmit piecu dienu vietā ir septiņdesmit trīs tūkstoši dienu.

Pusgadsimtu garā vasara labvēlīgi ietekmē vasarājus, savukārt ziemotājus piespiež uzturēties pazemē. Iestājoties piecdesmit gadu rudenim, tas labvēlīgi ietekmē rudenājus, piecdesmit pavasara gadiem pavasarniekus, bet piecdesmit ziemas gadiem ziemotājus.

Ikreiz, kad iestājusies kādai no tautām labvēlīga sezona, tā cenšas uzkundzēties pārējām tautām. Katra tauta labprāt vēlētos apstādināt laiku, lai klimatiskie apstākļi būtu vispiemērotākie tieši tai. Taču laiks nenovēršami rit uz priekšu un piespiež tā mirkļa pasaules līderus atdot savu vietu nākamajiem.

Zozs mūs aicina piezemēties uz Sarkanās planētas, lai paviesotos

četru kontinentu galvaspilsētās. Ziemotāju galvaspilsēta ir uzbūvēta kalna galā.

Virs zemes nekas daudz nav redzams, jo cilvēki dzīvo nocietinājušies pazemes galerijās ar gaisa kondicionētājiem, kur viņu ceļus apgaismo neona gaismas. Sievietes valkā minisvārkus, bet blūzīšu un jaciņu dziļajos izgriezumos vīd atkailinātas krūtis. Tas ļoti atgādina Zemes cilvēku apģērbus Krētā, Mīnoja laikmetā.

Ziemotāju pārvietošanās līdzeklis ir metro, ar kuru var nokļūt visos pilsētas kvartālos.

Rudenāji savu galvaspilsētu uzcēluši uz klinšaina plato, un to veido debesskrāpji. Uz ielām veidojas milzīgi "korķi". Automašīnas šeit valda pār visu. Cilvēki ir ļoti nervozi. Viņi valkā piegulošu sintētikas apģērbu, kas piemērots gan skriešanai, gan visiem pārējiem sporta veidiem.

Pavasarnieki savu galvaspilsētu uzcēluši kādā ielejā. To ieskauj iekopti lauki, kuros zied violeti ziedi. Viņu mājas ir no cementa un celtas pussfēras formā. Visi iedzīvotāji pulcējas plašos tirgos. Tirdzniecība pie viņiem zeļ un plaukst. Zemnieces valkā kuplus svārkus ar daudzām kabatām, kurās tās noglabā ietirgoto naudu. Šeit ir daudz dārzu, bet ielās valda dzīva satiksme. Pavasarnieki pārvietojas pajūgos, ko velk četrkājaini, kas atgādina tapirus.

Vasarāju galvaspilsēta atrodas kādas oāzes vidū. Neskaitāmās milzīgās Komandiera pils celtnes slejas debesīs virs viņa sievu un ģimenes locekļu (bieži tie ir arī ministri) rezidencēm. Tām apkārt izvietotas "brīvprātīgo nāvinieku" armijas kazarmas, kas kalpo par mitekli gan armijai, gan policijai un vienmēr modrajiem slepenajiem dienestiem. Blakus kazarmām atrodas pārpildītie cietumi.

Tālāk izvietota pati pilsēta. Šeit mājas ir daudz noplukušākas un pašos attālākajos kvartālos valda īsta nabadzība.

— Te Komandieris savāc vairumu "brīvprātīgo nāvinieku" saviem kariem, — Zozs mums stāsta. — Komandieris trūcīgos pārliecinājis, ka viņu nabadzībā vainojami ziemotāji. Tā nu vasarāji dzīvo pastāvīgā naidā ar kalnu iemītniekiem.

Vasarāju galvaspilsētā visi pārvietojas kājām. Gan vīrieši, gan sievietes valkā armijas uniformas. Sieviešu sejas rotā ļoti sarežģīti zīmējumi…

Fredijs interesējas, vai uz Sarkanās planētas ir ebreji.

Ebreji?

Zozs nezina tādu vārdu. Cik vien labi prazdams,

rabīns viņam izskaidro, ko tas varētu nozīmēt. Zozs šķiet ieinteresēts. Viņš atbild, ka patiesībā pie viņiem, izkaisīta visos četros kontinentos, ir sastopama kāda klejojoša cilts ar senu kultūru.

Un kā šos cilvēkus sauc?

Relatīvisti, jo viņu reliģija ir "relatīvisms". Šī reliģija uzskata, ka

eksistē neskaitāmas patiesības un ka atkarībā no laika un vietas tās mainās. Politiskā ziņā šī ticība vietējiem iedzīvotājiem ir traucējoša. Visi četri politiskie bloki ir pārliecināti, ka viņu uzskati ir vienīgie pareizie, tādēļ relatīvistus uzskata par nemieru vaininiekiem un izaugsmes periodos visi viņus vajā, lai nostiprinātu valdošo nacionālismu. Ja relatīvistus sāk vajāt, tā ir droša pazīme, ka starp diviem blokiem drīz radīsies nesaskanas.

Relatīvisti piedzīvojuši daudzas vajāšanas, — saka Zozs. Jau vairākas reizes šķita, ka tie izzudīs pavisam. Un katru reizi izdzīvojušie mainījušies, padarot savu kultūru aizvien relatīvāku.

Pēkšņi Raulu pārņēmusi intuitīva nojauta:

Iespējams, ka ebrejiem vai relatīvistiem ir tāda pati loma kā forelēm saldūdens attīrīšanā.

Forelēm? brīnās rabīns.

Nūja. Saldūdens attīrīšanas sistēmā ielaiž foreles, jo tās ir visjutīgākās pret piesārņojumu. Foreles ir pirmās zivis, kas mirst, tiklīdz ūdenī nonākusi kāda toksiska viela. Tās ir sava veida trauksmes signāls.

Es te neredzu nekādu sakarību.

Ebreji, pagātnes vajāšanu izraisītās paranojas dēļ kļuvuši daudz jūtīgāki. Tādēļ viņi ātrāk reaģē uz pieaugošu totalitārismu. Tomēr tā izveidojas sava veida apburtais loks. Tirāni zina, ka ebreji pirmie tos "atkodīs", tādēļ viņi cenšas no tiem jau laikus atbrīvoties.

Merilina Monro piekrīt:

Raulam ir taisnība. Nacisti ebrejus uzskatīja par bīstamiem kreisajiem spēkiem, komunisti — par augstprātīgiem kapitālistiem, anarhisti par buržuāziskiem dekadentiem, bet buržuāzija — par destabilizējošiem anarhistiem. Dīvaini, ka, tiklīdz tiek nodibināta centralizēta un hierarhiska vara, neatkarīgi no tās uzskatiem sākas ebreju vajāšana. Nebukadnecars, Ramzess II, Nerons, Isabella Katoliete, Svētais Luijs, cari, Hitlers, Staļins… Totalitārie vadoņi intuitīvi juta, ka tur, kur ir ebreji, ir arī indivīdi, ko grūti pakļaut doktrīnām, jo viņu domāšana radusies pirms pieciem tūkstošiem gadu un pamatojas nevis uz harismātiska, kareivīga vadoņa kultu, bet gan uz simboliskas vēstures grāmatām.

Fredijs šaubās. Es cenšos viņu pārliecināt:

Iespējams, viņi ir izdzīvojuši tāpēc, ka ir "totalitārismu uztverošas foreles". Galu galā tā ir vienīgā tauta, kurai kopš senajiem laikiem izdevies nosargāt savu kultūru gandrīz neskartu, turpretī visas lielās impērijas ēģiptiešu, romiešu, grieķu, hetu un mongoļu -, kurās valdījis totalitārisms, ir izzudušas. Ebreju kultūrai iedalīta sava īpaša loma.

Tāpat kā sava loma ir arī japāņu, korejiešu, ķīniešu, arābu, čigānu un Amerikas indiāņu kultūrām, kas izdzīvojušas līdz mūsdienām un kam arī ir sava noteikta vieta cilvēces masā. Ir jānosargā trauslais

līdzsvars, kas starp tām izveidojies.

Mūsu teorijas Zozu uzjautrina. Fredijs lūdz, lai mums parāda relatīvistu tempļus, un mēs dodamies apmeklēt kādu no šīm dīvainajām vietām. Tajos nav ne skulptūru, ne arī kādu izskaistinājumu. Ar savu vienkāršību relatīvistu tempļi atgādina protestantu dievnamus.

Pēc tam Zozs mūs aizved uz kaujas lauku, kur savā starpā cīnās vasarāju un ziemotāju karapulki. Sākumā virsroku gūst ziemotāju roboti, taču tad ienaidnieku rindās metas bērnu pašnāvnieku pūļi un robotus uzspridzina.

Nūjā. Pagaidām tomēr vēl cilvēki gūst virsroku pār mašīnām, mūsu gids paziņo.

Un atkal jauni bērnu pulki ar spridzekļiem mugursomās metas uz ziemotāju nostiprinājumiem, ko apsargā ložmetēji ar automātisko vadību.

Vai tādi izskatīsies nākotnes kari?

Kāds eņģelis ar spilgtāku sārtu auru laižas pie Zoza. Droši vien tas ir viņa personiskais skolotājs — vietējais Edmonds Velss.

Sasodīts, mans skolotājs, nomurmina Sarkanās planētas eņģelis.

Un skolotājs patiešām izskatās neapmierināts.

Ko tu te dari? Bet tavi klienti pa to laiku dara muļķības! Tūlīt pat dodies pie viņiem!

Bet… bet… murmina Zozs, esmu saticis eņģeļus no citas galaktikas. Tātad bez mūsējās ir vēl kāda cita Paradīze! Un kāda cita dzīve ārpus Sarkanās planētas! Iedomājieties tikai!

Uz skolotāju šis paziņojums nav atstājis nekādu iespaidu.

Tu vēl nemaz nezini, Zoz, ka pagaidām tev nav tiesību iegūt šādu informāciju.

Tu un tavi līdzinieki to nedrīkst uzzināt, un es ceru, ka tu pratīsi turēt mēli aiz zobiem.

Ja Zozam ir eņģelis-skolotājs, kurš zina par Zemes pastāvēšanu, tātad iespējams, tas nozīmē to, ka arī mans skolotājs Edmonds Velss zināja par Sarkanās planētas esamību.

Vai gadījumā jūs neesat Septiņi? jautā Rauls.

Eņģelis-skolotājs mums uzmet pārmetošu skatienu.

-Jūs arī esat ļoti tālu no saviem klientiem, un jums nepieciešams pie tiem atgriezties.

Mūsu klienti lieliski prot tikt ar visu galā, saka Rauls.

Hmm… jūs par to esat pārliecināti? Kāds sarkaniešu sakāmvārds vēsta: "Ja neuzmanīsi katliņu, piens pārskries pāri." Es par jums neatbildu, tādēļ man nav jums jādod padomi. Tomēr, kas attiecas uz Zozu, es nepieļaušu, ka jūs viņu slikti ietekmējat! Tu saprati, Zoz? Lai tu nekad neiedomātos aizlaisties pastaigāties pa "viņu Zemi"!

Zozs padevīgi nolaiž acis, bikli pamāj mums ardievas un dodas

projām kopā ar savu skolotāju, kurš vēl pār plecu mums izmet: Pusdienas pārtraukums beidzies! Laiks atkal ķerties pie darba!

162. enciklopēdija CITPLANĒTIETIS.

Vissenākais Rietumu teksts, kas vēsta par citplanētiešiem, tiek piedēvēts Dēmokritam, kurš dzīvoja ceturtajā gadsimtā pirms mūsu ēras. Tajā dots mājiens uz kādu Zemes un ārpus Zemes pētnieku sastapšanos vēl uz kādas citas Zemes, kas atrodas starp zvaigznēm. Otrajā gadsimtā Epikūrs raksta, ka, loģiski, pastāv vēl citas pasaules, kuras ir līdzīgas mūsējai un kurās mīt cilvēkveidīgie.

Sis teksts vēlāk iedvesmo Lukrēciju, kas savā poēmā De natūra rerum atklāj to, ka, iespējams, ārpus Zemes pastāv cilvēki, kuri dzīvo ļoti tālu no tās.

Lukrēcija teksts nenogrimst aizmirstībā. Aristotelis, bet vēlāk arī Svētais Augustīns cenšas pierādīt, ka Zeme ir vienīgā planēta, uz kuras dzīvo saprātīgas būtnes, un ka neviena cita tamlīdzīga planēta nevar pastāvēt, jo tā ir Dieva griba un viņa vienīgā šāda veida dāvana.

Tādā pašā garā turpinot, 1277. gadā pāvests Jānis XXI pavēl notiesāt ar nāvi ikvienu, kurš pieminētu citu apdzīvotu pasauļu iespējamību, un jāgaida veseli četrsimt gadi, lai citplanētieši vairs nebūtu aizliegtais temats. Piemēram, filozofs Džordāno Bruno 1600. gadā tiek sadedzināts sārtā par to, ka atbalsta šo tēzi.

Sirano de Beržeraks 1657. gadā saraksta Komisku stāstu par valstīm, un impērijām uz Mēness. Fontenels pie šī temata atgriežas 1686. gadā ar Sarunām par pasauļu daudzskaitlību, bet Voltērs 1752. gadā ar savu Mikromegu dižo Visuma ceļotāju, kas kādu dienu ierodas uz Zemes no Saturna kā tūrists.

Herberts Velss 1898. gadā citplanētiešus atbrīvo no antropomorfismiem un savā darbā Pasauļu karš tos apraksta kā briesmoņus, kas izskatās pēc astoņkājiem uz soļojošām mašīnām. Amerikāņu astronauts Persivals Lovels 1900. gadā paziņo, ka uz Marsa redzējis apūdeņošanas kanālus un ka tas pierāda saprātīgu būtņu eksistenci. Kopš tā laika termins "citplanētietis" zaudē savu fantasmagorisko nokrāsu. Tomēr bija jāsagaida Stīvens Spīlbergs ar viņa filmu Citplanētietis, lai tas kļūtu par pieņemamu sabiedrotā sinonīmu.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

163. žaks. 25 gadi

Sarkana planēta.

Sapņoju, ka ar savas bērnības kosmosa kuģi es dodos uz kādu sarkanu planētu. Uz tās mīt Dievs, kas pievērsies eksperimentiem. Viņš izveido jaunas pasaules, kuras pēc tam ievieto caurspīdīgās tvertnēs, lai novērotu, kā tās attīstās. Bet mēģenēs tas audzina sīkus dzīvnieku prototipus, ko pēc tam ar pinceti uzmanīgi novieto puķu dobēs. Ja tie neiedzīvojas, Dievs neizdevušos dzīvnieku aizvāc. Taču, ja šie prototipi kļūst pārāk audzelīgi, viņš steidz izgatavot plēsoņas (lielākus vai arī tik sīkus kā vīrusi), kas tos iznīcina, bet to vietā rada citus dzīvniekus. Manā sapnī Dievam pilnībā neizdodas izlabot savas kļūdas, tādēļ, mēģinot ieviest kaut nedaudz kārtības šajā dzīvajā haosā, viņš izgudro aizvien jaunas un jaunas sugas.

Pamostos blakus Žislēnai, nosvīdis pilnīgi slapjš. Žislēna ir mana jaunā draudzene. Es viņu izvēlējos tāpēc, ka viņa nav jukusi, viņas vecāki nejaucas mūsu attiecībās, un nešķiet arī, ka viņa būtu garīgi nelīdzsvarota. Šajos laikos šīs īpašības ir pietiekami reti sastopamas, lai būtu iegansts kopā dzīvošanai.

Patiesībā tā vis gluži nav. Galvenais iemesls, kāpēc es izraudzījos Žislēnu, ir tas, ka viņa ir izraudzījusies mani. Žislēna ir bērnu ārste. Viņa ir maiga, prot klausīties un sarunāties ar bērniem. Un es esmu bērns.

Jo patiesībā nav normāli, ka divdesmit piecu gadu vecumā man vēl joprojām interesē pilis, pūķi, burvīgas princeses, citplanētieši un izplatījumā mītošie dievi.

Žislēna izskatās pēc burvīgas princeses. Viņa ir brunete, smalcina, maza auguma un divdesmit četru gadu vecumā joprojām pērk apģērbu pusaudžu nodaļā.

Viņa zina visas jaunākās mazuļu uzmanības piesaistīšanas metodes. Nedēļas nogalēs Žislēna strādā atbalsta organizācijā bērniem ar adaptēšanās problēmām. Tas viss viņu ļoti nogurdina, tomēr, kā viņa apgalvo, — ja to nedarīs vina, tad neviens cits to arī nedarīs.

— Tu arī esi tāds pats neadaptējies bērns, — Žislēna saka, glāstot manus biezos matus.

Viņa apgalvo, ka katrā cilvēkā apslēpts gan bērns, gan pieaugušais, gan kāds no vecākiem. Kad izveidojas pāris, katrs izvēlas, kādu lomu tajā spēlēt. Parasti viens kļūst par māti vai tēvu, bet otrs tēlo bērnu. Ideālā variantā abiem tomēr vajadzētu izvēlēties būt pieaugušiem un sarunāties kā līdzīgam ar līdzīgu.

Mēs pamēģinājām. Nekas nesanāca. Tieksme būt bērnam izrādījās stiprāka par mani. Kā bērns es jūtos vislabāk un kā bērns es sevi vislabāk izjūtu. Bērns ne par ko nav pārliecināts un par visu brīnās.

Turklāt man ļoti patīk, kad par mani izrāda mātišķas rūpes.

Žislēna ir pārsteigta, ka man vēl joprojām patīk iejusties dažādās lomās. Es viņai paskaidroju, ka tas man palīdz izdomāt parakstus zem grāmatas varoņu attēliem un es varu ar viņiem spēlēties kā ar taro kārtīm, lai sameklētu labākās izejas pozīcijas.

Uz mana rakstāmgalda atrodas viss iespējamais rakstīšanas palīglīdzekļu klāsts. Tur ir gan cīņu plāni, gan manu varoņu attēli (bieži izraugos aktierus, kas eksistē patiesībā, un pētu viņu vaibstus, līdz uzminu, kāds viņiem raksturs), gan plastilīna figūriņas, ko es veidoju, lai labāk iztēlotos atsevišķas notikumu vietas vai priekšmetus.

Nebūtu domājusi, ka vajadzīgs tāds juceklis, lai rakstītu par vienkāršām lietām! — iesaucas Žislēna. Tavs rakstāmgalds atgādina laboratoriju. Tu taču neteiksi, ka patiešām izmanto visas šīs katedrāļu shēmas un plastilīna atliekas…

Viņa pret mani izturas kā pret jukušo un, lai mani noskūpstītu, paceļas uz pirkstgaliem.

Ar Žislēnu man ir labi, tomēr mūsu attiecībām pietrūkst tās dimensijas, kas tām ļautu turpināties. Sākam garlaikoties. Kad pāriet pirmais prieks par kopdzīvi ar pieaugušo, kas uzvedas kā bērns, Žislēna pamana, ka salīdzinājumā ar mani viņa strādā grūtu un slikti apmaksātu darbu.

Mazie pacienti tai atņem daudz enerģijas. Dzīve viņus jau paspējusi tā traumēt, ka pret Žislēnu šie bērni neizturas mīļi. Viņi uzvedas kā mazi pamesti suņi. Starp viņiem ir tādi, kas tikuši sisti, kas ir incesta upuri, epileptiķi un astmatiķi… Kā gan Žislēna spēj cīnīties ar tik smagiem likteņiem, apbruņojusies vienīgi ar savu niecīgo drosmi? Meitene sev izraudzījusies misiju, kas ir pāri viņas spēkiem.

Vakarā viņa man stāsta, kurš no pacientiem šodien atkal nomiris viņas rokās. Žislēna ir satriekta, un es nezinu, ko iesākt, lai mazinātu viņas ciešanas.

Varbūt tev vajag mainīt nodarbošanos, es saku pēc tam, kad viņa visu nakti apraud kāda ar epilepsiju slima bērna nāvi.

Šos vārdus Žislēna man nekad nepiedos.

Nav grūti palīdzēt cilvēkiem, tos neredzot, tiem nepieskaroties un ar tiem nerunājot. Tas ir gan viegli, gan ērti, turklāt nav jāuzņemas nekāds risks!

Tu taču nevēlies, lai es sēžu pie sāniem ikvienam savam lasītājam, lai varētu ar viņu aprunāties?

Tomēr tieši to tev vajadzētu darīt! Tu esi izvēlējies šo nodarbošanos, lai no visiem aizbēgtu. Ko gan tu vari satikt, ja esi ieslēdzies savā istabā, aci pret aci ar datoru? Savu izdevēju? Savus retos draugus? Tā taču nemaz nav īsta dzīve! Tu dzīvo kādā iedomātā dimensijā, kādā bērnišķīgā pasaulē, kas patiesībā nemaz neeksistē, gatavs uz visu, lai tikai nav jākļūst pieaugušam. Taču reiz reālā

pasaule tevi notvers, mana pasaule tā, kurā es tiekos ar slimajiem, depresīvajiem un agresijas upuriem! Ar savām grāmatelēm jau tu neko nelīdzēsi ne trūkumam, ne badam, ne kariem.

Kas to lai zina? Manas grāmatas pauž idejas, un tās paredzētas, lai izmainītu domāšanas veidu un izturēšanos.

Žislēna ņirdz.

-Tavi stāsteļi par žurkām? Varens sasniegums! Cilvēki kļūs līdzcietīgi pret žurkām, kaut gan viņi tādi nav pat pret miesīgajiem bērniem.

Nākamajā nedēļā Žislēna mani pamet. Tas bija pārāk skaisti, lai turpinātos. Bet es nomokos ar paššaustīšanu. Vai tiešām mana nodarbošanās ir amorāla? Lai uzlabotu garastāvokli, vakarā dodos uz kino noskatīties Lapsas. Parasti no šādām filmām visiem spēkiem cenšos izvairīties.

Tajā sīki un smalki tiek atainots viss, kas interesē Žislēnu, nabagi, slimnieki, nelaimīgie un tie, kas cits citu nogalina. Ja tāda ir realitāte, tad man labāk patīk tas kino, kas ir manā galvā. Tomēr šajā filmā piedalās

daiļā amerikāņu aktrise Venera Šeridana. Vina ir īsts brīnums. Varētu nodomāt, ka viņa visu mūžu bijusi krievu kareivja sieva. Arī filmzvaigzne Ričards Kaningems, kas tēlo galveno vīriešu lomu, nav slikts. Viņš ir lieliski iejuties tēlā.

Tas, kas noticis Čečenijā, ir tiešām briesmīgi, bet ko es tur varu līdzēt? Pievienot saviem krievu lasītājiem paredzētu nota bene: "Lūdzu, mīlējieties, nevis karojiet!"?

Vārdiem, ko Žislēna man iesvieda sejā, ir bremzējoša iedarbība. Es vairs nespēju rakstīt. Esmu perversa būtne, kam patīk rakstīt dīvainus stāstiņus, kamēr visa pasaule cieš. Varbūt iestāties Pasaules ārstos? Izmalt Āfriku krustām šķērsām, potējot bērnus, cik spēju?

Jūtu, ka tuvojas "bezjēdzības" lēkme. Vienīgās zāles ir ieslēgties tualetē un tikt galā ar šo situāciju. Vai tiešām rakstīt ir tik slikti? Vai tiešām nepalīdzēt visiem planētas bēduļiem ir tik slikti?

Vai tiešām necīnīties pret tirāniem un ekspluatatoriem ir tik slikti?

Esmu izlēmis. Izrakstu čeku kādai labdarības organizācijai un tad atkal ķēros pie rakstīšanas. Man tik ļoti patīk rakstīt, ka esmu gatavs samaksāt, lai tikai varētu mierīgi strādāt.

Man piezvana mans izdevējs.

Būtu labi, ja tu kādreiz arī izietu ļaudīs, ja tu piekristu grāmatnīcās sniegt autogrāfus un veikt ierakstus savās grāmatās, ja tu pusdienotu pilsētā, lai tiktos ar žurnālistiem…

Vai tas tiešām vajadzīgs?

Pilnīgi noteikti. Tieši ar to tev vajadzēja sākt. Turklāt, tiekoties ar cilvēkiem, tev rastos idejas rakstīšanai. Pacenties gan. Tev

nepieciešami plašsaziņas līdzekļi, grāmatnīcas, kontakti ar citiem rakstniekiem, literāro salonu apmeklēšana… Dzīvot kā vientuļniekam nozīmē sevi nolemt drīzai aizmirstībai.

Līdz šim Šarbonjē vienmēr devis labus padomus. Taču ākstīties augstākās sabiedrības saietos, "zīmēties" ar šampanieša glāzi rokā, lai dzirdētu jaunākās tenkas par rakstniekiem…

Tomēr esmu ar mieru literārajos salonos veikt ierakstus savās grāmatās. Neceru, ka tas varētu īpaši palīdzēt manai karjerai, taču, iespējams, kontakti ar cilvēkiem, kuri interesējas par grāmatām un rakstniekiem, man palīdzētu saprast, kāpēc man nav izdevies gūt lielāku lasītāju ievērību Francijā.

Mona Liza II uz mani skatās, it kā gribētu teikt: "Beidzot tu sāc sev uzdot pareizos jautājumus."

Savā gultā aizmiegu viens pats. Palagi ir auksti.

164. igors. 25 gadi

Igor, man ir lieliski jaunumi.

Tā kā pats biju vēlējies vēl kādu labu pārsteigumu, jūtu, ka tūlīt to uzzināšu. Aizveru acis. Viņa mani noskūpsta.

Mēģinu uzminēt.

Tu esi stāvokli?

Nē, tas ir kaut kas vēl labāks.

Tatjana man piespiežas, un viņas seja atplaukst smaidā.

Igor, mans mīļais, mans labais, tu esi… izveseļojies.

Jūtos tā, it kā man caur muguras smadzenēm būtu izšāvusies elektriskā strāva.

Tu joko?

Nolieku grāmatu un apstulbis lūkojos savas dakterienes starojošajā sejā.

Palūk, kur tavu pēdējo analīžu rezultāti. Tie pārspēj jebkuras cerības. Nabas vēzis pēc kāda laika pāriet. Tava izveseļošanās medicīnas pētījumos paver jaunus ceļus. Es uzskatu, ka tas noticis, arī pateicoties tam, ka tev tagad ir labāki dzīves apstākļi. Noteikti tā, jo nabas vēzim ir izteikti psihosomatiskas pazīmes.

Man trūkst elpas, rīkle izkaltusi, bet ceļgali ļimst. Tatjana mani apkampj un piespiež sev klāt.

-Ak, mans mīļais, tu esi vesels, vesels, vesels… Tas taču ir brīnišķīgi! Steigšos paziņot pārējiem. Lai atzīmētu tavu atgriešanos normālā dzīvē, sarīkosim trakas dzīres.

Un viņa palēkdamās aizsteidzas.

Zinu, kāda ir tā "normālā dzīve". Sievietēm es nepatīku. Dzīvokļa saimnieki nepiekrīt izīrēt dzīvokli, ja nesamaksāju uz priekšu. Priekšnieki mani negrib ņemt darbā, jo uzskata, ka bijušie specvienību kareivji ir pārāk nežēlīgi. Bet, kas attiecas uz pokeru, mans draugs Pjotrs visos kaut cik jēdzīgos kazino par manu galvu jau piesolījis atlīdzību.

Man dzīvē bijuši tikai divi patvērumi slimnīca un Tatjana, un tagad man nebūs arī to. Derētu kādu nogalināt, tad nokļūšu cietumā. Tur es ātri atgriezīšos "normālajā dzīvē". Taču, dzīvodams kopā ar Tatjanu, esmu pārāk atmaidzis. Viņa man ieaudzinājusi patiku pret mieru, laipnību, grāmatām un diskusijām. Ja izrādīsies, ka esmu vesels, Tatjana ar mani vairs negribēs runāt.

Viņa atradīs citu pacientu ar kādu vēl retāku slimību — ausu diloni vai nāšu nespēju.

Jau labu laiku Tatjana man neliek mieru ar saviem stāstiem par kādu tipu ar līdz šim nezināmu mikrobu. Droši vien viņa ar to jau guļ.

No visa spēka ar dūrēm situ sev pa vēderu, taču zinu, ka

nolādētais vēzis tik un tā darīs, kas tam ienāks prātā. Gluži kā zaglis viņš iezagās manā ķermenī, un tieši tad, kad biju to pieņēmis, novērtējis un uzņēmies par viņu atbildību, viņš mani pameta tikpat negaidīti, kā bija ieradies.

Kāda nelaime, ka esmu izveseļojies! Kāpēc gan es nevarētu savu izveseļošanos iemainīt ar kādu citu, kas to prastu labāk novērtēt? Rokā ir! Mans eņģeli, ja tu mani dzirdi, es negribu izveseļoties! Gribu būt atkal slims. Tā ir mana vēlēšanās.

Nometos uz ceļiem un gaidu. Gan jau sajutīšu, kad mans eņģelis būs mani sadzirdējis. Šķiet, ka viņš mani vairs neuzklausa. Tagad, kad esmu izveseļojies, ari Svētajam Igoram par mani zudusi interese. Viss ir pagalam.

Daudz ko esmu varējis pārciest, taču ši izveseļošanās nudien ir par daudz. Tas ir pēdējais piliens, lai mērs būtu pilns.

Dzirdu, kā gaiteni Tatjana šo prieka vēsti stāsta slimnīcas personālam.

Igors izveseļojies, Igors izveseļojies! viņa klaigā pilnā kaklā, neko nenojaušot.

Es tevi lūdzu, mans sargeņģeli, par atbalsta zīmi atsūti man kādu metastāzi. Tu man esi daudz palīdzējis nenozīmīgās lietās, bet, ja tu mani pametīsi nozīmīgās lietās, tad es tevi uzskatīšu par ļoti bezatbildīgu eņģeli.

Logs ir vaļā. Es pa to izliecos laukā. Slimnīcai ir daudz stāvu, bet kritienam no piecdesmit trešā stāva vajadzētu izdoties.

Tas jādara nedomājot, citādi man pietrūks drosmes. Es lecu. Krītu kā akmens.

Redzu, kā aiz logiem cilvēki nodarbojas ar savām ierastajām lietām. Daži mani ierauga, un izbrīnā viņu lūpas veido "o".

"Esi ātrs, vai arī tu būsi miris"? Tagad esmu ļoti veikls un drīz būšu ļoti miris.

Tuvojos zemei milzīgā ātrumā. Kaut tik nebūtu izdarījis muļķību… Varbūt tomēr vajadzēja drusku padomāt.

Tagad zeme ir tikai kādus desmit metrus no manis. Aizveru acis. Tikko pietiek laika, lai sajustu to nepatīkamo mirkli, kad mani kauli izšķīst pret asfaltu. No cietas vielas tagad esmu pārvērties šķidrā vielā. Viņi mani

vairs kopā nesaliks. Kādu sekundes simtdaļu, kas šķiet velkamies kā stunda, man ļoti sāp, un tad viss apstājas. Jūtu, kā dzīvība mani atstāj.

165. venera. 25 gadi

Izšķīros ar Ričardu. Tagad satiekos ar savu advokātu Mariju Benetu, slaveno tiesas zāļu runasvīru. Nedēļas laikā viņš ieņēmis vietu manā dzīvē, manā sirdī, manā ķemenī, manā miteklī un manos līgumos.

Dzīve kopā ar viņu pārvērtusies par sava veida pastāvīgu līgumu. Marijs saka, ka dzīvi divatā neatkarīgi no tā, vai pāris ir vai nav precējies, vajadzētu reglamentēt ar līgumiem uz trim, sešiem un deviņiem gadiem, tāpat kā īrējot dzīvokļus. Ik pēc trim gadiem līgums tiek vēlreiz izskatīts. Ja partneri nav apmierināti, līguma nosacījumi tiek mainīti vai līgums lauzts, bet, ja viņi ir apmierināti, tad turpina dzīvot kopā nākamos trīs gadus un līgums tiek "automātiski pagarināts".

Šajā jautājumā Marijs ir nepielūdzams. Viņš uzskata, ka laulības to "klasiskajā izpratnē" ir stulbas. Jūtas un bailes no vientulības abas puses padara aklas, un jaunlaulātie paraksta līgumu uz mūžu, lai gan nevar uzzināt tā nosacījumus. Ja jaunieši precas divdesmit gadu vecumā, tad līgums paliek spēkā kādus septiņdesmit gadus bez visniecīgākās iespējas kaut ko mainīt. Bet sabiedrība, tikumi un cilvēki taču turpina savā attīstībā virzīties uz priekšu, tādēļ neglābjami pienāk mirklis, kad šis līgums ir novecojis.

Tomēr es par šīm juridiskajām pļāpām tikai pasmejos, jo zinu, ka Marijam toties patīk mīlēties visneprātīgākajās pozās.

Ar viņu es atklāju to, kas pat Kāmasūtrai palicis nezināms. Marijs mani ved uz visneiespējamākajām vietām, kur mūs var pieķert katrs garāmgājējs. Briesmu sajūta darbojas gluži kā afrodīzijs [27] .

Kad pusdienojam kopā ar viņa "bandu", kas galvenokārt sastāv no viņa bijušajām mīļākajām, jūtu, ka viņas uz mani niknojas, jo esmu pēdējā, kas ieņēmusi šo vietu. Kad Marijs runā, viņš spēj visus sasmīdināt.

Tāpat kā visi citi advokāti, es nevaru ciest nevainīgus klientus. Ja esat guvis uzvaru tiesas prāvā ar nevainīgo, tad uzskata, ka tas ir tikai normāli. Bet, ja jūs zaudējat, tad dusmojas uz jums personīgi. Taču, ja zaudējat, pārstāvot vainīgo, viņš uzskata, ka tas ir neizbēgami, bet, ja uzvarat, viņš jums gatavs bučot kājas!

Visi smejas. Izņemot mani.

Jau pašā sākumā mēs ar Mariju nosakām katrs savu teritoriju mūsu kopīgajā dzīvoklī. Tā ir mana istaba. Bet tas ir mans kabinets. Es savu zobu suku lieku šeit, bet tu savējo tur. Mūsu skapjos acu augstumā atrodas viņa žaketes, svīteri un krekli. Manas drēbes atrodas vai nu pašā augšā, vai pašā apakšā. Tamlīdzīgām lietām jau sākumā vajadzēja mani darīt piesardzīgu.

No visiem vīriešiem, ko esmu pazinusi, Marijs ir pirmais, kuram teritorijas jēdziens šķiet tik svarīgs.

Lai to paplašinātu, viņam visi līdzekļi šķiet labi.

Kurš tur rokās televīzijas pulti un izraugās programmas?

Kurš pirmais no rīta ielavās tualetē un vannas istabā?

Kurš mierīgi lasa žurnālu, neliekoties ne zinis, ka otrs uz to gaida?

Kurš paceļ klausuli, kad zvana telefons?

Kurš iznes atkritumu spaini?

Kura vecāki nāk ciemos svētdien?

Tā kā es no tā visa varu aizbēgt un rast glābiņu savā aktrises darbā, tad es šajās ikdienas partizānu cīņās tikpat kā nepiedalos.

Tomēr vajadzēja saglabāt modrību. Vajadzēja nekavējoties reaģēt uz to, ka guļot viņš uzvilka segu sev virsū, bet es paliku drebinādamās.

Mīlestība nepiedod visu. Neviens no maniem iepriekšējiem pielūdzējiem nevarētu iztēloties, ka es spēju būt tik maiga un padevīga. Viesistaba, virtuve un vestibils pasludināti par neitrālu teritoriju. Labas gaumes vārdā Marijs drīz vien aizvāc no ieejas visus manus mīļos nieciņus, lai tos aizvietotu ar atvaļinājuma un savu bijušo draudzeņu fotogrāfijām. Ledusskapī, ko aizņem viņa iecienītā pārtika, normāls ēdiens vairs nav atrodams. Tur ir dīvaini ēdieni, kas pirkti gatavi aptiekā un paredzēti, lai ievērotu viņa tievēšanas paradumus.

Viesistabā uzradies milzīgs krēsls, kurā nevienam nav atļauts novietot savu pēcpusi.

Tā kā man slinkums visu laiku pavadīt cīnoties, mana teritorija attiecīgi ir samazinājusies. Nogurusi no mūžīgā kara, esmu Marijam atstājusi gandrīz visu savu dzīvokļa daļu, bet pati pavadu laiku, ieslēgusies savā nelielajā kabinetā, tomēr arī tam viņš pieprasa noņemt slēdzeni, lai es tur nevarētu ieslēgties.

Esmu pieveikta. Tomēr, tā kā Marijs veikli vada pārrunas ar maniem producentiem par manām tiesībām filmās, neuzskatu sevi par pilnīgu zaudētāju. Tikai tad, kad viņš sāk pārkārtot manu pēdējo patvērumu manu kabinetu, es viņam paziņoju, ka nevēlos pagarināt līgumu.

Marijs to uztver augstprātīgi.

Bez manis tu pazudīsi. Mūsu sabiedrība ir kļuvusi tik juridiska, ka producenti tevi aprīs dzīvu.

Tomēr es riskēju. Tā kā man nav nekādas vēlēšanās pievienoties viņa "bijušo klubiņam", es lūdzu, lai viņš ar mani vairs nemēģina tikties. Tad gan viņš zaudē savaldību. Viņš paziņo, ka par saviem panākumiem varu pateikties vienīgi viņam. "Bez manis tu nekad nebūtu kļuvusi par slavenu aktrisi." Tādēļ viņš pieprasa pusi no tā, ko esmu nopelnījusi mūsu kopdzīves laikā.

Piekrītu, daudz netirgojoties. Taisnība vien ir, ka viņš manu dzīvi bija padarījis ļoti grūtu un ka es savā teritorijā, kas bija sarukusi kā

šagrēnāda [28] , jutos tik saspiesti, ka šogad biju sagrābusies tik daudz lomu, cik vien spēju, ievērojami palielinot savus ienākumus. Manas migrēnas tagad kļuvušas vēl stiprākas. Lūdzu, lai mans aģents Billijs Votss palīdz ar to tikt galā.

Ir tikai divas iespējas. Pirmā ir aizvest tevi uz Parīzi pie profesora Žana Benuā Dipuī, franču migrēnas un spazmofilijas speciālista. Otrā ir vērsties pie mana jaunā medija.

-Vai tu pie Ludivines vairs neej?

Pēc tam kad individuālās konsultācijas bija guvušas tādus panākumus, Ludivine nodibināja domubiedru grupu. Bet, tā kā ari tā guva milzīgus panākumus, tad diemžēl viņa nodibināja PTS "Patiesās Ticības Sargu" — sektu. Lai gan tā nav nekāda ļaunā, tomēr pulcējas, tērpusies speciālos tērpos, iestāšanās samaksa tajā ir augsta, bet tie, kuri vēlas izstāties, tiek "atdalīti". Ar to pietika, lai es pret viņu atsaltu. Tagad viņi pieprasa, lai to atzīst par pilntiesīgu reliģiju.

Un kas ir tavs jaunais talants?

Uliss Papadopuls. Tas ir kāds bijušais mūks vientuļnieks. Šķiet, ka ar viņu atgadījušās dažādas dīvainas lietas un kopš tā laika viņam radušās īpašas spējas. Papadopuls spēj sazināties ar eņģeļiem. Viņš tev dos iespēju sazināties ar tavu sargeņģeli, kurš tev paskaidros, kāpēc tevi visu laiku nomoka tādas galvassāpes.

Vai tu tici, ka var bez starpniekiem sarunāties ar savu sargeņģeli… kā lai labāk pasaka?… viņam netraucējot veikt eņģeļa pienākumus?

166. enciklopēdija ELPOŠANA.

Sievietes un vīrieši neuztver pasauli vienādi.

Lielākā daļa vīriešu notikumu attīstību uztver lineārā veidā.

Turpretim sievietes spēj uztvert pasauli viļņveidīgi. Iespējams, tāpēc, ka viņas katru mēnesi gūst pierādījumu tam, ka tas, kas tiek radīts, var izzust, bet pēc tam atkal rasties no jauna, viņas pasauli uztver kā pastāvīgu pulsāciju. Neapzināti viņu ķermeņos ir ierakstīts pats galvenais noslēpums viss, kas palielinās, beigās samazinās, bet viss augšup kāpjošais beigās ir lejupkāpjošs. Viss "elpo", tādēļ nav jābaidās no tā, ka ieelpai sekos izelpa. Ļaunākais būtu censties aizturēt elpu vai pārtraukt elpot. Tad pilnīgi noteikti draudētu nosmakšana.

Jaunākie atklājumi astronomijā liecina par to, ka zemeslode, kura radusies milzīga sprādziena rezultātā un par kuru vienmēr ticis uzskatīts, ka tā nemitīgi aizvien vairāk izplešas, var atkal sarauties, izveidojot sava veida paaugstinātas koncentrācijas matērijas pikuci, bet pēc tam notiks… jauns sprādziens. Šajā gadījumā pat zemeslode "elpo".

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

167. atgriešanās paradīzē

Atgriešanās Paradīzē. Attālums starp abām galaktikām ir tik milzīgs, ka diez vai Zozu tik drīz atkal sastapsim. Lai gan lidojam lielā ātrumā, mums ir tāda sajūta, ka velkamies kā gliemeži.

Lidojuma laikā prātojam par to, kādas sekas varētu izraisīt mūsu atklājums. Mēs tikai kādu sekundi veicām citas cilvēku apdzīvotas planētas pētījumus, taču noteikti ir vēl daudz tamlīdzīgu planētu. Tikai galaktiku vien, ieskaitot arī mūsu un Zoza, ir 326 782.

Pat ja izrādītos, ka tikai desmit procentiem no tām, nevis katrai vidū atrodas Paradīze, tas nozīmētu, ka arī tās apdzīvo humanoīdi. Tātad pastāvētu vēl 32 000 planētas, ko apdzīvo cilvēki, ar kuriem mēs varētu sazināties.

Mēs meklējām mūsu Dievus, centāmies uzzināt, no kurienes ieradusies Natālija Kima, taču atradām kaut ko pavisam citu, kas nesniedza atbildi ne uz vienu no abiem šiem jautājumiem. Tagad vēl tikai atliek noskaidrot, vai dvēseles pārvietojas no vienas Paradīzes uz citu. Bet, ja tā ir, kādēļ tā notiek?

Paplašinās gan mūsu ģeogrāfiskais, gan prāta apvārsnis. Bažījos, ka mana eņģeļa dzīve varētu būt vienmuļa, taču tā kļūst aizvien aizraujošāka. Par to prātojot, atceros par saviem pienākumiem.

Cerēsim, ka ar maniem klientiem nekas ļauns nav atgadījies!

168. igors. 25 gadi

Pēc tam kad esmu izdarījis pašnāvību, nomirstu un atstāju savu ķermeni. Augšā redzama izdaudzinātā, man jau pazīstamā gaisma, tomēr es nedodos tai pretim. Kaut kas manī pret to protestē: "Tev jāpaliek šeit, līdz uzvarēs taisnība. Tikai tad varēsi pacelties augšā."

Tagad esmu klīstošā dvēsele. Neesmu pārvērties par nemateriālu būtni. Esmu caurspīdīgs un nesataustāms. Sākumā īsti nesaprotu, ko iesākt, tāpēc palieku līdzās savam nedzīvajam ķermenim un gaidu. Atbrauc ātrā palīdzība. Kāds sanitārs paskatās uz manu putrā sašķaidīto līķi un aizgriežas projām, lai izvemtos.

Tad ierodas vēl citi, arī baltā tērpti cilvēki un, uzlasījuši pa asfaltu izkaisītos miesas gabalus, ievieto manu kādreizējo ķermeni plastmasas maisā. Tad mani aizved uz morgu. Šķiet, ka Tatjana ļoti skumst par manu nāvi, tomēr tas viņai netraucē man veikt sekciju un ievietot manu nolādēto, veselo nabu burkā ar formalīnu, lai visi to varētu aplūkot.

Tomēr man viņa labāk patīk kā noraudājusies atraitne.

Tā nu tagad esmu kļuvis par spoku. Tā kā man vairs nav bail no nāves, ļaudis un lietas tagad uzlūkoju daudz bezkaislīgāk. Agrāk nāves bailes bija mani ieprogrammētas, gluži kā fona troksnis, kas traucēja būt mierīgam. Tagad tās izzudušas, taču dzīvoju nožēlā.

Es izdarīju pašnāvību. Un tā bija kļūda. Daudzi cilvēki žēlojas, ka paši savā ķermenī nerod sev vietu. Taču viņiem vismaz ir ķermenis. Cilvēkiem vajadzētu apzināties, ka ikvienas viņu sāpes ir pierādījums tam, ka viņiem ir ķermenis, bet mēs, klīstošās dvēseles, vairs neko nejūtam.

Ak, ja vien es varētu no jauna atgūt savu ķermeni, tad priecātos par katru sīkāko skrambiņu! Es to ik pa brītiņam atkal uzplēstu, lai pārliecinātos, vai tā asiņo un vai ievainojums tiešām man dara sāpes. Būtu gatavs atdot visu, lai tikai sajustu kaut nelielu kuņģa čūlu vēderā, kaut vai aftu [29] vai to, kā niez oda kodums!

Kādu kļūdu esmu pieļāvis, izdarot pašnāvību! Tikai pāris bezcerīgu mirkļu dēļ esmu kļuvis par klīstošo dvēseli daudzu gadsimtu garumā!

Sākumā cenšos savu jauno likteni uztvert pēc iespējas vieglāk. Cik jauki ir tā lidināties un izkļūt cauri mūra sienām! Varu nokļūt, kur vien vēlos. Varu būt spoks Skotijā un kustināt aizkarus, biedējot tūristus. Varu kļūt par Meža garu, izdabājot šamaņiem Sibīrijā. Varu iekļūt garu izsaukšanas seansos un likt griezties galdiem. Varu doties uz baznīcu un tur darīt brīnumus. Starp citu, jau pabiju Lurdā, bet tikai lai pārbaudītu savas klīstošās dvēseles spējas, iedarbojoties uz matēriju.

Klīstošās dvēseles stāvoklim ir arī citas priekšrocības. Es varu par brīvu apmeklēt koncertus, turklāt sēdēt vislabākajās vietās. Varu iekļūt tur, kur notiek izšķirošās kaujas.

Man nav no kā bīties, pat atrodoties atomsprādziena epicentrā.

Izklaidējos, nolaižoties vulkānos un okeāna dzīlēs. Sākumā ir tīri interesanti, bet ar laiku tas viss apnīk. Ielavos visskaistāko sieviešu vannas istabās. Jauka izklaide, ja tev vairs nav hormonu… Tā es izklaidējos kādas divpadsmit dienas, ne vairāk. Ar piecpadsmit dienām pietika, lai es būtu īstenojis visas tās delverības, par kurām tiku sapņojis bērnībā, skatoties Neredzamo cilvēku.

Piecpadsmit dienas. Un tad apjēdzu, cik nožēlojamā stāvoklī atrodos. Nemitīgi iznāk sastapties ar citām klīstošajām dvēselēm. Pašnāvnieku dvēseles vairumā gadījumu ir saskābušas, īgnas, nospiestas, greizsirdīgas un kašķīgas. Viņas cieš un bieži vien nožēlo savu izvēli. Mēs satiekamies kapos, alās, baznīcās, katedrālēs, pie mirušo pieminekļiem, bet galvenokārt vietās, kas mums šķiet jocīgas .

Runājam par mūsu pagājušajām dzīvēm. Esmu sastapis nogalinātos, kuri vajā savus slepkavas, pieviltus un pazemotus cilvēkus, kas cenšas atriebties, nevainīgos, kam netaisnīgi izpildīts nāves sods un kas naktīs moka savus tiesnešus, īsi sakot, visus, kas cieš un kam ir savi iemesli nepamest cilvēci. Vairums no mūsu neredzamās armijas tomēr ir pašnāvnieki.

Un mēs visi alkstam panākt, lai uzvar taisnība, lai atdarītu ar to pašu, lai atriebtos. Visus vieno vēlēšanās atdarīt mūsu pāridarītājiem, nevis censties nokļūt Paradīzē. Esam karotāji. Jo karotājs vispirms domā par to, kā nodarīt kaut ko sliktu savam ienaidniekam, nevis kā darīt labu sev pašam vai tiem, ko viņš mīl.

Tagad mūsu vienīgā iespēja atgūt matērijas stāvokli ir nozagt ķermeni. Ideālā variantā tas nozīmē iekļūt ķermenī, ko tikko atstājusi dvēsele. Tas ir grūti, bet nav neiespējami. Transcendentālās meditācijas klubos vienmēr var sastapt iesācējus, kas neprot pareizi rīkoties, tādēļ izstiepj sudraboto stīgu pārāk garu.

Kad tas noticis, atliek tikai viņos iekļūt. Problēma ir tā, ka šos klubus parasti apsēdušas simtiem klīstošo dvēseļu, un, lai ielavītos ķermenī, kas tikko atbrīvojies no savas dvēseles, jāliek lietā elkoņi.

Vēl viena pamesto ķermeņu barotne ir narkotikas. Narkomāni ir gluži kā svētītā maize. Viņi izkļūst no saviem ķermeņiem ik mirkli un visos iespējamos veidos, neievērojot nekādu kārtību vai rituālu. Jammī! Atliek tikai viņos iekļūt.

Vienīgā problēma ar narkomānu ķermeņiem ir tā, ka, tajos iekļuvis, jūs sevišķi labi nejutīsieties. Jums uzreiz sāksies "lomkas", un jūs pēkšņi metīsieties no turienes ārā, bet kāds cits spoks uzreiz steigsies jūs aizstāt. īsti "sunīši", vienīgā atšķirība ir tā, ka krēsli dedzina un tajos nevar ilgi nosēdēt.

Vēl atliek tikai ceļu satiksmes negadījumi. Mēs, dvēseļu ēdāji, esam kā tādas maitu lijas.

Dažreiz klīstošā dvēsele iekļūst autokatastrofā cietušā ķermenī, bet drusku vēlāk nem un slimnīcā nomirst. Tāda neraža!

Tādēļ vajag iekļūt tukšā, veselā ķermenī, kas ir labā stāvoklī un ko tā saimnieks uz laiku pametis. Un tas nav tik vienkārši.

Un, to gaidot, nekas cits neatliek kā klaiņot apkārt. Lai uz brīdi aizmirstu savu nožēlojamo stāvokli, dodos nelielā tūrē un apmeklēju tos medijus, kas uztver mūsu balsis. Sāku ar Ulisu Papadopulu, un ko es tur redzu? Veneru. Veneru Šeridanu. Manas jaunības elku. Ar šī grieķa starpniecību viņa vēlas sazināties ar savu sargeņģeli. Super! Es jau nāku.

169. žaks. 25 gadi

Sava izdevēja uzstājībai pakļaujoties, ierodos Parīzes Grāmatu salonā, lai veiktu ierakstus savā grāmatā.

Parīzes Grāmatu salons kļuvis par tradicionāliem, lieliem ikgadējiem svētkiem. Šeit ierodas visi rakstnieki, lai tiktos ar saviem lasītājiem.

Ejās drūzmējas milzīgs ļaužu pūlis, taču pie manis kāds vēršas reti. Blenžu griestos, un man ir tāda sajūta, ka velti šķiežu tik dārgo laiku, ko būtu varējis izmantot, rakstīdams savu nākamo grāmatu.

Pēc Žurkām esmu uzrakstījis vairākas citas grāmatas. Vienu par Paradīzi, vienu par ceļojumu uz Zemes centru, bet vienu par ļaudīm, kas prot izmantot līdz šim vēl neatklātas savu smadzeņu spējas. Neviena no manām grāmatām nav guvusi panākumus Francijā. Runā, ka samērā labi pērkot to izdevumus mīkstajos apvākos. Taču izdevējs turpina mūsu sadarbību, jo Krievijā manas grāmatas piedzīvo īstu triumfu.

Es gaidu. Pie manis pienāk daži bērneļi, un viens no tiem jautā, vai esmu slavens. Atbildu, ka nē, tomēr zeņķis pastiepj papīra lapiņu, lai es uz tās parakstos.

— Ja arī viņš nav slavens, nekad nevar zināt, vai kādu dienu viņš tāds nekļūs, viņš paskaidro savam draugam.

Garāmgājēji domā, ka man pieder grāmatu stends, un prasa, vai man ir arī citu autoru darbi. Kāda kundze pajautā, kur te ir tualete. Mīņājos uz vietas. Kāda kalpotāja uzstāda Ogista Meriņaka stendu. Mēs esam viena vecuma, bet nebūt ne vienādi iznesīgi. Tvīda žaketē, ar zīda šalli ap kaklu, Meriņaks izskatās vēl cienīgāks nekā tad, kad es viņu pēdējo reizi redzēju pa televīziju. Tiklīdz Meriņaks apsēžas, tā ap viņu jau ir salasījies pūlis un rakstnieks sāk dalīt parakstus uz visām pusēm.

Bezcerīgi "gaidu savu lasītāju", kā makšķernieks gaida, kad pie āķa, uz kura tas aizmirsis uzdurt ēsmu, piekodīsies zivs, bet kaimiņš tās met savā tīkliņā citu pēc citas. Ap Meriņaku salasījies tik daudz ļaužu, ka laika taupīšanas nolūkā, atbildot uz sveicieniem, viņš uzliek pleijera austiņas un turpina automātiski parakstīties titullapās bez jebkādiem novēlējumiem.

Nez kā sagadījies, ka lielākā daļa viņa lasītāju ir jaunas meitenes. Dažas neuzkrītoši viņam uz galda noliek savas vizītkartes ar telefona numuriem. Tām Meriņaks visžēlīgi uzmet aci, lai redzētu, vai viņas ir uzmanības vērtas.

Pēkšņi, it kā roka būtu nogurusi no rakstīšanas, viņš pamāj kalpotājai, ka šodien savu darbu ir beidzis. Meriņaks atbīda krēslu un, atskanot veltīgi gaidošo jaunkundžu vīlušos balsu murdoņai, pieceļas,

un, man par lielu pārsteigumu, nāk tieši pie manis.

Varbūt nedaudz pastaigāsimies, lai varētu aprunāties? Es jau labu laiku vēlos ar tevi parunāt, Žak.

Ogists Meriņaks mani uzrunā ar tu!

Pirmām kārtām es vēlos tev pateikties, bet pēc tam tu varēsi pateikties man.

Un par ko, ja drīkstu zināt? vaicāju, viņam sekodams.

Savam nākamajam romānam esmu aizņēmies pamatdomu no tavas grāmatas par Paradīzi. Bet iepriekš jau paspēju aizņemties Žurku uzbūvi, sarakstot Manu laimi.

Kā, vai tad Mana laime ir Žurku plaģiāts?

To var uztvert arī tā. Es tavu Žurku sižetu pārcēlu uz cilvēku pasauli. Jau pats nosaukums vien nekam neder, jo vārds "žurka" visus atbaida, bet manā darbā tas aizstāts ar vārdu "laime". Turklāt tavai grāmatai ir arī neizdevies apvāks, taču tā ir tava izdevēja vaina. Tev vajadzētu pāriet pie manējā. Viņš tavus darbus prastu labāk pārdot.

Un jums pietiek nekaunības paziņot, ka zogat manas idejas!

Zagt, zagt… Es tās esmu aizņēmies un izmainījis stilu. Tavos darbos viss ir pārāk sakoncentrēts. Tur ir tik daudz domu, ka lasītājs tām visām nespēj izsekot.

Es aizstāvos:

Cenšos būt pēc iespējas lakoniskāks un tiešāks.

Meriņaks laipni pamaida:

-Tāds nav pašeizējās literārās modes virziens, tādēļ esmu lasītājā radījis interesi par romānu, kura darbība nenotiek mūsdienās. Tev mani aizguvumi jāuzskata nevis par zādzību, bet gan par cieņas apliecinājumu…

Es… es…

Jaunais, meiteņu aplidotais vīrietis mani līdzjūtīgi uzlūko.

Vai tas nekas, ja tevi uzrunāju ar tu? viņš man ar novēlošanos pajautā. Tikai nevajag iedomāties, ka man par savu slavu jājūtas tev parādā. Tev neveicās, jo tu neesi radīts veiksmei. Pat ja tu Manu laimi pārrakstītu vārds vārdā, tu tomēr nekļūtu slavens, jo es esmu es, bet tu esi tu.

Viņš mani paņem zem rokas.

-Jau ar to vien, kāds tu esi, ar saviem niecīgajiem panākumiem tu kaitini. Tu kaitini zinātniekus, jo runā par zinātni, kaut gan neesi speciālists. Tu kaitini ticīgos, jo runā par garīgumu, kaut gan pats ne pie kādas ticības nepiederi. Un, visbeidzot, tu kaitini literātus, jo viņi nesaprot, pie kādas kategorijas tevi pieskaitīt. Un tas ir neglābjami.

Meriņaks apstājas, lai mani rūpīgāk aplūkotu.

-Tagad, kad tu esi manā priekšā, esmu pārliecināts, ka tu vienmēr esi visus kaitinājis. Skolotājus skolā, pārējos puikas un pat savu ģimeni… Bet vai zini, kāpēc tu visus tā kaitini? Jo viņi jūt, ka tu gribi,

lai viss ir citādi.

Gribu kaut ko teikt, aizstāvēties, taču nespēju. Vārdi man iestrēgst kaklā. Kā gan šis cilvēks, ko vienmēr esmu uzskatījis par neinteresantu, spējis mani tik labi izprast?

Tavas idejas, Žak, ir ļoti oriģinālas. Tomēr tev jāsamierinās ar to, ka tās pārņem kāds, kurš ir spējīgs tās pasniegt plašākai auditorijai.

Es nopūšos.

Jūs tiešām uzskatāt, ka es nekad nekļūšu slavens?

Viņš papurina galvu.

Tas ir daudz sarežģītāk. Tu vari kļūt slavens, tomēr tikai pēc nāves. Varu galvot, ka tas notiks pēc kādiem simt vai divsimt gadiem. Kāds žurnālistiņš, kurš alks pierādīt savu oriģinalitāti, nejauši uzies kādu no tavām grāmatām un nodomās: "Klau, kāpēc gan nepadarīt populāru šo Žaku Nemro, rakstnieku, ko, viņam dzīvam esot, neviens nepazina?"

Meriņaks iesmejas bez ļaunuma pieskaņas, it kā viņam manis patiesi būtu žēl, un tad turpina:

Patiesībā man vajadzētu tevi apskaust. Jo mani gan aizmirsīs. Vai tev nešķiet, ka visi šie paskaidrojumi būtu pelnījuši kaut niecīgu paldies par maniem pūliņiem?

Pats sev par pārsteigumu, nomurminu klusu "paldies". Vakarā es daudz vieglāk aizmiegu. No saviem ienaidniekiem mēs tiešām varam daudz ko mācīties.

170. enciklopēdija ATTEIKŠANĀS NO VĒLMĒM.

Atteikšanās no vēlmēm izriet no viena no Dena Milmena trim ierosinātajiem gudrības veidiem humora izjūta, paradokss, mainība. Šī koncepcija dublē paradoksa jēdzienu. Tiklīdz mēs kaut ko vairs nevēlamies, tas notiek. Eņģeļiem tas nozīmē atpūtu. Kad viņiem vairs neko nelūdz, tie var mierīgi strādāt.

Atteikšanos no vēlmēm nav iespējams par daudz saslavēt.

Nav nekā tāda, bez kā nevarētu iztikt. Vēl nav tāda cilvēka, kas būtu kļuvis laimīgs, jo pēkšņi dabūjis darbu, naudu vai mīlestību, kuru vēlējies. īsta laime ir negaidīts notikums, kas daudzreiz pārsniedz cilvēka vēlmes. Mēs visu laiku uzvedamies kā Ziemassvētku vecīši. Tie, kuri lūguši elektrisko vilcienu, to arī saņem. Bet tie, kuri neko nav lūguši, var saņemt daudz vairāk. Pārstājiet visu laiku kaut ko prasīt, un jūsu vēlmes piepildīsies.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

171. atgriešanās paradīzē

Man šķiet, ka šī atgriešanās velkas gadiem ilgi. Atkal sāku uztraukties par savām sfērām. Kas vēl varētu iešauties prātā Venerai, Igoram un Zakam? Baidos to pat iztēloties. Bet es vēl lidoju kosmosā Piena Ceļa virzienā. Un

tas šķiet tik tālu…

172. venera. 25 gadi

Parunāt ar savu sargeņģeli? Neko labāku nevarētu vēlēties. Šajā Ņujorkas baroka stila dzīvoklī visur redzami eņģeļi ar ogli zīmēts eņģelis uz durvīm, eņģeļu statujas pie ieejas. Eņģeļi rotā arī sienas un griestus, bet gleznās attēloti eņģeļi, kas cīnās ar pūķiem, un svētie, kuri tiek mocīti romiešu arēnās.

Seanss maksā tūkstoš dolāru, bet Billijs Votss man garantēja, ka šis Papadopuls ir labākais medijs pasaulē. Reiz viņam parādījies eņģelis Svētais Edmonds —, lai nodiktētu kādu grāmatu. Mans aģents pastāstīja, ka runa ir par kādu dīvainu enciklopēdisku vārdnīcu, ko pārrakstītājs nevar un arī negrib nevienam rādīt.

Pēc tam pie Papadopula bija ieradušies arī citi eņģeļi un uzsākuši cīņu pret dēmoniem. Tomēr, kad mūks bija pavadījis garus gadus, pārrakstot Svētā Edmonda vēstījumus, bet Svētais Rauls atteicās atkal parādīties, Uliss Papadopuls nolēma savai vientulībai darīt galu un atgriezties pie cilvēkiem, lai tiem palīdzētu saprast debesu pasauli, sazinoties ar viņu sargeņģeļiem.

Papadopuls ir slavens rakstnieks. Viņš ir sarakstījis grāmatas Viss par mūsu draugiem eņģeļiem, Eņģeļi ir mūsu vidū jeb Nekautrējieties un runājiet ar savu eņģeli. Svētais Rauls un es ir viņa bestsellers. Uzgaidāmajā telpā es šķirstu Papadopula darbus. Klienti var iegādāties vitrīnā pie sienas izliktos T kreklus, uz kuriem attēlots gaismas apmirdzētais Svētais Rauls tāds, kāds tas viņam reiz parādījies. Tur ir arī plakāti, kuros redzams, kā Svētais

Rauls uzveic neškīstenus Peru. Šķiet, ka Rauls nudien skaitās vietējais firmas ēdiens.

Varat ienākt, Šeridanas kundze, asistente paziņo.

Ieeju salonā, kura sienas apgleznotas ar mākoņiem, droši vien lai atgādinātu Paradīzi. Telpas vidū atrodas smagnējs galds. Ap to sasēdušās kādas desmit sievietes un tikai viens pats vīrietis mags Papadopuls, kā man šķiet. Viņš tērpies garā, baltā paltrakā un kā parasti izskatās apgarots.

Vairums sieviešu ir gados un apkārušās ar dārglietām. Skaidrs, ka aiz dīkdienības viņas gatavas augām dienām sarunāties ar eņģeļiem. Tas atgādina Tupperware prezentāciju, tikai šeit netiek apspriestas plastmasas kārbiņas, bet gan daudz augstākas lietas. Jau apsveru, vai neņemt kājas pār pleciem, taču esmu jau samaksājusi asistentei, turklāt mani pārņēmusi ziņkārība. Apsēžos kādā brīvā vietā, un kādreizējais mūks tagadējais mags Papadopuls

sāk kaut ko skali skandēt latīņu valodā. Uztveru tikai

atsevišķus vārdus mysterium, aeternam un doloris.

Tad viņš mūs aicina sadoties rokās lūgšanām un sāk pātarot:

-Ak, Svētais Raul, tu, kas vienmēr esi gatavs mani uzklausīt, jel nolaidies uz Zemes un tās mīlas vārdā, ko tu man dāvā, atvieglo mūsu mirstīgo draugu sāpes.

Papadopuls turpina savu rituālu, aizvērtām acīm skaitīdams lūgsnu, kurā bieži tiek piesaukts Svētais Rauls, bet pēc tam pavēsta, ka seanss var sākties.

Pirmā sāk runāt kāda kārna, gara auguma sieviete, kas ģērbusies pēc pēdējās modes. Šī dāma jautā, vai viņai vajadzētu pirkt jaunu veikalu, lai paplašinātu viņas tērpu klāstu. Papadopula mute vairākas reizes noraustās, un tad viņš paziņo, ka vajadzētu gan, jo tad viņa kļūtu vēl bagātāka. Tas mani īpaši nepārsteidz. Pats par sevi saprotams, ka bagāti ļaudis kļūst vēl bagātāki, un tiem pareģot veiksmi nenozīmē uzņemties sevišķu risku. Ja ar tādu atklāsmi pietiek, lai jūs iebāztu kabatā tūkstoš zaļos, pie izdevības es arī labprāt ar to nodarbotos. Turklāt kā pieredzējusi aktrise es varētu notēlot mediju daudz labāk nekā šis bārdainais tipiņš.

173. igors. spoks

Tā patiešām ir pati Venera Šeridana. Kā man paveicies, ka šie mediji ir kļuvuši tik populāri! Šķiet, ka astoņdesmit procenti cilvēces regulāri apmeklē "gaišreģus"astrologus, zīlniekus, burvjus, priesterus, nākotnes pareģus, medijus utt. Iespējams, tas tādēļ, ka nākotne ir tik neskaidra, bet pasaule sarežģīta. Taču mums, klīstošajām dvēselēm, tas sniedz vēl vienu iespēju iedarboties uz dzīvām būtnēm, un es varēšu ar savu elku sazināties tieši, bez valodu barjeras.

Tomēr viņas kārta vēl nav pienākusi. Kāda veca sieviņa jautā Papadopulam, vai pārdot ģimenes māju, ko viņas vīrs bija tik ļoti mīlējis, līdz viņu kādā dienā sabrauca piedzēries šoferis.

Hmm… neizskatās, ka Veneru maga izdomājumi būtu pārliecinājuši. Gan es viņu ātri vien spēšu ieinteresēt. Taču tagad laižos meklēt pieminēto nelaiķi, kurš, par laimi, palicis šeit, lai vajātu savu slepkavu, un uzdodu viņam atraitnes jautājumu.

Nē, viņš saka, — māju nevajag pārdot, jo es paslēpu prāvu naudas žūksni padziļinājumā aiz kumodes, kas veidota Luija XV laika stilā. To tikai vajag pabīdīt nost. Nauda ir iebāzta nīlzirga statujā.

Atgriežos, cik ātri spēju, un nododu šo informāciju medijam. Vajadzīgais efekts ir panākts. Visi brīnās par to, cik precīza ir atbilde. Vecajai kundzītei emocijas plūst pāri malām, un viņa atzīst, ka viņas mājās nišā patiešām atrodas gan kumode Luija XV laika stilā gan nīlzirga statuja. Kā gan Papadopuls to spējis uzminēt?

Venera joprojām ir skeptiski noskaņota. Viņa iedomājusies, ka šī kundzīte ir maga sabiedrotā. Jo labāk, jo tad šoks būs vēl lielāks.

Un beidzot pienākusi arī Veneras kārta. Viņa jautā, ko darīt, lai atbrīvotos no pastāvīgajām migrēnām. Veikli iekļūstu viņas galvā, lai varētu novērtēt stāvokļa nopietnību. No iekšpuses to… apsēdis viņas brālis!

Vajag, lai kāds viņai par to pastāsta. Ātri sasaucu konsiliju, lai pakonsultētos ar klīstošajām dvēselēm, kas šajā jomā ir kompetentākas. Kāds, kurš izdarījis pašnāvību nošaujoties, man nosauc kāda ārsta vārdu, kurš arī ļoti ilgi cieta līdzīgas sāpes, līdz atklāja, ka tam bijis dvīņubrālis. Viņu sauc Reimonds Lūiss. Es steidzos atpakaļ uz Papadopula salonu un saku viņam priekšā viņa sakāmo.

-Venera, ir kāds cilvēks… kas spēj tev visu izskaidrot, par tevi parūpēties un tevi izārstēt. Viņam bijusi tāda pati problēma kā tev… un viņš to atrisinājis. Viņu sauc… Lūiss.

Venera ir vīlusies.

Bet ir taču tūkstošiem Lūisu.

Šis Lūiss ir… ginekologs-akušieris.

Arī Lūisu ginekologu-akušieru noteikti ir kaudzēm vien. Venera

jūtas aizkaitināta. Kāds šim Lūisam ir vārds?

Pag, R…R… Ramons Lūiss.

Man nu gan veicas pat medijs patrāpījies pakurls. Tagad es jau gandrīz kliedzu:

Nevis Ramons, bet Reimonds! Reimonds!

Nevis Ramons, bet… Edmonds, Papadopuls izlabo.

Kaut kas traks! Viņš taču ir galīgi kurls!

Reimonds. Šis vārds gan nav izplatīts, tomēr viņu sauc tieši tā, es medijam saku.

Papadopuls aizver acis un mēģina koncentrēties.

R… R… Reimonds. Šis vārds gan nav izplatīts,

tomēr vinu sauc tieši tā.

Nu un tad? jautā Venera, kļūdama aizvien nepacietīgāka.

Jāpasteidzas, citādi viņa vēl piecelsies un aizcirtis durvis tam idiotam deguna priekšā, iekams spēšu viņai palīdzēt. Es čukstu tieši kurlajā ausī:

Reimonds Lūiss atrodas tādā pašā situācijā kā tu. Viņš jau pirms dzimšanas ir zaudējis savu dvīņubrāli. Tas viņam izraisīja migrēnu. Satiekoties jūs aizpildīsiet savstarpējo dvīņu trūkumu, bet jūsu dvīņubrāļu dvēseles sastapsies un tiks atbrīvotas.

Lai gan medijs visu paskaidro ar dievu uz pusēm, tomēr pašu svarīgāko viņam izdevies pavēstīt. Venera sastingst. Nekas cilvēku nespēj tik ļoti satricināt kā patiesība.

Taču Papadopulu visvairāk satraukusi mana iejaukšanās. Nabadziņš sen nav saņēmis tik skaidru vēstījumu no augšas.

Aiz uztraukuma viņu pārņēmusi panika. Cik neprofesionāli! Šķiet, ka eņģeļi mirstīgos dēvē par "klientiem". Taču mēs, spoki, tos dēvējam par "miesu". Kā man patīk iedarboties uz šo miesu!

174. enciklopēdija SEPTIŅU GADU CIKLS

(pirmais 4x7 gadu kvadrāts). Cilvēka dzīve attīstās septiņu gadu ciklos. Katrs cikls beidzas ar krīzi, kas ļauj pāriet uz nākamo, augstākas attīstības periodu.

No 0 līdz 7 gadu vecumam. Ļoti spēcīga saikne ar māti. Pasaules iepazīšana horizontālā stāvoklī. Sajūtu izveidošanās. Mātes smaržas, mātes piens, mātes balss, mātes siltums un mātes skūpsti ir pirmās sajūtas. Šis periods parasti beidzas ar izkūņošanos no mātes pasargājošās mīlestības kokona un vairāk vai mazāk piesardzīgu apkārtējās pasaules iepazīšanu.

No 7 līdz 14 gadu vecumam. Spēcīga saikne ar tēvu. Pasaules iepazīšana vertikālā stāvoklī. Personības izveidošanās. Tēvs kļūst par svarīgāko sabiedroto un domubiedru, atklājot pasauli ārpus ģimenes kokona. Tēvs paplašina ģimenes aizsargājošo kokonu. Viņš kļūst par atskaites punktu. Māte tiek mīlēta, bet tēvu nepieciešams apbrīnot.

No 14 līdz 21 gada vecumam. Sacelšanās pret sabiedrību. Matērijas izziņa. Intelekta izveidošanās. Tas ir pusaudžu krīzes laiks. Rodas vēlme izmainīt pasauli un graut pastāvošo kārtību. Jaunietis vispirms vēršas pret ģimenes kokonu, bet pēc tam pret sabiedrību kopumā. Pusaudzi pievelk viss "dumpinieciskais" skaļa mūzika, iemīlēšanās, tieksme pēc neatkarības, bēgšana, kontakti ar margināliem jauniešu grupējumiem, piesliešanās anarhistiskām vērtībām, nemitīga pastāvošo vērtību noliegšana. Periods beidzas ar izkūņošanos no ģimenes kokona.

No 21 līdz 28 gadu vecumam. Iekļaušanās sabiedrībā. Kad beigusies sacelšanās, seko nostabilizēšanās. Tā kā pasauli nav izdevies sagraut, tagad notiek integrēšanās tajā ar sākotnēju vēlēšanos visu darīt labāk, nekā darījusi vecākā paaudze. Interesantākas profesijas izvēle un interesantākas dzīvesvietas meklējumi nekā vecākiem. Cenšanās izveidot laimīgāku pāri nekā vecākiem. Tiek izraudzīts partneris/-e un radīts ģimenes pavards. Tiek izveidots pašam savs kokons. Šis periods parasti noslēdzas ar laulībām.

Kopš šī brīža cilvēks ir īstenojis savu misiju un izkūņojies no sava sākotnējā aizsargkokona.

PIRMAIS 4x7 GADU KVADRĀTS IR NOSLĒDZIES.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

175. žaks. 26 gadi

Šodien ir mana dzimšanas diena. Ieslēdzos tualetē un pārdomāju savu dzīvi. Savos divdesmit sešos gados esmu visu salaidis dēlī. Neesmu novijis savu ģimenes ligzdiņu.

Man nav draudzenes, man nav bērna, dzīvoju viens pats kā neatkarīgā žurka, turklāt vientulībā. It kā jau es daru to, kas man vislabāk patīk, tomēr nevar arī teikt, ka rakstniecībā būtu guvis panākumus.

Mona Liza II nomira no paaugstināta holesterīna līmeņa. Es viņu apglabāju līdzās Monai Lizai I.

Mona Liza III ir vēl resnāka nekā viņas priekšgājēja. Ķepās viņai iemeties celulīts (veterinārārsts nekad agrāk neko tādu nav redzējis). Viņai patīk trīties man gar kājām. Mēs kopā skatāmies televīziju. Literārajā raidījumā, kura temats ir Mūsdienu literatūra, uzaicinātā slavenība atkal ir Meriņaks.

Viņš stāsta, ka reizēm pārdzīvo eksistenciālas krīzes un viņu nomoka dažādi jautājumi. Man tomēr šķiet, ka viņš pārspīlē. Meriņaks jau sen vairs sev neuzdod nekādus jautājumus, jo uz visiem ir atradis atbildes.

Mona Liza 111 man kaut ko čukst ausī. Tas izklausās pēc "mjau", tomēr es zinu, ka viņa mani brīdina, ka ir izbadējusies.

— Paklau, Mona Liza, tu taču jau izriji trīs kārbas ar sutinātu aknu un siržu pastēti!

Mjau, diedelniece nekaunīgi atbild.

Tā ir beigusies, bet ārā līst!

— Mjau, dzīvnieks neliekas mierā.

Tāpat taču skaidrs, ka ne jau viņai vajadzēs iet lietū un aukstumā meklēt kādu pārtikas veikalu, kas tik vēlu vēl būtu atvērts. Šķiet, ka ar kaķu palīdzību es pūlos apmānīt pats sevi. Patiesībā man vajadzētu draudzeni. Sāku apjēgt, ka problēma slēpjas manī pašā. Es pats taču izvēlos tik sarežģītas meitenes, ka beigās vienmēr nonāku bezizejas stāvoklī. Bet kā lai sevi "pārprogrammē"?

Mona Liza III turpina ņaudēt, es izslēdzu televizoru, uzvelku virs pidžamas lietusmēteli un dodos meklēt

savam kakim konservus. Kaimiņi mani sveicina. Vini gan nav lasījuši manas grāmatas, taču, tā kā skaitos fantastikas romānu autors, šajā kvartālā esmu kļuvis par vietējo apskates objektu.

Lielveikals uz stūra jau ir slēgts, bet pārtikas veikaliņā "sutinātu aknu un siržu" pastēte ir izbeigusies, palikusi tikai "tunča un laša pastēte karija mērcē". Zinu, ka bez "sutinātu aknu un siržu" pastētes Mona Liza III vēl ēd vienīgi "ar ikriem pildītu plaudi". To var dabūt, taču tas man ir par dārgu.

Neuzdrošinos atgriezties tukšām rokām. Mani izaicina ar ikriem pildītā plauža kārba. Lai notiek, tā taču galu galā ir mana dzimšanas diena. Tā kā es to pavadīšu kopā ar savu kaķi, tad divatā arī to nosvinēsim. Sev paņemu spageti. Bet ko saldajā ēdienā? Peldošās salas. Jau pastiepjos pēc pēdējā iepakojuma, kas palicis saldēto produktu nodaļā, kad vēl kāda roka to saķer vienlaikus ar manējo. Daudz negudrojot, parauju stiprāk. Rokā ir! Pagriežos, lai aplūkotu savu pretinieku. Tā ir kāda jauna meitene, kas manī raugās, acis izbolījusi.

Vai jūs gadījumā neesat Zaks Nemro? Es pamāju.

Rakstnieks Zaks Nemro?

Lūkojamies viens otrā. Viņa plati pasmaida un pastiepj man roku.

Natālija Kima. Esmu lasījusi visas jūsu grāmatas. Neviļus atkāpjos un ar muguru atdūros pret kaut ko

cietu, kas tai padodas. Vesels tornis ar zaļo zirnīšu kārbām sabrūk pār manu galvu.

176. venera. 26 gadi

Man viņš jāatrod. Man viņš jāatrod. Tāda ārsta Reimonda Lūisa nav ne Losandželosas, ne Ņujorkas telefonu grāmatā. Piezvanu kādam dienestam, kas sniedz uzziņas visā valsti, un uzreiz saņemu atbildi. Kāds ginekologs-akušieris Reimonds Lūiss ir atrodams Denverā, Kolorādo štatā.

Lidmašīna, taksometrs, un es jau atrodos kāda grezna nama priekšā ne mazāk greznā ielā. Zvanu pie durvīm. Kaut nu viņš būtu mājās! Kaut nu viņš būtu mājās! Kaut nu viņš būtu mājās…

Mājas iekšpusē dzirdami soļi, un durvis atver kāds sīks vīrelis ar biezām brillēm un pliku pakausi. Iespējams, ka viņš mani jau ir redzējis kino, jo sastingst un samulsis manī lūkojas.

Es vēlētos ar jums aprunāties. Vai drīkstu ienākt?

Viņš šķiet vismaz pārsteigts.

Vīrietis noņem brilles, pārsteidzoši maigi manī palūkojas un ar kabatlakatiņu noslauka norasojušo pieri.

Lūisa kungs, man teica, ka jūs varot atrisināt problēmu, kas man ir jau kopš bērnības. Man pat apgalvoja, ka jūs esot vienīgais cilvēks visā pasaulē, kurš man varētu palīdzēt.

Viņš atkāpjas un ielaiž mani iekšā. Reimonds Lūiss mani aicina apsēsties uz dīvāniņa viesistabā, izņem viskija pudeli un nevis man pasniedz glāzīti viskija, bet gan pats vienā rāvienā iztempj divas. Nepaspēju pat muti pavērt, kad viņš jau ir man paziņojis, ka es esmu viņa mūža sapņu sieviete. Tiklīdz viņš mani pirmo reizi esot ieraudzījis televīzijā, tā uzreiz sapratis, ka tikai un vienīgi kopā ar mani viņš vēlētos pavadīt atlikušo mūžu. Reimonds Lūiss par mani domā katru vakaru, un viņa istaba ir izlīmēta ar maniem plakātiem. Velna milti. Cerams, ka viņam nav tālbraucējiem šoferiem domātais kalendārs.

Pēkšņi, šaubu pārņemts, viņš vaicā, vai esmu īstā Venera Šeridana vai ari dubultniece. Tad viņš metas pie loga, lai pārliecinātos, vai uz ielas nav kāda slēptā kamera un vai viņš nepiedalās televīzijas raidījumā.

Lai nomierinātos, Reimonds Lūiss izrauj vēl divas pamatīgas glāzes ar viskiju.

Es neuzdrošinājos pat sapņot par šo mirkli, viņš saka. Pat savos visneprātīgākajos sapņos es uzdrīkstējos jums tuvoties vienīgi kopā ar ļaužu pūli, lai palūgtu autogrāfu. Un neko vairāk.

Nespēju palikt vienaldzīga pret tik cieņas pilniem uzmanības pierādījumiem. Šis vīrietis man šķiet aizkustinošs. Viņš uz mani blenž kā uz kādu nereālu būtni.

Kad Reimonds Lūiss beidzot ir atguvies, es viņam sāku uzdot

jautājumus:

-Jums būs grūti noticēt tiem apstākļiem, kas mani pie jums atveduši. Tomēr būšu atklāta, jo vienīgi patiesība varēs visu izskaidrot. Ar kāda medija palīdzību man izdevās sazināties ar savu sargeņģeli, kurš pastāstīja, ka jums bijusi tāda pati problēma kā man un jūs vienīgais to spēšot atrisināt, tādēļ es mēroju tūkstoš divsimt kilometru, lai jūs satiktu.

Dakteris Lūiss vēl joprojām ir satraukts, taču viskijs viņam palīdzējis nedaudz atgūties. Neskatoties uz to, viņš knapi izstosta:

-Jūsu… jūsu sargeņģelis jums ieteica… satikties ar mani!

Šajā mirklī aptveru, cik muļķīgi esmu rīkojusies. Nabaga Venera, cik zemu tu esi kritusi! Pietika, lai kaut kāds jucis medijs tev sastāsta visādus brīnumus, un tu vienā rāvienā esi gatava rīkoties. Tomēr jāpiekrīt, ka tevi var saprast, jo tavas migrēnas ir neciešamas un līdz šim neviens tev nav spējis palīdzēt.

Eņģelis, svētsvinīgā balsī atkārto dakteris Lūiss.

-Jūs jau, protams, neticat eņģeļiem, es saku.

Nekad neesmu par to domājis, tomēr man ir vienalga, kas jūs pie manis atvedis, lai tikai varu izbaudīt šo brīnumaino mirkli.

Laiks ķerties pie lietas, iekams viņš nav atkal iegrimis savos nomoda sapņos.

Un es paziņoju:

Esmu slima. Vai jūs spēsiet mani izārstēt?

Tagad viņš kļūst pavisam nopietns. Mediķis guvis virsroku pār pielūdzēju.

Neesmu ģimenes ārsts, esmu ginekologs-akušieris, tomēr darīšu visu iespējamo, lai jums palīdzētu. Un kāda tad ir tā jūsu problēma?

Tā kā viņam joprojām nav ienācis prātā man piedāvāt glāzi viskija, es to sev ieleju pati un ierauju krietnu malciņu, pirms uzdrīkstos izrunāt šo apkaunojošo vārdu.

Migrēna.

Migrēna?

Reimonds Lūiss manī cieši lūkojas, un pēkšņi viņa sejā parādās teju vai nedabiski plats smaids. Tas ir tā, it kā pār viņu pēkšņi būtu nākusi apskaidrība un tagad viņš beidzot sapratis, kāpēc es tik neticamā veidā esmu pie viņa ieradusies. Mēs sarunājamies visu nakti.

Jau kopš agras bērnības, tāpat kā mani, Reimondu Lūisu mocījušas tik šausmīgas migrēnas, ka viņš bijis gatavs dauzīt galvu pret sienu. Vai nu gluži intuitīvi, vai sava sargeņģeļa mudināts viņš izvēlējies studēt medicīnu specialitātē ārsts-ginekologs.

Strādādams par akušieri, viņš īpaši ieinteresējies par dvīņiem. Kā viņš apgalvo, bieži divas olšūnas tiek apaugļotas vienlaikus. Tomēr loti reti abas tiek iznēsātas līdz galam. Parasti pirmo trīs mēnešu laikā sievietes ķermenis vienu no tām izstumj.

Reimonds vairs nav apklusināms. Reiz no kādas sievietes ķermeņa viņš izvilcis divus bērnus vienu dzīvu,

bet otru mirušu. Kopš tā laika viņu ļoti ieinteresējusi cita, mazpazīstama parādība, kas saistīta ar "dvīnis-dvīnim" transfūzijas sindromu. Lai gan man šķiet, ka šo vārdu jau kaut kad esmu dzirdējusi, tomēr ļauju viņam turpināt.

Parasti abi dvīņi tieši saistīti ar savu radītāju, nevis savā starpā. Tomēr reizēm gadās, ka izveidojas sīks asinsvadiņš, kas tos saista tieši.

Kopš tā brīža viņi ne tikai savstarpēji sazinās, bet arī apmainās ar barojošo šķidrumu. Pateicoties šai saiknei, starp viņiem izveidojas daudz ciešākas attiecības nekā starp parastiem dvīņiem. Tomēr, sākot no sestā vai septītā grūtniecības mēneša, šī saikne izraisa viena dvīņa nāvi, jo šajā laikā viens no viņiem sāk uzsūkt visu abiem paredzēto kopīgo barības šķidrumu, tā nogalinot otru.

Esmu pati uzmanība. Katrs Reimonda izrunātais vārds mani tuvina tai patiesībai, kuru jau nojautu.

Viens gluži kā vampīrs izsūc otru. Tādēļ tos dēvē par transfūzijas dvīņiem. Izdzīvojušais dvīnis pārņēmis visas mirušā dvīņa īpašības un piedzimst daudz labākā stāvoklī nekā vidusmēra mazulis. Jums jāpajautā mātei, vai ārsti dzemdībās jums līdzās neuzgāja mirušu embriju.

Baidos no patiesības.

— Bet kāds tam sakars ar migrēnu?

Pats šis vārds jau sevī ietver izskaidrojumu. Migrēna. Tas, kas izraisa šīs ciešanas, ir atmiņas par otru sēklas pusīti, jūsu kādreizējo dvīņubrāli vai dvīņumāsu.

177. enciklopēdija SEPTIŅU GADU CIKLS

(otrais 4x7 gadu kvadrāts). Kad pirmais kvadrāts noslēdzies, cilvēkam izveidojot pašam savu kokonu, sākas septiņu gadu ciklu otrais posms.

28-35 gadi. Ģimenes pavarda nostiprināšana. Pēc laulību noslēgšanas, dzīvokļa un mašīnas iegādes dzimst bērni. Kokona iekšienē uzkrājas manta. Tomēr, ja četri pirmie cikli nav noritējuši veiksmīgi, tad mājas sabrūk. Ja attiecības ar māti nav izdzīvotas, kā pienākas, tad viņa nomocīs vedeklu. Bet, ja attiecības ar tēvu nav bijušas tādas, kādām tām pienāktos būt, viņš sāks iejaukties un ietekmēt jaunā pāra dzīvi. Bet, ja nebūs atrisināta sacelšanās pret sabiedrību, tad var izcelties konflikti darbā. 35 gadi bieži vien ir tas vecums, kad nenobriedis kokons eksplodē. Tas var izraisīt šķiršanos, atlaišanu no darba, depresiju un psihosomatiskas saslimšanas. Tas ir laiks, kad vajadzētu pamest pirmo kokonu un…

35-42 gadi. Viss atsākas no nulles. Krīze ir pagājusi, un cilvēks, ko bagātinājusi pirmā kokona laikā pieļauto kļūdu pieredze, sāk veidot otro kokonu. Nepieciešams vēlreiz izvērtēt attiecības ar māti un ar sievišķību, un ar tēvu un ar vīrišķību. Tas ir laiks, kad šķirteņi sastop mīļākās, bet šķirtenes mīļākos. Cilvēki cenšas saprast nevis to, ko tieši viņi cer sagaidīt no laulībām, bet gan ko no pretējā dzimuma var sagaidīt vispār.

Nepieciešams arī vēlreiz izvērtēt attiecības ar sabiedrību. Tagad vairs netiek meklēta nodarbošanās, kas nodrošinātu stabilitāti, bet gan tāda, kas interesētu vai arī kas nodrošinātu vairāk brīva laika. Pēc pirmā kokona iznīcināšanas cilvēkam ir tendence pēc iespējas ātrāk izveidot jaunu. Jaunas laulības, jauns darbs, jauna attieksme pret dzīvi. Ja izdevies veiksmīgi atbrīvoties no tiem elementiem, kas līdz šim traucējuši, tad iespējams izveidot ne tikai tādu pašu kokonu kā iepriekšējais, bet gan labāku par iepriekšējo. Taču, ja pagātnes kļūdas neesam izpratuši, tad izveidosies tieši tāda pati veidne kā iepriekšējā, un cilvēks sastapsies ar tām pašām neveiksmēm. To sauc par "iešanu pa apli". Turpmākie cikli būs tikai iepriekšējo ciklu kļūdu atkārtošana.

42-49 gadi. Sabiedrības iekarošana. Kad izveidots labāks kokons, cilvēks var gūt piepildījumu gan ar savu parneri, gan ģimenē, gan darbā, gan personiskajā attīstībā. Šī uzvara rada divus jaunus izturēšanās veidus.

Ja cilvēks alkst iegūt pēc iespējas vairāk materiālās labklājības pierādījumu vairāk naudas, vairāk ērtību, vairāk bērnu, vairāk mīļāko, vairāk varas, tad beigās viņš savu kokonu būs gan paplašinājis, gan

bagātinājis.

Ja cilvēks cenšas iekarot jaunus garīgos apvāršņus, tad viņš uzsāks patiesu savas personības izveides procesu. Šim posmam loģiski vajadzētu noslēgties ar identitātes krīzi un eksistenciālu jautājumu noskaidrošanu. Kāpēc es šeit esmu, kāpēc dzīvoju, un kas man jādara, lai līdzās materiālajai labklājībai savai dzīvei piešķirtu vēl kādu augstāku jēgu?

49-56 gadi. Garīgā revolūcija. Ja cilvēkam izdevies izveidot savu kokonu un sevi īstenot ģimenē un darbā, tad viņš, gluži dabiski, vēlas rast gudrību. No šī brīža sācies pēdējais piedzīvojums garīgā revolūcija.

Garīguma meklējumi, ja tie veikti godīgi, nevis tiecoties pēc jau izveidotu grupu vai gatavu domu viegluma, nekad nebeigsies. Tie ilgs visu atlikušo mūžu. OTRĀ 4x7 GADU KVADRĀTA NOSLĒGUMS.

N.B. 1. Turpmākā evolūcija norit spirāles veidā. Ik pēc septiņiem gadiem cilvēks pakāpjas par vienu posmu augstāk, pārcilājot tos pašus jautājumus attiecības ar māti, attiecības ar tēvu, attieksme pret sabiedrību, attieksme pret ģimenes izveidošanu.

N.B. 2. Dažreiz atsevišķi cilvēki tīšām cieš neveiksmi ģimenē vai darbā, lai nāktos visus ciklus vēlreiz sākt no nulles. Tā viņi izvairās vai attālina to mirkli, kad vajadzēs pāriet uz savas attīstības garīgo fāzi, jo baidās no šīs tikšanās pašiem ar sevi.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

178. neliela problēma

Merilina Monro uzstāj, ka atpakaļceļā viņa vēlas atrasties romba priekšpusē. Viņa mums dod zīmes. Merilina tālumā pamanījusi aizdomīgas būtnes.

Žēlīgais Dievs, tās taču ir klīstošās dvēseles!

Gaišo punktiņu kļūst aizvien vairāk. Vesela klīstošo dvēseļu armija!

Tur sapulcējušās desmitiem klīstošo dvēseļu.

Oi, oi, oi, — saka Fredijs, — šī uzņemšanas delegācija neko labu nesola.

Griežam apkārt?Merilina ierosina.

Ienaidnieku armijas priekšgalā redzamas vairākas vēsturiskas personas. Tur ir Simons de Monfors, kataru [30] briesmas, tam kreisajā pusē atrodas nežēlīgais inkvizitors Torkvemada un Alkapone ar saviem gangsteriem platmalēs. Sabiedrības krējums.

Rabīns Maiers mēģina vest pārrunas un jautā, ko viņi vēlas. Un tad šīs drūmās kohortas priekšgalā parādās kāda persona, ko es ļoti labi pazīstu. Igors. "Mans" Igors! Ko viņš te dara? Ārprāts, mūsu prombūtnes laikā viņš ir nomiris!

Igor, kā tu varēji…

Viņš mani nicīgi uzlūko.

Tu esi slavenais Mišels Pensons. Tu biji mans sargeņģelis, tomēr nespēji mani glābt. Paskat, par ko tevis dēļ esmu pārvērties!

Es eksplodēju:

Es cīnījos, lai tu izdzīvotu! Es piepildīju tavas vēlēšanās. Es tevi izglābu no neskaitāmām lamatām.

-Tomēr tev nekas nesanāca. Un pierādījums tam ir tas, ka es atrodos šeit.

-Tu pats vairs nemaz nemēģināji uztvert manas zīmes!

Tām vajadzēja būt saprotamākām! viņš iebilst. — Tagad es zinu, ka tu mani vienkārši pameti, lai īstenotu savas muļķīgās pētnieka ambīcijas! Kur tu biji, kad es cietu? Kur tu biji, kad es tevi saucu? Zīmējies uz kādas tālas planētas to tu darīji! Esmu uz tevi nikns, tu pat nevari iedomāties, cik nikns uz tevi es esmu!

Es saviebjos. Edmonds Velss mani jau bija brīdinājis, ka reiz man vajadzēs klientu priekšā atskaitīties.

Esmu ar mieru atzīt savas kļūdas, bet tev jāmācās piedot.

Piedot! Tu laikam joko. Es jau neesmu nekāds eņģelis!

Bet es taču par Igoru vienmēr uztraucos. Man viņu tik ļoti bija žēl, kad māte to gribēja nogalināt, kad viņš nokļuva bērnunamā, mazgadīgo kolonijā, psihiatriskajā slimnīcā sevišķi bīstamiem noziedzniekiem un armijā! Bet viņš tagad kļuvis par manu

ienaidnieku.

Igors mums paziņo, ka klīstošajām dvēselēm apnicis mūžīgi klaiņot virs Zemes. Došanās uz citu planētu tiem vismaz ļautu beidzot mainīt apstākļus.

Ja jūs esat klīstošās dvēseles šeit, tad tādas būsiet arī tur, skaidro Merilina.

To vēl nevar zināt. Ja runājam par mani, esmu pārliecināts, ka zāle tur ir zaļāka.

Uz ko jūs cerat? jautā Rauls.

Ceram jūs uzveikt un pārvērst par kritušajiem eņģeļiem. Mūsu rindās jau daži tādi ir. Kad būsiet mūsējie, tad daudz labprātāk mūs vedīsiet uz savu noslēpumaino planētu.

Bet es biju iedomājies, ka kritušie eņģeļi ir eņģeļi, kas mīlējās ar Zemes iedzīvotājiem.

-Tas ir tikai viens no veidiem, kā iegrimt tumsā, taču ir vēl arī citi…

Kritušie eņģeļi atdalās no klīstošo dvēseļu rindām, lai paceltos virs viņiem un no augšas tos vadītu.

Tas nebūs nekāds vieglais darbiņš, Fredijs murmina.

Varbūt tomēr griežam apkārt ? bez sevišķas pārliecinātības vēlreiz ierosina Merilina.

Mums nav izvēles, saka Fredijs Maiers. Ja bēgsim, viņi mums dzīsies pakaļ un uzbruks no aizmugures. Turklāt mūsu bēgšana palielinās viņu enerģiju. Būs vien jāstājas tiem pretim.

Klīstošās dvēseles tuvojas. Mūsu priekšā izveidojusies neviendabīga armija, kurā ir gan bruņinieki bruņutērpos, gan samuraji, gan Luija XIV galma indētājas, gan sērijveida slepkavas izmisušie, kam vairs nav ko zaudēt. Šos cilvēkus nekas vairs nevar iebiedēt. Savās pagājušajās dzīvēs viņi izdarījuši tik daudz ļauna, ka viņiem būtu vajadzīgs tūkstošiem reinkarnāciju, lai pakāptos kaut nedaudz uz augšu. Turklāt šeit ir arī kritušie eņģeļi, kuri viņus vēl vairāk uzkurina pret mums.

Tagad viņi jau ir pavisam tuvu. Simons de Monfors liek tiem ieņemt izejas pozīcijas. Nesaprotu, vai tiešām viņi mūs uzskata par tik bīstamiem, ka vajadzēja ierasties tik kuplā skaitā. Nāksies cīnīties vienam pret simtu.

Tas būs Armagedons [31] , paziņo Torkvemada.

Uzbrukumā! Igors dod komandu.

179. venera. 26 gadi

Reimonds Lūiss. Vel nespēju tam noticēt, bet, tikko viņu ieraudzīju, kad jau sapratu, ka šis cilvēks ir kā radīts man. Viņš ir laipns, maigs, gudrs un mani apbrīno.

Vēlos, lai man no vina būtu bērni.

Un es lūdzos, lai šī vēlēšanās piepildās.

180. kauja pie armagedona 2

Klīstošās dvēseles dodas uzbrukumā. Tāpat kā bijām iepriekš darījuši ar inkiem, vispirms cenšamies izprast viņu sāpes un šīs dvēseles mierināt, taču nešķiet, ka viņas būtu spējīgas sajust mūsu līdzcietību.

Pēc pirmā trieciena, kad uzbrucēji pārbauda mūsu pretestības spējas, tie pārkārtojas nākamajam uzbrukumam.

— Šoreiz ar līdzcietību vien nepietiks, — saka Rauls. Mums nepieciešams arī spēcīgāks karaspēks.

Fredijs Maiers apsver situāciju un iesaucas:

Mīlestība! Izmantosim mīlestību. Tāpat kā bērni, ko sit, viņi nav raduši, ka tos mīl. Arī pēc tam, kad dabūjuši kāvienu, viņi turpina darīt blēņas. Sitieni šiem bērniem ir vienaldzīgi, jo viņi pie tādas dzīves ir pieraduši. Tāpat kā tas notiek ar bērniem, kas pieraduši pie sitieniem, mēs klīstošās dvēseles atbruņosim, ja izrādīsim tām savu mīlestību.

Mēs ar Raulu, Frediju un Merilinu cieši piespiežamies cits citam, bet mūsu rokas pielīst ar gaismu labo roku (izņemot Merilinu, jo viņa ir kreile) plaukstas izstaro gaismu. Ar savu mīlestību esam gatavi applūdināt šo rēgu kohortu.

Pielādēt ieročus! Igors dod pavēli.

Sastājušies ciešās rindās, viņi metas uz priekšu. Izstiepjam mīlestības gaismas starus gluži kā šķēpus, un tas viņos izraisa apjukumu. Klīstošo dvēseļu armija sastingst. Mums tiešām izdevies viņus pārsteigt! Atsevišķas dvēseles pievienojas mums, un nekas cits neatliek kā ielaist tās sevī, lai nosūtītu uz Paradīzi, kur tās atkal atsāks reinkarnāciju ciklu. Tā mēs padarām nekaitīgus kādus desmit rēgus.

Igors dod komandu atkāpties. Rēgi pārkārtojas un nolemj pret mūsu mīlestību izmanot savu spēcīgāko ieroci naidu.

Būdams labs stratēģis, Igors nostāda visnaidīgākās klīstošās dvēseles uzbrucēju priekšgalā. Ar mīlestības un gaismas šķēpiem mēs tomēr atsitam ienaida uzbrukumu. Klīstošās dvēseles sakopo visu savu naidu, visas atmiņas par ciešanām viņu pēdējās eksistences laikā zaļos naida staros, lai ar tiem varētu stāties pretim mūsu zilgajiem mīlestības stariem.

Pretinieki ir sīksti. Lai tiktu galā ar vienu naida staru, mums nākas apvienot četrus mīlestības starus.

Cīņa ir ļoti sīva. Zaļo staru gaismas apžilbināti, atkāpjamies, taču Igors jau gatavojas nākamajam uzbrukumam.

Lai aizsargātos, jāizdomā kaut kas cits, saka Rauls, — citādi viņi mūs uzveiks ar savu naidu.

Šī ir pirmā reize, kad nevis Fredijs, bet gan es pirmais iesaku kaut

ko jaunu humoru. Mīlestība aizvietos šķēpu, bet humors vairogu.

Rēgi jau dodas uzbrukumā, kad es savējiem padodu zīmi, lai mēs iztēlē radītu humora vairogus, ko cieši satveram kreisajā rokā (izņemot Merilinu, kas jau iepriekš norādītā iemesla dēļ tur vairogu labajā rokā).

Šoreiz klīstošo dvēseļu naids mums neko nespēj padarīt, jo to atvaira mūsu vairogi, bet mūsu mīlestība turpina viņus iznīcināt bez žēlastības. Drīz piecdesmit visnegantākās klīstošās dvēseles jau tiek ierautas Paradīzes virpulī. Merilina Monro atkal atgūst cerības uz uzvaru. Viņa visiem skandina, ka mūsu jaunais kaujas sauciens būšot šāds:

Mīlestība par šķēpu, humors par vairogu!

Igors izsludina cīņas pārtraukumu. Tūlīt tumsas spēki sagrupējas ap viņu, lai izlemtu, kādu ieroci izraudzīties cīņai pret mūsu humoru, tas būs izsmiekls.

Klīstošo dvēseļu devīze turpmāk būs: "Naids par zobenu, izsmiekls par vairogu!"

Uz priekšu! sauc Igors.

Viņi pielādē ieročus.

181. enciklopēdija

Ieroči: "Mīlestība par šķēpu, humors par vairogu!"
Edmonds Velss.
Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

182. kauja pie armagedona 2 (turpinājums)

Ja mēs šajā kaujā zaudēsim un klīstošās dvēseles atradīs Sarkano planētu, tad viņu nešķīstās domas gluži kā vīruss izplatīsies Visumā. Tām tikai vajadzēs citu pēc citas apmeklēt visas pārējās galaktikas, un arī tās tiks piesārņotas.

Tā ir ievērības cienīga likme. Tagad saprotu, kāpēc Zoza skolotājs nevēlējās, lai kāds uzzinātu par ārpuszemes cilvēkiem. Pat ja noslēpumu laiks ir beidzies, tā joprojām ir tāda informācija, ar kuras izplatīšanu jābūt ļoti piesardzīgiem.

Tumsas spēku armija tuvojas. Tas ir apokaliptisks skats. Man ausīs skan Karla Orfa Carmina Burana. Nez, ko viņi šoreiz būs izgudrojuši? Rēgi nevis metas cīņā, bet gan apstājas pa gabalu un ar izstieptām rokām uz mums notēmē kā ar ieročiem.

Uguni! — Igors dod pavēli.

Tik tikko paspējam paslēpties aiz humora vairogiem. Dodam atbildes triecienu ar mīlestības uguni, no kura pretinieka armija savukārt veikli izvairās aiz izsmiekla vairogiem.

Tagad ieraugām nākamo pretinieku rindu, ko veido bezcerīgie un jukušie. Pret tiem neko nevar iesākt ne ar mīlestību, ne ar humoru.

Uguni! Igors dod komandu.

Milzīga naida straume, kas sajaukusies ar neprātu, veļas pār humora vairogiem un tos saliec. Četratā turēties pretim tādam ļaunumam ir ārkārtīgi grūti. Neprātīgie par mums smejas, bet Igors secina, ka izsmiekls nav tikai aizsardzības ierocis to var izmantot arī uzbrūkot. Ar vairogiem izveidojam kaut ko līdzīgu bruņurupuča bruņām, un viņu izsmiekls rikošetā lido atpakaļ.

Merilinu, kas nepareizi turēja humora vairogu, aizķērusi kāda ļauna personiskā piezīme, un viņa guvusi vieglu ievainojumu. Viņa nekad nav pacietuši, ka apšauba viņas aktrises talantu. Fredijam nākas uzlabot Merilinas garastāvokli. Mēs apbruņojamies ar visu savu mīlestību. Katrs domā par to, kas viņam iepriekšējā eksistencē šķitis visjaukākais.

Atceros, cik stipri mēs ar Rozu viens otru mīlējām manā pēdējā miesiskajā dzīvē.

— Pielādēt ieročus! Igors atkārto.

Nolaižam vairogus un pār smacējošajām ienaida spailēm raidām mīlestības kārtas. Un mums izdodas. Vēl tikai jāieelpo sevī pieveiktie ķermeņi. Viņi iekļūst mūsos caur muguru, tad virzās uz augšu, un pēc tam atliek tos tikai caur galvvidu izstumt ārā. Mūsu ektoplazmatiskie mugurkauli, kuri ir kā palaišanas ierīces uz Paradīzi, pārpildīti ar

rēgiem, kas jāglābj. Taču pa to laiku ir grūti nosargāt flangus, un jauns uzbrucēju vilnis pārrauj mūsu nostiprinājumus.

Tagad pārejam uz tuvcīņu. Humora sitiens, lai aizstāvētos, mīlestības sitiens, lai uzbruktu, sitiens ar muguru, lai nogādātu Paradīzē.

Turies, Mišel, Rauls mani uzmundrina, atbrīvodams no kāda melnīgsnēja kritušā eņģeļa, kas man uzlēcis uz muguras.

Rauls piesteidzies īstajā brīdī. Šis kritušais eņģelis, kurš ir daudz spēcīgāks nekā klīstošās dvēseles, jau grasījās mani pieveikt ar vissāpīgākajām pagājušās eksistences atmiņām. Problēma ir tā, ka pieveiktie ienaidnieki, ceļojot cauri mūsu ķermeņiem un nododot mums savas sāpes, atņem spēkus.

Bet priekšā jau iznirst ienaidnieka papildspēki un mūs ielenc vairāki desmiti pretinieku.

Kā gan iespējams mīlēt vēl vairāk?

Aizver uz mirkli acis, iesaka Fredijs, kas ar žilbinošu uzliesmojumu mums nosūta attēlus, kuros redzams viss skaistākais, ko radījusi cilvēce.

Lasko alu zīmējumi, Aleksandrijas bibliotēka, Semiramīdas dārzi, Rodas kolonna, Denderas freskas, Kusko pilsēta, maiju pilsētas, Vecā Derība, Jaunā Derība, klaviertaustiņu uzbūves princips, Ankoras tempļi, Šartras katedrāle, Johana Sebastiāna Baha Tokātas, Vivaldi Četri gadalaiki, pigmeju polifonija, Mocarta Rekviēms, Leonardo da Vinči Mona Liza, majonēze, balsošanas tiesības, Moljēra teātris, Viljama Šekspīra teātris, Bali sitamo instrumentu orķestri, Eifela tornis, vista indiešu gaumē, japāņu suši, Brīvības statuja, Gandija nevardarbīgā pretošanās teorija un Alberta Einšteina relativitātes teorija, Pasaules ārsti, Meljesa kino, sendviči ar pastrami [32] un gurķīšiem, mocarellas siers, Stenlija Kubrika filmas, minisvārku mode, rokenrols, Beatles, Genesis, Yes, Pink Floyd, Monty Python joki, filma Kaija, vārdā Džonatans Livingstons un tai sacerētā Nila Daimonda mūzika, Zvaigzņu karu pirmā triloģija ar Harisonu Fordu, Filipa K. Dika grāmatas, Frenka Herberta Dune, Tolkīna Gredzenu pavēlnieks, datori, Sida Meiera spēle Civilizācija, karstais ūdens… Simtiem attēlu slīd gar acīm, un tie visi ir cilvēka talanta un viņa ieguldījuma apliecinājums. Sarkanieši būtu gatavi atdot visu, lai tikai viņu civilizācija varētu iegūt kaut vienu no šiem brīnumiem!

-Nesaprotu, Fredij, vai tad tieši tu man neteici, ka cilvēce nav pelnījusi, lai to glābtu…

Humora izjūta paradokss mainība. Neliekot uz cilvēci ne vismazākās cerību, tomēr varu apzināties visus tās sasniegumus.

Igors uzmundrina savus karapulkus. Lai tos atkal iedvesmotu cīņai, viņš izmanto tādus pašus paņēmienus kā elzasiešu rabīns, tikai apgrieztā veidā. Savām klīstošajām dvēselēm, tumsas spēkiem viņš

raida uzliesmojumu ar aizvēsturisku cilšu karu ainām, skatiem, kuros redzams, kā lielceļa laupītāji izlaupa pilis, pirmos lielgabala šāvienus, Aleksandrijas bibliotēkas ugunsgrēku, kuģu tilpnes ar nēģeriem, kuri pārdoti verdzībā, mafiju, korumpētas valdības, pūniešu karus, liesmojošo Kartāgu, Svētā Bērtuļa nakti, Verdenas tranšejas, armēņu genocīdu, Aušvici, Treblinku un Maidaneku, narkodīlerus tumšās kāpņu telpās, teroristu atentātus Parīzes metro, naftas kārtiņu virs ūdens, kurā šūpojas miruši putni, smogus virs mūsdienu pilsētām, nejēdzīgas televīzijas pārraides, mēri, lepru, holeru, AIDS un aizvien jaunas un jaunas slimības.

Igors mudina klīstošās dvēseles atcerēties visas viņu ciešanas un neveiksmes, lai uzbrukumā tās mums iesviestu sejā. Smacējoša naida un nicinājuma pārsātināti, tie alkatīgi metas mums virsū. Viņu pārspēks mūs piespiež atkāpties, bet ņirgāšanās sasniedz mērķi. Mīlestības stari zaudē savu spēku. Katra klīstošā dvēsele, ko mums izdodas ieelpot, tikai palielina apjukumu. Un neviļus man prātā uzpeld šausmīgs jautājums:

"Ko es šeit vispār meklēju?"

Mēģinu koncentrēt uzmanību uz Žaku un Veneru abiem maniem izdzīvojušajiem klientiem, taču viņu liktenis man vairs tik ļoti nerūp. Viņi ir nulles, viņu lūgšanas ir tukšas, bet ambīcijas — nožēlojamas. Kā Edmonds jau agrāk uzsvēra: "Viņi vēlas nevis sasniegt īstu laimi, bet gan vienīgi mazināt savas nelaimes."

Turpinu izstarot mīlestības starus, tomēr jau ar mazāku pārliecību. Cenšos izvairīties no izsmiekla kārtām un prātoju par to, ka Venera ir īsts iedomības kalngals, bet Zaks — neglābjams autists. Un kāpēc gan man viņu labā vajadzētu tā nopūlēties?

Tumsas spēku armija sagrupējas izšķirīgajam uzbrukumam divdesmit pret vienu. Mums vairs nav nekādu izredžu izglābties.

Padodamies? jautā Merilina.

Nē, — Fredijs atbild. Jācenšas pēc iespējas vairāk ienaidnieku nogādāt Paradīzē. Vai tu vispār pamanīji,

cik loti vini cieš?

-Ātri izstāsti kādu anekdoti, Fredij! paģēr Rauls.

-Hmm… tas būs stāsts par divām omletēm, kas cepas cepeškrāsnī. Viena saka otrai: "Atvainojiet, vai jums nešķiet, ka šeit ir pārāk karsti?" Bet otra tūlīt sāk kliegt: "Palīgā! Šeit ir RUNĀJOŠA OMLETE!"

Tikai ar piespiešanos mums izdodas izmocīt smieklus. Tomēr ar to pietiek, lai mūsu vairogus atkal padarītu stiprus. Fredijs turpina:

Kāds pacients, aizgājis pie ārsta, saka: "Dakter, man ir atmiņas traucējumi." "Un kopš kura laika tad jums tie ir?" prasa ārsts. "Kopš kura laika… kas?" jautā pacients.

Par laimi, viņam vienmēr ir krājumā kāda piemērota anekdote. Lai gan mums nav ne vismazākās vēlēšanās smieties, tomēr joki tādā

baismīgā situācijā šķiet tik nepiemēroti, ka atkal atgriežas ticība saviem spēkiem.

Taču, uzlūkojot pretinieku, smiekli vairs nenāk. Igors atrodas priekšgalā kā Apokalipses jātnieks, tam vienā pusē ir kāda burve, bet otrā spīdzinātājs. Viņš dod Merilinai aizvainojošu mājienu par viņas romānu ar Kenediju. Tas trāpa mērķī. Merilinas gaisma kļūst aizvien vārgāka, līdz beidzot izdziest. Kā kritušais eņģelis viņa pievienojas pretinieku rindām un sāk mūs apšaudīt ar zaļajiem stariem. Merilina zina mūsu vājos punktus, tādēļ prot trāpīt vissāpīgākajās vietās.

Pār Frediju gāžas koncentrācijas nometņu ainas. Lai gan viņš tās cenšas atvairīt ar anekdotēm, tomēr enerģija pamazām izsīkst. Mīlestības zobens izgaist, bet humora vairogs izkūst. Arī viņš šajā kaujā krīt un pievienojas Merilinai.

Tagad saprotu, ko izjuta Alamo forta pēdējie cīnītāji meksikāņu, Masadas aizstāvji romiešu, Bizantijas aizstāvji turku, Trojas aizstāvji grieķu, bet Vercingetorīga kareivji Jūlija Cēzara ielenkumā. Jo nebūs ne papildspēku, ne kavalērijas, ne pēdējās vēlēšanās.

Nepadoties, nepadoties, aizsmakušā balsī atkārto Rauls, bet viņa vairogs kļūst aizvien blāvāks.

Vai tev nav aizķēries vēl kāds humora lādiņš?

183. žaks. 26 gadi

Krītošās zirnīšu kārbas mani ir apdullinājušas. Mazliet grīļojos. Šis muļķīgais starpgadījums mani piemeklējis visnepiemērotākajā brīdī. Cenšos atgūties, tomēr puns droši vien ir milzīgs. Piere asiņo. Veikala īpašnieks mani ieved palīgtelpās un izsauc ātro palīdzību.

Palīdziet taču šim nabaga puisim, paģēr kāda dāma.

Pie visa esmu vainīga es, atzīst Natālija Kima. Vēlos viņu pārliecināt, ka tā nav, bet man pazūd balss

un vārdi iestrēgst rīklē.

184. kavalērija

Tās ir beigas. Mīlestības zobens, ko turu labajā rokā, drīzāk līdzinās atvāžamajam kabatas nazim. Bet vairogs manā kreisajā rokā izskatās kā sacaurumota salvete.

Turklāt mani sarūgtina tas, ka Merilina un Fredijs ir nokļuvuši starp kritušajiem eņģeļiem. Tāpat kā uzsākot lielo tanatonautu ceļojumu, mēs ar Raulu esam palikuši divi vien. Mugurām cieši saspiedušies kopā, stājamies pretim klīstošo dvēseļu ordai.

Igors smaida.

-TU UN ES MĒS ABI KOPĀ STĀSIMIES PRETIM PLĀNPRĀTĪGO BARAM! Rauls kliedz.

Izdzirdot mūsu seno kaujas saucienu, atgūstu spēkus. Taču cik ilgam laikam to pietiks? Sabrūku no Merilinas izsmiekla trieciena. Igors augstu virs galvas paceļ naida zobenu, lai man raidītu izšķirīgo cirtienu, kas liktu pāriet pretinieka nometnē. Es jau dziestu, bet tad tālumā ieraugu kādu gaismiņu, kas pieaug aizvien lielāka. Tas ir Edmonds Velss, kas steidzas mums palīgā kopā ar desmit spēcīgākajiem eņģeļiem, turklāt vēl kādiem! Tur ir Horhe Luiss Borhess, Džons Lenons, Stefans Cveigs, Alfrēds Hičkoks, Māte Terēze (kas gatava uz visu, lai tikai paliktu kopā ar visiem), Lūiss Kerols, Basters Kītons, Rablē, Kafka un Ernsts Ļubičs.

Viņi raida mīlestības lodes un humora automātu kārtas. Klīstošās dvēseles juceklīgi atkāpjas. Viņu izsmiekls vairs nespēj mani aizskart. Rokas atkal kļuvušas siltas, un mana plauksta kā degošu zobenu izstaro spēcīgas mīlestības staru. Cīnoties Edmonds Velss atgādina kādu sakāmvārdu no savas Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijas: "Mīli savus ienaidniekus kaut vai tādēļ, lai tiem kristu uz nerviem." Cenšos pret visiem izjust līdzcietību. Arī pret Igoru.

Viņš pārsteigts sastingst.

Tas iedarbojas. Klīstošās dvēseles atkāpjas. Merilina Monro un Fredijs Maiers šajā kaujā krīt, tomēr atkal atgriežas mūsu rindās.

Edmonds Velss izrādās pieredzējis klīstošo dvēseļu ieelpotājs. Šāviens, ieelpa, atkal šāviens, atkal ieelpa. Vareni! Nekad nebūtu domājis, ka mans skolotājs ir tik veikls kauslis! Šīs Armagedona beigas vairs nav tālu. Drīz mūsu priekšā palikuši tikai daži visnegantākie spoki. Igors joprojām atrodas priekšgalā.

-Tu mani neuzveiksi! mans bijušais klients izmet. Esmu uzkrājis pietiekami daudz naida pret cilvēci, lai turētos pretim tavai mīlestībai, Mišel.

To mēs vēl redzēsim.

Es Igoram atgādinu viņa iepriekšējo karmu, kad viņš bija mans draugs Fēlikss Kerbozs, pirmais tanatonauts, ko jau toreiz apdraudēja

viņa mātes sliktā izturēšanās. Iedomājoties, ka visu laiku piedzīvots tik daudz nelaimju, Igora naids kļūst vēl stiprāks. Viņš ir bāls kā krīts.

Viņš ir uzkrājis tik daudz naida, ka mīlestība viņu vairs neglābs, nopūšas Rauls.

Tomēr es nenolaižu rokas.

Pēkšņi starp ienaidniekiem, kuriem no mums vēl izdevies izvairīties, ieraugu Fēliksa-Igora māti. Viņa mirusi no aknu cirozes.

Naids, ko viņa izjūt pret Igora tēvu, to notur starp divām pasaulēm un padarījis par klīstošo dvēseli. Tā ir vienreizēja iespēja. Es viņu parādu Igoram. Saniknots viņš metas tai virsū, gatavs nežēlīgai tuvcīņai. Lai gan naids vienam pret otru ir milzīgs, tomēr viņiem neizdodas vienam otru uzveikt. Izmantojam šo diversiju, lai nogādātu Paradīzē vēl pēdējās klīstošās dvēseles, un galu galā pēc šīs kaujas pie Armagedona palikuši vēl vienīgi Igors un viņa māte. Viņi joprojām ir satracināti, taču spēki jau izsīkuši.

Šie abi karo jau trīspadsmit dzīves, Edmonds Velss man pavēsta.

Tā kā nevienam no viņiem neizdodas gūt virsroku, spēku izsīkumā viņi sāk sarunāties. Sākumā viņi viens otru apber ar pārmetumiem. Trīspadsmit nepateicības un nodevības pilnas dzīves, trīspadsmit nelietības un pašiznīcināšanās alku pilnas eksistences. Lai gan parāds vienam pret otru ir milzīgs, tomēr viņi vismaz sarunājas un viens otru uzlūko kā līdzīgs līdzīgu, nevis kā bērns pieaugušo.

Dusmām seko nogurums, tad izskaidrošanās un beidzot ari atvainošanās.

Mamma!

Igor!

Tagad viņi apkampjas. Lai kas ari notiktu, nekad nevajag zaudēt cerības.

Tagad tava kārta, Mišel, — saka mans skolotājs, galu galā tā ir viena no tavām dvēselēm.

Ieelpoju gan māti, gan dēlu, un, ieguvuši spožu veidolu, tie atkal izkļūst ārā caur manu galvvidu, lai dotos uz Paradīzi.

Lūk, arī tavs pirmais klients, kas gatavs dvēseļu tiesai, saka Edmonds Velss.

Vai man tūlīt jādodas Igoram palīgā?

Nē, tev ir vēl laiks. Vispirms viņam jāizkļūst cauri Septiņām Debesīm un tad jāgaida pie Šķīstītavas. Bet tev vēl jāveic citi, daudz steidzamāki uzdevumi. Pasteidzies, Mišel, jo abiem taviem uz Zemes atdzimušajiem klientiem atgadījies šis tas jauns.

185. enciklopēdija MUĻĶU SAZVĒRESTĪBA.

Džons Kenedijs Tūls 1969. gadā sarakstīja romānu Muļķu sazvērestība. Nosaukums radies, autoram iedvesmojoties no Džonatana Svifta rakstītā: "Ja šajā zemiskajā pasaulē uzrodas kāds īsts ģēnijs, to var pateikt pēc tā, ka visi muļķi ir pret viņu sazvērējušies."

Svifts to ir pateicis ļoti trāpīgi.

Kad Tūls velti bija izmeklējies savai grāmatai izdevēju, viņš noguris un vilies trīsdesmit divu gadu vecumā izdara pašnāvību. Tūļa māte atrod dēla līķi, bet viņam pie kājām romāna manuskriptu. Viņa to izlasa un nolemj: nav taisnīgi, ka dēls palicis neatzīts. Māte dodas pie izdevēja un ieņem viņa biroju. Ar savu tuklo ķermeni viņa aizšķērso ieejas durvis, citu pēc cita ēd sendvičus, bet izdevējam ikreiz, kad viņš nāk uz savu darba vietu vai dodas no turienes projām, nākas kāpt sievietei pāri, un tas nemaz nav viegli. Viņš ir pārliecināts, ka ilgi tā neturpināsies, taču Tūļa kundze turas braši. Saskāries ar tādu ietiepību, izdevējs padodas un piekrīt izlasīt manuskriptu, tomēr paziņo: ja gadījumā tas izrādīsies slikts, viņš to nepublicēs.

Izdevējs izlasa manuskriptu. Un viņam tas šķiet lielisks. Romānu izdod. Un Muļķu sazvērestība saņem Pulicera balvu.

Bet ar to vēl viss nebeidzas. Pēc gada izdevējs publicē jaunu Džona Kenedija Tfila romānu Neona Bībele, pēc kura motīviem uzņemta filma. Bet vēl pēc gada iznāk trešais romāns.

Tiku prātojis, kā gan cilvēks, kas miris aiz aizvainojuma, ka nav izdots viņa vienīgais romāns, spējīgs turpināt rakstīt, jau kapā esot. Patiesībā izdevējs mocījās tādos pašpārmetumos, ka nebija atklājis Džonu Kenediju Tūļu, tam dzīvam esot, ka bija izrakņājies visās viņa kabineta atvilktnēs un publicēja visu, ko atrada, ieskaitot pat stāstiņus un skolas gadu sacerējumus.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

186. viens mirklis

Pienācis laiks atgriezties Paradīzē. Iedomājieties tikai, Žaks, mans Žaks, saticis Natāliju Kimu. Raula Natāliju! Kāda sagadīšanās! Iespējamas ne tikai tādas nejaušības, ko noteikusi kāda augstāka vara, bet arī īstas nejaušības, ko izraisījusi pati dzīve.

Turēdami savas sfēras rokās, abi ar Raulu iekārtojamies viens otram pretim, lai vērotu, kas notiks tālāk. Sfēriskie ekrāni izgaismojas.

— Ak, šie cilvēki! Rauls saka. Visvairāk mani kaitina tā viņu tieksme veidot pārus! Vīrieši un sievietes steidz mesties kopā, iekams apjēguši, kas īsti ir viņi paši. Bieži vien to mudina darīt bailes no vientulības. Jaunieši, kas precas divdesmit gadu vecumā, ir kā celtnieki mājas pirmajā stāvā. Viņi nolemj kopīgi būvēt namu, pārliecināti, ka atradīsies vienā apziņas attīstības līmenī, bet, kad sasnieguši jumtu, izrādās, ka saikne starp viņiem vairs nav tik cieša. Izredzes, ka paveiksies, nav lielas. Tādēļ šķiršanos skaits aizvien pieaug. Cilvēki uzskata, ka katrā stāvā, katrā jaunā apziņas attīstības stadijā viņiem vajadzīgs citāds partneris. Patiesībā, lai izveidotu pāri, vajadzīgi četri vīrietis plus viņa sievišķīgā daļa un sieviete plus viņas vīrišķīgā daļa. Divas pilnīgas būtnes vairs nemeklē otrā to, kas viņām trūkst. Tad tās var apvienoties, nesapņojot par ideālu sievieti vai vīrieti, jo viņi tos jau atraduši sevī, mans debesu sabiedrotais pabeidz savu runu.

Vai tikai tu neiztēlojies, ka esi Edmonds Velss? es pajokoju. Brīdinu, ka viņš sāka ar tēlainām runām, bet beidza ar enciklopēdiju rakstīšanu.

Rauls ieklepojas, izlikdamies, ka manu piezīmi nav sadzirdējis.

Kas tur pie tevis notiek?

Viņi abi sarunājas.

Un kā klājas tavam Žakam?

Ne pārāk spoži. Viņam ap galvu ir apsējs.

187. žaks. 26 gadi

Lai gan man ap galvu ir apsējs, tomēr jau jūtos labāk. It kā no tālienes dzirdu, kā runā Natālija Kima.

Kā es smējos par to ainu ar resno un stulbo kaķi, kas augas dienas pavada, skatoties televīziju! … Kur jūs

to visu nemāt?

Sēdēdams galdiņa otrā pusē, nespēju no VIŅAS atraut ne acu. Jūtu, cik skaļi pukst sirds. Nespēju izdvest ne pušplēsta vārda. Jo sliktāk, taču apsaitētā galva kalpos par alibi. Es viņā klausos. Es viņu redzu. Es viņā veldzējos. Laiks ir apstājies. Man ir tāda sajūta, ka esmu viņu jau agrāk pazinis.

-Jau sen cerēju, ka jūs satikšu Grāmatu salonā, bet jūs laikam tur iegriežaties ļoti reti?

Es… es…

No kurienes jums šī aizraušanās ar Paradīzi un visu, kas pastāv ārpus mūsu pasaules ? viņa jautā, bet es spēju tikai ieelpot un izelpot.

Natālija domīgi iedzer dažus zaļās tējas malciņus.

Kādā intervijā lasīju, ka jūs izmantojot savus sapņus. Jūsu sapņi ļoti atgādina manējos. Kad lasīju jūsu pēdējo grāmatu, biju pārsteigta, ka Paradīzi esat aprakstījis tieši tādu, kā es to iztēlojos, gaismas spirāle ar dažādu krāsu teritorijām, kas jāšķērso, lai tur nokļūtu.

Es… es…

Viņa papurina savus garos, tumšos matus par zīmi, ka ir sapratusi. Beidzot esmu atguvis valodu. Mēs sarunājamies ļoti ilgi. Izstāstām viens otram savu dzīvi. Arī tās mums ir līdzīgas. Natālija ir vīlusies visos vīriešos, ko pazinusi. Beidzot viņa nolēmusi labāk dzīvot viena.

Natālija saka, ka viņai ir tāda sajūta, it kā viņa mani būtu vienmēr pazinusi. Es atbildu, ka arī man ir tāda sajūta, it kā mēs būtu atkal satikušies pēc kāda ilgāka ceļojuma. Nolaižam acis, jo esam samulsuši, ka tik ātri viens otram atzināmies kopīgā intuitīvā sajūtā. Laiks rit palēninâti. Noraugos šajā ainā gluži kā palēninātā kino. Es viņai izstāstu, ka šodien, 18. septembrī, ir mana dzimšanas diena. Un ka šajā dienā, kad man aprit divdesmit seši gadi, es nebūtu varējis vēlēties labāku dāvanu par šo sarunu ar viņu. Es Natālijai piedāvāju nedaudz pastaigāties. Mona Liza III savu pastēti pagaidīs. Neļaušu kaut

kādam kakim sevi terorizēt.

Tā mēs staigājam vairākas stundas.

Viņa man stāsta par savu darbu. Natālija ir hipnozes terapeite.

Septiņdesmit procenti no maniem pacientiem ir

cilvēki, kuri vēlas atmest smēķēšanu, — vina saka.

Un izdodas?

Tikai tiem, kas pirms nākšanas pie manis paši jau nolēmuši, ka atmetīs smēķēšanu.

Es pasmaidu.

Palīdzu arī zobārstiem. Ir tādi cilvēki, kas nepanes anestēziju. Es viņus hipnotizēju.

Jūs aizstājat anestēziju?

-Tieši tā. Agrāk es savus pacientus mēdzu ieprogrammēt tā, lai netek asinis, kad viņiem rauj zobus, taču izrādījās, ka tad asinis nesarec un smaganas slikti dzīst. Tāpēc tagad es saku: "Trīs pilieni, tikai trīs pilieni." Mūsu smadzenes nudien ir spējīgas uz visu, jo tik tiešām iztek trīs lāses asiņu un ne vairāk.

Pīpēšana, izrauti zobi… Un kas vēl?

Hipnozes iespaidā es cilvēkus mudinu atgriezties pagātnē. Tā viņi man atklāj savu "vīrusu", programmas kļūdu, kas izraisa neveiksmes, no kurām viņi nespēj izvairīties. Ja ar to nepietiek, tad es šo "vīrusu" meklēju viņu iepriekšējās dzīvēs. Tas ir diezgan interesanti.

Jūs droši vien par mani smejaties.

Zinu, ka tas var šķist nedaudz… dīvaini. Es nemēdzu izdarīt nekādus secinājumus. Tomēr, pat aprobežojoties tikai ar novērojumiem, konstatēju, ka tad, ja mani pacienti ļoti sīki izstāsta par savām dažādajām pagātnes atdzimšanām, viņi pēc tam jūtas daudz labāk. Kāda man vajadzība pārbaudīt, vai šis stāsts ir patiess? Tas, ka viņi man to izstāsta, jau ir pietiekama terapija.

Viņa pasmaida.

Esmu redzējusi daudzus cilvēkus iegrimstam iracionālajāmistiķus, šarlatānus, pareģotājus, gaišreģus… Esmu apmeklējusi klubus, apvienības, ģildes un sektas. Var teikt, ka savā ziņā esmu garīguma tūriste. Es uzskatu, ka visā šajā juceklī nepieciešams nedaudz deontoloģijas [33] .

Viņa man stāsta par savām iepriekšējām dzīvēm. Viņa bijusi dejotāja Bali, bet vēl pirms tam vesela virkne dažādu personu, dzīvnieku, augu un minerālu. Viņa domā, ka piedzimusi citā dimensijā, vēl pirms Lielā Sprādziena, un kādā citā pasaulē, kas ļoti līdzīga mūsējai.

Man vienalga, vai tas, ko viņa stāsta, ir pilnīgs izdomājums vai ne. Es prātoju, ka tas mums dos ierosmi aizraujošiem stāstiņiem, ko varēsim viens otram stāstīt garos ziemas vakaros pie kamīna. Man par viņu vēl tik daudz kas jāuzzina. Vai mums pietiks ar vienu dzīvi, lai paspētu visu viens otram izstāstīt, ja ņem vērā, ka nevarēsim veltīt sarunām vairāk par piecām sešām stundām dienā?

Aizveru acis un ar savām lūpām tuvojos viņējām. Laimests vai nu tiks zaudēts, vai dubultosies. Nez, vai dabūšu pļauku vai ne…

Mūsu lūpas saskaras. Viņai ir tumšas, dzirkstošas acis. Bet tur, kur atrodas sirds, izšķiļas dzirkstele, kas saskaras ar manas sirds dzirksteli.

Natālija. Natālija Kima.

Pulksten 22 un 56 minūtēs es viņai sniedzu roku. Viņa to saspiež. Pulksten 22 un 58 minūtēs es viņu skūpstu vēlreiz, spēcīgāk, un viņa uz šo skūpstu atbild. Piespiežu viņu cieši sev klāt, lai sajustu viņas augumu. Un arī viņa mani ciešāk apskauj.

Es tevi tik ilgi gaidīju, viņa čukst man ausī.

Bet es sev saku: pat ja literārā karjera man nesniegtu neko citu, izņemot šo mirkli, tā ir bijusi to vērta.

Vienā mirkli visas manas vilšanās, visi atteikumi un visas izgāšanās ir aizmirsušās.

Pulksten 22 un 59 minūtēs pirmo reizi savā mūžā iedomājos: "Iespējams, es tomēr esmu piedzimis uz īstās planētas."

188. enciklopēdija

Reālā vēsture un mums zināmā vēsture. Tā vēsture, ko mums māca skolās, ir karaļu, kauju un pilsētu vēsture. Taču tā nebūt nav vienīgā vēsture. Līdz pat 1900. gadam vairāk nekā divas trešdaļas iedzīvotāju nedzīvoja pilsētās, bet gan laukos, mežos, kalnos un pie jūrām un kaujās piedalījās tikai niecīga iedzīvotāju daļa.

Vēsturei ar lielo "V" nepieciešamas rakstiskas liecības, bet visbiežāk rakstīja galma rakstveži un hroniku rakstnieki, kas atradās sava valdnieka pakļautībā. Un viņi stāstīja tikai to, par ko karalis tiem pavēlēja stāstīt, un rakstīja tikai par to, kas nodarbināja karali, par kaujām, princešu laulībām un troņa mantošanas problēmām.

Lauku vēsture palikusi tikpat kā nezināma, jo zemniekiem nebija rakstvežu un viņi paši neprata rakstīt, tādēļ par piedzīvoto vēstīja ar mutisku teiksmu, dziesmu, mitoloģijas un pie pavarda uguns stāstāmu pasaku, un pat anekdošu palīdzību.

Oficiālā vēsture mums piedāvā cilvēces evolūciju Darvina skatījumā piemērotākie izdzīvo, nepiemērotākie izzūd. Tā liek noprast, ka Austrālijas aborigēniem, Amazones džungļu iedzīvotājiem, Amerikas indiāņiem un papuasiem vēsturiski nav taisnība, jo militārā ziņā tie ir vājāki. Tomēr iespējams, ka šīs par primitīvām dēvētās tautas ar savu mitoloģiju, sabiedrības uzbūvi un medicīnu spēj cilvēcei sniegt to, kas nākotnē nepieciešams mūsu labklājībai.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IVsējums

189. eņģeļi

Ieurbušies sfērās, esam pirmā skūpsta aculiecinieki. Nostājies mums aiz muguras, Edmonds Velss mums piekrīt:

-Jūs attapāties pašā pēdējā brīdī. Bet ar klientiem gan jums paveicies.

190. venera. 35 gadi

Man neizdodas palikt stāvoklī. Tā kā mēs abi ļoti gribam bērnu, Reimonds piekrīt apaugļošanai mēģenē. Manā dzemdē tiek ievietotas septiņas apaugļotas olšūnas, lai vismaz viena no tām izdzīvotu līdz veiksmīgām grūtniecības beigām. Tagad mans vēders aug un es izskatos aizvien neproporcionālāka.

Ja nebūtu Reimonda, man būtu ļoti grūti to izturēt. Tas man atgādina laiku, kad slimoju ar bulīmiju. Būt stāvoklī ir lielākais pārdzīvojums manā mūžā. Pateicoties ultrasonogrāfijai, varu skaidri saskatīt piecus meiteņu un divus zēnu embrijus. Šķiet, ja tev dzimst meitenes, tas nozīmē, ka tu mīli savu māti. Tātad es viņu mīlu par pieciem punktiem no septiņiem iespējamajiem. Zēni uzvedas mierīgi. Meitenes ir kustīgas. Viena no viņām amniotiskajā šķīdumā visu laiku pat lēkā, iespējams, ka tā ir Salomes reinkarnācija.

Viss mans augums izmainās. Mans vēders un krūtis piebriest aizvien lielākas, bet seja kļūst apaļāka. Mainās arī mana uztvere. Pretēji mediķu paredzētajam visi septiņi embriji ir dzīvi. Un es esmu pārvērtusies par milzu mucu, ko vieglāk ripināt nekā piespiest staigāt. Šie septiņīši patiešām ir vislielākais joks, ko vien liktenis ar mums varēja izspēlēt. Kā gan lai es vēl labāk atrisinātu savas problēmas ar dvīņubrāli, nekā redzot, kā mani bērni tās risina savā starpā?

Beidzot pienākusi ilgi gaidītā dzimšanas diena. Reimonds izdara ķezargriezienu un citu pēc cita izceļ sīkus, sārtus, lipīgus kunkuļus, kas drīz vien sāk brēkt.

Tagad es daudz labāk saprotu savu mammu. Būt vecākiem ir tāda nodarbošanās, kurā neiespējami gūt sasniegumus. Vienīgi jācenšas darīt pēc iespējas mazāk sliktu.

Naktīs Reimonds ceļas augšā, lai visu "metienu" pabarotu ar pudelīti.

Mums visiem deviņiem kopā ir labi. Septiņīši pamazām aug lielāki, bet es palieku mājās, lai viņus pieskatītu. Vakaros Reimonds vienmēr atgriežas mājās vai nu ar ziediem, vai šokolādi, vai rotaļlietām mazuļiem, vai videokasetēm, ko skatīties gultā pirms aizmigšanas.

Man vairs nav nekā, ko vēlēties. Viss, ko es vēlos, lai rītdiena ir tikpat jauka kā šodiena. Galvenais, lai nebūtu nekādas notikumu attīstības, izmaiņu un pārsteigumu. Ilgojos, lai dzīve ir kā disks, kas nemitīgi griežas, lai ik rītu es sastopu Reimondu Lūisu pasniedzam man brokastīs biezputru, svaigi spiestu apelsīnu sulu, aukstu pienu un banānus.

Gandrīz vēl nekad neesmu jutusies tik piepildīta. Lai izvairītos no pārsteigumiem, pilnīgi atsakos no sava aktrises darba. Tas ir lieliski.

Cilvēki neredzēs, kā es novecoju, un uz visiem laikiem saglabās atmiņā to Miss Universe, ko viņi tā apbrīnoja manās filmās.

Es mīlu Reimondu Lūisu, un viņš mīl mani. Viens otru saprotam no pusvārda. Ik svētdienu dodamies piknikā uz vienu un to pašu vietu, bet ik piektdienu vīra ģimene mūs aicina uz bagātīgām pusdienām. Viss ir lieliski.

Ar mammu vairs nesatiekos, jo viņai ir pārāk svārstīgs garastāvoklis.

Laikam ritot, man šķiet, ka vienmēr esmu sapņojusi nodarboties ar lauksaimniecību. Tāpat kā Ava Gārdnere, tuvojoties vecumdienām, vēlos kopt dārzu, audzēt kāpostus un tomātus. Ravēt nezāles. Dzīvot tuvāk dabai.

Turēt suņus.

Skaistums man bija traucējis iemīlēt vienkāršas lietas. Tas ilgi bijis mans lāsts. Ja man vajadzētu atdzimt, tad vēlētos būt neglīta. Lai varētu justies mierīga. Tajā pašā laikā baidos kļūt vecāka un neglītāka. Visas aktrises beigās atgādina mūmijas, un vienmēr atrodas kāds paparaci, kurš tās slepus nofotografē tā, ka šī fotogrāfija pēc tam iznīcina visu karjeru. Vēlos, lai mans skaistums nekad neizbālē.

Reimonds man piedāvā ceļojumu uz Franciju.

Braucam mašīnā gar jūras piekrasti pie Nicas, netālu no kāda ciematiņa Fajansas. Bērnus atstājām pie Reimonda mātes, bet paši noīrējām mašīnu ar nolaižamu jumtu, lai baudītu svaigu gaisu. Ceļmalās dzirdamas cikādes, un es ieelpoju lavandas smaržu.

Laiks ir tik jauks. Kaut nu tas nesabojātos!

191. žaks. 35 gadi

Natālija ir tik skaista!

Jau pagājuši deviņi gadi, kopš mēs dzīvojam kopā, bet viss ir tieši tāpat kā mūsu iepazīšanās dienā. Viņa sēž pie mūsu ģimenes vecās grabažas stūres. Savu roku esmu novietojis uz viņējās. Laiks ir tik jauks. Mēs turpinām sarunu, ko uzsākām, pirmo reizi tiekoties, un kas tā arī nekad nav beigusies.

-Tu apgalvo, ka neesi ticīgs, un iedomājies, ka tāpēc tavu dzīvi nosaka tikai tava brīvā griba? viņa man pēkšņi jautā.

Es uzskatu, ka vīrieša brīvā griba nozīmē izvēlēties sievieti, kas viņa vietā izlemj, ko viņam iesākt ar savu dzīvi, es atbildu.

Viņa smejas, lai mani paķircinātu, un noliecas, lai mani noskūpstītu.

192. velns parāvis!

Žak un Natālij, uzmanieties! Šis nudien nav īstais mirklis, lai skūpstītos!

193. venera

Kas tur notiek ar to pretimbraucošo mašīnu? Tā taču brauc līkločiem un neturas savā pusē.

194. žaks

Es aizveru acis. Mēs skūpstāmies.

195. velns parāvis! velns parāvis!

Vini taču…

Steigšus nosūtu Žakam brīdinošu nojautu. Rauls tādu pašu nosūta Natālijai. Domās sūtām tiem tēlus, lai viņi beidz apkampties, taču abi turpina skūpstīties aizvien kaislīgāk.

Mēs ar Raulu viņiem raidām satraucošus uzliesmojumus, šausminošu katastrofu vīzijas, taču viņi ir nomodā, tāpēc neko neuztver.

Un viņi pat nav piesprādzējušies ar drošības jostām! Kusties, minka! Nosūtu kaķim signālu. Mona Liza III lec no aizmugurējā sēdekļa un no visa spēka ieskrāpē Natālijai.

Tas iedarbojas. Natālija ierauga mašīnu, kas no pretējās puses tiem traucas tieši virsū. Viņa no visa spēka spiež bremzes un izgriež stūri, lai izvairītos no frontālā trieciena. Natālijas mašīna, kas brauc kreisajā pusē, trinas gar klintīm. Bet Venera un Reimonds, kas brauc pa labo pusi, noslīd no ceļa jūras pusē, viņu mašīna atraujas no kraujas un lido tukšumā.

196. enciklopēdija MUTĀCIJA.

Zinātniekus pārsteigusi nesen atklātā mencu suga ar neparasti straujām mutācijām. Šī aukstajos ūdeņos dzīvojošā suga izrādījusies daudz attīstītāka nekā tās, kas dzīvo siltākos ūdeņos. Tiek uzskatīts, ka mencām, kas dzīvo aukstā ūdenī un kam šī temperatūra izraisa stresu, tas ļāvis attīstīt negaidītas izdzīvošanas spējas. Arī cilvēki triju miljonu gadu laikā izstrādājuši sarežģītas mutāciju iespējas, taču to izpausme vēl nav pilnīga tāpēc, ka tās gluži vienkārši vēl nav nepieciešamas un tiek glabātas rezerves gadījumam.

Mūsdienu cilvēkam ir milzīgi, apslēpti ģenealoģiskie resursi, kas netiek izmantoti, jo tas nav nepieciešams.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

197. venera. 35 gadi

Dzirdu, kā ārsts saka, ka mani nav iespējams glābt. Metāla gabali ietriekusies vitāli svarīgos orgānos. Es drīz miršu.

Vējstikla lauskas man ietriekušās sejā. Es piedzimu skaista, bet miršu sakropļota. Reiz biju vēlējusies, lai šāds liktenis piemeklē manu sāncensi. Tagad tas noticis ar mani pašu. Cik ironiski! Iespējams, ka viss ļaunais, ko mēs citiem novēlam, kaut kur tiek apkopots un vēlāk kā bumerangs vēršas pret mums pašiem.

Dīvaini, ka savā nāves stundā es domāju par ļauno, ko tiku novēlējusi savai sāncensei Sintijai Kornvelai, kuru jau sen biju aizmirsusi.

Tās ir beigas. Biju iztēlojusies, ka iespējams dzīvot, patveroties no briesmām, taču tāda patvēruma nemaz nav. Pat piesardzīgi braucot ar drošu mašīnu demokrātiskā valstī, piesprādzējoties ar drošības jostu, kopā ar vīru, kas tevi vienmēr prot pasargāt, ar visu medicīnas tehnoloģiju un cilvēces progresu īstas drošības nav nekur.

Varbūt mums ar Reimondu nevajadzēja doties atvaļinājumā? Varbūt mums vajadzēja palikt mājās?

Reimonds.

Vismaz tas man izdevās sastapt savu otro pusīti. Zinu, ka miršu. Vēl pēdējā mirklī jūtu, kā manī iemājo ticība. Vai tikai nāves tuvumā mēs sākam ticēt Dievam? Šķiet, ka tā ir.

Ticēju eņģeļiem, kad mani bija piemeklējušas sīkas likstas, un sāku ticēt Dievam, kad atgadījusies īsta nelaime.

198. žaks. 88 gadi

Man ir astoņdesmit astoņi gadi, un es zinu, ka mirstu. Kāpēc esmu tik ilgi nodzīvojis? Tāpēc, ka man bija nepieciešams pabeigt savu "misiju".

Trīsdesmit septiņas grāmatas. Biju vēlējies izdot katru gadu pa vienai, un man tas ir gandrīz izdevies.

Pašlaik rakstu pēdējo to, kura paskaidro un sasaista visas iepriekšējās. Tad mani lasītāji sapratīs, kāpēc visās manās grāmatās ir varoņi ar vienādiem uzvārdiem. Patiesībā visas manas grāmatas cita citu turpina, tāpēc to darbība nekad netika pārtraukta. Beidzot es paskaidroju, kas kopīgs manām grāmatām par žurkām un par Paradīzi, par smadzenēm un arī visām pārējām. Klēpjdatorā, ko palūdzu slimnīcā, kurā mani ievietoja, esmu ierakstījis: "Beigas".

Ideālā variantā man būtu vajadzējis nomirt, rakstot šo vārdu, kā Moljēram uz skatuves. Es gaidu. Nāve vilcinās. Lai īsinātu laiku, es jau n-to reizi apkopoju bilanci. Lai gan joprojām esmu mierīgs, tomēr kopā ar Natāliju esmu izmainījies. Man izdevies izkļūt no vientulības, jo kopā ar viņu savienojušās pareizās sastāvdaļas, lai īstenotu maģisko formulu: $1 + 1 = 3$.

Mēs abi esam neatkarīgi. Un abi viens otru papildinām. Abi esam atteikušies otrā kaut ko mainīt un nolēmuši pieņemt zināmas nepilnības. Viņa man palīdzēja pilnveidot atteikšanos no savu vēlmju piepildīšanas. Tagad man izdodas ilgāk nekā divdesmit sekundes ne par ko nedomāt, un tas ļoti labi palīdz atpūsties. Kopā ar Natāliju esmu uzzinājis, ko nozīmē īsts pāris. Tas ietverams vienā vārdā: "Līdzdalība". Mīlestība ir pārāk nodeldēts vārds, lai vēl būtu saglabājis savu jēgu.

Līdzdalība. Sapratne. Uzticība.

Natālija vienmēr bijusi pirmā manu darbu lasītāja un labākā kritiķe. Viņa ir aizrāvusies ar hipnozi, tāpēc veica regresijas un apstiprināja, ka mēs viens otru esot pazinuši jau savās iepriekšējās dzīvēs gan būdami dzīvnieki, gan būdami cilvēki. Un pat būdami augi. Es biju ziedputeksnis, bet viņa auglenīca. Viņa apgalvo, ka mēs viens otru esot mīlējuši Krievijā un pat Senajā Ēģiptē. Lai gan es neko par to nezinu, tomēr man patīk par to domāt. Izņemot šos "ceļojumus", ir vēl tikai viena lieta, kas Natālijā mani kaitina. Viņai vienmēr ir taisnība, un tas tā var nokaitināt!

Esam uzaudzinājuši trīs bērnus divas meitenes un zēnu. Es viņiem ļāvu darīt visu, ko viņi vēlējās. Turklāt nekad neesmu atteicies no saviem nākotnes pētnieka pasākumiem. Sākumā izmantoju zinātni kā izziņas līdzekli. Tagad esmu nonācis pie slēdziena, ka zinātnieki neglābs pasauli. Viņi neatradīs pareizos risinājumus. Viņi tikai norādīs

uz nepareizo risinājumu izraisītajām negatīvajām sekām.

Tagad jau ir par vēlu tēlot revolucionārus. Vajadzēja iemācīties uztraukties un skaļi sludināt, kad biju jauns. Dusmas ir iedzimts talants. Ļauju to izkopt citiem, bet konkrētāk savai vecākajai meitai, kas ir īpaši nesamierināma un dumpinieciska.

Šķiet, ka savā profesijā esmu sasniedzis visu, ko vēlējos.

Esmu bijis tā autonomā žurka, par kuru vēlējos kļūt. Esmu dabūjis arī samaksāt par to, ka man nebija ne padoto, ne priekšnieku. Tomēr tas man šķiet tikai normāli. Saviem bērniem mēdzu sacīt: "Labākā dāvana, ko esmu varējis jums pasniegt, ir laimīga tēva piemērs."

Esmu laimīgs, jo esmu sastapis Natāliju.

Esmu laimīgs, jo mana dzīve vienmēr atjaunojās, bija pārsteigumu un jautājumu pilna, tādēļ arī pašam vajadzēja pilnveidoties.

Šajā slimnīcā es lēnām izdziestu. Zinu, ka, izmantojot jaunākos medicīnas sasniegumus, varētu nodzīvot ilgāk, bet vairs nevēlos cīnīties, pat ja pretinieki ir tikai mikrobi.

Karā pret maniem limfocītiem tie ir izcīnījuši uzvaru. Manās zarnās tie velti laiku nezaudē.

Tomēr mana vecā sirds tik viegli negrib padoties. Taču laiks iesniegt atlūgumu. Mazpamazām esmu atdevis atpakaļ visu to, kas man bija piešķirts. Visu savu mantu esmu novēlējis savai ģimenei un labdarības organizācijām. Esmu paziņojis, ka vēlos tikt apglabāts savā dārzā. Un nevis kā pagadās, bet gan stāvus. Ar kājām pret Zemes centru, bet ar galvu pret zvaigznēm. Bez zārka un bez aizsargmaisa, lai tārpi var mani mierīgi grauzt. Palūdzu arī, lai virs manas galvas iestāda augļu koku.

Tagad ilgojos ātrāk ieņemt savu vietu dabas ciklā.

Lēnām gatavojos milzīgajam lēcienam. Esmu smagi slims jau deviņus mēnešus, tikpat ilgi, kā gaidot dzimšanu. Kārtu pa kārtai, aizsargslāni pēc aizsargslāņa es atbrīvojos no savām drēbēm.

Kad ierados slimnīcā, atdevu savu ielas apģērbu un uzvilku pidžamu. Gluži kā zīdainis es no vertikālā stāvokļa pārgāju uz horizontālu, lai paliktu gultā.

Atdevu savus zobus, precīzāk gan būtu teikt savu protēzi, jo visi zobi man jau sen izkrituši. Manas smaganas tagad ir atkailinātas. Kā zīdaiņiem.

Tuvojoties beigām, esmu atdevis savu atmiņu, savu aizvien nepastāvīgāko sabiedroto. Atceros tikai to, kas noticis ļoti sen. Tas man palīdz aiziet bez nožēlas. Man bija bail, ka man varētu piemesties Alcheimera slimība un es beigās vairs nepazītu savus tuviniekus un neatcerētos, kas es esmu. No tā es baidījos visvairāk. Paldies Dievam, šis pārbaudījums man tika aiztaupīts.

Esmu atdevis savus matus. Tie tik un tā bija kļuvuši sirmi. Tā nu tagad esmu ar kailu galvvidu. Gluži kā zīdainiem.

Esmu atdevis savu balsi, savu redzi, savu dzirdi. Esmu kļuvis gandrīz mēms, akls, kurls. Kā jaudzimušais.

Es kļūstu par jaundzimušo. Kā jaundzimušo mani tīsta un baro ar putriņām. Esmu pazaudējis runas spējas un tagad dudinu. Tas, ko uzskata par senilitāti, patiesībā nozīmē tīt filmu atpakaļ. Viss, kas saņemts, jāatdod atpakaļ, tāpat kā, beidzoties izrādei, kostīms tiek atdots atpakaļ ģērbtuvē.

Natālija ir mana pēdējā aizsargkārta, mana pēdējā "apģērba kārtiņa". Tādēļ man viņu jācenšas atgrūst, lai mana aiziešana sievu pārāk neskumdinātu. Viņa manī neklausās un nereaģē uz maniem apvainojumiem, tikai pamāj ar galvu un pasmaida, it kā sacīdama: "Man viss vienalga, es tevi tik un tā mīlu."

Kādu dienu ārstējošais ārsts ierodas kopā ar mācītāju. Tas ir jauns vīrietis ar bālu ādu, kurš stipri svīst. Ne no šā, ne no tā viņš man pēkšņi piedāvā iesvaidīšanu. Šķiet, ka ar Žanu de Lafontēnu izrīkojās līdzīgi. Nāves gultā to piespieda atteikties no viņa erotiskajiem darbiem, lai to apglabātu, kā pienākas, kapsētā, nevis iemestu kopīgajos kapos. Zans de Lafontēns padevās, taču es nedomāju to darīt.

Paskaidrošu, kāpēc. Visi ticīgie man krīt uz nerviem, jo ir iedomājušies, ka zina, kur sākas un beidzas Visums!

Esmu pārliecināts, ka reliģijas vairs nav modē, bet, ja tā ir, kālab gan par tām vajadzētu interesēties? Paskatos griestos un ieraugu zirnekli, kas auž savu tīklu. Kālab gan man par to vajadzētu interesēties? Un man zibenīgi iešaujas prātā atbilde: "Jo tā ir dzīve."

Dzīve, kādu mēs to redzam. Tā ir gana brīnumaina, lai nebūtu nekādas nepieciešamības vēl kaut ko izgudrot.

Varbūt vēlaties parunāt par jūsu bailēm no nāves? jautā mācītājs.

No nāves baidās, ja vēl nav pienācis īstais brīdis nomirt. Zinu, ka man tas ir pienācis. Un tāpēc es nebaidos.

Vai jūs ticat Paradīzei?

Man ļoti žēl, svētais tēvs, taču es uzskatu, ka pēc nāves nekā nav.

Ko?! Jūs taču pats esat aprakstījis Paradīzi, un jūs tai neticat?

Bet tas taču bija tikai romāns un nekas vairāk.

Tās pašas dienas vakarā es nomirstu. Man līdzās ir

Natālija, kas aizmieg, turēdama manu roku. Esmu saritinājies embrija pozā. Mana pēdējā doma ir šāda: "Viss ir labi."

199. enciklopēdija LAZANJISKĀ KARMA.

Man prātā iešāvusies dīvaina doma. Ja nu laiks ir nevis lineārs, bet gan "lazanjisks"? Un laika kārtas nevis cita seko citai, bet krājas cita virs citas? Tādā gadījumā mēs vienlaikus neizdzīvojam vispirms vienu inkarnāciju un tad nākamo, bet gan vienu inkarnāciju vienlaikus ar nākamo.

Iespējams, ka mēs vienlaikus dzīvojam tūkstošiem dzīvju tūkstošiem pagātnes un nākotnes laikmetos. Bet tas, ko mēs uzskatām par regresijām, patiesībā ir šo paralēlo dzīvju apzināšanās.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. TVsējums

200. sprieduma pasludināšana maniem klientiem

Igors un Venera ilgi uzkavējas Šķīstītavā, lai pārdomātu savu dzīvi. Dažas dvēseles steidzas pēc iespējas ātrāk stāties ercenģeļu tiesas priekšā, bet citas pirms tam vēlas apsaitēt savas brūces. Arī Igors un Venera pieder pie otrajām.

Tas ir tāds tehniskāks paskaidrojums, bet, vienkāršāk sakot, viņiem abiem nepieciešams aprunāties ar agrāk mirušajiem. Igoram vēl šis tas izrunājams ar savu māti, bet Venerai ar brāli. Turklāt, tā kā tagad viņi ir uzzinājuši par sava karmiskā brāļa Žaka esamību, viņi to pagaida, lai tiktu tiesāti visi trīs reizē.

Kad Žaks ir nomiris, Venera un Igors viņu sagaida tā, it kā viņi visi būtu vienas ģimenes locekļi, kas beidzot atkal apvienojušies. Ir aizkustinoši redzēt, kā klienti cits citu sagaida, lai kopā stātos tiesas priekšā.

Jebkurā gadījumā šķiet dīvaini redzēt Igoru, kurš ir tik jauns, Veneru, kas ir nedaudz vecāka, un pavisam veco Žaku, kuri sasveicinās kā seni draugi.

Viņi visu ir sapratuši. Zinu, ka viņi paši sevi jau notiesājuši, vēl pirms tikt tiesātiem. Un es sev jautāju, kam gan vajadzīgi ercenģeļi. Vajadzētu ļaut, lai katrs pats sev nosaka spriedumu.

Tā kā esmu aizstāvis, tad ieņemu to vietu tiesā, ko reiz bija ieņēmis Emīls Zolā. Mani trīs klienti tiks aicināti tiesas priekšā hronoloģiskā viņu miršanas secībā.

Pirmais ir Igors. Noklausīšanās notiek ātri. Iepriekšējās dzīvēs viņš savācis 470 punktus. Lai gan viņš atbrīvojies no apsēstības, ko izjuta pret savu māti, tomēr tas viņam necik nav ļāvis palielināt punktu skaitu. Viņš ir nogalinājis veselu virkni cilvēku, izvarojis kaudzēm sieviešu un galu galā pats izdarījis pašnāvību. Tie ir smagi pārkāpumi. Viņš atrodas stagnācijas stadijā. Tāpat kā iepriekš, viņš atkal saņem 470 punktus.

Igors ir izgāzies. Turklāt ercenģeļi mums atklāj, ka viņš bijis apveltīts ar lielisku tenoru, ko viņam nekad nav ienācis prātā izmanot.

Uz reinkarnāciju.

Veneras aizstāvībai varu izvirzīt vairāk argumentu. Viņas laulības dzīve bija izdevusies. Viņa pienācīgi rūpējās par septiņiem bērniem. Viņai bija 320 punkti. Tagad viņa saņem… 321 punktu. Smagi. Tikai vienu punktu vairāk. Viņa pat nav cilvēcei atbilstošajā 333 punktu līmenī.

Ercenģeļi man pavēsta, ka viņai bijis iedzimts talants zīmēšanā. Jau vairākas dzīves viņa sapņojusi kļūt par gleznotāju un bija ilgi

gatavojusies šai misijai. Bet vienīgais, ko viņa iemācījās gleznošanas vietā, bija krāsoties!

Es protestēju. Aizstāvu savu klienti, sakot, ka viņa savās filmās radījusi jaunu dinamiskas sievietes tēlu. Ercenģeļi iebilst, ka viņa savai sāncensei novēlējusi visu to ļaunāko, ka vina likusi ciest vīriešiem, rotaļādamās ar viņu jūtām, ka viņa vērsusies pēc padoma pie medija, kas sazinājies ar klīstošajām dvēselēm.

Bet, tieši pateicoties šim apmeklējumam, viņa kļuva laimīga ar Reimondu!

Ercenģelis Rafaēls mani pārtrauc, nebūdams īpaši pārliecināts.

Nu un tad? Tas ir vēl sliktāk. Vai jūs šo pāri redzējāt? Kam gan der tāda letarģiska laime? Jūsu kliente attīstībā nav nemaz pavirzījusies uz priekšu, viņa ir palikusi uz vietas. Bet stagnācija ir vēl ļaunāka par regresu! 321/600. Uz reinkarnāciju!

Es tuvojos Venerai. Tuvumā viņa izskatās vēl skaistāka, nekā novērojot sfērā. Noliecos, lai viņai noskūpstītu roku.

Es no šejienes redzēju, kā norit jūsu dzīve, un visas jūsu filmas arī. Tas patiešām bija… spoži, es viņai ar

cienu saku.

Paldies. Ja es būtu zinājusi, ka… eņģeļi skatās filmas…

Man ir ļoti grūti noskatīties, ka viņa ir izgāzusies.

Nākamreiz jums tas izdosies labāk, es par to esmu pārliecināts, es viņai čukstu ausī.

Šo frāzi droši vien jau miljoniem sargeņģeļu ir teikuši kohortām tiesā zaudējušo dvēseļu, tomēr uzreiz neko prātīgāku mierinājumam izdomāt nevaru.

Žaks Nemro.

Viņa gadījums neizraisa nekādu interesi. Žaks dzīvojis pastāvīgās bailēs. Viņš ir neveikls, gļēvs un neizlēmīgs vienpatis. Viņš ir kļūdījies visur, kur vien iespējams kļūdīties, un bez Natālijas palīdzības viņš droši vien nebūtu izturējis.

Es gatavoju argumentus Žaka aizstāvībai.

Viņš prata izmantot sapņus, zīmes un savu kaķi, lai uztvertu mūsu ziņojumus.

Ercenģeļi klusē.

Nu un tad?

Viņš izmantoja vienīgo talantu, ar ko bija apveltīts, rakstīšanu.

Visas viņa grāmatas ir sliktas, saka ercenģelis Gabriēls. Šie murgi par Paradīzi, ja drīkst jums tā teikt, mans dārgais Mišel, mūs kaitināja tāpat kā jūsējie.

Pat ja viņš būtu sarakstījis tikai vienu pašu viduvēju grāmatu, viņš būtu paveicis to, kam bija radīts.

Ercenģeļu trijotne pieprasa tiesas pārtraukumu, lai varētu mierīgi savā starpā apspriesties. Apspriede šķiet diezgan dzīvīga. Pārtraukums

ievelkas. Es to izmantoju, lai pieietu pie Žaka.

-Jūsu rīcībā Mišels Pensons, jūsu sargeņģelis.

Ļoti patīkami. Žaks Nemro. Man tiešām žēl, ka es savās grāmatās aprakstīju visu šo folkloru, taču es biju pārliecināts, ka tie ir tikai mani izdomājumi. Bet tie taču ir…

Jā, tie ir ercenģeļi. Vai tādus jūs tos bijāt iztēlojies?

Ne gluži. Nekad nebūtu domājis, ka Paradīze ir tik "kičīga". Savā romānā aprakstīju daudz avangardiskāku vietu 2001. gada Kosmiskās odisejos stilā.

Protams. Ievērojiet, ka neviens nesūdzas. Jūs neticēsiet, ja es jums pateikšu, ka…

Apraujos pusvārdā. Ercenģeļi atgriežas.

Žaks pagājušo reizi saņēma 350 punktus, bet šoreiz 541 punktu.

541? Bet kāpēc ne 542 vai 550?

Tāds ir ercenģeļu spriedums.

Jūtu, kā manī mostas dusmas. Es savā miesiskajā dzīvē nekad nedusmojos, bet nu jūtu, ka šis brīdis ir klāt. Tagad vai nekad. Turklāt vieglāk dusmoties citu nekā sevis dēļ. Es nedaudz sasparojos un tad metos cīņā, palūdzis Emīla Zolā garu, lai viņš mani turpina iedvesmot.

Bet es apgalvoju, ka šis spriedums ir netaisnīgs, skandalozs un antisociāls. Un es apgalvoju, ka tā ir taisnības izkropļošana, kas turklāt notiek vissvētākajā vietā, un ka

Cenšos atcerēties visus tos paņēmienus, ko izmantoja Emīls Zolā. Ja jau viņam tas izdevās, tātad tas ir iespējams. Iespējams, ka pats labākais ercenģeļos ir tas, ka galu galā viņi ir diezgan cilvēcīgi. Jūtu, ka esmu viņus pārsteidzis. Redzot, ka tas iedarbojas, es turpinu. Viņi saprot, ka es tiem uzbrūku, taču nezina, kā lai pretojas.

Atceros, kā mēdza teikt advokāts Marijs Benets, kurš kādu laiku bija Veneras draugs. "Vainīgos klientus ir daudz interesantāk aizstāvēt nekā nevainīgos."

Laimests būs vai nu zaudēts, vai dubultosies. Ja zaudēšu šo procesu, cik klientu man vēl būs jāsagaida, pirms izkļūšu pa Smaragdzaļajām durvīm?

Ja jau Žaks pakāpies par 200 punktiem augstāk, tas nozīmē, ka šo klientu iespējams glābt! Turklāt Raulu ļoti nokaitinās tas, ka es būšu uzvarējis derībās, izglābdams klientu, ar kuru tiku izmēģinājis taktiku drīzāk kaut ko panākt ar labu, nevis ar ļaunu. Nedrīkst padoties. Nagla jāiedzen līdz galam.

Piekrītu, ka mans klients bija neveikls, taču viņš bija izstrādājis pats savu taktiku. Un proti: nevis baidīties no kļūdām, bet gan gūt no tām mācību. Tas nedaudz atgādina Mastermind spēli, kad visas kļūdas noved pie pareizā risinājuma.

Bet viņš taču vispār neko nav atradis! Viņš gan meklēja, taču ne velti vārds chercher **[34]** cēlies no latīņu valodas vārda circare iet

aplinkus ceļus.

Viņš atrada oriģinālu ceļu, kas bija tikai viņam vien raksturīgs, un, kā to uzsvēris viens no viņa konkurentiem slavenais Ogists Meriņaks, gūs panākumus vēlāk. Hm… pat daudz, daudz vēlāk.

Ne sevišķi spoži…Turpinu uzskaitīt veselu virkni apvainojumu, kas galu galā visus trīs tiesnešus nokaitina. Un, sasniedzis savu pūliņu kalngalus, es noskaldu:

Es apsūdzu šo tiesu, ka tā savu darbu neveic pareizi, es apsūdzu ercenģeļus Gabriēlu, Rafaēlu un Mihaēlu, ka…

Diezgan! mani pārtrauc ercenģelis.Ja vēlaties glābt savu klientu, tad miniet konkrētus faktus.

Un Šajā mirklī pār mani nāk apgaismība — likteņa sfēras. Piedāvāju, lai objektīvi tiek novērtēta Žaka ietekme uz sfērām. Un tā ir 0,000 016 procenti.

-Tas nav daudz… nosaka ercenģelis Gabriēls.

Un tad es raidu izšķirīgo triecienu.

Jā, taču tāpat kā viena ūdens lāse var likt okeānam plūst pāri malām, tā arī katra dvēsele, kura paaugstina savu līmeni, spēj paaugstināt visas cilvēces līmeni!

Tagad trīs tiesneši neziņā svārstās.

Cīņā paguruši, viņi man tomēr piešķir 600 punktus. Un Žaks Nemro ir atbrīvots no miesiskā cietuma, kaut arī izsprukt no tā izdevās tikai par mata tiesu.

Bet man ir izdevies atpestīt dvēseli no reinkarnāciju cikla!

Hm, saka mans rakstnieķelis, paņēmis mani zem elkoņa, un kas man tagad jādara?

Viņam pat prātā neienāk mani apsveikt! Kādi tie klienti tomēr ir egoisti!

"Es zinu, kas mūs sagaida pēc nāves. Tas ir loti vienkārši — vienā pusē atrodas Paradīze, kas paredzēta tiem cilvēkiem, kas uzvedušies labi, — labajiem, bet otrā pusē — Elle, kas paredzēta ļaunajiem. Paradīze ir gaiša. Elle ir tumša, un cilvēki tajā pakļauti ciešanām. Bet Paradīzē viņi jūtas laimīgi."

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

201. ardievu, mani draugi!

Es dodos uz Smaragdzaļo durvju pusi, tikpat jautrs, kāds reiz bija Emīls Zolā. Beidzot es uzzināšu, kas aiz tām slēpjas.

Pa ceļam mani apstādina EdmondsVelss, kurš mani spēcīgi iedunkā.

Es ar tevi lepojos. Vienmēr esmu bijis pārliecināts, ka tev viss izdosies.

Nezinu, kā jums pateikties.

Vari pateikties vienīgi sev pašam. Tu to nezināji, tomēr tas biji tu, kas izvēlējās savu skolotāju, tāpat kā bērni izvēlas savus vecākus.

Un ko jūs tagad iesāksiet, Edmond?

Viņš man pastāsta, ka eņģeļi pašlaik nodarbojas ar jaunas, sestās sviras izgudrošanu "minerāls-atbalsts".

Iespējams, ka, tāpat kā ar minerālu viss sācies, tāpat ar minerālu arī viss turpināsies. Savienība "cilvēks-minerāls", ko materializējusi informātika, ir jauns apziņas veids, viņš man paskaidro.

Minerāls? Vai jūs runājat par silikonu, kas atrodas datoru mikroshēmās?

Protams, un par kristāliem arī. Kvarca kristāliem, kas elektronu plūsmai piešķir ritmu, ir tāda pati saistība ar akmeni kā gudram cilvēkam ar dumju cilvēku. Kalnu kristāls un cilvēka apziņa apvienojoties rada dzīvu datoru. Tāds ir evolūcijas ceļš.

Bet datori taču ir inerti priekšmeti! Atliek tos izslēgt, un viss ir apstājies.

-Tu maldies, Mišel. Internetā tagad ir tādas programmas, kas, tāpat kā vīrusi, vairojas datortīklā un ir spējīgas slēpties jebkurā veļas mazgājamās mašīnas vai bankomāta shēmā. Tur tie vairojas kā dzīvnieki, veido mutācijas un attīstās bez cilvēka iejaukšanās. Vienīgais veids, kā viņus apstādināt, ir iznīcināt šīs mašīnas visā pasaulē vienlaikus, bet pagaidām tas nav iespējams. "Biosfērai" un "ideosfērai" seko "datorsfēra".

Nezināju, ka Paradīzē iespējams aizrauties ar informātiku.

Pašlaik mēs no šejienes nevaram īpaši ietekmēt datorus, vienīgais, ko spējam, izraisīt "neizskaidrojamu salūšanu".

Bet datori nepārtraukti tiek pilnveidoti. Tāpat kā Frankenšteins izveidoja savu briesmoni, cilvēks no datora veido savu turpinājumu. Šajās sīkajās kvarca, silikona un vara daļiņās cilvēks ieliek labāko no sevis, bet datora apziņas izveidošana ir tikai laika jautājums. Pat tavs Žaks Nemro par to rakstīja, ja atceries informātikas pāvestu Piju 3,14. Tā bija tā pati doma.

Tas man dod vielu pārdomām. Šķiet, ka esmu sapratis.

Ar minerāla palīdzību parasts cilvēks, 4, spēj kļūt par ļoti gudru

cilvēku, 5. Var teikt, ka 4 + 1 = 5.

Protams. Pēc minerāla, auga, dzīvnieka un cilvēka mēs tālāk attīstāmies par "cilvēku, kas saistīts ar minerālu". Iespējams, ka pēc tam kļūsim arī par "cilvēku, kas saistīts ar augu", "cilvēku, kas saistīts ar dzīvnieku" un, pilnīgi iespējams, ka arī par triptihu "minerāls-augs-cilvēks" vai četrotni "minerāls-augs-dzīvnieks-cilvēks". Viss tikai vēl sākas. Apzinīgais minerāls datoros veido nākamo sviru, taču drīz apziņa iegūs jaunas dzīves izpausmes formas "savienojumos". Klau, man taču par to jāpastāsta savā Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdijā. Tu taču esi redzējis šo manu diždarbu, vai ne?

Pamāju ar galvu. Esmu priecīgs, ka viņš nav uz mani apvainojies par to, ka "novirzīju no pareizā ceļa" viņa pārrakstītāju Papadopulu. Droši vien viņš būs atradis tam aizstājēju.

Starp mūsu patlaban uzsāktajiem projektiem ir arī mēģinājums izmantot par mediju ar cilvēkiem vēl kādu citu dzīvnieku, izņemot kaķi. Mūsu izvēle svārstās starp delfīniem un zirnekļiem. Es pats esmu par zirnekļiem, jo tas liekas oriģinālāk, tomēr šķiet, ka galu galā tie būs delfīni. Plašākā sabiedrībā tiem ir laba slava, un vini izdod loti smalkas skanas.

Es uz viņu saspringti lūkojos.

-Vai tagad beidzot tu man vari pateikt, kas ir 7? Dievs? Vai tu pats esi 7?

Edmonds Velss manī skatās, draudzīgi smaidot.

Mans apziņas attīstības līmenis ir 7, taču es izvēlējos kļūt par skolotāju zemākā līmenī. Vai atceries, ka toreiz, kad tu kā mirstīgais stājies tiesas priekšā, tev piedāvāja izvēlēties: vai nu atgriezties uz Zemes kā "LI"Lieliniciētais -, lai cilvēkiem palīdzētu tieši, pašam dzīvojot viņu vidū, vai kļūt par eņģeli, sniedzot tiem atbalstu no citas, augstākas dimensijas. Ar mani bija tieši tāpat. Kā 7 man piedāvāja atgriezties pie eņģeļiem, lai es tur būtu tāds kā Lieliniciētais, faktiski ercenģelis.

Vai ercenģeļi ir Lieliniciētie eņģeļi?

Jā. Mēs esam 7, kas labprātīgi palikuši vienu pakāpi zemāk, lai pārējiem eņģeļiem palīdzētu pakāpties augstāk. Es, Edmonds Velss, esmu tāds pats ercenģelis kā Rafaēls, Gabriēls vai Mihaēls. Tātad man bija izvēle kļūt par ercenģeli vai doties augstāk, lai no turienes jūs uzraudzītu. Es izvēlējos pirmo variantu. Un ko izvēlies tu?

Es pārliecināti atbildu:

Es gribu zināt, kas ir tur, augšā!

Cauri Paradīzei dodamies uz Smaragdzaļajām durvīm. Pa ceļam mani sveicina Rauls Razorbaks, Fredijs Maiers un Merilina Monro. Rauls Razorbaks pauž kaut ko vidēju starp apbrīnu un skaudību.

Tā man arī vajadzēja. Tātad mūsu klientus tomēr iespējams glābt, izmantojot miermīlīgus paņēmienus. Tu esi uzvarējis derībās, Mišel.

Bet kur tad tava Natālija Kima? Šķiet, ka arī viņai visam vajadzētu būt pietiekami labi.

Viņš pavērš uz augšu plaukstu, un parādās mana bijušā klienta dzīvesbiedrenes sfēra.

Viņai tagad jau ir 590 punkti. Es uz viņu lieku

lielas cerības. Pašlaik vina vēl valkā sēru drānas, sērojot pēc tava Žaka. Vai tu zināji, ka viņa Žaku patiešām mīlēja?

Vēlu tev veiksmi, lai mēs atkal varētu doties kopīgos piedzīvojumu meklējumos.

-Tagad, kad zinu, ka iespējams uzvarēt, ij netaisos kautrēties! saka Rauls.

Un domās viņš man pačukst, norādīdams uz Smaragdzaļajām durvīm: "Ja vari, pacenties man paziņot, kas aiz tām atrodas."

Fredijs Maiers mani apkampj. Viņš atkal atsācis rūpēties par saviem klientiem.

Mēs tev drīz piebiedrosimies, Mišel! Gan jau vēl kopīgi aizšausim uz Sarkano planētu.

Merilina man māj, tomēr jūtu, ka šīs atvadas nevajadzētu pārāk vilkt garumā.

Pasveiciniet no manis Zozu, kad to atkal satiksiet, es saku.

Un kopā ar Edmondu Velsu es droši pārkāpju Smaragdzaļo durvju slieksni.

Ko gan es tur ieraudzīšu?

202. enciklopēdija REALITĀTE.

"Realitāte ir tas, kas turpina pastāvēt tad, kad tam vairs neticam," apgalvo rakstnieks Filips K. Diks. Tātad kaut kur vajadzētu pastāvēt objektīvai realitātei, kas nav atkarīga no cilvēku zināšanām un ticības. Tā ir realitāte, kuru es vēlos izprast un kurai vēlos pietuvoties.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

203. pēdējās atklāsmes

Edmonds Velss uzliek roku man uz pleca.

— Kāpēc tu nevēlies piedzīvot pārsteigumus? Kāpēc tu visu gribi zināt jau iepriekš? Vai tiešām tev nepatīk doties uz priekšu, nezinot, kas atrodas aiz pagrieziena? Vai tiešām tev nepatīk, ka tevi pārsteidz nezināmais? Vēlos teikt, ka… drīz tu kļūsi par kaut ko citu… labāku. Pagaidām tev vairāk nekas nav jāzina.

Cenšos viņu pierunāt:

Labi, tikai vēl pēdējais jautājums. Ja nevēlēsieties, varēsiet neatbildēt vai jūs ticat Dievam?

Viņš sāk skaļi smieties.

Es tam ticu tāpat kā skaitļiem. Vai skaitlis 1 pastāv? Vai tu kādu dienu varētu sastapt 1, 2 vai 3 iemiesojumu?

Nē. Tā ir tikai koncepcija.

Un, pat ja skaitļi 1, 2 un 3 ir tikai, kā tu teici, "koncepcijas", tie ļauj atrisināt daudzas problēmas. Un kuru gan tajā brīdī, kad tas palīdz, interesē, vai tu tam tici vai ne…

Tā nav atbilde.

Tomēr man tā tāda ir.

Un viņš mani bīda uz priekšu.

Kurp jūs mani vedat?

Zinot, ka ziņkārība ir galvenā tava rakstura īpašība, došu tev atbildes sākumu uz pašu būtiskāko jautājumu, kas tevi nomoka.

Viņš mani ieved apaļā telpā. Tās vidū atrodas liela mirgojoša sfēra, kurā kustas sīkākas sfēras.

Šī ir eņģeļu likteņa sfēra, viņš pavēsta.

Viņš pavērš plaukstu uz augšu, un uz tās nosēžas kāda sīka sfēra, kas izkļuvuši no milzīgās likteņa sfēras.

Bet šī ir tava dvēsele, — viņš precizē. — Skaties, kas tu patiesībā esi, saka mans skolotājs.

Es tuvojos. Pirmo reizi es skaidri saredzu savu dvēseli caurspīdīgu sfēru, kam iekšpusē atrodas mirdzošs kodols. Mans skolotājs man māca lasīt savā dvēselē un uzzināt tās stāstu, sākot no aizvēsturiskiem laikiem.

Pirms atdzimu kā pieticīgais tanatonautikas celmlauzis Mišels Pensons, no 1850. gada līdz 1890. gadam biju ārsts Sanktpēterburgā. Daudz pūļu veltīju, lai uzlabotu higiēnas apstākļus ķirurģisko operāciju laikā. Es biju viens no pirmajiem ārstiem, kas ierosināja mazgāt rokas ar dezinficējošām ziepēm un uz sejas likt masku, lai pacienti izsargātos no inficēšanās. Tajā laikā tas bija jaunievedums. Higiēnu es pasniedzu universitātē, bet vēlāk nomiru ar tuberkulozi.

Pirms kļuvu par ārstu, es biju balerīna Vīnē. Biju ļoti skaista,

valdzinoša un izaicinoša dejotāja, ko aizrāva attiecības starp vīriešiem un sievietēm. Man sagādāja prieku manipulēt ar saviem apbrīnotājiem. Daudzus vīriešus es vazāju aiz deguna. Citas kordebaleta meitenes man uzticēja savus noslēpumus. Es vēlējos izprast mīlestības sviras un atminēt zemapziņas noslēpumus. Man šķita, ka esmu īsta siržu lauzēja, tomēr beigās izdarīju pašnāvību, jo biju iemīlējusies kādā valdzinošā vīrietī, kurš diemžēl pret mani palika vienaldzīgs.

12. gadsimtā biju samurajs Japānā. Trenējos cīņas mākslā, lai izkoptu savas kustības līdz pilnībai. Es daudz nefilozofēju, bet akli pakļāvos savam šogunam [35] . Nomiru karā, cīnoties divkaujā.

8. gadsimtā biju druīds, kas centās uzminēt augu noslēpumus. Vairākiem saviem audzēkņiem mācīju, kā ar zāļu un ziedu palīdzību ārstēt slimības. Biju aculiecinieks kādam Austrumu barbaru uzbrukumam. Mani tā satrieca cilvēku nežēlība, ka labāk izvēlējos izdarīt pašnāvību nekā turpināt dzīvot viņu vidū.

Senajā Ēģiptē biju odaliska kāda faraona harēmā. Izlepusi un dīkdienīga es pastaigājos pils dārzos un centos izdibināt sava iecienītākā einuha astronomijas zināšanas.

Pirms nomiru no vecuma, es savas zināšanas nodevu tālāk savai labākajai draudzenei.

Tik daudz dzīvju, tik liela vēlēšanās paplašināt cilvēka zināšanas un tik daudz sakāvju!

Edmonds Velss mani mierina:

Cauri laikam un telpai tu vienmēr esi centies atrast veidu, kā izplatīt zināšanas. Pēc tik daudzām dzīvēm, pēc visa, ko esi pieredzējis, pēc tik daudzām ciešanām un cerībām tu to beidzot esi pamanījis.

Viņš man atklāj, ka Piena Ceļa galaktikā atrodas divpadsmit apdzīvotas planētas. Taču nekur nav teikts, ka tur obligāti jābūt cilvēkam līdzīgām būtnēm.

Zeme Saules sistēmā ir iecienīta dvēseļu atpūtas vieta, jo tās šeit iepazīst visspēcīgākās izjūtas tās, ko izraisa matērija.

Matērija?

Protams. Pat ja esi redzējis Sarkano planētu, ir tikai tādas planētas, uz kurām notiek dvēseļu atdzimšana. Bet matērijas pieredze nemaz nav tik izplatīta! Tāpēc tev nācās mērot daudz gaismas gadu, lai sastaptu dzīvību. Pat uz dvēselēm ar ļoti augstu attīstības līmeni milzīgu iespaidu atstāj tas brīdis, kad viņām pirmo reizi ir tā laime atrasties miesā un sajust pasauli. Izbaudīt piecas sajūtas ir viena no pasaules spēcīgākajām pieredzēm. Ak! Sajust skūpstu! Es ilgojos pat ieelpot jūras gaisu vai sajust rožu liego smaržu… Starp citu…

Kādu mirkli viņš skumst, bet tad turpina:

Tomēr cilvēce uz Zemes kopumā ir atpalikusi un tai nepieciešams

paaugstināt savu līmeni. Tādēļ uz turieni tiek nosūtītas dvēseles no vienpadsmit citām planētām, kas savākušas vairāk par 500 punktiem, lai paaugstinātu Zemes iedzīvotāju līmeni, kas joprojām atrodas 333 līmeni. Tā, piemēram, ir Natālijas Kimas gadījumā, kuras nevainojamā dvēsele ieradusies no tālienes.

Edmonds Velss novieto manu dvēseli uz rādītājpirksta galiņa un spēlējas ar to gluži kā žonglieris ar bumbiņu. Un tad pēkšņi viņš izdara kaut ko šausmīgu. Viņš šo gaišo sfēru ietriec man krūtīs!

204. enciklopēdija ŠRĒDINGERA KAĶIS.

Daži notikumi ir norisinājušies tikai tādēļ, ka kāds tos vērojis. Ja neviens to neredzētu, tad tie nebūtu norisinājušies. Tāda ir eksperimenta Šrēdingera kaķis jēga.

Kaķis tiek iesprostots hermētiski noslēgtā, necaurredzamā kastē. Pie tās pieslēgts aparāts, kas brīžiem spēj izraisīt strāvas plūsmu, kura ir pietiekami spēcīga, lai kaķi nogalinātu. Ieslēdzam, bet pēc tam izslēdzam to. Vai aparāta izraisītā strāvas plūsma bijusi nāvējoša? Vai kaķis vēl ir dzīvs?

Klasiskam fiziķim vienīgais veids, kā to uzzināt, būtu atvērt kasti un palūkoties. Bet kvantu fiziķim šķiet pieņemami uzskatīt, ka par 50 procentiem kaķis ir miris, bet par 50 procentiem dzīvs. Bet, tā kā kaste netika atvērta, tad tajā ir puse no dzīva kaķa.

Tomēr, izņemot šo kvantu fizikas diskusiju, ir vēl viena būtne, kas, neatverot kasti, zina, vai kaķis ir dzīvs vai miris. Un tas ir pats kaķis.

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

205. uz pasauli tur, augšā

Mana dvēsele manī zaigo kā sīka saulīte. Vai iespējams, ka esmu saņēmis atpakaļ pats sevi? Vai iespējams, ka mani vairs neviens nerausta? Sākumā šī absolūtā brīvas izvēles iespēja mani nedaudz satrauc. Es saprotu, ka nekad neesmu bijis pietiekami izglītots, lai prastu uzņemties šo brīvību, ko vienmēr esmu pieprasījis, jo man patika domāt, ka kaut kur augšā ir citas noslēpumainas būtnes, kas mani aizsargā un vada.

Taču šī Edmonda Velsa šausmīgā kustība mani piespiež uzņemties visu atbildību pašam. Ja es būtu zinājis, ka tāds ir "6" atalgojums, tad, iespējams, nebūtu darbojies ar tādu degsmi. Cik šī brīvība ir biedējoša! Cik grūti pieņemt to, ka pašam iespējams kļūt par savu vienīgo saimnieku!

Tomēr man vairs nav laika nodoties pārdomām, jo mans skolotājs mani aicina dziļāk koridorā.

Tas beidzas gluži kā Kleina vāze ar cilpu, kas pagriežas un ieiet pudeles sānos, un, izkļūstot pa tās kaklu, es atkal nonāku atpakaļ pudelē. Un es atrodos pašā… Ieņemšanas ezera vidū.

Nesaprotu, es saku.

Vai atceries to mīklu, ko tu liki uzminēt Tanatonautosi Kā iespējams, neatraujot pildspalvu no papīra, ar vienu spalvas vilcienu uzzīmēt apli? Starp citu, tas ir vienkāršs uzdevums, kas domāts bērniem. Tu piedāvāji risinājumu nolocīt lapas stūri, un tad lapas otra puse kļūst par pāreju no punkta uz apli. Atliek vienīgi uzzīmēt spirāli. Patiesībā, atrisinot šo nelielo mīklu, tu esi atrisinājis lielāko mīklu no visām. Lai attīstītos, jāizmaina plāns.

Viss kļūst skaidrs. Spirāles 6. Seši Garīgums. Garīgums. Garīgums nozīmē doties no perifērijas uz centra pusi, izmantojot spirāli. Esmu nonācis savā centrā. Tagad dodos uz eņģeļu zemes centru.

Seko man! aicina Edmonds Velss.

Tagad esam ieniruši Ieņemšanas ezera ūdeņos. Virs tiem varu saredzēt eņģeļus-skolotājus, kas šurp atveduši jaunpienākušos eņģeļu skolniekus, lai tie izvēlētos dvēseles. Arī Zaks Nemro ir starp viņiem. Tātad viņš izvēlējies kļūt par eņģeli…

Vai viņi mūs neredz? es jautāju.

Nē. Lai ieraudzītu, jācenšas izprast. Kurš gan iedomātos ielūkoties Ienemšanas ezera dzīlēs?

Tagad saprotu, cik daudz laika esmu zaudējis.

-Tad jau iznāk, ka es uzreiz varēju nākt uz šejieni?

Protams. Jau pašā sākumā jūs abi ar Raulu būtu varējuši visu uzzināt, ja būtu meklējuši "vidū un apakšā", nevis "tālumā un augšā".

Mēs pārvietojamies ūdenī, kas ir tikai nedaudz blīvāks nekā gaiss.

Edmonds Velss mani ved uz ezera vidu. Pašā dziļumā mirdz sīka, sārta zvaigznīte.

Sakoncentrējoties iespējams pieskarties centram. Bet, pieskaroties centram, iespējams tam izkļūt cauri, lai nonāktu citā, augstākā dimensijā. Ikreiz, kad no perifērijas virzāmies uz centru, mainās dimensija, tātad arī laika un telpas uztvere. Tu esi izpētījis visu, ko vien bija iespējams izpētīt šajā pasaulē, un tagad nāc man līdzi, lai es varu tev atklāt citu pasauli.

Vai mēs… pacelsimies virs dievu pasaules?

Viņš izliekas, ka nav sadzirdējis manu jautājumu.

Mēs tuvojamies sārtajai gaismai. Un, sev par lielu pārsteigumu, es tajā ieraugu…

Zinātne lieliski izskaidro, kāpēc ļaudis nāves mirklī redz dažādas vīzijas. Tajā nav nekā noslēpumaina. Tas gluži vienkārši ir endorfinu skaita pieaugums, kas paredzēts, lai atvieglotu agonijas sāpes. Tas iedarbojas uz hipotalāmu un izraisa virkni psihedēlisku ainu. Tas nedaudz atgādina gāzes iedarbību anestēzijā pirms ķirurģiskās iejaukšanās.

(Kāda nejauši uz ielas sastapta cilvēka atbilde intervijā)

206. perspektīva

Krīt kāda zvaigzne.

Veca kundze, kas stāv uz balkona, tai seko ar acīm un nočukst savu vēlēšanos.

Tai blakus nostājas mazmeitiņa, kas tur rokās milzīgu būri.

— Es tev gribu parādīt savu jauno rotaļlietu, ko saņēmu Ziemassvētkos, omīt.

Vecā kundze noliecas un paraugās būra iekšienē. Viņa ierauga trīs pārbiedētus kāmīšus, kas cenšas pēc iespējas labāk paslēpties. Ar ķepām un priekšzobiem viņi mēģina no laikraksta lapām izveidot alu, kurā patverties.

— Man šķiet, ka tie izglābti speciāli man. Citādi tie būtu atdoti laboratorijām, lai tos varētu izmantot vivisekcijas eksperimentiem.

Milzu acs tuvojas ieslodzītajiem.

Kā tu viņus nosauci?

Tur ir divi tēviņi un viena mātīte. Es tos nosaucu

par Amadeju, Denisu un Noēmiju. Viņi ir dikti mīļiņi, vai ne?

Milzu acs attālinās.

Vai zini, ka turēt kāmīšus nozīmē uzņemties par tiem atbildību? Ar tiem jānodarbojas, tie jābaro, nedrīkst tiem ļaut kauties, jātīra būrītis. Citādi viņi var nomirt.

Ko viņi ēd?

Graudus un saulespuķu sēkliņas.

Mazmeitiņa noliek būri zemē un pēc mirkļa atnes

burku ar pelēkām sēkliņām, ko ieber barotavā, bet bļodiņā ielej ūdeni. Pēc kāda mirkļa nomierinājies, viens no kāmīšiem ielien ritenī un sāk tajā griezties aizvien ātrāk.

Kāpēc Amadejs tā dīdās? meitene brīnās.

Redzi, bērniņ, viņi vienkārši nevar izdomāt, ko citu lai iesāk, nopūšas vecmāmiņa.

Meitenīte savelk sejiņu neapmierinātā grimasē.

Kā tu domā, omīt, vai es viņus varu izlaist no būra, lai viņi nedaudz izvingrina ķepiņas, skraidot pa dzīvokli?

Vecā kundze noglāsta mazmeitiņai galvu.

Nē, mīļā. Tad viņi pazudīs. Viņi pieraduši vienmēr dzīvot būrī un nezina, kurp doties.

Kā tad lai viņus iepriecina?

Labs jautājums…

Natālija Kima novērš skatienu no mazmeitiņas, lai paraudzītos Visumā. Kad viņa raugās debesīs, viņu vienmēr pārņem miers.

"Varbūt, Žaks ir tur, augšā," viņa sev saka.

Netālu no Mēness sīks, balts punktiņš pārvietojas milzīgā ātrumā.

Tā nav krītoša zvaigzne, tādēļ neko nevar vēlēties. Tas nav arī satelīts. Viņa zina, kas tas ir. Milzīga kravas lidmašīna. Droši vien Boeing 747.

Mazmeitiņa viņai piekļaujas.

Kā tu domā, omīt, vai mani kāmīši kādudien nomirs?

Kuš… Par to labāk nevajag domāt, Milēna.

Bet tad taču ar viņiem vajadzēs kaut ko iesākt, vai ne? Viņus taču nevarēs vienkārši izmest… atkritumos! Es domāju, ka kāmīšiem arī ir sava Paradīze…

Natālija Kima atglaužsavu garo, sirmo matu šķipsnu, kas tai krīt acīs. Tad viņa maigi paceļ uz augšu savas mazmeitiņas zodu un norāda uz bezgalīgo debesjumu.

Kuš, labāk skaties zvaigznēs un proti novērtēt to, ka tu dzīvo.

207. enciklopēdija TICĒT.

"Nav nekādas nozīmes, vai tu tici vai ne. Interesanti ir uzdot sev aizvien jaunus jautājumus."

Edmonds Velss.

Relatīvo un absolūto zināšanu enciklopēdija. IV sējums

cita perspektīva

Visi trīs kāmīši pārtrauca darboties un, pārvarējuši bailes, caur restēm lūkojās uz lielajiem, kustīgajiem radījumiem, kas tur, augšā, kustējās un izdeva dobjas skaņas.

pateicības

Profesoram Žerāram Amcalagam, Fansuāzai Šafanelai-Ferānai, Rišāram Dukusē, Patrisam Lenojam, Zeromam Maršānam, Natālijai Monžēnai, Monikai Parānai, Maksam Prijē, Frankam Samsonam, Reinam Zilbēram, Zanam Mišelam Trionam, Patrisam van Erselam, manam tēvam Fransuā Verbēram, kas man iemācīja spēlēt šahu, un manam sargeņģelim (ja tāds ir).

Skaņdarbi, ko klausījos, sarakstot šo darbu: Loika Etjēna La musique du Livre du voyage, Maika Oldfilda Incantations, Andreasa Volenvaidera White Winds, Pink Floyd Shine on You Crazy Diamond, Marillion Real to reel, Art of Noise Moment of Love, Musorgska Nakts Kailajā kalnā. Mūzika no kinofilmām Drošsirdis-, Ūdens pasaule un Kaija, vārdā Džonatans Livingstons.

Notikumi, kas norisinājās romāna sarakstīšanas laikā un to ietekmēja: niršana kopā ar savvaļas delfiniem Azoru salās, filmas Perlamutra karaliene uzņemšana Parīzē un Ermenonvilā kā režisoram (pirmā kolektīvā iestudējuma pieredze), garā soļošanas distance Provansas Brīnumu ielejā, Saules aptumsuma vērošana Nicas astronomiskajā observatorijā un nākamās tūkstošgades sākums.

Interneta lapas: www.albin-michel.fr

www.bernardwerber.com

Bernārs Verbērs EŅĢEĻU IMPĒRIJA

Redaktore Diāna Spertāle

PASKAIDROJUMI

[1] tanatoloģija medicīnas nozare, kas pēta organisma procesus īsi pirms un pēc nāves, kā arī nāves pazīmes un jautājumus, kas saistīti ar medicīnisku iejaukšanos miršanas procesā.

piezīmes.)

[2] stiksa sengriķu mitoloģijā viena no upēm mirušo pazemes valstībā.

[3] ektoplazma citoplazmas ārējais slānis. Spiritismā: psihiskā enerģija, kura plūst no medija un no kuras tiek materializēti dažādi priekšmeti un būtnes.

[3] Wells (angļu vai.) aka, avots.

[4] pinfon (franču vai.) žubīte.

[5] amniotiskais šķidrums augļūdens.

[6] transfūzija pārliešana (piem., asiņu pārliešana).

[7] oneiro… salikteņu pirmā daļa saistīts ar sapņiem. Oneiroīds stāvoklis aptumšotas apziņas stāvoklis.

[8] daodedzin ķiniešu filozofijas klasikas sacerējums.

[9] talasoterapija ārstēšana ar jūras klimatu un peldēm.

[10] arkebūza — pārnēsājams šaujamierocis — degļa bise, ko lietoja 15.16. gs.; kramenīca.

[11] hovards filips lavkrafts (1890-1937) amerikāņu zinātniskās fantastikas, fantāzijas un šausmu literatūras rakstnieks.

[12] as asini slepena reliģiski politiska izmaelltu sektas organizācija, radās Irānā 11. gs. beigās; darbojās līdz 13. gs.

[13] roberts van guliks (1910-1967) detektīvromānu rakstnieks, holandiešu diplomāts un atzīts senās Ķīnas vēstures un kultūras pazinējs.

[14] levitācija — cilvēka ķermeņa spēja pārvarēt Zemes pievilkšanas spēku un pārvietoties pa gaisu. Zinātniski šī parādība nav konstatēta.

[15] coup du berger (franču vai.) ar matu.

[16] prostrācijā nomāktība, pilnīgs spēku izsīkums, vienaldzība pret apkārtni.

[17] wonderbra krūšturis, kas krūtis vizuāli dara lielākas un izteiksmīgākas.

[18] riharda Štrausa simfoniskā poēma.

[19] creq crise de remise en queshon (franču vai.) krīzes situācija.

[20] monty python — ļoti slavena britu humora trupa.

[21] full house (angļu vai. pilna māja) pokera spēlē nozīmē, ka ir trīs vienādas kārtis un viens pāris.

[22] spazmofilija pastiprināta nervu sistēmas ierosināmlba ar

tieksmi uz krampjiem.

[23] foldot nomest kārtis. (kāršu spēlētāju žargons.)

[24] Žils mišlč— franču 19. gs. vēsturnieks.

[25] etioloģija mācība par slimību cēloņiem.

[26] neoloģisms jaunvārds.

[27] afrodīzijs viela, augs, ēdiens vai dzēriens, ko uzskata par seksuāli uzbudinošu.

[28] Šagrēnāda mīksta āda ar nelīdzenu, spīdīgu virsmu; to izstrādā no aitu, kazu, zirgu u. c. jēlādām; saka arī par ko tādu, kas nemitīgi, neizbēgami dilst, iet mazumā (pēc O. de Balzaka romāna nosaukuma).

[29] afta neliela, apaļa čūliņa uz mutes gļotādas.

[30] katari kristiešu sektu piekritēji Rietumeiropā XI-XIII gs.; noliedza Katoļu baznīcas dogmas, sakramentus un autoritāti, sludināja askētismu, bezlaulību un pašnāvību badojoties.

[31] armagedons pec kristiešu priekšstatiem — Kristus un Antikrista pēdējās cīņas vieta (laika galā).

[32] pastrami pikants garšvielu maisījums.

[33] deontoloģija ētikas nozare, kas aplūko pienākuma, jābūtības, morāles prasību un profesionālās ētikas problēmas.

[34] chercher (franču vai.) meklēt.

[35] Šoguns valsts bruņoto spēku virspavēlnieks un faktiskais valdnieks feodālajā Japānā, kura amats bija mantojams (līdz 1868. g.).